

Giới thiệu Đồng Thể

Đồng Thể của tác giả Cửu Lỗ Phi Hương là một câu chuyện tình mới mẻ giữa hai người bạn họ nhưng thật ra là cùng một người...

Anh xuyên qua và gặp cô, chợt nhận ra đó chính là mình ở một không gian khác. Nếu một trong hai người chết thì cả hai sẽ biến mất, từ đó họ đã bắt đầu sống chung với nhau để bảo vệ nhau nhưng liệu có xảy ra chuyện gì khác ngoài mục đích bảo vệ ???

Mời các bạn theo dõi diễn biến câu chuyện .!!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Thứ 5 ngày 13 tháng 9 năm 2012

Lâm Hề lấy chìa khóa ra mở cửa, đây là căn nhà trọ một phòng ngủ, một phòng khách mà cô thuê ở ngoài trường học, một mình sống ở ngoài để học đại học đã ba năm, với bản tính thích sạch sẽ của Lâm Hề, cô đã sắp xếp đồ vật trong nhà vô cùng ngăn nắp sạch bóng, không có ngày nào lộn xộn cả, nhưng hôm nay khi cô mở cửa ra liền ngửi được một mùi lạ không thể nói rõ đó là mùi gì.

“Cái...” Đây nền nhà đều là xác bã đồ ăn, mặc dù bình thường tính tình của Lâm Hề rất mềm mỏng nhưng giờ phút này cũng nổi lên cơn tức giận. “Cái gì thế này!”

Trên ghế sofa có người động đậy, chàng trai mặc áo khoác màu đen, vạt áo mở rộng ra, anh ta nằm ở trên sofa, chậm rãi ngẩng đầu lên hững hờ liếc qua cô một cái, vẫy vẫy tay nói: “A, trở về rồi thì dọn dẹp phòng một chút đi, tôi ăn no quá không muốn nhúc nhích nữa.”

Lâm Hề tức giận đến cả người phát run, tay nắm chặt lại: “Anh, anh thật sự là...” Đáng ghét đến độ làm cho người ta giận sôi máu!

Anh ta lười nhác hỏi: “Cô có ý kiến?”

Lâm Hề cố gắng ép bản thân phải kiềm chế lửa giận, từ hàm răng cắn chặt bật ra hai chữ: “Không có...” Nàng cầm khăn lau bắt đầu dọn dẹp căn phòng.

Anh chàng kia thân nhiên nói: “Cô và tôi đã cùng một thể, cô giúp tôi làm việc chính là đang giúp chính mình làm việc, đừng có lộ ra bộ mặt giống như khóc tang, làm như tôi đang ép buộc cô... À, ở dưới còn bẩn một chút, lau sạch đi.”

Lâm Hề vẫn lau chùi không nói được một lời, lúc làm xong thì cũng đã bảy giờ tối, đói bụng đến mức chịu không nổi, cô mở tủ lạnh ra muốn tìm chút gì để ăn, nhưng khi cô vừa nhìn thấy trong tủ lạnh còn lộn xộn hơn cả sàn nhà, chợt cảm thấy sức lực và tinh thần đều mệt mỏi quá sức: “Không có cách nào sống nữa rồi...”

Lúc Lâm Hề xách túi đi ra cửa, anh chàng kia lại lắc lư đi qua: “Ê, tối rồi.”

Trong ánh mắt u oán của Lâm Hề có chứa chút sát khí nhìn anh chàng kia một cái, lại cúi đầu bước đi, giọng điệu lạnh nhạt: “Tôi đói, đồ ăn trong nhà đều bị anh ăn hết rồi.”

“Hừ, không có cách nào giữ cô được.” Anh chàng kia làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: “Được rồi được rồi, tôi đi với cô là được rồi.”

Nắm tay của Lâm Hề càng siết chặt, cuối cùng vẫn thả ra, cô không thể so đo với cái tên đáng ghét này, không thể so đo! Ai bảo ngay cả một ngón tay của anh ta mà cô cũng không đánh lại chứ...

Trên đường đi đến tiệm tạp hóa, người đi đường đều nhìn chằm chằm cách ăn mặc khoác áo khoác đen của anh ta, nhưng hai người đều không có để ý đến, Lâm Hề vẫn nhìn trời mà lầm bầm trong miệng, anh chàng kia vẫn nghiêng đầu quan sát cô, cuối cùng nhịn không được hỏi ra miệng:

“Cô đang nói thầm cái gì?”

Lâm Hề phân tâm trả lời anh ta một câu: “Tính sổ, chi phí sinh hoạt tháng này sắp bị anh ăn sạch rồi.”

“Cô thiếu tiền?” Anh chàng kia nhíu mày: “Có cần tiền hay không?”

Lâm Hề ngẩn ra, trong lòng đang khó khăn suy nghĩ có thể nào anh ta là kẻ có tiền? Chợt thấy thân hình anh ta vừa chuyển, giống như ma quỷ, trong nháy mắt chợt hiện ra phía sau lưng một người qua đường, một lời còn chưa nói anh ta đã giữa chặt tay của người qua đường xúi quẩy ra sau lưng, dao găm sắc bén trong tay áo chợt lóe sáng, lập tức đưa lên cổ người khác: “Này, lấy tiền ra đi.”

[Chúc các bạn đọc sách vui vẻ tại www.gacsach.com - gác nhỏ cho người yêu sách]

Anh ta nói lời này sao mà tự nhiên thế, làm cho người qua đường bị bắt sợ tới mức mặt không còn chút máu, Lâm Hề thấy cảnh kia chỉ kịp há miệng gọi, tròng mắt ngốc.

Đợi đến khi có phản ứng lại, cô vội vàng chạy đến, liều chết nắm lấy cánh tay của anh chàng kia, đầu đầy mồ hôi lạnh hét lên: “Anh là lưu manh sao! Anh mau thả người ta ra! Xảy ra tai nạn chết người đó! Xảy ra tai nạn chết người đó!”

Anh chàng kia quay đầu lại nhìn cô: “Không phải cô đang thiếu tiền sao?”

Lâm Hề muốn khóc: “Tôi không thiếu, tôi giàu đến chảy mỡ, không hề từng thiếu chút nào.”

Lúc này anh chàng kia mới thả người qua đường, vẻ mặt chán ghét nhìn chằm chằm Lâm Hề: “Hừ, cô, phụ nữ như thế nào mà trong chốc lát lại nói cách khác vậy.”

Lâm Hề nào còn có thời gian để ý đến anh ta, không ngừng xin lỗi với người qua đường bị dọa đến ngây ngốc. Người qua đường gào thét ầm ĩ muốn báo công an, Lâm Hề cúi đầu cười làm lành nói đến miệng cũng mỏi mồm, cuối cùng anh chàng đứng phía sau cô nhìn không được nữa, liếc mắt, tròng đến làm cho người qua đường kia xám xịt ừ ừ bỏ chạy. Lâm Hề lau mồ hôi, anh chàng kia lại chán ghét nhìn cô:

“Hừ, tôi như thế nào mà cùng chung một người với cô, chẳng có chút khí chất, ông trời mắt mù.” Nói xong anh ta xoay người bước đi.

Lâm Hề ở phía sau anh ta, lại yên lặng nắm chặt nắm tay, nhưng trong lòng lại cực kỳ đồng ý với lời nói này của anh ta, làm cho hai người bọn họ dính dán cùng một chỗ với nhau... Quả nhiên là ông trời mù mắt!

Rõ ràng hai ngày trước cô vẫn là một sinh viên bình thường như vậy, tuy rằng hai ngày trước cô đã ở oán giận cuộc sống không như ý của mình, nhưng so với bây giờ, những ngày như vậy quả thực chính là thiên đường!

Hai ngày trước, trước khi anh chàng đáng ghét này xuất hiện, trước khi cuộc sống của cô trải qua nhiều biến đổi...

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: BẢN THÂN KHÁC CỦA MÌNH LÀ CON TRAI

Thứ hai ngày 10 tháng 9 năm 2012.

Tắt vòi nước trong phòng tắm, một cô gái đứng trước mặt gương bị hơi nước phủ mờ, lau lau mặt gương, rõ ràng cô gái phản chiếu trong gương có dáng người rất đẹp, cô lại sờ sờ lên vai trái của mình, nơi đó có một vết thương màu tím bầm, không biết xuất hiện khi nào.

Lại bị thương mà không biết vì sao bị...

Lâm Hề thở dài, lấy khăn, lau sạch bọt nước trên người mình. Chiếc khăn trắng tinh lướt qua làn da thiếu nữ trơn mịn, nhưng trên làn da trắng mịn ấy lại luôn thấy một ít vết thương hoặc sâu hoặc cạn. Theo trí nhớ từ trước đến nay của Lâm Hề, trên người cô luôn chẳng biết vì sao mà xuất hiện những vết thương, đang yên đang lành, đi trên đường thì cánh tay liền có thể chảy máu. Đi khám bác sĩ, cũng không tra ra nguyên nhân. Mới trước đây còn thường bị các bạn học nói xấu sau lưng.

Lâm Hề đưa tay lấy quần áo sạch, mò mò trong giỏ đựng quần áo, nhưng cũng không có gì, đã quên lấy quần áo vào sao... Lâm Hề suy nghĩ, dù sao trong phòng cũng không có ai, cứ như vậy đi ra ngoài mặc đi.

Cô dùng khăn tắm quấn mái tóc ướt đầm lên, thân thể trần truồng đi ra khỏi phòng tắm.

Cửa sổ ban công phòng khách mở rộng, ánh mặt trời buổi sáng nghiêng nghiêng chiếu vào trong phòng, bức màn theo gió tung bay. Lâm Hề cảm thấy kỳ quái mà lầm bầm: “Tôi hôm qua trước khi ngủ mình quên đóng cửa sổ sao...”

Đi vào phòng ngủ, lấy quần áo ra mặc, bỗng nhiên tiếng chuông di động ở phòng khách vang lên, Lâm Hề vội vàng chạy ra ngoài: “Alo?”

“Tiểu Hề, là mẹ đây.” Giọng nói ở đầu dây bên kia có chút mệt mỏi. “Thứ bảy này, mẹ và cha con tính ly hôn.”

Lâm Hề im lặng không lên tiếng, Tạ Thực tiếp tục nói.

“Sau đó mẹ muốn quay về thành phố S, năm nay con cũng học năm tư rồi, có suy nghĩ sau này sẽ phát triển ở đâu chưa?”

Lòng bàn tay của Lâm Hề nắm thật chặt: “Con... bây giờ còn chưa nghĩ ra.”

“Vậy con phải tự chăm sóc tốt cho mình, mẹ vẫn hy vọng sau này con có thể đi theo mẹ, dù sao bên này của mẹ cũng có thể an bài ổn thỏa cho con.”

Tắt điện thoại, Lâm Hề đứng ngẩn ngẩn trong phòng khách một lúc lâu, bỗng nhiên một giọt máu rơi xuống đi động, Lâm Hề cả kinh, sờ mũi, máu theo ngón tay cô chảy xuống, Lâm Hề vội vàng che mũi chạy về hướng WC.

Lại như vậy, cứ tự nhiên chảy máu, tuy rằng... lần này chỉ chảy máu mũi. Nhưng thể chất như vậy đã làm cho Lâm Hề cảm thấy vô cùng phiền phức, bởi vì thể chất này, trong bốn năm đại học của cô, ngay cả phòng ngủ trong kí túc xá cũng không dám ở, chỉ đành phải thuê một căn nhà sống một mình ở bên ngoài. Bởi vì với thể chất như vậy, từ nhỏ đến lớn cô luôn bị người ta nhìn với ánh mắt kỳ quái, không thể thân thiết với ai. Thậm chí ngay cả cha mẹ cũng bởi vì cô mà xảy ra không ít hiềm khích...

Thật vất vả mới ngừng chảy máu, Lâm Hề nhìn đồng hồ, nghĩ đến hôm nay còn có bài kiểm tra một môn trong lớp, cô thu xếp một vài thứ rồi đi ra cửa. Trước khi đóng cửa, hình như có bóng đen lướt qua khe cửa, người Lâm Hề cứng đờ, trong lòng hơi hơi phát lạnh, cô lại từ từ mở cửa ra, thật cẩn thận nhìn khắp phòng, không có gì.

Chắc là... là ảo giác sao?

Khóa cửa, xuống lầu.

Lâm Hề không biết, sau khi cô rời khỏi, lỗ nhìn trên cửa sắt bỗng nhiên tối sầm lại, tựa như có người ở bên trong nhìn ra xung quanh, chỉ chớp lát sau, lỗ nhìn lại khôi phục ánh sáng.

2.

Từ nhà Lâm Hề thuê đến trường học chỉ mất khoảng mười phút đi bộ, buổi sáng sau khi thi xong, ăn xong cơm trưa, Lâm Hề liền đến phòng tự học.

Kỳ thật, Lâm Hề vẫn tính toán thi tuyển sinh. Cô còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để bước vào xã hội, cũng biết cá tính của cô căn bản không thể thích ứng với công tác tập thể, lý tưởng lớn nhất của cô là tốt nghiệp đại học, tiến sĩ, tiếp tục đào tạo chuyên sâu, sau đó vẫn tham gia học thuật nghiên cứu. Chỉ có như vậy, mới có thể cố gắng hết sức ít tiếp xúc với xã hội, cố gắng ít nhìn thấy những ánh mắt kỳ quái.

Nhưng cô không cách nào nói những suy nghĩ của mình cho mẹ nghe, bởi vì Tạ Thục là người hiểu thấu như vậy, hy vọng con gái của mình có thể trở nên nổi bật như vậy, chỉ là cô đã phụ sự kỳ vọng của mẹ.

Lúc ra khỏi phòng tự học thì đã mười giờ tối.

Lâm Hề vẫn bước trên con đường nhỏ yên tĩnh từ trường về nhà như mọi khi, ánh sáng ố vàng của ngọn đèn đường kéo dài suốt dọc đường, Lâm Hề cúi đầu đang suy nghĩ về lý luận mới đọc qua vừa rồi.

Đêm cuối hạ trời đã trở lạnh, làn gió nhẹ thổi từng cơn, có chút lạnh. Lâm Hề sờ cánh tay, chợt thấy lòng bàn tay dính dính, nàng tập trung nhìn vào, đứng là trên cánh tay trái không biết khi nào đã rách một đường vết thương, máu đã chảy từ trên cánh tay xuống uốn lượn tạo thành một đường dấu vết.

Lại như vậy...

Đang yên đang lành lại bị thương đến độ chảy máu, khiến cho cô chẳng có chút dự cảm trước nào, nếu có người khác, không biết lại dùng ánh mắt gì để nhìn cô. Lâm Hề lấy băng gạc đã chuẩn bị sẵn trong túi xách ra, ngâm nghĩ có chút buồn bã, cô thầm nghĩ muốn trải qua cuộc sống bình thường, giống như sinh viên bình thường...

Ngọn đèn đường tạo nên cái bóng của Lâm Hề trên mặt đất, mà bên cạnh cái bóng của cô, còn có một bóng người cao lớn làm cho người ta sợ hãi.

Trong lòng Lâm Hề thất kinh, lúc đang do dự có cần xoay người lại hay không, chợt thấy cái bóng kia nâng tay lên, mà trên tay hẳn tựa hồ cảm một vũ khí gì thật dài. Đồng tử của Lâm Hề co rút nhanh, người nọ nhào đến, Lâm Hề kích động chạy tránh sang bên cạnh, chân bị vấp, chật vật ngã xuống đất, nhưng cũng may mắn tránh thoát một nhát đao trực tiếp chém đến.

Cô trừng lớn đôi mắt hoảng sợ, nhìn người đang tập kích cô, một người to khỏe mặc áo khoác ngoài màu đen, hẳn cầm một thanh đao kỳ quái, ngọn đèn đường sau lưng hắn chớp tắt, trong ánh sáng ngược chiều, Lâm Hề chỉ có thể mơ hồ thấy nụ cười quỷ dị trên mặt hắn:

“Tìm được người rồi.”

Giọng nói của hắn thô ráp, nghe vào làm cho Lâm Hề sợ hãi.

Sát... sát nhân biến thái?

Lâm Hề sợ tới mức cả người lạnh đi, run đến độ không thể khống chế được, tay chống trên đất của cô run rẩy chuyển dịch về phía sau, vết thương trên cánh tay không ngừng chảy máu, mà sát với nền đất.

Giọng đàn ông ồ ồ cười lớn, hất lại gơ thanh đao lớn trên tay lên. “Đi chết đi!” Hấn vung thanh đao, lưỡi đao lướt qua vẽ nên một đường cung lưu chuyển thành ánh sáng lạnh như băng trong mắt Lâm Hề, bổ thẳng về phía đỉnh đầu cô. Lâm Hề sợ tới mức ngay cả mắt cũng không chớp, nghe được tiếng xé gió của lưỡi đao càng tới gần bên tai...

Sau đó, ngừng lại, im bật.

Lưỡi đao sắc bén dừng trên trán cô, chặt đứt vài sợi tóc.

Mắt Lâm Hề nhìn chằm chằm lưỡi đao kia đến lé trong, qua một hồi lâu, cô mới nhìn thấy có một bàn tay đang nắm chặt tay kẻ cuồng sát giống như bóp một quả bóng cao su, không có động tác dư thừa nào, cứ như vậy dễ dàng làm cho lưỡi đao dừng lại trên đầu cô. Trái tim của Lâm Hề tưởng chừng như ngừng đập, cô nín thở hít vào, đôi mắt đang cứng đờ bỗng chuyển động, nhìn về phía người đã cứu cô...

Một anh chàng mặc áo khoác dài màu xanh đen, mang găng tay bằng da màu đen, dây buộc tóc màu đỏ buộc qua loa mái tóc màu đen nhánh của anh ta, lộ ra đường cong ngắn gọn của cổ, cô nhìn không rõ mặt của anh ta, nhưng nghe được giọng nói trầm ổn, du dương giống như tiếng đàn vi-ô-lông:

“Người muốn chết như thế nào?”

Chữ “chết” như kim châm vào thần kinh của Lâm Hề, cánh tay chống trên trên mặt đất của cô nhấc lên xê dịch về phía sau hai bước, người mặc áo đen đã cứu cô bóp chặt cánh tay của kẻ cuồng sát kia, chỉ nghe tiếng “răng rắc” giòn vang, giống như tiếng xương cốt bị gãy, kẻ cuồng sát kia rên lên một tiếng, trường đao trong tay rơi xuống mặt đất.

Lâm Hề bị âm thanh này làm cho kinh hoàng run rẩy dữ dội hai cái, chợt thấy người áo đen thả tay, che ở trước người Lâm Hề, vạt áo dài tới mắt cá chân phất qua đầu gối của Lâm Hề, dáng người cao lớn đứng trước Lâm Hề như một bức tường bảo vệ.

Giọng nói của anh ta mang theo vài phần biếng nhác nói với kẻ cuồng sát: “Người không chọn, ta sẽ tùy ý phát huy đó.”

3.

Tùy ý... phát huy?

Lâm Hề còn chưa kịp hiểu rõ ý nghĩa của bốn chữ đó, liền thấy anh chàng kia vung tay lên, từ trong không khí cầm lấy một cây liềm đao[1] thật lớn, anh ta gơ tay chém xuống, giống như đang đùa liềm chém xuống đầu của kẻ cuồng sát. Giống như cắt một củ cải. Cô trơ mắt nhìn thấy rõ ràng cái đầu kia lăn trên mặt đất, máu tươi từ trên cổ phun ra, bắn khắp trời.

[1] Liềm đao: Lưỡi liềm

Lâm Hề trừng mắt, che chặt miệng lại, cổ họng vẫn áp chế không được phát ra âm thanh kinh hãi chói tai. Càng làm cho Lâm Hề kinh dị chính là, xung quanh thi thể kia bỗng nhiên tỏa ra một chút ánh sáng màu đỏ, càng tụ càng nhiều, bao lấy thi thể kia chậm rãi dâng lên. “Bùm” một tiếng, tựa như pháo hoa nổ rộ, lóe sáng tuyệt đẹp rồi biến mất trong không khí.

Biến... biến mất? Thi thể tan biến vào trong hư không!

Cánh tay chàng trai đó vung lên, liềm đao thật lớn lập tức không thấy bóng dáng, anh ta quay đầu lại, lẳng lặng nhìn chằm chằm Lâm Hề. Lâm Hề đã bị cảnh tượng thần quái này dọa đến giống như mất hồn, vẫn không nhúc nhích tùy ý cho anh chàng kia đánh giá.

“Hừ.” Sau một lúc lâu, anh chàng kia mới phát ra một tiếng mang theo sự chán ghét như vậy. “Đứng lên.”

Lâm Hề không nhúc nhích.

Anh chàng kia không có kiên nhẫn, xoay người, nắm lấy áo của Lâm Hề, mạnh mẽ kéo cô lên, động tác thô lỗ như đối đãi với súc vật. Lần này làm cho Lâm Hề nhìn anh chàng kia rõ ràng hơn, lộ ra khuôn mặt đẹp trai gòai gang, nhưng lúc này cho dù Bỏ Tất đứng ở trước mặt Lâm Hề, cô cũng không có lòng dạ nào nhìn ngắm, khuôn mặt bị dọa đến trắng bạch, cả người lạnh như băng, giống học sinh tiểu học trên đường tan học về bị lưu manh chặn đường đòi tiền, đôi mắt ngây ngẩn nhìn anh chàng áo đen, không biết làm sao.

Anh chàng kia nheo mắt chăm chú nhìn cô hồi lâu, bỗng nhiên trầm giọng nói: “Vừa rồi vì sao không chạy trốn?”

Lâm Hề không biết anh ta hỏi câu này là có dụng ý gì, đành phải thành thật trả lời: “Chân... chân mềm ra.”

Anh chàng kia lộ ra nét mặt xem thường: “Bị giết chân còn mềm ra sao?”

Lâm Hề đưa ra vẻ mặt khóc tang: “Vây... vậy cũng không có cách nào mà...”

“Hừ, không có tiền đồ.”

Lâm Hề nghĩ, mình thấy cảnh anh ta giết người rồi, mà anh chàng này lại ghét cô như vậy, đợi lát nữa nếu anh ta không vui thì chém cô giống như cắt củ cải... Cô cảm thấy hôm nay cô chết chắc rồi, lập tức miệng hơi nhếch lên, rốt cuộc áp chế không được nỗi sợ hãi và kinh hoàng trong lòng, nước mắt tràn mi mà nói:

“Đúng... Thật xin lỗi, sống không tiền đồ như vậy, thật sự rất xin lỗi! Nhưng mà, nhưng mà, cho dù tôi chường mắt như vậy, anh có thể cho tôi sống lâu hơn một chút... để cho tôi gọi điện thoại cho cha mẹ hay không, tôi gọi điện thoại liền mà, hic hic...”

“Hừ, khóc cái gì!”

Câu trả lời của anh ta có chút giống như hăm dọa, Lâm Hề càng ngăn chặn không được tiếng gào khóc, cô bịt mắt ngồi xổm xuống khóc đến độ không phải là chính mình, nghĩ thầm, rằng mình sẽ nhanh chóng chết, trước khi chết tốt xấu gì cũng làm càn phát tiết một lần, không muốn làm một con quỷ ai oán.

Anh chàng kia hít sâu một hơi, đá đá chân Lâm Hề: “Không được phép khóc nữa, đứng lên.”

Lâm Hề không nhúc nhích, cô vẫn còn khóc lóc đến đau lòng một lúc lâu, sau đó chỉ cảm thấy bốn phía im lặng đến kỳ quái, cô dần dần ngừng khóc, mở các ngón tay đang che mặt, lộ ra một đôi mắt sáng trong suốt, vừa vận thấy anh chàng kia ngồi xổm ở trước mặt của cô, trên gương mặt anh tuân của anh ta vương đầy nước mũi, nước mắt vô cùng thể thảm.

Lâm Hề sợ đến nhảy dựng, thấy anh chàng kia chán ghét mà nhìn mình chằm chằm, trán nhảu mày nhíu, nét mặt và gương mặt đầy nước mắt nước mũi không khớp với nhau. Lâm Hề khóc thút thít: “Anh... anh khóc cái gì?”

“Bởi vì cô khóc.” Anh chàng kia nâng tay lên, chỉ chỉ Lâm Hề. “Bởi vì tôi và cô có cùng sinh mệnh, cô, và tôi, là cùng một người.”

Cầm Lâm Hề rót xuống, nước mũi theo độ cung của khuôn mặt chảy vào miệng cô, nét mặt cô kỳ quái nhìn anh chàng vừa nghiêm túc nói lời này, trong lòng cảm giác là, chắc là cô tình cờ gặp kẻ điên rồi...

4.

Con gió đêm cuối hạ thổi khô nước mũi nước mắt trên mặt hai người, trên mặt có chút căng cứng. Lâm Hề lau nước mắt, nhìn anh chàng kia, yếu ớt nói: “Nhưng mà... theo như quan sát của tôi, anh chắc là đàn ông...”

Anh chàng kia hơi hơi nhíu mày: “Đương nhiên.”

Lâm Hề càng thêm luống cuống: “Nhưng mà tôi là nữ sinh.”

“Hình như là vậy.”

“Chúng ta đây như thế nào lại...” Lâm Hề không dám nói ra kết luận của mình, chỉ sợ không cẩn thận sẽ chọc giận anh chàng kia, anh ta chỉ cần chém một đao thì cô sẽ bị cắt ra làm đôi.

“Cô cho rằng tôi muốn tin chuyện này lắm sao?” Anh chàng kia đứng dậy, lau nước mũi nước mắt trên mặt, giọng nói mang theo chút tự giễu. “Bản thân của chính mình ở thế giới khác cư nhiên lại là một người phụ nữ nhỏ yếu chẳng có năng lực gì như vậy. Hừ!”

Lâm Hề ngạc nhiên, anh ta nói, thế giới... khác?

Anh chàng kia vurun tay ra, áo trên cánh tay tay trái bị rách một đường nhỏ, máu đã thấm ướt vài áo, anh ta nói:

“Khi mới đến bị vài kẻ bám theo, phải mất một khoảng thời gian giết bọn chúng, cho nên mới để tên vừa rồi tìm được cơ hội, đây là vết thương do bị ám khí gây ra lúc trước, trên tay cô chắc cũng có vết thương giống vậy.”

Lâm Hề cúi đầu nhìn cánh tay của mình, quả nhiên bị thương giống như anh chàng kia.

Cô giật mình, nghĩ đến chuyện mình từ nhỏ đến lớn không biết vì sao mà bị thương, cô đứng dậy, khó nén kinh hãi nhìn anh chàng kia, anh chàng kia nghiêm mặt nói:

“Ở thế giới kia tôi là sát thủ chuyên nghiệp, trên người liên tục bị thương lớn bé đều có, cô chắc cũng có mấy dấu vết đó. Nếu cô không tin chúng ta là một người, ta có thể nói rõ vị trí và hình dạng một vài vết sẹo trên người của cô. Thậm chí, bây giờ cũng có thể thí nghiệm một chút.”

Nói xong, anh chàng kia tiện tay hái một chiếc lá trên hàng cây bên đường, nhẹ nhàng cắt một đường trên ngón trỏ tay trái, tạo nên một vết thương tựa như dao cắt, giọt máu nhỏ ra. Lâm Hề ngờ ngạc nhìn ngón tay của mình, cô không hề cảm thấy đau đớn, nhưng da thịt cứ bị cắt ra mà không biết vì sao, máu chảy ra.

“Hiểu rõ chưa? Tuy rằng không biết giữa hai thế giới có vấn đề gì, làm cho chúng ta liên kết với nhau như vậy, nhưng sự thật chính là, tôi bị thương, thì cô bị thương, cô chết, thì tôi mất mạng.” Anh chàng kia ném chiếc lá đi, thần nhiên nhìn Lâm Hề. “Cho dù trong mắt tôi, cô sống với cái tính tình này không bằng chết đi cho thoải mái, nhưng tôi vẫn sẽ để cho cô sống, sống lâu trăm tuổi.”

“Chờ... chờ một chút. Ai nghĩ ra trò đùa dai như vậy? Thế giới khác cái gì... vận mệnh tương liên cái gì, không phải quá hoang đường sao?” Lâm Hề vuốt vuốt tóc. “Anh là tên lừa đảo từ đâu đến vậy?”

Anh chàng kia chán ghét liếc nhìn cô: “Hoang đường cũng là sự thật. Vấn đề tồi tệ nhất hiện nay không phải chuyện này, đợi lát nữa tôi sẽ nói tỉ mỉ với cô, tóm lại sau này tôi và cô ở chung với nhau...”

Lâm Hề lắc đầu cắt ngang lời nói của anh ta: “Không không, nhất định anh là kẻ lừa đảo.” Tay cô run rẩy móc điện thoại từ trong túi ra. “Nếu anh không đi tôi sẽ báo công an!” Cô đã ấn 110, điện thoại bên kia truyền đến tiếng chuông chờ.

Anh chàng kia đứng yên nhìn cô một lát: “Hừ, phụ nữ đúng là phiền toái.” Ánh mắt của anh ta sâu thẳm. “Sau này, cô đừng khóc cầu xin tôi cứu cô là được.” Nói xong, bóng dáng của anh ta như khói, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu.

Đúng lúc này, đầu dây điện thoại bên kia truyền đến tiếng của nhân viên tổng đài:

“Alo, chào cô, xin hỏi cần giúp gì?”

Lâm Hề nhìn con phố nhỏ vắng vẻ, vẫn yên tĩnh như lúc bình thường khi cô về nhà, cô có chút phản ứng không kịp, những chuyện vừa rồi cô mới trải qua... là thật chăng?

“Alo?” Bên đầu dây điện thoại kia lại truyền đến giọng hỏi thăm, Lâm Hề giật mình trả lời. “Tôi hình như... xuất hiện ảo giác?”

“Thưa tiểu thư, xin cô tìm một vật cứng gần đâu đó, đập vào đầu thì sẽ ổn thôi.”

“Được...”

Tắt điện thoại, đầu Lâm Hề đập vào đèn đường bên cạnh, cô... gặp quỷ sao?

5.

Buổi sáng ngày hôm sau khi thức dậy, ánh nắng tươi sáng. Lâm Hề duỗi thắt lưng, cảm thấy chuyện ngày hôm qua thật sự là một giấc mộng hoang đường, cái gì mà người biến mất vào hư không và thế giới khác, quả thực đúng là chuyện Nghìn Lê Một Đêm... Ánh mắt Lâm Hề lơ đãng dừng lại trên cánh tay trái của mình, nơi đó có thêm một vết thương mới rõ ràng có thể thấy được.

Cô im lặng, sau đó thờ dãi chán nản, không phải mộng a!

Lâm Hề rời giường, cầm quần áo vào phòng tắm. Cô thích tắm vào những buổi sáng mùa hè, làm cho đầu óc duy trì sự tỉnh táo, thuận tiện lược sơ qua những chuyện cần làm trong ngày, nhưng hôm nay trong đầu cô rất rối rắm, trong chốc lát là hình ảnh đầu người kia bị cây liềm đao lớn chặt đứt, trong chốc lát lại là giọng của anh chàng kia nói bọn họ cùng một thế.

Cô thay xong quần áo ra khỏi phòng tắm, ngồi xuống trước bàn học, mở máy tính ra, nhập bốn chữ “thế giới song song” vào trang trình duyệt web, sau đó từng trang từng trang mạng hiện lên.

Cô là một cô gái rất nghiêm túc chăm chỉ, làm việc cũng cực kỳ cố chấp, một chuyện phải làm ra rõ đầu đuôi ngọn ngành mới dừng lại, mà tin tức về “thế giới song song” trên mạng thật sự rất nhiều, cô xem đến thất thần, mãi đến khi bụng đói kêu ùng ục, cô mới đưa mắt rời khỏi màn hình.

Xoa xoa đôi mắt đang bị hoa lên, Lâm Hề nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, mới phát hiện cô đã ngồi đến chạng vạng mà không hề hay biết, Lâm Hề thở dài một tiếng, tắt tất cả cửa sổ định đi ăn cơm trước.

Phòng nền màn hình màu đen, bởi vì màu như vậy làm cho cô có cảm giác an toàn khó hiểu.

Khi cô đóng cửa sổ cuối cùng, trên màn hình màu đen xuất hiện trong nháy mắt, giống như một chiếc gương phản chiếu bóng hình của cô, mà lúc này, cô thấy đúng phía sau mình có một người đàn ông quần dây băng vải, toàn khuôn mặt trên chỉ lộ ra một con mắt đang trừng cô.

Tìm Lâm Hề ngừng đập trong thoáng chốc, cô không dám nhìn ra sau, tình nguyện tin rằng đây là ảo giác. Nhưng ngay sau đó trong màn hình phản chiếu, cô thấy người đó từ từ nâng một cây búa lên! Hai mắt Lâm Hề lòi ra, cô không có thời gian do dự, lúc này ôm đầu ngồi chồm hổm xuống, nhanh chóng lui xuống bàn máy tính, trong lúc chớp nhoáng, cô chỉ nghe trên đỉnh đầu một tiếng nổ, một búa của người quần băng vải kia chặt xuống, bỏ màn hình máy tính ra làm đôi.

Dòng điện “Đùng” rung động, búa bổ vào mặt bàn, bị kéo ra bên ngoài phát ra tiếng ma sát “ken két” chói tai, tiếng thờ dốc và nhịp tim đập mạnh của cô, tất cả những âm thanh ở bên tai Lâm Hề diễn tấu nên một bản hòa âm khiến cho người ta sợ hãi.

Lâm Hề thừa nhận, đây không phải là ảo giác gì cả!

Cô ôm đầu, co người lại, cắn chặt răng không phát ra tiếng động. Cô muốn chạy, chỉ vì ba mặt bên dưới bàn học đều bị chặn kín, chỗ duy nhất có thể chạy ra chính là chỗ đứng của người quần băng vải. Cô do dự có nên liều chết độ sức một lần hay không, bỗng nhiên trong lúc đó, trên đỉnh đầu bỗng dưng yên lặng hẳn.

Sự yên lặng này càng làm cho Lâm Hề hoảng hốt, đột nhiên, người quần băng vải kia cúi người xuống với một góc độ làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, chân hắn còn đứng trên mặt đất, nhưng đầu lại treo ngược xuôi xuống bàn học, chỉ dùng một con mắt trừng Lâm Hề, con mắt kia giống như mắt của động vật, không có tròng trắng, tất cả đều là một mảnh tối đen.

Lâm Hề sợ tới mức liên tục hít từng ngụm khí lạnh, cô lui về phía sau, nhưng nào có đường lui.

Người quần băng vải đưa tay, túm chặt tóc của Lâm Hề. Cuối cùng Lâm Hề nhịn không được sợ hãi trong đáy lòng kêu ra tiếng kinh hoàng, người quần băng vải hoàn toàn mặc kệ Lâm Hề giãy dụa như thế nào, túm tóc của cô kéo cô ra khỏi bàn học.

Lâm Hề sợ tới mức hồn vía lên mây, một ý nghĩ duy nhất trong đầu chính là cô ôn tập lâu như vậy, chăm chỉ như vậy! Còn không thi cử, vô duyên vô cớ cô lại bị người ta chém chết như vậy sao!

Oan ức quá!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: BẢN THÂN KHÁC CỦA MÌNH LÀ CON TRAI

Sống chết ngay trước mắt, dù là con thỏ cũng phải đập người.

Hai chân Lâm Hề không ngừng đập loạn lên về phía người quần băng vải, nhưng công kích của cô trên căn bản mà nói thì không làm cho người khác đau đớn gì, bàn tay người nọ vừa động, giữ lấy hai chân của Lâm Hề, cánh tay hần giống như thân rắn, mềm mại quần lấy hai chân của Lâm Hề, làm cho cô không thể động đậy.

Trong giờ khắc này, chuyện quý dị có xảy ra cũng không làm lay động quyết tâm muốn sống của Lâm Hề, cô không rành quan tâm đến, thấy chân mát lạnh không cử động được, Lâm Hề đưa tay ra cố gắng tháo chiếc giày, nhắm ngay mắt của người quần băng vải mà đánh liên tục.

Lần này hình như đánh trúng chỗ uy hiếp của người đó, hần ngã người về phía sau, lắc lắc đầu, nhưng sau lúc đau đớn chính là lửa giận tuôn trào, miệng bị quần trong băng vải của hần tựa hồ đang cố gắng mò ra, mơ hồ nghe thấy tiếng gặm không nhỏ, cánh tay hần quần lấy hai chân Lâm Hề càng chặt, băng vải trên người hần đột nhiên bắn ra, quần lấy cổ tay của Lâm Hề, hoàn toàn khống chế mọi động tác của cô.

Người nọ giờ búa, cũng không quản vị trí có đứng hay không, nhào đến chặt Lâm Hề.

Tim của Lâm Hề đột nhiên ngừng lại, nhắm chặt mắt, không biết vì sao trong đầu đột nhiên bật lên lời nói của anh chàng khoác áo đen hôm qua, anh ta nói, bảo cô sau này đừng khóc cầu xin anh ta cứu cô, anh ta biết cô có thể gặp nguy hiểm nữa, nếu anh ta nói bọn họ là cùng một người, đồng sinh cộng tử, vậy ngày hôm qua như thế nào lại dễ dàng bỏ đi như vậy!

Người kia nhất định đang quan sát ở đâu đó không xa nơi này, anh ta đang đợi cô yếu thế, chờ cô cầu cứu anh ta!

Nhưng nếu bây giờ cô cầu cứu, chẳng phải là rất không có tôn nghiêm sao!

Nhưng mà! Nhưng mà! Nếu không có mạng để sống, vậy tôn nghiêm là cái gì chứ! Lâm Hề thét chói tai:

“Cứu mạng! Cầu xin anh đấy!”

“Đỉnh!” một tiếng giòn vang.

Thế giới giống như yên lặng trong nháy mắt. Lâm Hề từ từ mở mắt ra, thấy một cây liềm đao thật lớn chắn trước ngực mình, nó chắn cây búa suýt nữa mổ bụng của cô ra. Anh chàng mặc áo khoác đen nhân nhĩ đứng ở một bên, mang theo ánh mắt khó hiểu nhìn lướt qua cô, ả chứa vô số lời trêu tức không nói ra: “Hừ, tôi còn tưởng cô thật sự có cốt khí. Giờ cô nói đi, bây giờ có cho tôi ở cùng với cô không?”

Chân Lâm Hề bị tay của người quần băng vải quần chặt lấy, làm cho cả người cô giống như quỳ rạp trên mặt đất, một bàn tay run rẩy túm lấy vạt áo của anh chàng kia, mang theo vài phần nức nở nói: “Cho, anh muốn như thế nào cũng được.”

Anh chàng kia hơi sừng sốt, nhíu mày, cánh tay anh ta vừa chuyển, liềm đao dễ dàng hất cây búa ra, tùy ý ném sang một bên, người quần băng vải kia giống như cực kỳ sợ hãi anh chàng áo đen này, nhanh chóng thu tay đang quần lấy hai chân Lâm Hề, xoay người, ra về muốn nhảy ra cửa sổ chạy trốn.

“A, từ từ, chưa cho người đi mà.” Anh chàng áo đen nhẹ nhàng vung liềm đao lên, móc lấy cổ của người quần băng vải kéo hần lại. Con mắt của người quần băng vải không ngừng rung động, giống như đang kích động muốn tìm đường chạy trốn.

Anh ta từ từ nói: “Anh đừng khấn trương, hỏi anh ba câu.”

Người quần băng vải run rẩy toàn thân, hoàn toàn không còn dáng vẻ quyết đoán lạnh nhạt mới vừa rồi đuổi giết Lâm Hề nữa.

“Thứ nhất, anh muốn giết cô ta có phải không?” Anh chàng kia chỉ chỉ Lâm Hề.

Người quán băng vải không nói được cho nên co rúm lại gật gật đầu. Anh chàng kia lại hỏi:

“Thứ hai, anh giết cô ta, là bởi vì muốn giết tôi sao?”

Người quán băng vải chân thật gật gật đầu.

Lâm Hề hiểu rõ, anh ta muốn người khác tới chứng minh lời nói ngày hôm qua của anh ta là thật.

Anh chàng nhếch khóe môi không chút tình cảm: “Cuối cùng, anh muốn chết như thế nào?”

7.

Lâm Hề nghe nói như thế vội vàng không ngừng bỏ ra ngoài phòng khách, cô còn nhớ rõ ngày hôm qua người cầm dao kia chết như thế nào dưới cây liêm đao này. Cô sợ chết cũng sợ nhìn thấy cảnh người ta chết, càng sợ bị dính cả người đầy máu của người khác...

Chỉ là chẳng đợi cô bỏ ra đến phòng khách, chỉ nghe một tiếng “xẹt”, cả người Lâm Hề cứng ngắc, quay đầu nhìn lại, giống như người ngày hôm qua, anh chàng kia chặt đứt đầu của hân, máu tươi bắn tung tóe, phun ra làm cho phòng ngủ của cô giống như lò sát sinh.

Chưa đầy một lát thi thể của người quán băng vải được nâng cao lên, những vật bị máu hân phun vào đều bị bao phủ bởi một lớp ánh sáng đỏ, sau đó giống như pháo hoa nổ tung giữa không trung, biến mất sạch sẽ, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cả người Lâm Hề lạnh như băng, vẫn không nhúc nhích nhìn về phía anh chàng kia, anh ta vung tay lên, liêm đao thật lớn biến mất không thấy đâu. Anh ta quay đầu nhìn về phía Lâm Hề:

“Cô đã hiểu chưa?”

Lâm Hề chẳng hiểu gì, lắc đầu.

Anh chàng kia bắt đầu đi mà buông tiếng thở dài, giống như cực kỳ không hiểu: “Như thế nào mà ngốc như vậy.” Anh ta đi tới trước mặt Lâm Hề. “Đơn giản mà nói, có người muốn giết tôi, nhưng bọn họ không có bản lĩnh giết tôi, sau đó bọn họ biết được tin, biết ở thế giới này có người có sinh mệnh tương liên với tôi, cho nên bọn họ liên kết hai thế giới, đến đây giết cô. Vì thế, tôi đành bắt đầu đi, phải theo qua đây.”

“Cho nên...” Anh ta đưa tay về phía Lâm Hề đang ngồi tê liệt dưới đất. “Mọi người trên thế giới này đều đáng để cô đề phòng, duy chỉ có mình tôi, cô có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng.”

Có một người giết người ngay trước mặt bạn... hai lần! Sau đó người đó nói với bạn, bạn có thể toàn tâm toàn ý của tin tưởng người đó, Lâm Hề cảm thấy, nếu chuyện này không phải là đang diễn trò, thì nhất định là ông trời đang đùa cô. Nhưng hiện giờ, hình như cô cũng chỉ có thể mặc cho người ta trêu đùa...

Lâm Hề chần chờ trong chốc lát, run rẩy đặt tay mình lên tay anh chàng kia, anh ta mang bao tay bằng da màu đen, mặc dù cách một lớp bao tay như vậy, nhưng Lâm Hề cũng cảm giác được độ ấm lòng bàn tay của anh ta.

Anh ta kéo cô đứng lên, lúc này sắc trời ngoài cửa sổ đã tối, ánh sáng ngọn đèn đường chiếu rọi vào trong nhà, tựa như ngày hôm qua lần đầu tiên khi Lâm Hề gặp anh ta, trong ánh đèn phản chiếu, tất cả những thứ thuộc về anh ta đều thần bí khiến cho người ta suy nghĩ xa xôi.

“Cho nên...” Lâm Hề có chút co rúm mở miệng, “từ hôm nay trở đi chúng ta sẽ ở cùng với?”

“Đúng vậy.”

Lâm Hề nhìn nhìn cây bút đã chém cái bàn học của cô ra làm đôi đang nằm ở một góc, che mặt bình tĩnh trong chốc lát. Liên tục hai ngày đã trải qua chuyện như vậy, Lâm Hề không thể không lựa chọn việc tiếp nhận sự thật, tuy rằng sự thật này tuyệt không giống như là sự thật!

Trong phòng im lặng một hồi lâu, Lâm Hề mới run rẩy nói:

“Xin... xin chào, tôi tên là Lâm Hề.”

“Tôi tên là Vô Song.”

Lâm Hề ngẩn ngơ, chớp mắt nhìn Vô Song. Vô Song thở dài:

“Hừ, được rồi, tôi biết trong tình cảnh hiện tại cái tên này giống như là một lời châm chọc. Nhưng từ trước đến nay, không ai dám có ý kiến gì về cái tên này.”

Lâm Hề hạ tầm mắt, cô cũng không có ý kiến gì về cái tên này, bởi vì... Cô và anh, mặc kệ là nhìn từ phương diện của người nào thì cũng không giống như là cùng một thể.

8.

Từ hôm đó đến nay đã qua hai ngày. Vô Song thật sự ở trong căn nhà trọ nhỏ của Lâm Hề. Phần toái của Lâm Hề cũng bắt đầu nhiều hơn...

Ví dụ như buổi tối lúc đi tiểu đêm, hai người đồng thời bị nín mà tỉnh dậy, sau đó về mặt buồn bực chần nhau ở cửa WC: “Hừ, cô, con gái gì mà đánh rắm nhiều như vậy!”

“Anh không giống vậy sao...” Lâm Hề nhỏ giọng nói thầm, sau đó bị Vô Song vô tình kéo ra: “Mạng của cô là của tôi, tôi mới là chủ thể, tôi đi trước.” Anh nhanh chóng tiến vào cửa, khóa cửa lại, sau đó Lâm Hề nghe thấy tiếng nước chảy vui sướng làm cho người ta ghen tị.

“Này! Anh nhanh lên nhanh lên a! Ô, anh là cường đạo a, WC cũng tranh giành nữa!” Cô ở bên ngoài nhìn đến mức liên tục gõ cửa, khóc không ra nước mắt lại phần hận, còn vô cùng cảm tạ ông trời không làm cho bọn họ cùng lúc đi tiểu ra. Lâm Hề thống khổ cào cửa, thấp giọng nguyên rủa: “Đến lúc bà đi cả đến, đến lúc bà đi cả đến! Nhất định tại thế giới này anh cũng chịu mỗi tháng một lần! Anh sẽ cùng khóc với tôi, sẽ cùng khóc với tôi!”

Cửa mở ra, Vô Song đứng trước cửa lé mắt nhìn cô, mặc dù anh không biết “bà đi cả” là thứ gì, nhưng hiểu được mỗi tháng một lần mà Lâm Hề nói là cái gì, anh cười vui sướng khi người gặp họa:

“Xin lỗi nha, ở thế giới kia mỗi tháng tôi đều trải qua rất yên ổn.”

Xem ra... song sinh cộng mệnh của bọn họ có lựa chọn giới tính, Vô Song bị thương, Lâm Hề chỉ chảy máu mà không đau, sinh lý đặc biệt của Lâm Hề sẽ không xuất hiện trên người của Vô Song. Chuyện này thật sự là...

Ông trời không có mắt!

Lâm Hề nghiêng răng nghiêng lợi đẩy Vô Song ra, lách người vào cửa WC.

Lại ví dụ như, Vô Song giải thích cho Lâm Hề nghe, nói người ở thế giới kia khi đến thế giới này sẽ bị một số hạn chế, vào ban ngày năng lượng sẽ bị suy yếu rất nhiều, nếu có người muốn động thủ với cô thì hơn phân nửa sẽ chọn buổi tối, cho nên anh hạ lệnh giới nghiêm với Lâm Hề, trước năm giờ chiều phải về nhà.

Lâm Hề vì quyền lợi tự học mà tức giận kháng nghị, nhưng hòa bình kháng nghị luôn không thắng được vũ lực trấn áp...

Lại ví dụ như, ở thế giới này Vô Song cũng bị hạn chế như vậy, buổi tối tinh thần vô cùng tốt, đợi khi ánh mặt trời lên cao mặt anh liền chán chường nằm ườn trong nhà của Lâm Hề, sau đó... Ăn sạch thức ăn dự trữ của cô, hơn nữa anh còn cố tình ăn luôn món ăn mà cô thích! Càng quá đáng chính là, anh rõ ràng đã ăn nhiều lương khô như vậy, vậy mà cứ sau khi cô nấu cơm xong, vẫn ngồi vào bàn tranh cơm canh với cô, quá đáng nhất chính là, mỗi lần anh ăn vẫn là những món mà cô thích nhất!

Nghĩ vậy, Lâm Hề có chút oán niệm nhìn anh chàng bên cạnh, người này là con ác thú chuyển thế sao... Lâm Hề yên lặng sờ sờ ví tiền của mình, giờ này biết trên đời này thật sự có một loại nghèo túng tên là nghèo ăn...

Hai người một đường lác lác đi đến cửa hàng tạp hóa, có một nam sinh đang đứng bên cạnh cửa hàng kia gọi điện thoại. Lâm Hề vừa nhìn thấy người nọ, lập tức đỏ mặt, yên lặng xô dịch ra phía sau lưng Vô Song. Đó là nam sinh cùng khoa với bọn họ, tên là Quý Nhiên, là chàng trai có nụ cười dịu dàng ấm áp như ánh mặt trời. Ngay từ năm nhất Lâm Hề đã thầm mến anh ta, đã ba năm rồi. Chỉ là bình thường trừ việc đi học ra, căn bản cô sẽ không xuất hiện ở trong tầm mắt của người khác, cho nên bây giờ đã năm tư rồi, chắc là đối phương cũng không biết sự tồn tại của cô.

Vô Song quay đầu nhìn cô một cái: “Bị chuột rút rồi à?”

Lâm Hề lười phản ứng với lời nói của anh, chôn đầu trong tiệm tạp hóa. Khi lựa chọn thức ăn, Vô Song chảy nước miếng với trái táo bày trên quầy hàng. “Này, tôi muốn ăn táo xanh, mua toàn bộ táo xanh, giùm một chút.”

Lâm Hề tiện tay ném một chiếc túi nhựa cho Vô Song, còn mình thì ngăn người nhìn bóng người ngoài cửa sổ.

Cô nhìn không được đoán rằng, anh ta đang đợi ai, là bạn gái sao? Anh ta thích nữ sinh như thế nào đây, hẳn là không phải loại như cô, trầm lắng, nhát gan lại không thú vị...

Thật muốn làm cho chính mình trở nên dũng cảm hơn một chút a.

“Ừm, ừc.” Bên cạnh rồi đột nhiên truyền đến âm thanh không rõ ràng như lại chứa đầy ý nghĩa, Lâm Hề quay đầu vừa nhìn lại, Vô Song cầm trái táo cắn một trái quăng một trái, miệng chứa đầy táo, nước theo khóe miệng chảy ra. Lâm Hề ngạc nhiên:

“Anh đang làm cái gì vậy! Anh như thế nào lại ăn liên như thế!”

Vô Song nuốt táo xuống trả lời rất tự nhiên: “Không thử thì làm sao biết chúng ăn ngon hay không?”

“Vậy sao anh đều ném chúng đi?”

“Ăn không ngon.”

Thái độ lưu manh như vậy, vẫn là lần đầu mà Lâm Hề thấy, cô ngây người một hồi lâu, trước khi nhân viên cửa hàng đến, vội vàng đem trái táo mà Vô Song cắn cắt vào trong túi nhựa, lại vơ vét một vài thứ, mang đi tính tiền.

Vô Song bắt năn: “Còn mua làm gì? Đã nói là ăn không ngon rồi.”

“Làm người phải thành thực, phải biết chịu trách nhiệm, anh ăn nó thì phải chịu trách nhiệm với nó.” Lâm Hề nói xong lời này, từng bước đi ra cửa tiệm tạp hóa, trước cửa vẫn còn Quý Nhiên đang đợi người, đúng lúc nghe thấy câu này của cô, lơ đãng quay đầu, bốn mắt nhìn nhau.

9.

Quý Nhiên khách khí cười, mặt Lâm Hề đỏ lên, xấu hổ vô cùng, đột nhiên cô ngồi xổm người xuống, mượn có buộc dây giày để tránh né ánh mắt của đối phương.

Vô Song nhìn lướt qua Lâm Hề đang cúi người buộc dây giày, lại nhìn lướt qua Quý Nhiên, giật mình hiểu ra: “Chắc, có tiền đồ.” Anh giống như đang đùa mà đá vào móng Lâm Hề một cái, nhỏ giọng nói thầm: “Nhìn trúng thì tiền lên.”

Nhưng anh chưa từng thấy Lâm Hề chân mềm nhũn vô dụng như thế, chỉ với cú đá nhẹ nhàng, trọng tâm của Lâm Hề không vững, đột nhiên thân người ngã quỵ về phía trước đầu gối của cô mềm nhũn. “Bùm” một tiếng quỵ trên mặt đất, sau đó đầu mạnh mẽ húc về quần của... Quý Nhiên đang ở phía trước.

Lâm Hề chỉ cảm thấy trán chạm phải một cái gì đó mềm mềm nóng nóng, chợt nghe trên đầu một tiếng kêu rên khàn khàn, cô ý thức được chính mình đã làm cái gì, cúi đầu quỳ, từ từ hóa đá...

Sau khi Quý Nhiên lui hai bước, hơi hơi cúi lưng. Lâm Hề chỉ biết ngậy người một lúc lâu, sau đó mới cứng ngắc ngẩng đầu lên, hai mắt đại ra nhìn Quý Nhiên: “Thật... thật xin lỗi, không phải tôi cố ý...”

Sau lưng truyền đến một tiếng cười nhạo, người nào đó rành rỗi nói lời châm chọc: “Ai u, chạm trúng nó phải chịu trách nhiệm với nó chứ.” Giống như chuyện này hoàn toàn không có liên quan gì đến anh.

Cả người Lâm Hề run rẩy giống như lá rơi trong gió, cũng không biết trong lòng cô là xấu hổ là tức giận, là đau xót hay là buồn bực.

Quý Nhiên cúi đầu hơn nửa ngày cũng không lên tiếng, Lâm Hề run rẩy, muốn đến đỡ anh ta, nhưng lại không biết nên làm thế nào để đỡ. Phục hồi lại tinh thần, cô lại sợ Quý Nhiên nhìn rõ mặt cô, nhớ kỹ hình dáng của cô, vậy nếu sau này khi bọn họ gặp nhau trên đường, thì làm sao mà đối diện với đối phương!

Lâm Hề dùng hai tay che mặt, cố gắng cúi người hai ba cái: “Thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi! Nếu anh có chuyện gì, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm!” Nói xong, gót chân cô vừa chuyển, chạy thẳng về một hướng xa xa.

Vô Song tặc lưỡi, thân hình chợt lóe, lập tức bóng dáng biến mất.

“Ai! Quý Nhiên!” Cách đó không xa có hai nam sinh vẫy tay với Quý Nhiên, đã đi tới, một người cười nói: “Ha, sao nét mặt của cậu giống như trúng võ vậy, có chuyện gì xảy ra?”

Quý Nhiên hít sâu một hơi, mới đứng thẳng thắt lưng: “Không... không có việc gì.”

Người nam sinh nhìn về phía Lâm Hề đang chạy xa xa, suy tư trong chốc lát nói: “A, chẳng lẽ đó là Độc Hành Hiệp Nữ cùng khoa với chúng ta? Cô nàng đến thô lộ với cậu?”

“Ai?”

“Lâm Hề đó, rất hot trong đám nữ sinh, nghe nói là nhà cô ta có thể rất giàu. Mất mọc ở trên trời, ngay từ năm nhất cũng chưa từng ở tập thể, cũng chưa từng thân thiết với ai...”

Quý Nhiên ngẩn ngơ, anh cảm thấy từ vài giây gấp gờ ngắn ngủi vừa rồi, cô nữ sinh đó hẳn không phải người như vậy.

“Xem ra mị lực của Quý đại soái ca chúng ta, không nhỏ nha, cô gái như vậy cũng có thể tóm được.”

Quý Nhiên bắt đắc dĩ, dờ khóc dờ cười nhìn anh bạn thân: “Nói cái gì vậy, vừa rồi chính là có chút ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn? Cô ấy ngoài ý muốn mang thai con của cậu?”

Nhìn thấy biểu hiện khoa trương của bạn thân, Quý Nhiên vỗ vai cậu ta, cười cười liền quên đi chuyện ngày hôm nay.

Lâm Hề chạy như điên một mạch, mãi đến khi Vô Song chạy theo phía sau cô thật sự chịu không nổi về mặt chảy nước mắt thê thảm của mình trong gió lạnh, thân hình anh vừa chuyển, chắn phía trước Lâm Hề, đầu Lâm Hề đâm vào lồng ngực của Vô Song, quệt lên chiếc áo khoác màu đen của anh một mảng nước mắt phản chiếu ánh sáng lấp lánh. Vô Song che giấu về mặt đầy nước mắt nước mũi của mình vừa chàn ghệt lại bắt đắc dĩ: “Có cái chuyện gì lớn đâu, đến mức phải thể hiện cái tính khóc lóc này? Chắc, làm dơ mặt của tôi.”

Trong lòng Lâm Hề vừa buồn vừa giận, lại nghe câu châm chọc này của anh, nhất thời cũng không quan tâm mình có đánh thắng anh hay không, hai tay duỗi ra, bóp cổ của Vô Song kêu gào không thành tiếng rõ ràng: “Hic, nếu anh còn có một chút lòng nhân từ, tôi van cầu anh đi chết đi có được không!

Chúng ta cùng chết với nhau có được không, hu hu... Không còn cách nào sống nữa mà, không còn cách nào sống nữa mà!”

10.

Đôi tay bóp cổ gà cũng không chết của Lâm Hề, so với thân hình mạnh mẽ giống như sắt thép của Vô Song, đương nhiên không thể tạo nên chút tổn thương nào, anh bĩu môi:

“Nhân từ? Đó là cái gì?”

Là thím của anh đó! Lâm Hề treo ở cổ anh mà khóc:

“Tôi sẽ không ra ngoài nữa, đời này cũng không ra ngoài nữa hu hu...”

Người đi đường quay đầu quan sát cặp nam nữ đang ôm nhau khóc lóc này, không biết đi tới đi lui đã mấy đợt người, cuối cùng Vô Song không kiên nhẫn được nữa, nhíu mày:

“Chắc, được rồi được rồi, trước khi tôi trở về nhất định sẽ giành người đàn ông đó cho cô được chưa!”

Lâm Hề ngừng khóc, mắt đỏ hồng ngẩng đầu nhìn anh, cực kỳ tha thiết:

“Chừng nào thì anh trở về?”

“Ừm, chờ giết hết những người cần phải giết, sau đó lấp kín đường nối thông hai thế giới, tôi sẽ trở về.” Vô Song nhìn bầu trời suy nghĩ. “Số người từ thế giới bên kia đến đây giết cô đại khái có khoảng một trăm hai mươi người, mấy ngày hôm trước giết đi hai tên, còn một trăm mười tám tên nữa, về phần đường nối thông kia, trước mắt tôi còn chưa tìm ra cách lấp nó, cho nên cô đừng vội, tôi còn nhiều thời gian giúp cô tìm đàn ông.”

“Ồ... Chúng ta vẫn nên chết cùng nhau đi! Chết chung đi!”

Tuy là nói như vậy, nhưng người ta luôn muốn chọn cảnh sống nhục.

Mặt Lâm Hề đang mệt mỏi đến vàng vọt khô héo lại qua một ngày, nếu cô nhớ không lầm, ngày mai chắc là ngày cha mẹ đi ly hôn.

Sau ngày mai... Cha mẹ của cô sẽ không có còn gọi là vợ chồng nữa. Lâm Hề nhìn lướt qua bức ảnh trên đầu giường, một nhà ba người hoà thuận vui vẻ, cô im lặng cầm quần áo vào phòng tắm. Mở vòi sen, ở trong làn hơi nước Lâm Hề giặt mình nhớ tới lúc chụp bức ảnh đó.

Trước kia cô từng mắc bệnh tự kỷ nhẹ, bởi vì còn nhỏ, cuối cùng vì sao mắc bệnh cô cũng không nhớ rõ, nhưng sau khi được bác sĩ tâm lý điều trị thì bệnh của cô cũng không tái phát, chỉ là bởi vì thể chất kỳ lạ khó tránh khỏi có chút tự ti.

Lúc chụp bức ảnh kia chính là lúc cô mới thoát khỏi bóng ma của bệnh tự kỷ, ở trước cửa nhà, ba người đã chụp chung một bức ảnh, cô tết tóc hai bím, ôm chân của cha, nửa người trốn sau lưng cha, trộm nhìn máy chụp hình, mẹ thì ngồi chồm hổm bên cạnh, cười bắt đầu đi, cổ vũ cô tiến lên đứng ở phía trước. Khi đó tình cảm giữa cha mẹ còn chưa tệ lắm, bệnh của cô cũng tốt hơn, trong gia đình mỗi ngày đều tràn ngập hy vọng.

Lâm Hề vỗ vỗ mặt mình, cảm thấy ngay cả bệnh tự kỷ cô cũng có thể đánh bại, còn có cái gì có thể làm khó cô đây!

Mặc quần áo, Lâm Hề lau tóc, đi vào phòng khách muốn lấy máy sấy tóc, nhưng mới vừa xoay bước tiến vào phòng khách cô không biết mình giẫm phải cái gì, đột nhiên bị trượt, lập tức ngã đầu gối xuống, mông giáng mạnh xuống đất, cô ôm mông đau xót kêu vài tiếng mới nhận được con đau.

Cô bò dậy, ánh mắt đảo qua, hạt tảo đầy đất!

Lâm Hề lập tức bốc lửa cao hơn ba trượng[2], hằm hằm nhìn anh chàng nằm trên ghế xô pha. Vô Song mơ mơ màng màng dụi mắt, ngo ngoáy ngồi dậy:

“Chắc, sáng sớm lại không ngừng gây sức ép vậy, sống yên ổn một chút!” Nói xong, anh tiện tay nhặt một hạt tảo trên ghế xô pha lên, thuận tay ném đi, vừa vịn ném trúng trán của Lâm Hề.

[2] 1 trượng bằng 3,33 mét.

“Anh... anh thật sự là khinh người quá đáng!” Lửa giận của Lâm Hề bốc lên ngừng ngút, tung hoành trong lòng cô, nghĩ rằng anh ta sẽ không giết mình, cô có nhường nhịn thêm lần nữa cũng không thu được kết quả gì, nếu như vậy không bằng bắt kể mọi chuyện, cô không thoải mái thì cũng sẽ khiến cho tên chết tiệt đó cũng chẳng thoải mái giống cô!

Lâm Hề nổi giận đứng đứng đi về phía Vô Song, Vô Song mới tỉnh, liền thấy vẻ mặt bi phẫn của Lâm Hề vọt tới phía anh, sau đó... Cô lại giẫm lên hạt tảo, chân lại trượt, Vô Song nhanh tay lẹ mắt, trong nháy mắt lách mình tới bên cạnh Lâm Hề, anh đưa tay ôm lấy thắt lưng của Lâm Hề một cách vững chắc, nhưng trang sức kim loại phức tạp trên áo khoác của anh lại móc lấy áo sơ mi rộng của Lâm Hề, áo mở rộng ra, từ góc độ của Vô Song mà nhìn, vừa lúc có thể nhìn thấy hết “nội bộ” không sót chỗ nào.

Lâm Hề cứng đờ, Vô Song cũng cứng đờ, bởi vì mới vừa tắm xong Lâm Hề còn chưa sấy tóc, không có mặc áo trong.

Mùi hương sữa tắm bay lên lờn vờn quanh chóp mũi của hai người, mùi hương rõ ràng rất sạch sẽ lại không biết vì sao, vào lúc này có vẻ có chút quý dị.

Tóc của Lâm Hề dài tới lưng, cái ôm này của Vô Song, làm cho tóc ướt thấm vào lớp áo sau lưng Lâm Hề, cũng thấm vào ống tay áo khoác đen của anh.

Mùi hương cơ thể của phụ nữ, hơi thở ướt át, XX của thân thể...

Tổng hợp lại, cùng nhau phát huy tác dụng, một giọt hai giọt ba giọt máu đỏ nhỏ lên cổ của Lâm Hề, sau đó theo sự chỉ dẫn của trọng lực, chảy xuống cổ áo, lại chảy xuôi vào trong bộ ngực trắng nõn của cô, một đường chảy xuống dưới, bức tranh đường cong màu đỏ làm cho người ta mơ màng.

Vô Song thất thần chảy máu mũi, Lâm Hề cũng vui vẻ chảy máu mũi theo.

Ông trời ơi... Vì sao mà giờ khắc này cô không có thể ngắt xiu đi! Lâm Hề vùng mạnh cánh tay, dùng hết sức lực toàn thân tát một bạt tay lên mặt Vô Song, sau đó thoát khỏi cái ôm của anh, chạy vào trong phòng mình, thay quần áo, ngay cả tóc cũng không sấy, xách cặp sách liền đẩy mạnh cửa đi ra ngoài. Bỏ lại một mình Vô Song nhìn ống tay áo bị ướt của mình, máu mũi yên lặng rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: KHI CÓ NGƯỜI TRỞ NÊN Ỡ LẠI

Mũi của Lâm Hề bị lấp kín bởi hai cuộn giấy vệ sinh, cô vẫn như thường ngày ngồi ở một góc phòng tự học để đọc sách.

Nhưng trong đầu óc của cô tất cả đều là hình ảnh lộn xộn của buổi sáng hôm nay, cô nắm chặt lấy vài loạn tóc còn ẩm ướt của mình, nghĩ đến buổi tối còn phải trở về đối mặt anh chàng làm cho tâm lực của người ta mệt mỏi, nhất thời cảm thấy được cuộc sống không có hy vọng.

Giữa trưa, Lâm Hề đang gặm bánh mì, thì di động trong túi vang lên, là cha gọi điện đến, cô hòng cô tác nghẹn, cố gắng nuốt bánh mì xuống, tâm trạng phức tạp nghe điện thoại:

“Cha.”

“Hề Hề, gần đây có khỏe không?”

“Dạ.” Lâm Hề mỉm cười. “Con khỏe lắm.”

“Tiền có đủ dùng không? Không đủ thì nói với cha, đừng tự ép uống mình.”

Tính cách của cha và mẹ Lâm Hề hoàn toàn khác biệt, tính của cha cô rất điềm đạm, từ nhỏ đến lớn cũng rất cưng chiều cô, cũng bởi vì cha cô là người điềm đạm như vậy, cho nên mới có thể sống lâu với mẹ cô như vậy, nhưng qua tháng năm, lúc nào cũng bị gãy vỡ tàn nhẫn nên đã làm mất dần tính nhẫn nại, lộ ra một phương diện gay gắt, khiến cho người với người đối chọi không khoan nhượng.

Bên kia điện thoại im lặng trong chốc lát. “Hề Hề, ngày mai, cha và mẹ con thương lượng trước rồi, ngày mai sẽ đi ly hôn.”

“Dạ, mẹ đã nói trước với con rồi.”

“Ừ, bà ấy nhất định cũng nói với con đã an bày công việc cho con trước rồi à.” Nói đến đây Lâm Xương Văn có chút bất đắc dĩ. “Mẹ con cái gì cũng đều ép buộc, cũng không quan tâm con có thích hay không, liền sắp xếp cho con như vậy! Nếu con không muốn đi cùng bà ấy, thì nói với cha, con lớn rồi, nên nghĩ cho cuộc sống của chính mình.”

Cô nhẹ giọng đồng ý, nhưng không dám nói ra ý nghĩ trong lòng mình là cô muốn thi nghiên cứu. Từ nhỏ đến lớn, vì vấn đề giáo dục cô mà cha mẹ cô đã không ít lần tranh chấp với nhau, bây giờ nếu như cô nói với cha, ngày mai bọn họ gặp mặt, sẽ lại tranh cãi ầm ĩ với nhau. Cô không muốn cha mẹ lại bận tâm vì mình.

Buổi chiều, Lâm Hề ngầy ngẩn ngay cả một trang sách cô cũng chưa từng lật sang trang, nhớ tới trong nhà không còn thức ăn, còn có một con ác thú đang nằm đó, yên lặng nửa ngày tâm trạng đột nhiên phập phồng, nàng day day gần xanh đang nổi trên trán, thậm chí dù sao bây giờ cũng đọc sách không vào, không bằng đi siêu thị mua vài món đồ.

Mang theo một túi đồ nặng, Lâm Hề tính toán hóa đơn thì mặt rầu rĩ, còn nửa tháng nữa mới hết tháng này, cô sống qua tháng này bằng cách nào đây.

Ngừa đầu thở dài một tiếng, đúng lúc mặt trời lặn, Lâm Hề chờ đèn đỏ đối diện chuyển sang màu xanh, đang cất bước đi qua đường, phía sau bỗng nhiên vươn ra một bàn tay giữ cô lại: “Cẩn thận!”

Trong lúc ngỡ ngàng, một chiếc xe lao nhanh sát lỗi đi bộ, tạo nên một trận gió to ngay trước mặt Lâm Hề. “Oanh” của một tiếng, xe ô tô đó lập tức đâm

vào cột điện, người đi ven đường đều kinh hãi hét chói tai.

Người đàn ông mặc âu phục giày đen ngồi ở chỗ tài xế cả người đầy máu chảy cửa xe ra, ông ta lao đảo xuống xe, đột nhiên xoay người lại nhìn Lâm Hề, ánh mắt hung ác, giống như hận không thể ăn Lâm Hề vào trong bụng. Lâm Hề bị ông ta trừng đến mức trong lòng phát lạnh, đột nhiên rùng mình một cái. Người nọ lao đảo, té xỉu trên mặt đất. Những người chung quanh lập tức vây lại, có người báo công an có người gọi 120.

Lâm Hề lòng còn đang sợ hãi, vừa rồi nếu không phải có người giữ cô, chỉ sợ là cô đã bị đâm chết rồi... Cô nhìn lại, người nọ còn đang kéo cánh tay của mình:

“Rất nguy hiểm, người đó đang say rượu mà lái xe sao?”

Anh ta đang nhìn về hướng xảy ra tai nạn, lại quay đầu nhìn Lâm Hề. “Bạn không sao chứ?”

“Quý... Quý Nhiên?”

Quý Nhiên giật mình, bừng tỉnh: “A, bạn là... Lâm Hề.”

Nhớ tới một màn ngày hôm qua, mặt anh ta hơi hơi đỏ lên, lập tức buông tay đang giữ cánh tay của Lâm Hề ra. Lúc ấy tuy rằng nói với các bạn là không thêm đề ý, nhưng mà gặp lại nữ sinh này anh ta vẫn khó tránh khỏi ngại ngùng.

Mà Lâm Hề còn ngại ngùng hơn anh ta vài phần.

Lâm Hề quay đầu nhìn nơi xảy ra tai nạn xe, tìm có trốn:

“A, cảnh sát đã tới rồi, chắc là không có chuyện gì đâu, mình đi về trước đây.”

“A, ừ... được.”

Bước nhanh rồi đi, trái tim của Lâm Hề giống như muốn nhảy ra ngoài, nam sinh mà cô thầm mến đã biết tên cô, sau đó còn cứu cô... Thật sự là, rất đẹp trai! Đi đến ngõ vắng không người, Lâm Hề nhịn không được vui sướng trong lòng, vui vẻ xoay hai vòng, mà lúc cô xoay người sang chỗ khác, thoáng cái, đã thấy phía sau có bóng người đang bước nhanh về phía mình.

12.

Mấy ngày này đã trải qua nhiều chuyện làm cho Lâm Hề không khỏi nảy sinh cảnh giác, cô đề phòng đánh giá người nọ đợi đến khi thấy rõ được khuôn mặt của người đó lại đỏ mặt:

“A, Quý Nhiên, như thế nào mà...”

Còn không chờ chờ cô nói xong, Quý Nhiên bỗng nhiên cười quý dị, đưa tay bóp cổ Lâm Hề, ấn cô vào bức tường, nhấc lên.

Lâm Hề không dám tin nhìn về phía Quý Nhiên, anh ta... anh ta muốn giết cô sao?

Mỗi hơi thở của cô đều bị bàn tay Quý Nhiên siết chặt, nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng quý dị.

Anh ta... nị yêu quái bám vào người sao!

Lâm Hề dùng sức giãy dụa, tròng mắt, khàn khàn giọng gọi: “Vô Song, Vô Song...” Cô cực khổ nuôi anh ta như vậy, không phải là để những lúc như thế này có người cứu cô hay sao! Cái tên ăn com người lại mặc kệ sống chết của người bây giờ anh ta chết ở đâu! Anh ta không phải song sinh cộng mệnh với cô sao!

“Sẽ không tới đâu, hần sẽ không tới cứu cô đâu.” Quý Nhiên cười khặc khặc. “Chỉ cần không để lại vết thương trên người cô, hần là sẽ không phát giác cô đã xảy ra chuyện, bởi vì các người đều không cảm giác được đau đớn của đối phương, đến lúc tôi bóp chết chết cô, có lẽ hần sẽ biết, ha ha ha, hần đã chết, tôn vị chính là của tôi.”

Không ai có thể cứu cô... Lâm Hề bởi vì thiếu dưỡng khí bắt đầu từ từ cảm thấy được chóng mặt, hoa mắt, bỗng nhiên cô nghĩ đến cuộc điện thoại mà cha gọi cho cô lúc giữa trưa hôm nay, nếu như cô chết một ngày trước khi cha mẹ ly hôn, vậy cha mẹ sẽ nghĩ như thế nào? Bọn họ... chắc sẽ đau lòng muốn chết, hôm nay làm sao có thể chết được.

Hơn nữa, cô còn chưa thi cao học, như thế nào có thể chết trong ngày hôm nay!

Cô mặc kệ như thế nào, đều phải sống cho đến ngày thi đậu cao học!

Lâm Hề cắn răng một cái, đột nhiên mở mắt ra. Về mặt Quý Nhiên biến đổi: “Trong cơ thể của cô như thế nào mà có pháp lực!”

Lúc hần ta đang ngẩn người, sức lực trên cánh tay thả lỏng không ít, Lâm Hề hít sâu một hơi, nhấc chân đạp lên mặt của Quý Nhiên, Quý Nhiên bị đau buông tay, Lâm Hề ngã trên mặt đất, trong lòng vừa nói xin lỗi với Quý Nhiên mà cô mẩn mộ, vừa chạy về hướng nhà.

Quý Nhiên không cam lòng, chạy đuổi theo.

Lâm Hề quan sát muốn chạy ra khỏi ngõ nhỏ, ánh sáng ngọn đèn ngoài ngõ tư đường gần ngay trước mắt, bỗng nhiên có bóng người nghiêng nghiêng, Lâm Hề không dừng bước chân, đâm đầu chui vào trong lòng của người đó, cô giống như con thỏ bị kinh sợ, thét lên kinh hãi, xoay người vừa muốn chạy về hướng ngược lại, lại bị người ta giữ lấy áo, kéo ra sau, cánh tay rắn chắc giữ chặt cô trong lòng, giọng nói của Vô Song vang lên trên đỉnh đầu: “Đầu óc của cô ở đâu mà không phân rõ địch ta? Thấy người liền bỏ chạy, thật có tiền đồ.”

Lâm Hề hơi hơi an tâm, sau đó cảm thấy tức giận, nếu không phải vừa rồi quyết tâm sống sót của cô đột nhiên bộc phát, sao có thể đợi được anh ta đến cứu. Bây giờ người này còn có thể nói lời châm chọc!

Vô Song vung tay lên, liềm dao thật lớn xuất hiện ở trong tay anh, một tay anh ôm Lâm Hề, chậm rãi bước về phía Quý Nhiên, bước chân bình thản khiến cho người khác yên tâm.

Quý Nhiên ở bên kia thấy Vô Song, nụ cười quỷ dị bị tê liệt. Nhìn thấy người mình thầm mến có nét mặt như vậy, Lâm Hề nghiêng đầu sang chỗ khác... Không đành lòng nhìn tiếp, Vô Song lạnh lùng cười, nói: “Phước Linh, người rất có dũng khí. Nói đi, người muốn chết như thế nào?”

Sau khi nghe xong lời này của Vô Song, Lâm Hề sợ hãi: “Không được! Anh không thể giết anh ta!”

Người ở thế giới kia khi chết sẽ biến thành pháo hoa nổ tung, Lâm Hề còn có thể lừa mình dối người nói mình cái gì cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng Quý Nhiên là rõ ràng là người, anh ta mà chết sẽ là một khối thi thể. Mà Vô Song cùng cô sẽ bị ghép vào tội danh giết người, không còn được tự do nữa.

Vô Song nhướn mày: “Chắc, phụ nữ đúng là phiền toái.”

“Ha ha ha, cũng có lúc Tử Thần giết người phải hỏi ý người khác a. Hôm nay không đấu với các người, đi trước đây.” Hắn nói xong, bước chân vừa chuyển, quay đầu liền chạy.

13.

Vô Song bỏ lại Lâm Hề, chạy đuổi theo, Lâm Hề hoàn hồn nhìn lại, cũng chẳng thấy hai người đó đâu, cô cũng vội chạy đuổi theo, nhưng mới ra đầu ngõ, liền thấy Quý Nhiên nằm sấp trên mặt đất, bị té ngã đến thâm, Lâm Hề nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Vô Song, cô có chút chần chờ ngồi xổm xuống, chạm nhẹ vào vai của Quý Nhiên:

“Quý Nhiên?”

“Ừm...” Quý Nhiên cất tiếng, ôm mặt ngồi dậy. “Mình làm sao mà... nằm ở nơi này?” Giọng điệu của anh ta như bình thường, xem ra đã khôi phục hình dáng thường ngày.

Gánh nặng trong lòng Lâm Hề liền được trút xuống, thở phào một hơi, Quý Nhiên quay đầu nhìn cô: “Lâm Hề, bạn cũng ở đây? Mình làm sao vậy?”

Thấy trên mặt Quý Nhiên còn dấu ấn màu hồng do mình đập lên, Lâm Hề có chút chột dạ: “À... ừ, mình, mình thấy bạn đột nhiên ngất xỉu nên chạy đến xem sao.”

“Ngất xỉu?” Quý Nhiên thấy kỳ quái gãi gãi đầu. “Gần đây sức khỏe kém như vậy sao? Nhưng mà, vẫn là cảm ơn bạn đã chăm sóc cho mình, lần sau mời bạn ăn cơm.” Quý Nhiên đứng dậy rời khỏi, Lâm Hề nhìn theo bóng dáng của anh ta, si ngốc suy nghĩ, một thiếu niên hòa nhã rất tốt a.

“Chắc, cô tấn công đi có được hay không, lẽ mà chậm chạp nhìn đến sót ruột.” Không biết từ khi nào Vô Song đã đứng ở cạnh Lâm Hề, anh đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nắm áo của Lâm Hề xách cô lên, nheo mắt đánh giá cô. “Này, chẳng lẽ cô vì hận hờ với tên đó nên trề như vậy vẫn chưa về nhà?”

Khóe mắt Lâm Hề giật giật, cảm xúc nhần nại trong lòng dao động, thần nhiên nói: “Tôi đi mua nguyên liệu nấu ăn. Ở đó kia.” Cô nhát tay lên chỉ, trong ngõ vắng có một túi đồ màu trắng rơi trên đất, là vừa mới rồi khi cô bị bóp cổ mà rơi xuống. Cô đẩy tay của Vô Song ra, đi qua đó, nhặt túi đồ lên.

Vô Song khoanh tay đi phía sau Lâm Hề, bất mãn nói: “Bảo cô trước năm giờ phải về nhà, có việc phải làm, sao không chịu làm sớm một chút? Cho dù cô chết, cũng đừng liên lụy đến tôi.”

Lời còn chưa dứt, một lon đồ hộp đã bị ném đến mặt, Vô Song dễ dàng đưa tay đón được, đảo mắt thấy Lâm Hề giận đến tím mặt, cô không biết mượn gan ở đâu, chỉ vào mũi anh mắng:

“Rót cuộc là ai liên lụy ai!” Tất cả nhần nhin đều bùng nổ trong một ngày, Lâm Hề đau xót tố cáo. “Đây đều là những chuyện lộn xộn! Một trăm mười tám con yêu quái, so với số yêu quái phải giết trên đường thỉnh kinh ở Tây Thiên còn nhiều hơn! Càng quá quá đáng hơn chính là đám yêu quái này căn bản không có thù với tôi! Tôi chỉ muốn thi cao học, học tiến sĩ yên ổn cả đời, đều bị tên đáng ghét nào đó liên lụy! Đến bây giờ, thậm chí ngay cả cái hội gì đó của anh tôi cũng không biết...”

“À, thì ra cô lại còn có cái tính nóng nảy.” Vô Song mở hộp đồ hộp, trong lúc Lâm Hề lẳng nhàn la mắng thoải mái vừa ăn vừa chỉnh sửa câu nói: “Thứ nhất, đám kia không phải yêu quái, là sát thủ. Thứ hai, không phải tôi đem mạng của tôi và cô nói thành một. Cho nên cô đừng có chỉ vào mũi của tôi mà mắng, muốn trách thì trách ông trời tàn ác, không chịu chặt đứt mối liên hệ giữa chúng ta. Thứ ba... Ừm, đây là đồ hộp thịt bò vị gì thế, cũng không tệ lắm.” Vô Song há miệng to ăn hai miếng, nói tiếp: “Thứ ba, tôi chưa giải thích với cô lý do bọn họ muốn giết tôi sao?”

Lâm Hề trừng mắt cá chết nhìn anh.

Vô Song ngửa đầu, trút hết thịt trong hộp vào miệng, nhai hai cái rồi nuốt xuống hết. Anh đi về phía trước, xách túi đồ nói: “Quay về đi, vừa đi vừa nói chuyện.”

14.

“Mỗi người ở thế giới khác nhau đều có cùng một thân thể đối ứng, cách biệt giữa hai thế giới đã cắt đứt mối liên hệ với nhau, bình thường sẽ không cảm giác được sự tồn tại của người ở thế giới khác, nhưng người ta thường ngẫu nhiên cũng có thể thấy bản thân mình ở thế giới khác qua khe hở của khoảng không, ví dụ như nằm mơ, giữa hai linh thể hình thành cầu nối trao đổi tin tức, nhưng đây chỉ là khoảng thời gian ngắn, hai bên sẽ nhanh chóng quên hết. Giữa hai người chúng ta không biết xảy ra chuyện gì, hai cơ thể vẫn tồn tại mối liên hệ nào đó, thậm chí đã có ảnh hưởng thực thể.”

“Mấy ngày hôm trước tôi đã hiểu tình huống này rồi.” Lâm Hề bắt đầu đi thờ dài.

Vô Song liếc mắt nhìn cô nói: “Ở thế giới kia tôi tham gia tổ chức tên là ‘Thập’, trong tổ chức có hai trăm gia tộc, mỗi gia tộc đều có dị năng khác nhau, vừa rồi là tên Phược Linh, năng lực của hắn là chiếm đoạt thể xác, có thể đem linh hồn bám vào bất kỳ vật thể sống nào, nhược điểm chính là lúc hắn chiếm được thể xác của ai đó thì chân thân kỳ thật không có gì năng lực phản kháng. Lần này xem ra vận khí của hắn tốt, để cho hắn chạy mất, lần sau... Hừ.”

Sát khí trong mắt Vô Song đáng sợ đến mức Lâm Hề run rẩy, kỳ thật bây giờ cô rất vui mừng, may mắn cô và người này song sinh cộng mệnh, bằng không... Nếu là anh ta thân nhiên hỏi mình muốn chết như thế nào, Lâm Hề sợ là sợ tới mức ngay cả miệng cũng mở không ra được.

“Lần đầu tiên khi tôi cứu cô, người bị giết kia là Tung Tề, người thu tìm tung tích giỏi nhất trong hai trăm gia tộc, người thứ hai cả người quần đầy băng vãi gọi là Thi Mãn, có được năng lực bắt từ.”

Lâm Hề ngăn ra: “Nhưng hắn đã bị anh...” Một đao chém rớt đầu.

Lời này còn chưa hỏi ra miệng, Vô Song đột nhiên cong môi mỉm cười:

“Bởi vì, tôi là Từ Thần. Ta muốn mạng của ai, kẻ đó đều phải cho tôi.”

Sự lạnh lẽo trong giọng nói của anh làm cho Lâm Hề hoảng sợ, vội chuyển đề tài nói:

“Nhưng mà, mấy người cùng một tổ chức, bọn họ vì sao còn muốn giết anh?”

“Quyền lợi thay thế.” Trên màn hình truyền tin ở tòa cao ốc đối diện bên đường hình như đang truyền phát tin tức thời sự về hội nghị chính phủ sắp tổ chức, Vô Song thân nhiên nhìn lướt qua. “Tôn vị thống lĩnh hai trăm gia tộc chỉ có một, phải là nhân tài mạnh nhất trong tổ chức mới có thể đi lên vị trí đó. Mỗi lần truyền giao tôn vị, trong hai trăm gia tộc tất nhiên sẽ có một trận ác đấu gió tanh mưa máu. Cho nên vì giám sát tôn thất, không biết tôn chủ ở đời nào nhân rồi đến không có việc gì làm đã lập ra quy củ, đem người mạnh nhất trong hai trăm gia tộc ra quyết đấu, người sống cuối cùng chính là tôn chủ đời kế tiếp.”

Giọng điệu của anh rất lạnh nhạt, tựa hồ không chấp nhận quy của này:

“Trong hai trăm người được lựa chọn đề cử, người có khả năng kế tục địa vị tôn chủ nhất sẽ trở thành mục tiêu công kích. Thế nhưng giết tôi thật sự không dễ, mà lúc này đúng lúc có người tiết lộ cho bọn họ tin tức, nói thế giới này có một người như cô tồn tại.” Vô Song quay đầu nhìn Lâm Hề, có chút tự mãn lại có chút khinh miệt chỉ vào giữa trán của Lâm Hề. “Cho nên, cô, biến thành mục tiêu.”

Lâm Hề ngẩn ngơ thất thần, mấy chuyện này đối với một người từ nhỏ được tiếp thu nền giáo dục nề nếp, hơn nữa còn là một cô gái tập trung tinh thần muốn thi cao học mà nói, nghe vào thì thấy quá huyền ảo, không phải sao...

“Thỏa mãn đi, hai trăm người không cùng nhau truy giết cô, đã đủ cho cô mỉm cười rồi.”

“A... Ha ha.” Lâm Hề không nói nổi, cười gượng ra tiếng.

15.

Thứ bảy, ngày 15 tháng 9 năm 2012.

“Cái trắng xào dấm là của tôi! A, sườn chua ngọt anh ăn sạch rồi!” Lúc Lâm Hề mang canh từ phòng bếp lên, trên bàn chỉ còn lại thức ăn thừa, cô dựa vào bàn khóc không ra nước mắt mà nhìn Vô Song. “Anh chẳng chữa lại cho tôi chút nào, đồ đáng ghét...”

Vô Song dựa lưng vào ghế, nấc một tiếng, tùy ý ném đũa sang một bên, có chút khinh thường nói: “Chắc, phụ nữ đúng là phụ nữ, thích mấy món vừa chua vừa ngọt, bữa sau đừng làm mấy món như vậy nữa, ực.”

Lâm Hề hận không thể nhìn chăm chăm cho chết tên tiểu nhân như anh ta, u oán nói: “Bữa sau tôi xào món ớt cho anh nổ tung có được không...”

Đang lúc giữa trưa, tinh thần Vô Song cực kỳ kém, anh mệt mỏi gấp một cái, khoát khoát tay nói: “Tùy cô.” Anh xoay người quay về nằm trên sofa, nhắm mắt nghỉ tạm, chưa đầy một lát liền ngủ say. Lâm Hề không thể làm gì, đáng vẻ đáng thương ngồi bên bàn ăn, ăn mấy món rau cải mà Vô Song còn

chừa lại, cảm thấy được mình cực kỳ giống cô con dâu bị mẹ chồng ức hiếp trong xã hội phong kiến.

Lâm Hề làm việc rất có quy luật, cô lập ra kế hoạch học thi cao học cho mình, mỗi thứ bảy đều nghỉ ngơi, thời gian khác cũng phải học tập. Mất thấy ngày hôm nay là ngày nghỉ ngơi của cô, thật không dễ dàng để ở nhà ăn cơm trưa, không ngờ lại bị Vô Song phá hủy. Gắp một cây cải thìa, Lâm Hề nghĩ muốn trút hết cảm phẫn, một ngày nào đó, cô sẽ nhai Vô Song giống như vậy, nhai nát rồi nuốt vào trong bụng!

Tuy nói là ngày nghỉ ngơi, Lâm Hề vẫn là không chịu ngồi yên, cầm sách tham khảo lên, làm bài trong phòng ngủ của mình, vết nứt trên mặt bàn học do người quần bằng vải dùng bữa chém xuống đã được Lâm Hề dùng băng keo dán lại, miễn cưỡng cường còn có thể dùng, chỉ là máy tính đã thành hai mảnh, bị Lâm Hề coi như phế vật, ném vào cái rương trong góc phòng.

Hiện tại nhớ lại nguy hiểm lúc đó, cô vẫn là cảm thấy được giống như nằm mơ. Dị thể gì đó...

Ngoài cửa sổ đột nhiên hiện lên một bóng trắng, thần kinh Lâm Hề căng thẳng, nhìn chăm chăm ngoài cửa một hồi lâu, sau khi phát hiện không có động tĩnh gì, cô mới đứng dậy, thật cẩn thận từ từ đến bên cửa sổ, nhìn xung quanh, chợt nghe âm thanh vỗ cánh của chim, cô cúi đầu nhìn lại, một con bồ câu trắng đang đậu trên mái hiên dưới lầu, nó vẫy cánh ngả trái ngả phải, dáng vẻ đứng không vững.

Lâm Hề nhẹ nhàng thở ra, thì ra là bồ câu, mấy ngày nay thần kinh cô thật sự là quá mức căng thẳng.

Bốn giờ chiều, Lâm Hề cúi đầu thất vọng, nhìn quyển sách tham khảo bị mình viết đầy, tự nhiên nảy sinh một niềm tự hào, đột nhiên, cô dường như cảm thấy đau bụng, cảm giác có chút ướt át ở trong quần. Lâm Hề thầm nghĩ không ổn, lập tức chạy vào WC.

Cởi quần vừa nhìn, một vết máu màu đỏ chói mắt trên nền vải trắng của chiếc quần trong, Lâm Hề chạy nhanh tìm hộp băng vệ sinh, chỉ là vừa mở ra, lại phát hiện trong hộp chỉ có vỏ bao màu vàng trống rỗng, ở bên trong cũng không có một miếng băng vệ sinh nào. Lâm Hề thầm nghĩ không xong, đối với cô thì mỗi lần đi cả đến rất gần, nhưng là lượng rất nhiều, lúc này lại là mùa hè, quần áo mặc cũng mỏng, đi đến cửa hàng bách hóa cũng phải gần nửa tiếng đồng hồ, nếu cô đi mua thì không biết sẽ nhỏ giọt thành bộ dạng gì...

Cô gấp đến độ cắn ngón tay, đột nhiên, ánh mắt cô sáng lên, trong phòng khách không phải còn một người đang ngủ sao!

Cô lột một ít giấy vệ sinh, nắm cái vỏ bao màu vàng, tư thế cứng ngắc ra khỏi WC. Lúc này Vô Song còn ngira đầu ngủ trên sofa, cũng không biết làm sao mà mỗi ngày anh ta lại ngủ nhiều như vậy.

Lâm Hề đi vào, rồi đột nhiên phát hiện lỗ mũi Vô Song đang chảy máu, máu chảy thẳng xuống, thấm vào sofa tạo thành một mảnh đỏ tươi. Lâm Hề hoảng sợ, vội che mũi của mình, nhưng không thấy có máu mũi. Cô cảm thấy kỳ lạ, bọn họ không phải song sinh cộng mệnh sao không? Vì sao lần này chỉ có Vô Song đang chảy máu?

16.

Bụng dưới của Lâm Hề quặn một cái, chợt thấy máu tuôn ra từ lỗ mũi của Vô Song.

Lâm Hề giật mình dường như đã hiểu rõ chuyện gì đó, vẻ mặt có chút mơ hồ.

Không phải anh chàng này đã từng nói mỗi tháng ở thế giới kia anh ta đều trải qua rất yên ổn sao? Mỗi tháng đều chảy máu mũi như vậy chẳng lẽ chính là sống yên ổn mà anh ta nói? Hay là anh ta chưa từng chảy máu mũi như vậy, là bởi vì tới thế giới này, anh ta mới bị ảnh hưởng...

Lâm Hề chọc chọc cánh tay Vô Song, làm cho anh tỉnh ngủ, sau đó giọng nói mơ hồ hỏi: “Lúc trước anh có chảy máu mũi nhiều như vậy không?”

Vô Song hơi tỉnh, bắt mắt chắc chắn lưỡi: “Cái gì?” Sắc mặt anh không đổi, hai tay dính dính, làn sương mù chưa tỉnh tan đi hơn phân nửa. “Đây là cái gì?”

Lâm Hề thừa dịp lúc anh ta ngẩn ngơ, xoay người nhét hai cuộn giấy vệ sinh vào lỗ mũi, Vô Song ngẩng đầu trừng Lâm Hề: “Lúc tôi đang ngủ cô đã làm cái gì?”

“Không có a.” Lâm Hề co rúm lại nói. “Hay... là anh tự mình mơ thấy cái gì đó...”

Vô Song rất sững sốt, như bị vạch trần tâm sự gì đó, trong chớp mắt nét mặt tự nhiên: “Chắc, nhất định là bữa cơm trưa hôm nay có vấn đề.” Nói xong anh bịt mũi lại, vội chạy vào WC.

Nhìn nét mặt vừa rồi của anh ta... Anh ta thật sự mơ thấy cái gì đó. Nhưng mà lúc này Lâm Hề cũng chẳng thèm quan tâm đến mấy chuyện đó, vội đuổi theo anh đi đến WC, nhìn thấy Vô Song đang rửa mặt nhưng ánh mắt vẫn đang liếc cô, cô muốn nói rõ tình hình để Vô Song đi mua băng vệ sinh giúp cô, người này khẳng định sẽ không làm, chỉ có thể gạt anh ta! Lá gan của cô tuy nhỏ, nhưng đầu óc cũng không ngốc.

Cô đưa vỏ bao màu vàng cho Vô Song xem, còn chưa nói gì, bụng dưới lại nóng lên, mũi của Vô Song giống như đang bùng nổ, máu tựa như nước từ giếng phun lên, bắn tung tóe cả bồn rửa mặt, Lâm Hề bị dọa đến lui về phía sau một bước, Vô Song cũng nhìn bãi máu kia mà ngơ ngác thất thần, anh quay đầu... lần đầu có chút ngây ngốc nhìn Lâm Hề: “Cô... hạ độc tôi?”

Lâm Hề vội vàng lắc đầu, hai chân cũng cứng ngắc.

Vô Song choáng váng một hồi lâu, mới lại vốc nước lên rửa mặt. Lâm Hề run rẩy ngón tay đưa vỏ bao màu vàng cho Vô Song: “Này... bên trong có

thứ để cầm máu, nhưng mà lúc trước tôi dùng hết rồi, trong cửa hàng bách hóa có bán, anh có thể đi mua giúp tôi... Khụ, tôi nói là, cầm máu cho anh. Là loại gói giống như vậy.”

Vô Song lấy ngón tay bịt chặt lỗ mũi, nói: “Cùng đi.”

Người Lâm Hề cứng đờ, nói: “Tôi phải rửa rau chuẩn bị nấu cơm, anh xem anh chảy máu nhiều như vậy đêm nay nhất định phải ăn rất nhiều a, tôi phải nấu rất nhiều thức ăn, cho nên...”

“Chắc!” Vô Song không kiên nhẫn mà kéo lấy cái vỏ bao trong tay Lâm Hề. “Tôi muốn ăn thịt xào chua ngọt.”

Món sườn xào chua ngọt không phải anh từng nói món đó chỉ cho phụ nữ ăn sao! Lâm Hề nhin xuống xúc động, cô bày ra khuôn mặt tươi cười, tìm năm mười đồng đưa cho Vô Song: “Anh mua nhiều một chút.” Tháng này, băng vệ sinh dùng chắc là hơi nhiều một chút...

Vô Song vừa ra cửa, vừa nghi hoặc xoay người lại, nhìn Lâm Hề: “Như thế nào mà cô không chảy máu?”

Trông mặt của Lâm Hề xoay một vòng: “Chảy! Đương nhiên chảy! Anh xem lỗ mũi của tôi bị bịt kín bởi hai cuộn giấy, chảy nhiều muốn chết, máu chảy ra đều bị đổ ngược trở lại, ngũ quan tương thông thôi... Tôi nuốt hết vào trong bụng.”

Vô Song chán ghét nhìn cô vài lần, sau đó mặc kệ, đi ra cửa.

Lâm Hề thở phào một hơi, hy vọng... Lần này anh ta đi đường bình an.

Trong bụng quặn lên, Lâm Hề vội che bụng chạy thẳng vào WC, cảm giác đi cả ra liên tục không dứt, Lâm Hề đột nhiên có chút lo lắng một mình Vô Song ra ngoài, anh ta chắc sẽ không vì chảy máu quá nhiều mà chết... chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: KHI CÓ NGƯỜI TRỞ NÊN Ỗ LẠI

Không phụ Lâm Hề nhờ vả, hai mươi phút sau, cánh cửa lớn bị gõ mạnh.

Lỗ tai Lâm Hề dựng thẳng, vội vàng lót vào quần thêm mấy miếng giấy mới, chạy vội ra ngoài, thấy trong tay Vô Song xách một túi lớn băng vệ sinh, cô vui sướng nhảy nhót, vội lấy hai bao ra, ngăn đầu đang muốn nói lời cảm ơn với Vô Song, lại ngăn ra.

Chỉ thấy trong tay Vô Song cầm một miếng băng vệ sinh màu trắng, bịt mũi, sắc mặt có chút khó coi, anh hỏi: “Có phải cô hạ độc tôi không? Nói cho cô nghe, dám làm chuyện ngu xuẩn thì cô và tôi chôn cùng nhau.”

Lúc này Lâm Hề cũng chỉ để ý đến vấn đề khác: “Anh... anh bịt mũi như vậy đi thẳng về nhà?”

“Có vấn đề sao? Chắc! Cái món đồ này tuyệt đối không thể cầm máu, nhưng mà thấm máu rất nhanh.”

Lâm Hề hít một ngụm khí lạnh, cúi khom lưng thật sâu với Vô Song: “Cám ơn anh! Tôi rất thành tâm đó!” Sau đó bay nhanh vào WC, khóa cửa lại. Vô Song liếc nhìn bóng lưng hoảng sợ chạy đi của Lâm Hề, sau đó vào nhà nằm trên sofa, anh có chút choáng váng, chính là có chút choáng váng.

Lâm Hề từ WC đi ra, thấy bộ dáng không có tinh thần của Vô Song, cô yên lặng xoay người vào phòng bếp, lấy câu kỷ, táo đỏ, long nhãn khô, nấu một nồi canh trước, sau đó mới bắt đầu nấu cơm. Xem ra, đây là lần đầu tiên Vô Song phun máu mũi nhiều như vậy, quả thật là bị ảnh hưởng của cô do tới thể giới này hay sao... Lúc này mới bắt đầu ngày đầu tiên, ít nhất còn hai ba ngày chịu giày vò, Vô Song thật sự có thể chống đỡ... chứ.

Nhưng mà... Lâm Hề vừa nấu canh, trong lòng âm thầm cười nham hiểm, thấy anh ta bị mệt mỏi, thật đúng là làm cho người ta thoải mái nói không nên lời!

Làm xong cơm chiều, Vô Song giống như ngày thường, cũng không chờ Lâm Hề mang toàn bộ thức ăn lên liền tự mình ăn trước, Lâm Hề ngồi xuống, ăn phần rau cái chay còn lại, nửa điểm oán giận cũng không có, còn múc một chén canh bỏ chủ động đưa cho Vô Song: “Anh còn chịu đựng được không?”

“Đây chỉ là chút máu mà thôi.” Vô Song nói thật nhẹ nhàng, nhưng mà đó cũng là lời nói thật, anh từng bị trọng thương, mỗi một lần đều chảy máu nhiều hơn bây giờ rất nhiều. Anh nhận lấy chén canh, uống sạch, đợi đến khi Vô Song uống bảy tám phần, mắt anh nghiêm túc, phất chốc quay đầu nhìn Lâm Hề: “Không thích hợp.”

Lâm Hề nghĩ là anh ta đã biết cái gì, trong lòng cá kình: “A, làm sao?”

“Trong canh có thuốc.” Vô Song đứng dậy, vung tay lên, liềm đao thật lớn xuất hiện ở trong lòng bàn tay anh, người anh lại hơi mềm nhũn, giống như cả người đều cực kỳ vô lực.

Lâm Hề kinh hãi: “Làm sao như vậy được, tôi cũng uống mà.”

“Xi xào.” Hai tiếng bô câu kêu vang lên trong phòng, bỗng nhiên từ trong phòng Lâm Hề bay ra một con chim bô câu, nó đậu trên bàn, giọng nói giống như phát ra từ trong bụng. “Đương nhiên, bởi vì đây là độc ở thế giới kia. Hi hi, nhưng mà thật đáng tiếc Độc Linh không cùng ta đến đây, bằng không, bây giờ ngươi đã là một cái xác. Từ Thần, lòng đề phòng của ngươi đi đâu rồi?”

Vô Song vung liềm đao lên lập tức bô về phía con bô câu, bô câu vỗ cánh bay lên, bay ra ngoài phòng khách, rồi lại đậu trên lan can ban công: “Hôm nay, ngươi trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta, ha ha ha.” Trong mắt bô câu trắng chột lóe lên ánh sáng đỏ, phút chốc lòng Lâm Hề căng thẳng, giống như bị một bàn tay siết chặt, cô nhìn đôi mắt đỏ của bô câu, thần trí càng lúc càng mơ hồ, bỗng nhiên, một bàn tay ấm áp chen mắt cô lại, thế giới một mảnh tối tăm, chỉ nghe giọng nói bình tĩnh của Vô Song vang lên ở bên tai: “Đừng nhìn thẳng hắn, nó sẽ nhập vào thân cô.”

Người Lâm Hề rung lên, giật mình hoàn hồn.

Vô Song buông tay ra, mặc dù trong tình huống này giọng nói của anh vẫn có vài phần tùy ý như cũ: “Phước Linh, ngươi cho là bằng mê dược và pháp lực đáng thương của ngươi có thể giết ta? Buồn cười.”

“Lời nói của Từ Thần đại nhân làm cho ta vô cùng sợ hãi, uy danh Từ Thần, ta không dám coi thường. Ngươi muốn giết ngươi nhiều như vậy, ta cần gì phải tự mình mạo hiểm, hi hi hi.”

Lời của hắn còn chưa dứt, Lâm Hề chỉ thấy ban công trên bỗng dưng hiện lên năm bóng đen.

18.

Người Lâm Hề lay động một cái, bị Vô Song kéo cực nhanh ra phía sau, cô còn chưa có phản ứng lại, trong chớp mắt, liền nghe thấy vài tiếng “Leng keng”, đúng là tiếng binh khí chạm vào nhau. Vừa mới quay đầu, trong phòng khách xuất hiện năm người lạ, bốn nam một nữ, cách ăn mặc đều cực kỳ kỳ quái. Chỉ trong chớp mắt, năm người này liền đều đấu với Vô Song một chiêu, một kẻ mang mặt nạ trắng nói: “Không hổ là người có khả năng kế nhiệm chức tôn chủ nhất, trướng Huyết Nghê Hương còn có thể chống đỡ lâu như vậy.”

Sắc mặt Vô Song có chút tái nhợt, Lâm Hề thấy mồ hôi lạnh đã thấm ướt sau gáy anh ta, nhưng giọng nói của anh ta lại không nghe ra nửa phần suy yếu: “Mạng sống, các ngươi đã dám đem ra đùa giỡn, ta đương nhiên dám thu lấy.”

Lời nói này rất đủ tính uy hiếp, nhưng anh ta mới vừa vừa nói xong, Lâm Hề chỉ cảm thấy bụng dưới hơi hơi nóng lên, người cô cứng đờ, một tiếng thở dài, có chút lộ vẻ sầu thảm che kín mặt. Máu thấm ướt hai cuộn giấy vệ sinh bịt ngay mũi của Vô Song, tích tách từng giọt rơi trên mặt đất, trong căn nhà yên lặng, tiếng nhỏ giọt này có vẻ vang vọng hơn.

Cô gái kia lăng ló xoay thất lưng:

“Ai ô, Từ Thần đại nhân nhưng như thế nào lại chảy máu, là vì thấy thiếp, nên tâm động...”

Hàn quang chột lóe, không đợi cô gái kia nói xong, Vô Song huy động liềm đao, thân hình nhanh như ánh chớp, trong nháy mắt liền xuất hiện phía sau cô gái kia, mọi người trong phòng đều là kinh hãi: “Không thể nào!”

“Ngươi có lẽ không biết.” Quanh người Vô Song thời gian dường như bất động, mấy người xung quanh đều bị sát khí của anh làm cho sợ hãi, lập tức cả người cứng ngắc, không thể động dậy, bọn họ không phải không biết Vô Song rất mạnh, chính là không nghĩ tới, trướng mê hương anh ta cư nhiên...

Lưỡi liềm đao màu đen của Vô Song đặt trên cổ của cô gái ấy vừa nhẹ nhàng chuyển động. “Duy nhất có thể làm cho ta động lòng, là nhịp tim đập cuối cùng của người sắp chết.”

Kéo liềm đao, đầu bay ra, máu tươi văng khắp nơi. Lâm Hề sợ hãi của che mắt lại, không dám nhìn cảnh tàn nhẫn này.

“Nhân lúc này mà giết hắn đi!” Con chim bô câu trắng đậu trên lan can ban công kêu to. “Hắn bắt quá chỉ là phô trương thanh thế! Chống chịu không được bao lâu đâu! Giết hắn!”

“Chậc!” Đôi mắt Vô Song nhú lại, liềm đao trong tay vung lên, trong lúc xoay người lại cắt rơi đầu một người, pháo hoa màu đỏ nở rộ trong phòng, trong ánh sáng hoa mỹ, áo khoác màu đen tung bay, trong ống tay áo Vô Song của trượt ra một thanh chủy thủ, trong nháy mắt, phóng nhanh về hướng con bô câu trắng đậu trên ban công, một đao thẳng vào trái tim của bô câu, bô câu xòe cánh ngã thẳng xuống lầu.

Ba người khác giật mình hoàn hồn, thầm nghĩ nếu như bây giờ không giết được Vô Song, khẳng định ngày khác sẽ chết càng thê thảm. Lòng bọn họ đã kiên quyết, ba người đều sử dụng sát chiêu.

Bóng người Vô Song lùi lại, cũng không đấu với bọn họ, xoay người, ôm Lâm Hề vào trong lòng, thuận thế lăn vào trong phòng của Lâm Hề, khóa cửa lại, anh kéo tinh thạch màu đen từ trên cổ xuống, đập nó lên cửa, hét lớn: “Mở!”

Lâm Hề chỉ cảm thấy quanh thân phát lạnh, giống như bị cái gì đó bao lại, không gian lập tức trở nên cực kỳ yên tĩnh.

“Kết giới mà thôi.” Cả người Vô Song mệt mỏi, dựa cửa ngồi xuống. “Đợi đến buổi sáng ngày mai, sau khi mặt trời lên, bọn họ mất đi sức mạnh tự nhiên sẽ đi thôi. Không có Phược Linh... bọn họ, không làm gì được.” Máu không ngừng chảy ra từ mũi của anh, cả trán đều thấm ướt mồ hôi lạnh. “Tôi... ngủ một lát trước đã...”

Anh chậm rãi nhắm mắt lại, Lâm Hề nhớ tới cảnh tượng vừa rồi chỉ cảm thấy một trận run rẩy từ trong đáy lòng, chết chóc tàn sát, trong mắt những người vừa rồi lại rất dễ dàng, cái gọi là thay đổi quyền lực, thì ra chính là dùng máu thịt của người thất bại để trải đường cho kẻ thành công bước lên vị trí tối cao.

Vô Song, cũng như thế...

Sát khí và khả năng sát phạt quyết đoán ứng đối với tình huống vừa rồi, cũng không phải một sớm một chiều có thể luyện luyện thành, thì ra anh ta... đã trải qua cuộc sống như vậy sao?

Lâm Hề lấy giấy vệ sinh từ học bàn ra bịt vào mũi của Vô Song, đang muốn lau mồ hôi cho anh, bỗng nhiên, một tay Vô Song nắm lấy cổ tay cô, Lâm Hề nhìn thấy Vô Song đang nhắm chặt hai mắt mơ hồ nói:

“Chuyện cuối cùng... Huyết Nghê Hương... thúc giục dục tính, cô giúp tôi...” Đầu anh nghiêng sang một bên, ngủ mất.

Chỉ để lại Lâm Hề ngơ ngác ngồi ở trước mặt anh, nhìn khuôn mặt tràn đầy nét đẹp nam tính của anh mà giật mình nhiên thất thần, cổ tay bị Vô Song nắm giống như bị thiêu cháy, theo máu chảy thẳng đến trái tim.

Anh ta... anh ta nói giúp... giúp anh ta cái gì?

19.

Thứ này không phải mê hương sao! Vì sao sau khi người ta ngủ lại thúc giục tình ái! Đây không phải là bắt người ta làm chuyện đó với một cái xác sao! Rốt cuộc là kẻ nào nhằm chán rảnh rồi phát minh ra loại thuốc này... Nhưng mà bây giờ không phải là lúc để ý đến mấy chuyện này, trái tim Lâm Hề đập dồn dập không ngừng, nhìn gương mặt của Vô Song, cô nuốt một ngụm nước miếng, đột nhiên bụng cuộn đau lên, máu trên mặt Vô Song lại chảy ra.

Hất một bát nước lạnh vào Vô Song, Lâm Hề không nói gì mà chỉ ngẩng đầu nhìn hoa.

Hình như cô cũng chẳng có cách nào giúp được! Hơn nữa, đáng vẽ của Vô Song lúc này, thật sự còn sức lực... phát tình sao?

Vẫn là nên chờ đến lúc phát ra rồi nói sau!

Lâm Hề hao phí sức lực kéo Vô Song lên giường, đắp chăn cho anh, nhìn thấy mặt anh đầy máu, cô dùng nước còn sót lại trong bát lau mặt cho Vô Song, giúp anh thay đổi giấy sạch để thấm máu mũi. Hầm hạ xong rồi, Lâm Hề ngồi xuống bên cạnh, thở dài: “Rõ ràng người đến ngày là tôi, sao mà anh còn tham hơn tôi...” Cô cúi đầu đánh giá Vô Song, trong phòng chỉ có ánh sáng của ngọn đèn đặt ở trên bàn, chỉ có một nguồn sáng soi rọi Vô Song, đường nét gương mặt sạch sẽ, gọn gàng giống như ngày đầu tiên Lâm Hề gặp anh.

Lúc anh không nói tiếng nào thì thật tốt, chỉ với gương mặt này cũng có thể câu dẫn không ít nữ sinh.

Thấy anh không có việc gì, Lâm Hề xoay người ngồi vào bàn học, cảm thấy làm sao cũng không ngủ được, không bằng làm bài tập đi.

Đối với Lâm Hề mà nói, bài tập là một thứ rất đơn giản, một câu hỏi thì sẽ có một đáp án, chỉ cần tính toán không sai sót theo công thức, đáp án sẽ không phụ lòng cô. Nhưng con người thì không giống vậy, rất nhiều lúc mặc kệ cô làm như thế nào, cũng không có được đáp án chính xác. Cô có thể làm xong núi bài biên tập, nhưng chẳng thể nào chạm đến lòng người.

Tựa như cha mẹ, cô biết hai người đã từng rất quan tâm đến nhau, nhưng bây giờ cũng chia tay nhau, cô không biết ai đúng ai sai. Lại giống như Vô Song, cô biết giết người là sai, nhưng không giết thì sẽ bị giết, sự giết chóc của Vô Song là đúng hay sai.

Con người quá phức tạp rồi, cô vẫn thích sách tham khảo và bài tập tập hơn.

Bất tri bất giác làm đến ba giờ sáng, Lâm Hề thật sự chịu không nổi, dụi dụi đôi mắt đã đỏ lên, đi đến bên giường. Thấy giấy trong mũi của Vô Song đã thấm đỏ, sau khi cô xử lý xong cho anh, do dự mãi, cuối cùng vén chăn mỏng lên, tiến vào trong ổ chăn.

Đây vẫn là lần đầu tiên có một anh chàng ngủ chung giường với cô. Lâm Hề tận lực hướng sang một bên, thân mình còn cứng ngắc hơn cả một cái xác khô. Anh chàng bên cạnh hít thở theo quy luật giống như bài hát ru con, trong lúc một hơi hít vào một hơi thở ra, Lâm Hề chậm rãi nhắm mắt.

“Rất ấm...” Một tiếng thở dốc khàn khàn làm cho Lâm Hề thức dậy, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm giác có cái gì đó... ôm cô?

Giật mình một cái, Lâm Hề bừng tỉnh hoàn toàn, giật mình phát giác cô đang ở trong một vòng tay ấm áp, đôi tay rắn chắc của đàn ông đang ôm lấy thất lưng của cô, bàn tay dán vào rãnh sống lưng của cô, đầu ngón tay của bao tay da lạnh như băng, mà lòng bàn tay lại truyền ra nhiệt độ nóng như lửa.

Mặt của Lâm Hề vừa vặn đặt ở cổ của Vô Song, chỉ cần cô vươn đầu lưỡi ra, liền có thể chạm được động mạch cảnh của anh. Cô nuốt nước miếng, âm thanh nuốt thật nhỏ kia cũng đủ để cho mặt cô đỏ lên: “Vô... Vô... Vô... Vô Song? Anh tỉnh rồi à?”

“Thật ấm áp...” Trên đỉnh đầu vang lên tiếng rên rĩ vô thức của người nào đó, cảm cộ sát vài cái lên đỉnh đầu của cô. “Thật thơm...”

Đây có được xem là một lời khen ngợi không? Tiếng tim Lâm Hề đập mạnh dường như muốn làm cho lỗ tai của cô điếc luôn, nhưng mặc dù âm thanh vang động như vậy cũng không có cách nào ngăn cản giọng nói hấp dẫn như thấm vào trong huyết mạch của Vô Song, đôi mắt Lâm Hề xoay chuyển liếc nhìn xung quanh. Kỳ thật cô muốn đẩy Vô Song ra thì không khó, nhưng cô... Cả người cô run rẩy đến nỗi không thể khống chế được!

Cánh tay ôm rất chặt, bụng của Lâm Hề dán sát vào cái gì đó nóng rực, cô không phải là một cô gái ngây thơ, cô là một người ham học hỏi không gì không biết! Nàng cực kỳ rõ ràng, biểu hiện đó là gì.

Cái này... Chẳng lẽ là thuốc đã khởi phát tác dụng?

“Anh bình tĩnh một chút!” Bị kẹp chặt trước sau, Lâm Hề nói ra lời này không biết là muốn nói cho Vô Song nghe, hay là muốn nói cho chính cô nghe. “Để cho tôi suy nghĩ chút... A!” Lâm Hề kêu một tiếng sợ hãi, mạnh mẽ tránh thoát khỏi anh, luống cuống tay chân lui về phía sau, cuối cùng lập tức rút xuống giường.

Về mặt Lâm Hề kinh ngạc vội che ngực mình, vừa rồi anh ta... Cứ nhiên dám chạm vào cô!

20.

Đêm đen ngoài cửa sổ vô cùng dày đặc, đây là khoảng tối tăm trước khi trời bùng sáng.

Lâm Hề sợ run một hồi lâu, mới run rẩy đứng dậy, nương theo ánh sáng của đèn bàn nhìn về mặt đỏ hồng của Vô Song, hai cuộn giấy trong lỗ mũi của anh càng trở nên rực rỡ, trong lòng Lâm Hề hoảng loạn đồng thời lại nhìn không được mà càng thêm sợ hãi, nghe nói cái kia nếu không để phát ra thì sẽ chết người, nhưng mà cô...

Đấu tranh tư tưởng đang diễn ra kịch liệt trong đầu Lâm Hề, khi chân trời hơi sáng một chút là lúc cô hạ quyết tâm... Nhìn thấy sinh mệnh của kẻ khác đang nguy ngập, cô đành coi như túm cổ con gà nhỏ sạch lông!

Cô ngồi xuống giường, động tay cởi đai lưng của Vô Song, nhưng đai lưng kim loại kia không giống với dây lưng bình thường, Lâm Hề túm kéo cả nửa ngày, mồ hôi chảy đầy đầu cũng không cởi được đai lưng, cô gấp đến độ lâm bầm mả: “Vô Song anh ráng chống đỡ, sắp ổn rồi, sắp ổn rồi, đừng chết nha.” Hoàn toàn không phát hiện có người đã mở mắt.

“Cô đang... làm gì vậy?”

Mọi giọng nói nam tính khàn khàn mang thêm chút kinh ngạc truyền vào tai Lâm Hề, cả người cô cứng đờ, giống như người máy mà quay đầu nhìn Vô Song, hai mắt anh trong sáng, không có nửa phần dục vọng, Lâm Hề ngẩn ngơ: “Giúp anh... giảm bớt lửa nóng đó.”

Vành tai Vô Song từ từ ửng hồng, anh xoay đầu, ghét bỏ nói: “Hừ, chút lửa ấy mà cũng phải nhờ cô dập? Tôi có nên cảm ơn cô không đây?”

“Không phải anh bảo tôi giúp anh sao...” Đối mặt với đột biến như vậy, Lâm Hề giật mình thất thần.

Vô Song mệt mỏi thở dài: “Tác dụng giục tình của Huyết Nghê Hương không lớn, chỉ có tác dụng trong lúc người ta chưa tỉnh lại, chờ khi người ta tỉnh lại thì sẽ không còn công hiệu nữa. Tôi chỉ muốn cô chích máu giúp tôi, chỉ là tôi chảy máu nhiều như vậy, cũng không cần chích máu thêm, còn chưa nói xong thì. A! Trong đầu cô nghĩ cái gì vậy!”

Lúc này Lâm Hề mới buông đai lưng bằng kim loại của Vô Song ra, ngồi ở bên giường, cúi đầu xuống, ngón tay đan vào nhau, đỏ mặt.

Thì ra, câu nói kia của anh ta là “Cô giúp tôi...”. Phần tiếp sau đó chắc là “... thôi quên đi.”

Thôi quên đi!

Đây thật sự là chuyện khiến cho người ta khiếp sợ. Anh nghĩ cô là con giun dũa sao! Cho dù song sinh cộng mệnh cũng không có cách nào lý giải ý nghĩ sâu sắc như vậy! Kẻ đó cố ý lừa gạt để chiếm tiện nghi của cô rồi!

Những ngón tay của Lâm Hề càng đan càng chặt, hốc mắt hồng đến giống như xuất huyết, bên trong ẩn giấu một luồng sát khí vô cùng mạnh, bọn họ... quả nhiên là càng thích hợp cùng nhau đi đến chỗ chết sao?

“Nhưng mà...” Lúc trong lòng Lâm Hề vô cùng đau khổ dày vò, giọng điệu của Vô Song đột nhiên kỳ quái nói: “Cô chịu cứu tôi như vậy, ừ... có ngộ tính cao. Lần sau nếu thực sự gặp tình huống như vậy, cô xem nhé, đai lưng này nên mở ra như vậy nè.” Nói xong anh liền động tay bắt đầu mở đai lưng.

Lâm Hề chỉ cảm thấy trong lòng gió bay cuồng loạn, hỗn độn như loài mãnh thú muốn ăn thịt người.

“Ai muốn cứu anh?” Cả người Lâm Hề giống như tóa ra con tức giận đen tối, cô hất tóc rồi đứng dậy, quay đầu nhìn Vô Song, cô cảm thấy cho dù mình nhường nhịn khiêm tốn với anh chàng trước mặt này nhiều hơn nữa cũng chẳng có tác dụng, anh ta đang ép cô, ép cô phản kháng, vì thế Lâm Hề nói ra một câu độc ác nhất trong đời cô. “Ai muốn trong thời điểm sinh lý của mình mà lấy thân cứu anh? Chẳng qua tôi muốn cắt luôn vật kia mà thôi.”

Vô Song nheo mắt lại, chỉ để ý đến một từ: “Thời kỳ sinh lý?” Máu mũi ấm áp thấm ướt đẫm giấy vệ sinh, chảy ra, Vô Song đưa tay lau máu, dường như đã hiểu rõ ràng cái “thời kỳ sinh lý” ấy là gì mà nhìn chằm chằm Lâm Hề.

Không có một chút dự báo trước, Vô Song vùng tay lên, liềm đao thật lớn xuất hiện ở trong lòng bàn tay anh, nắm chuôi đao, anh không lưu tình chút nào mà vùng về phía đầu của Lâm Hề. Cũng may bên ngoài ánh sáng mặt trời đã lên cao, sức lực của Vô Song giảm đi, Lâm Hề hốt hoảng mở to mắt lui về phía sau, khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi đòn công kích này.

Vô Song đứng ở trên giường âm trầm cười to: “Không tồi, rất can đảm, ngay cả tôi mà cô cũng dám lừa.”

Phòng ngủ quá nhỏ, nếu Vô Song phát hỏa ở trong này, chỉ sợ là gia sản của cô đều bị hủy hết. Thấy ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ, cô nghĩ ba người bên ngoài kia đã đi rồi, lập tức lui đến bên cạnh cửa, tháo hắc tinh thạch của Vô Song xuống, giật mở cửa phòng ngủ liền chạy ra ngoài.

Nào ngờ khi cô mới bước một bước ra khỏi phòng ngủ, cổ hơi căng, chỉ cảm thấy choáng váng, liền bị người ta ấn xuống mặt đất, sau đó một cây đoản đao cắm thẳng vào trái tim bên trái của cô.

“Vô Song!” Mặc kệ hoàn cảnh một khắc trước đó như thế nào, lúc này cô cũng chỉ biết gọi tên của anh.

21.

Ba người kia biết, hôm nay nếu không giết được Vô Song, sau này bọn họ cũng sẽ mất mạng, trước sau thì cũng chỉ có con đường chết, không bằng cứ cược một ván, còn có hy vọng!

Mắt nhìn thấy thanh đoản đao kia sắp đâm vào trái tim của Lâm Hề, thình lình nghe thấy giọng nói như Tu La của Vô Song: “Không được chạm vào cô ấy.” Một chậu xương rồng đánh thẳng vào huyết thái dương của kẻ ngồi trên người Lâm Hề, kẻ đó té ngã sang bên cạnh, đầu rơi máu chảy, hôn mê bất tỉnh. Vô Song nắm chắc liềm đao to đi ra. “Mạng sống của cô là của tôi.”

Thường xuyên trải qua chuyện sống chết trước mắt thì cuối cùng cũng sẽ có thói quen, Lâm Hề xoay người đứng lên, ôm lấy cổ, động tác nhanh nhẹn chạy trốn sang một bên.

Hai người còn lại liếc nhìn nhau, một người hai tay nắm hai thanh đoản kiếm, lập tức phóng thẳng về phía Vô Song, tay trái ngăn chặn liềm đao, tay phải dùng đoản kiếm đánh thẳng về phía cô Vô Song. Đầu Vô Song hơi ngửa về phía sau, không nhiều không ít, khó khăn lắm mới né tránh được mũi kiếm, bàn tay không của anh vùng lên một trào, bắt lấy cổ tay người kia, chỉ nghe “răng rắc” hai tiếng, đúng là anh đã vặn gãy tay của kẻ kia. Trên mặt anh vẫn còn chảy máu mũi, giọng nói còn lạnh lẽo hơn so với quỷ dưới địa ngục: “Can đảm nhỉ, dùng phương pháp cực đoan như vậy, các người nghĩ là có thể thắng ta sao?”

Chợt nghe Lâm Hề thét lên sợ hãi, tên còn lại đang bóp chặt cổ cô, ấn cô xuống bàn com, tay cầm chủy thủ đâm xuống cô. Thân người Vô Song vừa động, muốn lướt qua giúp cô, eo lưng lại bị người ta ôm lấy. Người kia điên tiết rống lên ở sau lưng anh: “Vặn gãy cổ cô ta! Giết cô ta đi!”

Vô Song nheo mắt: “Chặc! Muốn chết.”

Lưỡi chủy thủ đã ở ngay trước mắt, nhất định Vô Song sẽ không cứu kịp! Lâm Hề bỗng nhiên trở nên nhạy bén, đồ ăn đêm qua còn bày trên bàn chưa kịp dọn dẹp, cô mò được một cái bát có tẩm thuốc, hất ngay mặt kẻ kia. Kẻ đó liền bị hoa mắt, trong chớp mắt đầu óc mê muội, chủy thủ đâm lệch, lướt qua cằm của Lâm Hề, cắt một đường nhỏ.

Cằm của Vô Song cũng bị thương, ánh mắt của anh trở nên lạnh lùng, trong mắt lộ ra một tia sáng màu đỏ: “Ta nói rồi, không được phép chạm vào cô ấy!”

Sát khí mệnh mông trào ra, giống như có một luồng khí đen thổi quét qua cả căn phòng, Lâm Hề chỉ cảm thấy từ trong lòng toát lên một cơn lạnh run cả người, trái tim thắt chặt, cảnh tượng trong đầu hỗn độn giống như một cuộn phim chiếu qua trước mặt cô, trong chốc lát xếp thành núi cao thì thê, trong chốc lát máu chảy thành sông, còn có đứa trẻ uống máu giữa dòng sông. .

Ba tiếng rách vỡ vang lên, làm cho cảnh tượng bùng nổ ngay trước mắt Lâm Hề. Ngay sau đó cô liền thấy sắc mặt đau khổ của kẻ trước mặt mình, còn không kịp mở miệng nói gì thì cơ thể đã vỡ tung. Bên tai yên tĩnh, mà trước mắt cô là một màu đỏ tươi khiến cho người ta cảm thấy ồn ào náo động đến cực điểm.

Chất lỏng ướt át dính lên mặt, tỏa ra ánh sáng chói mắt, lập tức biến mất không thấy nữa.

Ánh sáng màu đỏ biến mất, luồng khí đen trong phòng cũng mất đi, bóng dáng của ba người kia cũng biến mất không còn dấu vết. Thế giới yên tĩnh hẳn, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cả người Lâm Hề giống như mất hết sức lực mà ngã ngồi dưới đất, kinh hồn chưa bình tĩnh lại, cô ngo ngắc của nhìn Vô Song, run rẩy cất tiếng hỏi:

“Không phải anh từng nói... ban ngày sẽ bị hạn chế sao, vì sao anh...”

“Nếu không phải ban ngày...” Giọng nói của Vô Song có chút khàn khàn. “Căn phòng này đã bị phá hủy từ sớm rồi.” Chỉ thấy máu phun ra từ mũi Vô Song, trong phút chốc anh quỳ xuống, nắm chặt liềm đao, cố gắng chống thân thể.

“Vô Song?” Lâm Hề dò xét gọi to một tiếng, Vô Song hơi hơi nghiêng đầu, nhìn cô một cái, bỗng nhiên thân mình mềm nhũn, ngã sấp về phía trước. “Vô Song!” Lâm Hề kinh hãi, cũng bất chấp mọi chuyện, liền bò đến bên cạnh anh, lật người anh lại, sờ động mạch cảnh của anh. “Anh làm sao vậy?”

Vô Song im lặng trong chốc lát: “Đầu hơi choáng váng.” Máu mũi tùy ý chảy trên mặt anh, nhìn Lâm Hề có chút ghét bỏ hỏi: “Chắc, thời kỳ sinh lý, còn bao lâu nữa?”

“Có lẽ ngày mai, có lẽ là ngày mốt...”

Vô Song cắn chặt răng: “Một ngày nào đó! Lúc chúng ta cắt đứt quan hệ, tôi sẽ tự tay tiễn cô đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: TRONG CUỘC SỐNG ĐAU TRANH KHÔNG KHOAN NHƯỢNG

Chủ nhật, ngày 23 tháng 9 năm 2012.

Chu kỳ sinh lý của Lâm Hề đã kết thúc được ba ngày, ban ngày Vô Song vẫn có dáng vẻ hình như tinh thần khá kém. Vì tâm bỏ sức khỏe cho Vô Song, chi phí tiêu dùng cho việc ăn uống trong tuần này gia tăng không ngừng khiến cho cuộc sống vốn không dư dả của Lâm Hề càng thêm phần gánh nặng, bây giờ cô chỉ còn khoảng một trăm đồng, mà tháng này còn một tuần nữa mới hết, chẳng lẽ cô phải gọi điện cho cha mẹ thật sao...

Hít mạnh một hơi, lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, lại nghe một tiếng “cùm cụp”, cửa bị đẩy bật ra từ phía bên trong với tốc độ cực nhanh làm cho Lâm Hề không thể tránh kịp ngay lập tức đập vào mặt cô, cú giáng này mạnh đến mức cô phải lão đảo.

Người mở cửa ngẩng đầu nhìn, hỏi: “Rất đau à?”

Lâm Hề che xương gò má, nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu không... anh thử một lần cho biết?”

Vô Song bĩm môi, chẳng có thành ý gì mà nói: “Thật xin lỗi, hôm nay cô chậm mười phút, tôi đói bụng rồi.”

Quả thật, cô giống như đang nuôi một con quỷ đói ở trong nhà! Lâm Hề cố gắng nhẫn nhịn, không nói một lời mà bước vào phòng, xoay người vào phòng bếp rửa tay, Vô Song khoanh tay tựa vào cửa phòng bếp, hỏi: “Tôi nay ăn gì?”

“Mì.” Lâm Hề nghĩ làm món ăn ngon thì chỉ có một mình Vô Song giành ăn hết, hai người ăn giống nhau, anh ta cũng chẳng thể nói gì, nhưng lại tiết kiệm được chút tiền!

Vô Song không vui nheo mắt lại: “Không có thịt xào chua ngọt à?”

“Mấy ngày trước anh đã ăn hết phần tiền ăn trong tháng này rồi, bây giờ chỉ còn lại mì mà thôi.” Lâm Hề bắt nồi nước, về mặt lãnh đạm.

Vô Song chán ghét liếc mắt nhìn cô, từ từ đi lướt ra khỏi phòng bếp: “Chắc, đồng thể của tôi ở thế giới này sao lại là một quỷ nghèo thế này.”

Từ lúc anh nói ra lời này, Lâm Hề lặng yên không một tiếng động bỏ một muỗng ớt lớn vào trong bát của Vô Song, cô hận không thể đổ một thùng ớt vào trong bát của anh.

Nấu mì xong, Vô Song một bát, cô một chén, nhưng mới vừa ăn hai miếng, Vô Song liền nhú mày: “Như thế nào cay như vậy?”

Lâm Hề không mặn không nhạt trả lời: “Đây là mùi vị mà người làm đàn ông nên ăn.”

Vô Song chau mày: “Tôi muốn ăn bát của cô.”

“Không được! Đây là của tôi!” Lâm Hề vội ôm cái bát vào trong ngực, Vô Song đâu thèm để ý đến sự phản kháng của cô, đưa tay tranh đoạt, trong lòng Lâm Hề hoảng hốt, biết cứng rắn tranh giành thế nào cũng không thắng nổi Vô Song, cô liền nhỏ hai ngụm nước bọt vào trong bát. “Không được! Có nước miếng, phèo phèo!” Sau đó tùy ý cho Vô Song kéo bát đi, Lâm Hề tức giận trừng anh. “Anh không thể ăn, trả lại cho tôi.”

Vô Song lạnh lùng cười, há miệng nhỏ xuống một ngụm nước bọt, sau đó trả bát lại cho Lâm Hề: “Ừ, cô ăn đi.”

Lâm Hề ghen hờn nhìn trân trối Vô Song, Vô Song khoanh tay liếc mắt nhìn cô, nét mặt khiêu khích, quả thật giống như đang nói: “Tôi ăn không được, cô cũng đừng hòng.”

Lâm Hề tức giận đến phát run, ngón trỏ hung tợn chỉ vào anh, nửa ngày cũng không nói gì, hành vi này... hành vi này thật sự khiến cho kẻ khác giận sôi!

Cuối cùng, chẳng ai thèm động vào bát mì kia, vẫn là Lâm Hề chịu thua nấu lại hai bát khác, mọi chuyện mới yên ổn.

Chín giờ tối, Lâm Hề đang đọc sách trong phòng ngủ, cách một cánh cửa, không ngừng truyền đến âm thanh “xẹt keng keng”, cuối cùng cô nhin không được nữa, phẫn nộ đi ra ngoài.

Trên tivi đang chiếu phim võ hiệp, từ sau khi Vô Song “bị bệnh” nằm ở trên sofa, cả ngày nhàm chán, có một ngày Lâm Hề mềm lòng, dạy anh cách xem truyền hình, anh liền điên cuồng mê phim võ hiệp. Mỗi tối vừa xem truyền hình vừa chê nào là “Trong chiến đấu thật sự có tên nào ngu xuẩn trước khi giết người còn hét lên một tiếng”, nào là “Chắc, kẻ sắp chết còn phải nghe hán ta nói mấy lời vô nghĩa.”, nào là “Tiếng đao cắt ngang cổ tuyệt đối không vang lớn như vậy.” Vân vân, nhưng anh cố tình cứ xem hoài, âm thanh mở càng lúc càng lớn, hoàn toàn ảnh hưởng đến sự học tập của Lâm Hề.

“Anh không thể chinh nhỏ một chút sao!”

Vô Song liếc nhìn cô một cái, sau đó âm thanh của tivi từ 100 biến thành 90.

Lâm Hề cắn chặt răng, cái gì đều có thể nhin, nhưng cản trở chuyện cô học hành thi cử thì tuyệt đối không thể thương lượng! Cô đi đến bên cạnh Vô Song không nói hai lời liền đi đến giành lấy điều khiển từ xa trong tay anh, Vô Song đang mê mẩn, một lúc vô ý, bị Lâm Hề kéo lấy một đầu của bộ điều khiển từ xa, Vô Song nhủ mảy: “Chắc, buông tay.”

Biết tính nết của Vô Song, Lâm Hề cũng không lùi bước, nói thẳng: “Hoặc là bật âm thanh nhỏ, hoặc là tắt đi!”

“Chắc, nhiều chuyện.” Sau khi Vô Song kéo giữ bộ điều khiển từ xa lại, chẳng thèm nghe theo lời nói của Lâm Hề, Lâm Hề cũng không đồng ý, trong lúc hai người giành giật, tivi chuyển kênh liên tục, rốt cục, Vô Song ngại phiền, dùng thêm chút lực, điều khiển từ xa liền rơi vào trong tay anh, anh cười lạnh. “Muốn tranh giành với tôi, cô còn phải luyện dài dài.”

Lâm Hề đang muốn nói, chợt nghe giọng nữ phát thanh viên trên tivi: “Hôm nay trước cửa trường đại học XX xảy ra một tai nạn xe cộ, một người trọng thương, ba người thương nhẹ. Theo lời người chứng kiến nói, lái xe gây chuyện đã bỏ chạy vào trong trường, trường đó tên là...” Cô ngẩn ngơ, đó không phải là trường của cô sao?

23.

Cô quay đầu xem tivi, trên đó đang phát những hình ảnh được ghi lại bằng máy quay ở cửa trường, một chiếc xe bỗng nhiên tông thẳng vào thanh chắn cảnh giới, lập tức nhảm thẳng lên lối đi bộ, bên đường có học sinh tránh né không kịp, bị xe làm cho té ngã, tình hình hỗn loạn, bảo vệ công đuổi theo sau gọi, còn chưa chạy tới, chỉ thấy có một người đàn ông từ trên xe bước xuống, hình như cơ thể có chút cứng ngắc, hoạt động mất tự nhiên, tựa như con chim bỏ câu đứng dưới mái hiên tránh mưa trên lầu mà Lâm Hề trông thấy ngày hôm đó, cho dù vậy cánh vẫn đứng không vững. Lại có chút giống người lái chiếc xe ngày đó suýt đụng phải cô.

Người đàn ông ấy bước đi khập khiễng, dáng đi nghiêng ngả, bất ngờ chạy trốn rất nhanh, lập tức chạy vào tòa nhà giảng đường cách cổng trường không xa.

“... Cảnh sát đang ở điều tra, nhắc nhở tất cả mọi học sinh phải chú ý an toàn.” Giọng nữ phát thanh viên vô cùng bình thản. Lâm Hề lại không hiểu vì sao mà trái tim lạnh giá, nhìn vào thời gian ghi hình là khoảng bốn giờ chiều, khi đó đúng lúc cô từ phòng tự học đi ra, bởi vì hôm nay muốn mua mì nên đi cổng sau của trường, bằng không, chắc cô sẽ đúng lúc gặp chuyện này...

Cô quay đầu lại nhìn Vô Song: “Có phải... là Phược Linh không?”

Vô Song lại đổi về kênh có phim võ hiệp, bình thản gật gật đầu. “Có lẽ là vậy.”

Nghĩ đến hai lần trước thiếu chút nữa bị Phược Linh giết chết, Lâm Hề có chút khản trương đan ngón tay vào nhau: “Nhưng mà... không phải ngày đó đã bị anh giết chết sao?”

“Phược Linh không dễ dàng chết như vậy, mưu tính của hán ta rất cao, lòng trả thù càng mạnh, ngày đó tôi làm hán bị thương nặng, chắc là hán đã tịnh dưỡng lành vết thương nên tìm chúng ta tính sổ.”

Lâm Hề nhanh chóng chảy nước mắt: “Anh đừng nói nhẹ nhàng như vậy được không! Lần trước nhìn thấy mắt hán khiến cho người ta sợ hãi, tôi cảm thấy được hán kinh khủng hơn những kẻ khác.”

“Đương nhiên, bởi vì hán có đầu óc. Hơn nữa, tốt xấu gì hán cũng coi là một trong bảy tộc Cận Vương.”

“Tộc gì?”

Vô Song ung dung nói: “Tổ chức trải qua hai mươi lăm lần thay đổi quyền lực, hai trăm gia tộc, chỉ có người của bảy gia tộc được leo lên tôn vị, được xưng là bảy tộc Cận Vương. Tuy nói rằng tổ chức để cho hai trăm người cạnh tranh công bằng, nhưng chỉ có bảy người thật sự tranh đoạt. Biết lý do vì sao không?”

Lâm Hề chần chờ, lắc đầu, Vô Song nói:

“Bởi vì tài phú, quyền lợi cùng trí tuệ luôn tiếp diễn kéo dài. Các gia tộc khác vĩnh viễn không có khả năng tích lũy tài nguyên như bảy tộc, đoạt không được tôn vị cũng là tất nhiên. Cho nên trong những người được đề cử chém giết lẫn nhau, sẽ có người tự mình lựa chọn một trong bảy người, để biểu đạt

lập trường gia tộc, để bảo vệ gia tộc sau khi tôn tôn chủ kế vị, có thể có được sự an bình.”

Lâm Hề bỗng nhiên nghĩ đến năm người ngày đó xuất hiện trong nhà, bọn họ... Đều biết cuối cùng mình sẽ chết, mặc dù không bị Vô Song giết chết, cuối cùng nhất định cũng sẽ bị Phược Linh giết chết, bọn họ làm như vậy... Chỉ là vì đòi lấy tương lai cho gia tộc, bọn họ đều bị chọn làm quân cờ, cũng cam tâm làm quân cờ.

Lâm Hề cúi đầu, bỗng nhiên cảm thấy được quá trình luân phiên quyền lực này, thật sự là máu lạnh khiến cho lòng người khiếp đảm run sợ.

“Như vậy, anh cũng là một trong bảy tộc Cận Vương?”

Vô Song gật đầu, Lâm Hề lại hỏi:

“Người đi theo anh đâu? Nếu lần trước bọn họ đều nói anh là người có khả năng kế vị nhất, hẳn là cũng có rất nhiều người đi theo anh mới đúng chứ.”

“Không có. Thứ nhất, tôi không cần. Thứ hai...” Vô Song đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười, nụ cười ấy làm cho Lâm Hề có chút đoán không ra.
“Trong hai mươi lăm lần luân phiên quyền lực, không có người nào, lúc trước mọi người đoán có khả năng kế vị nhất, lên làm tôn chủ cả. Bởi vì người đó đều bị giết từ lúc ban đầu.”

Chuyện này đối với Vô Song, hoặc đúng hơn là đối với hai người bọn họ mà nói rõ ràng là một chuyện vô cùng khủng khiếp, vì sao anh ta lại nói đến vui vẻ như vậy...

Thấy nét mặt khó hiểu của Lâm Hề, Vô Song cao ngạo nhướn mày, nói:

“Đánh vỡ truyền thống, cô không biết đó là một trò chơi thú vị lắm sao?”

Sau khi Lâm Hề im lặng một lúc lâu, hỏi một vấn đề vô cùng thực tế: “Vậy bảy người đề cử được bảy tộc Cận Vương tuyển ra, hẳn là lợi hại nhất trong hai trăm người, hơn nữa trừ anh ra, những người khác đều có không ít người đi theo... Như vậy, trong sáu người khác đó, có mấy người đi vào thế giới này vậy?”

Nụ cười trên mặt Vô Song càng trở nên thần bí khó lường, anh nhìn Lâm Hề trong chớp lát, nhấn mạnh rõ ràng từng chữ một: “Toàn bộ.”

Nghĩ đến còn năm người âm hiểm giống như Phược Linh vậy, đầu của Lâm Hề không thể kiểm soát được mà choáng váng, đòi cô sao vậy... quả là đường đời ngang trái!

24.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Hề đang sắp xếp đồ vật muốn đi ra ngoài, lại bị Vô Song chặn ngay cửa: “Mấy ngày nay tốt nhất cô nên ở trong tầm mắt của tôi, bằng không, tôi sẽ không đảm bảo là không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Nghĩ đến ánh mắt của Phược Linh, Lâm Hề không khỏi rung mình: “Ngay cả ban ngày cũng không an toàn sao?”

“Ngày hôm qua cô đã thấy rồi đó, chuyện xảy ra vào buổi chiều.” Vô Song rút một cuốn sách ra khỏi lòng của Lâm Hề, tùy ý lật hai trang, bên trong viết toàn chữ. “Lại nói, cô vẫn cố gắng đọc mấy cuốn sách như vậy, mỗi ngày đều đi học tập cuối cùng đạt được thành quả gì chứ? Lấy ra cho tôi xem xem.”

Lâm Hề tức giận đoạt lấy cuốn bài tập về: “Đây không phải là thứ có thể trưng bày ra!”

Vô Song khoanh tay, liếc mắt nhìn cô: “Mấy thứ này căn bản chẳng dùng để làm gì, không bằng ném hết đi rồi theo tôi học mấy chiêu phòng thân thì thực dụng hơn...”

“Anh biết cái gì!” Lần đầu tiên Lâm Hề nghiêm túc cắt ngang lời nói của Vô Song, chăm chú nhìn anh nói. “Đây là ảo tưởng.” Cô đẩy Vô Song, tông cửa xông ra, Vô Song sững trong nháy mắt, nhíu mày đuổi theo:

“Chắc, không phải đã bảo cô ở trong nhà sao!”

Vì sao muốn thi cao học, vì sao phải tiếp tục đọc sách, vì sao phải theo đuổi nghiên cứu cả cuộc đời? Kỳ thật không cần người khác nói Lâm Hề cũng biết, bởi cô chỉ thành thạo việc này. Còn những chuyện khác, cô đều rất dở.

Vô Song đi theo sau Lâm Hề với vẻ mặt chẳng có chút kiên nhẫn nào, ra ngoài ban ngày làm cho anh cảm thấy không thoải mái, ngay cả tốc độ bước chân của Lâm Hề như vậy cũng làm cho anh cảm thấy quá nhanh, anh đang muốn gọi Lâm Hề lại, bỗng nhiên từ bên đường lao ra một con chó hoang, anh vốn đang không để ý lắm, nhưng con chó đó vọt thẳng tới phía trước Lâm Hề, dừng bước, nhìn cô vẫn không nhúc nhích.

Lâm Hề dừng bước, cúi đầu nhìn con chó, chỉ trong chớp mắt, bỗng nhiên con chó kia sủa hai tiếng, xoay người liền chạy, chạy thẳng vào bụi cây chẳng có bóng người.

“Làm sao vậy?” Anh tiến về phía trước hai bước, Lâm Hề bỏ nhào vào trong lòng anh, ôm chặt lấy thắt lưng anh, ngực cô áp vào trong lòng Vô Song, khiến cho anh không tự chủ được mà nhớ đến buổi sáng ngày hôm ấy, dáng vẻ của Lâm Hề khi mới ra đi tắm ra ngã vào trong lòng anh, đó... là cảm giác gì... Chợt thấy xoang mũi nóng lên, Vô Song cực kỳ sợ vội bóp chặt mũi, nhìn một hồi lâu, anh giả vờ lạnh lùng nói: “Chuột rút à?”

Lâm Hề không trả lời, cọ cọ đầu vào cổ của anh, sau đó nghiêng mặt, há miệng, cắn cổ anh. Vô Song nhú mày, cảm giác răng nanh đang ma sát ở cổ anh, không nhẹ không nặng, bỗng nhiên, cô mút mạnh, giọng nói của Lâm Hề rất hấp dẫn: “Em muốn anh.”

Trái tim sắc bén của Vô Song hơi rối loạn trong chốc lát, ngay sau đó liền lạnh mặt, tay vừa nhấc lên, bắt lấy cằm Lâm Hề, hơi dùng một chút lực khiến cho cô không thể không nả ra, sắc mặt Vô Song lạnh như băng: “Đi ra.”

“Hi hi hi.” Lâm Hề bỗng nhiên cười rộ lên một cách quỷ dị. “Từ Thần thế nhưng hôm nay thật biết thủ hạ lưu tình nha, bình thường không phải là trực tiếp bóp roi cầm người khác sao?”

“Ta sẽ không nói đến lần thứ ba, đi ra.”

“Không.” Lâm Hề cười hi hi nói. “Nếu người thật sự xuống tay được thì giết ta đi.”

Ngón tay hơi hơi căng thẳng, cằm Lâm Hề bị bóp chặt đến đỏ lên, nơi tương đồng trên mặt Vô Song cũng ứng đỏ. Lực bóp thả lỏng, mắt Vô Song trầm xuống, trong lòng lẳng lặng suy nghĩ cách ứng phó, nụ cười của Lâm Hề càng sáng lạ: “Từ Thần đây là đau lòng cho mình sao, hay là đau lòng cho cô gái này?”

“Ta trao đổi cho cô ấy.” Sau một lúc lâu im lặng, bỗng nhiên Vô Song bình tĩnh nói. “Người ở trong người Lâm Hề cũng không lệnh cho cô ấy tự sát được, chẳng qua chỉ muốn dùng cô ấy đến áp chế ta, người muốn mượn tay của ta ra sức diệt trừ những người được đề cử.”

Phước Linh nheo mắt cười đến cực kỳ vui vẻ: “Không hổ là Từ Thần, nhanh như vậy đã hiểu được lòng ta.”

Vô Song không để ý tới giả ý nịnh hót của hắn, giọng nói thản nhiên: “Sức khỏe của cô ấy không chịu nổi năng lượng của thế giới kia, không bao lâu sẽ chết, cũng không có gì tốt cho người, ta nguyện trao đổi cho cô ấy, người trong người ta, dùng ta đi giết kẻ khác.”

“Hy sinh bản thân mình?” Phước Linh nâng tay sờ hai má Vô Song. “Thật sự vĩ đại. Nhưng mà người đã nói như vậy, ta đây liền cứng kính không bằng tuấn mệnh...” Hắn cố tình kéo dài âm cuối, đánh giá sự lạnh lẽo sát ý trong mắt Vô Song, cười nói: “Người nghĩ rằng ta sẽ nói như vậy với người sao?”

25.

Đôi mắt Vô Song hơi hơi nhú lại, ánh sáng lạnh trong mắt càng sâu.

Phước Linh lùi lại hai bước, cười nói: “Đại khái ta có thể đoán được, nếu ta đồng ý đề nghị của người, sẽ có ba kiểu chết, thứ nhất, trong lúc chưa kịp nhập vào người sẽ bị người chém chết. Thứ hai, sau khi tiến vào trong người người, lập tức bị từ khí trong người người giết chết. Thứ ba, linh hồn của ta sẽ từ từ bị người phản ngược lại, Từ Thần uống máu người mà lớn lên, ta cũng không tin tưởng là nắm được người trong tay.” Cô sờ sờ mặt mình. “Ta cảm thấy cơ thể này tốt lắm, linh hồn chủ nhân yếu ớt cực kỳ dễ nắm trong tay, còn có thể dựa vào đó mà áp chế Từ Thần, người đừng xem ta thành kẻ ngu xuẩn mà lừa gạt, ta cũng không mắc mưu.”

Vô Song cười lạnh: “Phải không, vậy chúng ta chơi trò khác?”

Phước Linh đảo mắt nhìn anh, chợt thấy thân hình Vô Song chợt lóe, nhặt mấy quyển sách tham khảo rơi trên mặt đất, Phước Linh tò mò trừng mắt nhìn, trêu ghẹo nói: “À? Chẳng lẽ trên sách này có chú ngữ khiến cho linh hồn cô gái này tỉnh lại, người niệm thử để ta nghe chơi.”

“Thực sự nói không chừng là có thể.” Nói xong, chỉ nghe “ba” một tiếng, Vô Song lưu loát xé một trang sách. “Không tỉnh, tôi đốt hết đồng sách này.” Anh xuống tay không hề lưu tình chút nào, lại tóm lấy xé thêm hai trang.

Trong tiếng giấy bị xé nghe được tiếng cười ha ha của Phước Linh: “Người cho rằng âm thanh đó có thể khiến cho một cô gái nhỏ đầu lại ta? Cho dù cô ấy có chút pháp lực của chúng ta.”

Nghe thấy lời nói này của Phước Linh, Vô Song nhướng mày, nở nụ cười: “Tặc tặc, thì ra thế giới này cũng không nằm chán như ta tưởng.” Trong thời gian anh cười lại có thêm hai trang bị xé, âm thanh xé rách lọt vào tai Lâm Hề, từ từ xâm nhập, giống như chạm thẳng vào linh hồn của cô.

Lâm Hề cảm thấy mình đang chìm nổi trong một nơi tối tăm, thân thể khi nặng khi nhẹ, xung quanh một bầu không khí yên tĩnh, chỉ có một vài âm thanh nhỏ vụn truyền vào thế giới của cô. “Xèn xẹt” dễ nghe giống như âm thanh cuốn sách lướt qua đầu mũi của cô, hoặc như là cuốn sách tham khảo cô từng đọc lướt qua, âm thanh từng từ từng từ được lật qua, động lòng người biết bao nhiêu.

Bạn học rồi cũng xa cách, bạn bè thì cũng có lúc bất hòa, mặc dù là người thân cũng có khi có khoảng cách, chỉ có sách tham khảo cùng bài tập, chúng là vật ngay thẳng trong thế gian, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không rời bỏ cô...

Âm thanh “Xèn xẹt” càng lúc càng lớn, cơ hồ có chút chói tai, cái này... không đúng! “Không tỉnh, tôi sẽ đốt hết đồng sách này!” Âm thanh ác mộng đột nhiên vọt vào trong đầu, tựa như kim đâm, ai... muốn đốt sách tham khảo của cô! Ai dám!

Mạnh mẽ mở mắt ra, chỉ thấy Vô Song xuống tay tàn nhẫn xé mất hai trang sách, mà ở dưới chân anh ta, đã có rất nhiều “Thi thể” tuyết trắng lẳng lẳng nằm ở nơi đó.

Không! Dừng tay! Anh ta đang làm cái gì! Tên đáng chết ngàn đao kia đang làm cái trò vô liêm sỉ gì vậy!

Lâm Hề muốn há miệng mắng chửi người, muốn nhào tới cắn chết Vô Song, muốn đồng quy vu tận cùng với anh! Nhưng cơ thể cô chẳng thể động đậy

được, giống như có một người đang không chế cô, cái gì cứ nhiên dấm ngăn trở cô vậy! Tìm cái chết à! Người nọ dùng miệng của cô kích động nói: “Không thể nào! Năng lực của ta, sao lại biến mất! Không thể nào!”

Hình như có cái gì đó từ sau ót vọt lên đỉnh đầu cô, sau cảm giác nóng mãnh liệt thì thân mình cô mềm nhũn, phút chốc té ngã trên đất, Vô Song vứt bỏ cuốn sách đang cầm trong tay, chạy về một hướng, trước khi đi chỉ nghe dường như anh ta khen ngợi nói:

“Cảm ơn cô, ảo mộng cũng có chút giá trị.”

Gặp quý à... Cảm ơn... Cả người Lâm Hề run rẩy, giống như dùng hết toàn lực vươn đầu ngón tay đụng đến những trang sách rơi rụng trên mặt đất, những trang sách bị xé từng tờ từng tờ một, tri thức bị nắm chặt đến nhăn nhúm.

Lần này... Cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho tên trướng thôi đó! Cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho tên trướng thôi đó! Tuyệt đối không!

Mấy học sinh ngẫu nhiên đi ngang qua đường kỳ quái quay đầu nhìn thấy một nữ sinh đột nhiên ngồi dưới đất ôm một đồng trang sách mà gào khóc, nếu không phải nhìn thấy tên quyển sách, có lẽ mọi người đều nghĩ là bạn trai của cô tự tay xé hết những bức thư tình của họ...

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: TRONG CUỘC SỐNG ĐẤU TRANH KHÔNG KHOAN NHƯỢNG

Bạc đèn bàn, Lâm Hề sắp xếp lại những trang sách, sau đó dán cẩn thận lại. Tháng này không có dư tiền để mua sách, đành phải dùng đỡ trước vậy, nhưng vẫn còn thiếu mấy tờ mà tìm hoài vẫn không thấy, Lâm Hề muốn tìm một cuốn sách đầy đủ để sao chép lại những phần còn thiếu, nhưng buổi chiều hôm nay đi đến thư viện của trường mới phát hiện cuốn sách này đã bị người khác mượn, ngày mai đành phải đến tiệm sách ngoài trường tìm xem... Thật sự là chậm trễ thời gian học tập! Lâm Hề thở dài một tiếng, dán tờ cuối cùng lại. Ngay sau đó ngoài cửa phòng truyền đến một tiếng gọi bắt mắt:

“Này, chuẩn bị xong hết rồi thì phải nấu cơm chứ.”

Lâm Hề không thèm để ý tới anh, cầm quần áo muốn vào phòng tắm, mặt Vô Song trầm xuống, đợi đến lúc Lâm Hề đi ngang qua bên cạnh anh thì giữ chặt lấy tay cô:

“Nấu cơm, tôi đói bụng.”

Gỡ tay anh ra, Lâm Hề trừng mắt nhìn Vô Song, nói một cách rõ ràng: “Không làm!” Cuối cùng cô cũng đã hoàn toàn hiểu rõ Vô Song là loại người như thế nào, không thể thỏa hiệp, không thể yếu thế, không hề có một chút mềm lòng! Chỉ có đấu tranh đấu tranh và đấu tranh, anh ta mới có thể nhìn người bằng cả con mắt...

Đóng sầm cửa phòng tắm, mặc kệ Vô Song gõ cửa như thế nào cô cũng chẳng động lòng: “Chắc, cô, phụ nữ sao mà phiền toái thế, không phải đã giải thích với cô rồi sao? Hôm nay nếu không có tôi, cô sớm đã tiêu rồi, tôi cứu mạng cô, cô chỉ vì một cuốn sách bị hư mà tức giận với tôi, chắc, thật xấu gi vậy! Nhanh chóng nấu cơm cho tôi thì tôi sẽ không so đo với cô.”

Lâm Hề cởi hết quần áo, vừa điều chỉnh nước ấm vừa nói. “Không làm, anh có bản lĩnh thì chặt tay của tôi rồi cầm đi xào rau đi.”

Ngoài cửa im lặng trong chốc lát: “Lá gan của cô càng lúc càng lớn.”

“Nhờ phúc của anh.”

Kỳ thật muốn bức ép Lâm Hề đến hoàn cảnh này thật sự không dễ dàng, nhưng Vô Song đã giẫm lên nhiều điểm mấu chốt quan trọng của cô, mà trải qua mấy ngày ở chung này, cô biết mặc kệ Vô Song nói ra lời nói đe dọa người như thế nào thì kỳ thật anh cũng sẽ không làm gì cô, điều không thể nghi ngờ này khiến cho Lâm Hề có thêm không ít dũng khí phản kháng.

Vô Song tức giận mà gõ cửa:

“Chắc! Thừa dịp lúc tôi còn chưa đói đến mức nổi cơn nóng giận thì nhanh chóng đi ra!”

Chất lượng cửa phòng tắm vốn không tốt lắm, chỉ có thể dùng để chắn tầm mắt, Vô Song đói bụng xuống tay không biết nặng nhẹ, mới vỗ mấy cái, chỉ nghe “Cùm cụp” một tiếng, khóa cửa bị lỏng, bị đẩy mạnh ra, khói trắng tràn ngập trong phòng trào ra, đáng người xinh đẹp của thiếu nữ như ân như hiện lộ ra ngay trước mắt.

Lâm Hề hít một ngụm khí lạnh, vội kéo cái khăn tắm bên cạnh quần lấy người, chùi ầm lên: “Đây là lần thứ mấy rồi! Anh cố ý phải không!”

Vô Song ngậy người trong chốc lát, lập tức giữa đầu bịt chặt mũi, một lát sau, anh vui sướng phát hiện mình không chảy máu mũi, có lẽ... đã thành thói quen? Vô Song giữa đầu nhìn trời, mặt dày nói:

“Tự cô đi ra hay là muốn tôi vào, cô chọn một cái đi.”

“Anh dám bước vào thì tôi liền cắn lười tự sát!”

Biết rõ bản tính sợ chết của Lâm Hề, Vô Song từng bước bước vào phòng tắm, dáng vẻ ngửa cằm giống như dùng lỗ mũi nhìn cô, còn khiêu khích nói:

“Cô cắn đi, trước khi cô cắn lười chết, tôi sẽ xé hết tất cả sách của cô, cô cắn đi.”

Tên xấu xa này!

Vô Song từng bước tiến sát, lòng Lâm Hề tràn đầy tức giận, một tay nắm chặt khăn tắm, một tay lấy vòi hoa sen, nâng nhiệt độ nước tắm lên cao nhất, xả nước phun thẳng vào Vô Song, nước nóng ít nhất sáu mươi độ thì Vô Song sẽ kêu lên một tiếng, nhưng một con một sách giống như Lâm Hề làm sao đầu lại một chàng trai có nhiều kinh nghiệm chiến đấu như Vô Song. Trong nháy mắt khi nước nóng sắp phun đến anh, thân hình Vô Song chợt lóe, né tránh nước nóng phun ra từ vòi hoa sen, cúi thấp người tiến lên, một bước liền nhảy đến trước mặt Lâm Hề, một tay đóng vòi nước, một tay ấn tay đang cầm vòi sen của cô vào sát tường, Vô Song gần giọng:

“Nếu là người khác, đầu đã muốn rơi xuống đất. Cô lại thiếu tôi một mạng, nhanh đi nấu com trả lại cho tôi.”

Lâm Hề nắm chặt khăn tắm không buông, trên mặt thẹn thùng ửng hồng, vì sao bây giờ anh ta còn có thể nói lời này! Đang bày ra tư thế như vậy anh ta không có cảm thấy vô cùng mập mờ quý dị sao! Ánh mắt Lâm Hề chuyển tròn, lướt qua trang sức kim loại phiền phức trên quần áo trong áo khoác của anh, Vô Song mặc áo màu đen, vừa vận lộ ra đường nét xương quai xanh xinh đẹp, từ từ lướt nhìn lên trên...

Ánh mắt Lâm Hề dừng lại ở cổ anh, nơi đó có một dấu vết màu hồng, là “Ô mai” hư hư thực thực trong truyền thuyết kia... Trong lòng Lâm Hề vô cùng chấn động, thì ra, Vô Song... Vô Song hẳn đúng là một tên sắc quý!

27.

Quả nhiên bây giờ anh ta đang ăn đậu hủ của cô! Kết hợp với những sự kiện ngoài ý muốn mấy lần trước, Lâm Hề nhất thời nổi trận lôi đình, cô ra sức giãy dụa: “Buông!”

“Nấu com cho tôi thì tôi thả cô!”

“Không nấu!”

“Vậy thì không thả.”

“Anh!” Lâm Hề tức giận đến muốn cãi vã.

“Ai nha, đang diễn trò hay gì vậy?” Bỗng dưng từ phía sau Vô Song truyền đến một giọng nam xa lạ, Lâm Hề sững sốt trong chớp mắt, mới nhớ tới đây là phòng tắm trong nhà sao lại có người đàn ông xa lạ! Hơn nữa bây giờ cô còn... Lâm Hề thét kinh hãi, vội vàng vứt vòi hoa sen trong tay, hai tay ôm lấy khăn tắm, che khuất thật chặt thân thể của mình.

Mà Vô Song phản ứng còn nhanh hơn cô, xoay người, che Lâm Hề ở phía sau, cánh tay vừa nhấc, theo bản năng đẩy Lâm Hề ra sau mình. Thấy rõ người tới, sát khi quanh thân anh giảm xuống, nhũn mảy: “Chắc, cậu tới làm gì?”

Lâm Hề khản trương hỏi: “Anh biết hắn? Không phải tới giết anh à?”

Vô Song còn chưa trả lời, trong phút chốc anh chàng kia đã cong môi mỉm cười: “Tôi cũng không muốn động thủ với con quái vật này. Aiz, Vô Song, cậu đừng bảo vệ nhanh như vậy, để cho tôi xem rốt cuộc đồng thể của cậu ở thế giới này có hình dáng như thế nào, mau để cho tôi xem, cho tôi xem.”

Có một người lạ mặt, Lâm Hề lại nhất gan đến chẳng có tiền đồ, cô dính sát vào sau lưng Vô Song, chỉ sợ một chút không cẩn thận sẽ bị người ta xem hết. Vô Song chán ghét chẳng nói gì, tiến về phía trước hai bước, nâng tay che mắt của người mới đến, nói với Lâm Hề: “Đùa giỡn đủ rồi thì đi nấu com đi.”

Anh gần như hơi mạnh tay kéo người nọ ra phòng khách, chỉ nghe người nọ còn kêu to: “Là tiểu mỹ nhân phải không? Dáng người như thế nào? Làn da trơn mịn hay không?”

Đây... mới là sắc quý...

Đóng cửa phòng lại, Lâm Hề xoa gân xanh đang giật giật trên trán, chuyện gì thế này! Chẳng lẽ khí trường của Vô Song không thể thu hút một người bình thường chút sao!

Sau một màn tắm rửa đầy trắc trở, đợi đến khi Lâm Hề ăn mặc nghiêm kín đi ra ngoài, hai người đàn ông kia đã ngồi tán gẫu trên sô pha, người nọ ăn sạch một hộp thịt bò: “Đây là cái gì? Ăn rất ngon! Tôi có thể mang một ít về không?”

Lâm Hề run run khoe miệng, anh ta sẽ không kéo đến một kẻ ham ăn chứ... Cũng may, Vô Song cũng không hàm hồ trong vấn đề ăn uống, “Không được, tất cả những thứ này đều là của tôi.”

Người nọ cảm thấy mắt mát mẻ dài một tiếng, vô tình quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Lâm Hề đang chuẩn bị chuẩn đi sấy tóc, ánh mắt anh ta bỗng nhiên sáng lên, bóng người chợt lóe liền đứng ở trước mặt Lâm Hề, anh ta nâng một lọn tóc ướt sũng của Lâm Hề lên, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi: “Xin chào, tôi tên là Tứ Ly. Đêm nay, cô có ai chưa?”

Lâm Hề sợ đến lùi về phía sau một bước, người này cũng mặc áo khoác đen giống như Vô Song, một đầu tóc ngắn gọn gàng, làn da trắng nõn, nếu nói Vô Song giống lưu manh hắc đạo, vậy người này hẳn được xem là một tên bại hoại nhả nhặn. Cô còn chưa nói gì, bỗng nhiên bờ vai căng thẳng, trong chớp mắt liền bị người ta kéo ra phía sau, Vô Song giống như đùa mà đánh một quả đấm vào mặt người kia, lại đánh anh ta ngã xuống đất. Tứ Ly nằm trên mặt đất chớp mắt nhìn Vô Song, Vô Song không mảy may không nhặt nói: “Đây cũng là của tôi.”

Tứ Ly ôm má ngồi xếp bằng dưới đất, ủy khuất nói: “Được được thôi, tôi cũng chẳng dám tranh giành bạn gái với cậu.” Biểu hiện của anh ta thay đổi nhanh chóng, mới vừa than thở xong rồi lập tức vừa cười vừa nói. “Một lần nữa giới thiệu lại chút nhé, tôi tên là Tứ Ly, cũng xem như là... anh em tốt của anh ta.”

28.

Ánh mắt Lâm Hề sáng lên: “Anh đến đây để trợ giúp?”

“Năm mơ đi, trong cuộc tranh đấu giữa những người được đề cử, ai cũng không thể nhúng tay.” Vô Song đá đá chân của Tứ Ly. “Đứng lên, nói chuyện, nói xong liền nhanh chóng trở về đi.”

“Ai nha, Song Nhi, lần này cậu đoán sai rồi, tôi thật sự đến giúp cậu.”

Mắt Lâm Hề mở to như muốn lòi ra, bị dọa rồi: “Anh ta gọi anh là gì?”

Đối với cách xưng hô này, rõ ràng Vô Song đã tập mãi thành thói quen, anh không có phản ứng gì với Lâm Hề, lập tức túm lấy Tứ Ly kéo về phía cửa chính: “Không cần, cậu nhanh chóng biến mất chính là trợ giúp lớn nhất cho tôi rồi.”

“Tôi biết cậu sợ tôi len lén thâm nhập vào những người đề cử sẽ bị cấp trên xử phạt, ai u, cậu chính là loại người chẳng chịu nói thẳng ra gì cả, cậu yên tâm, lần này tôi đến là nhận mệnh lệnh của cấp trên, là do chính tôn chủ bảo tôi tới đó.”

Bước chân Vô Song dừng một chút, thả Tứ Ly: “Ông ta lại thấy cái gì?”

Chẳng biết từ đâu mà Tứ Ly lấy ra một hộp gỗ màu đen đưa cho Vô Song: “Ông ấy nói, cho cậu thứ này cũng không phải ông ấy đứng ở cương vị tôn chủ, mà chỉ đơn giản là một người cha bình thường, ông ấy thật sự không muốn nhìn thấy con mình bị chết vô cớ như vậy.”

Vô Song mở hộp gỗ ra, Lâm Hề cũng nhìn không được tò mò liếc nhìn sang bên cạnh, Vô Song liền mở nắp hộp gỗ: “Thăng Huyết Tể?” Trong giọng nói giống như đè nén một cảm xúc nào đó. “Các người... đều biết hết rồi?”

Tứ Ly im lặng trong chốc lát, cuối cùng nhìn không được “Phốc” nở nụ cười:

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều đã biết. Hơn nữa hành vi này của tôn chủ cũng được sáu tộc Cận Vương khác ngầm đồng ý, bởi vì, cái kia, cậu xem, những người vốn đuôi tới thế giới này để giết cậu đã không quang vinh gì, nếu cậu cũng bị đồng thể của chính mình ở thế giới này giết chết, hay bởi vì... thời kỳ kia của cô ấy, cậu mất máu quá nhiều, nếu nói ra nguyên nhân này, cả tổ chức đều sợ bị mất mặt.”

Vô Song khép hộp gỗ lại tiếng “Khanh khách” vang lên, nghe xong lời nói của Tứ Ly, Lâm Hề đại khái cũng biết bọn họ đang nói cái gì, thì ra tin tức thời kỳ sinh lý lần trước của cô đã làm hại Vô Song mất máu quá nhiều suýt nữa chết đã đến tai mọi người trong tổ chức, cho nên... Đây là thuốc vội chuyển tới cho anh ta để phòng bị cho kỳ tới... .

Cô âm thầm lau mồ hôi, xem ra có đôi khi chuyện phụ nữ đã tập thành thói quen, đôi lại là đàn ông, thật sự là một kiếp nạn trong đời người. Nhưng mà bọn họ vừa rồi nói, không phải với thân phận tôn chủ mà là người làm cha... Lâm Hề kinh ngạc:

“Vô Song, thì ra anh là thái tử của tổ chức đó!”

Vô Song ghét bỏ liếc nhìn cô: “Chắc, nói lộn xộn gì vậy?”

Tứ Ly cười tủm tỉm của nhìn Lâm Hề: “Trong tổ chức vì ngăn chặn chuyện thừa kế nên không cho phép người có huyết thống với tôn chủ tham gia tranh cử, hơn nữa tôn chủ chưa có cưới vợ cũng chưa có con nối dòng. Tên Song Nhi này chưa từng nói gì với cô sao?”

Lâm Hề lắc đầu, vẻ mặt mù mịt.

“Thật ra với tính cách của tên đó thì cũng chẳng có cách nào.” Tứ Ly lắc lắc đầu, tự nhiên mà khoát vai Lâm Hề, kéo cô đi về phía sô pha. “Để Tứ Ly ca ca giải thích cho cô đôi chút nha.”

Người Lâm Hề cứng đờ, ngay sau đó tay của Tứ Ly bị người ta đẩy ra, Vô Song liếc nhìn anh ta rồi nói: “Cô ấy chính là tôi, thì ra dám xưng là anh của tôi, cậu muốn bị đánh à?”

Tứ Ly lắc đầu. “Dục vọng chiếm hữu của Song Nhi thật đúng là quá mạnh rồi, được rồi chị dâu, mời sang bên này.”

Một tiếng “chị dâu” này làm cho mặt hai người tái xanh, Lâm Hề nhìn Vô Song mà cả lưng thấm ướt mồ hôi lạnh, nghĩ thầm: nếu gả cho tên kỳ quái này, dùng cả đời để hối hận cũng còn sợ là quá ngắn. Vô Song cũng liếc mắt đánh giá Lâm Hề, cảm thấy nếu cưới cô gái nhất gan này ngay cả chuyện cắt đầu người cũng khiến cho cô ta ngây ngốc, về già chắc sẽ vô cùng nhàn chán. Hai người đều đảo mắt nhìn nơi khác, về mặt lạnh nhạt.

Thu hết mọi phản ứng của hai người vào trong đáy mắt, Tứ Ly chỉ lo híp mắt cười: “Chị dâu lại đây, để tôi từ từ nói cho chị nghe.” Anh ta ngồi xuống sô pha ngồi, xem nơi này như nhà của mình. “Ở thế giới của chúng tôi, đây là thế giới ai mạnh thì làm vua, đặc biệt là ở trong tổ chức. Hai trăm gia tộc đều dùng phương thức riêng của mình để bồi dưỡng nhân tài, trong bộ tộc Tử Thần, sẽ chọn ra hai đứa trẻ trong số mười đứa trẻ của bộ tộc, một đứa là người hậu tuyển cạnh tranh ngôi vị tôn chủ, một đứa còn lại sẽ trở thành tộc trưởng, bồi dưỡng riêng biệt, bồi dưỡng đến bây giờ, hai người đó đều trùng hợp ngồi ở chỗ này.” Tứ Ly chỉ chỉ Vô Song. “Người được đề cử.” Lại chỉ chỉ chính mình. “Tộc trưởng.”

“Mà hai đứa trẻ được chọn ra phải được tộc trưởng xác nhận, ông ta sẽ làm cha của chúng tôi dạy dỗ chúng tôi lớn dần, nhưng mà tộc trưởng đương nhiệm của tôi đã bệnh chết từ lâu, cho nên do tôn chủ thay thế chức vụ tộc trưởng, tôn chủ đương nhiệm vốn xuất thân từ bộ tộc Tử Thần, ông ấy giải quyết chuyện trong tộc chúng tôi đương nhiên không ai dám chê trách gì, cho nên, khi cha chọn lựa tôi cùng với Song Nhi, ông ấy đã trở thành cha của chúng tôi.”

29.

Lâm Hề gật gật đầu, nói xong lời cuối cùng, hai người này đều trở thành thái tử của tổ chức...

Vô Song lại cười một tiếng lạnh nói: “Cha cái gì chứ, cũng chỉ có cậu gọi ra miệng mà thôi, cùng lắm chỉ là quan hệ phụ thuộc.”

“Song Nhi cậu không nên nói lời này. Chị dâu chị xem, thứ ở trước ngực tôi.” Tứ Ly kéo tinh thạch màu đen ở trước ngực ra cho Lâm Hề xem

Lâm Hề chớp mắt xem xét, nhất thời nhớ tới buổi tối ngày hôm đó, Vô Song uống thuốc mê cùng cô tránh vào trong phòng, thứ Vô Song đặt ở cửa chính là cái này. Tứ Ly nói:

“Đây là tín vật của bộ tộc Tử Thần, khi sinh mệnh của chủ nhân bị uy hiếp, nó sẽ mở ra kết giới cuối cùng để bảo vệ chủ nhân.”

Lâm Hề sùng sốt, tình cảnh của bọn họ trong buổi tối ngày hôm đó... cư nhiên nguy hiểm như vậy? Mà Vô Song lại giống như chẳng tỏ vẻ gì đặc biệt, hay là anh ta trải qua cuộc sống Đạo Phong Liếm Huyết đã thành thói quen?

“Sức mạnh của chủ nhân càng lớn, màu sắc của tinh thạch lại càng thuần khiết, trong bộ tộc Tử Thần vốn có hai khối tinh thạch có màu sắc thuần khiết hơn của tôi, một khối là của Song Nhi, một khác khối là của tôn chủ, cũng chính là cha của chúng tôi. Nhưng hiện tại chỉ còn lại có một khối.” Anh ta chỉ chỉ vào khối linh thạch ở trước ngực Vô Song, nói. “Một khối kia của Song Nhi vì lúc trước cứu người nên đã vỡ hoàn toàn, bây giờ cậu ấy phải tham gia tranh cử, ngay từ đầu lại trở thành mục tiêu, không thể không có vật phòng thân, vì thế cha liền lấy tinh thạch của mình tặng cho Song Nhi, tình cảm cha con sâu nặng như vậy, Song Nhi có thể nào làm như không thấy!”

Vô Song bĩu môi, không nghĩ đến ý đến anh ta, quay đầu... nói với Lâm Hề: “Sao cô còn chưa đi nấu cơm!”

Nhắc tới chuyện này, Lâm Hề lại nghĩ tới chuyện cuốn sách bị xé, mặt trầm xuống, cô lập tức đứng dậy trở về phòng, khóa xong cửa phòng, mới nói: “Hôm nay cho dù chặt tay tôi, tôi cũng không nấu!”

Vô Song đứng dậy muốn đi bắt người, lại bị Tứ Ly giữ chặt: “Không thể làm khó dễ phụ nữ, lại đây, nói chuyện phiếm với tôi là được rồi.”

“Chắc, buông tay. Đưa đồ thì cũng đưa rồi, nói cũng nói xong rồi, mau rút.”

Tứ Ly đánh giá anh trong chốc lát, bỗng nhiên biểu hiện ý sâu xa nói: “Song Nhi, từ bao giờ cậu lại chấp nhất một việc như vậy, điều này cũng không giống tính cách của cậu?”

Người Vô Song cứng đờ, mắt nhú lại, trở tay túm lấy Tứ Ly muốn xách anh ta ra ban công quăng đi: “Chắc, nhiều lời vô nghĩa, đi đi!” Tứ Ly vịu chặt sô pha không buông, hai người tranh cãi âm ỉ không ngừng

Lâm Hề thì đang đeo tai nghe, vui đầu đọc sách trong phòng, đến đúng giờ thì cô liền lên giường ngủ, hoàn toàn mặc kệ hai người đàn ông kia đang đấu tranh âm ỉ thế nào đi nữa.

Ngày hôm sau, Tứ Ly với vẻ mặt mất tinh thần đang ngủ ở trên mặt đất: “Sao lại mệt như vậy, một chút sức lực cũng không có.”

Vô Song tựa vào sô pha ăn đồ ăn vặt, nghe thấy âm thanh Lâm Hề đang sắp xếp đồ đạc chuẩn bị ra ngoài, anh mới ngẩng đầu lên nói: “Về nấu cơm sớm một chút.”

Lâm Hề không trả lời, anh giống như đóa hoa tàn, buồn bã ỉu xìu nói: “Được rồi, tôi biết tôi sai rồi, thật có lỗi. Cô cũng nên ngủ ngơi đi, chắc.”

Lâm Hề không dám tin nhìn về phía ghế xô pha nhưng chỉ thấy hai cái chân của anh ta, cô... Hình như thật sự nghe thấy câu nói có ý xin lỗi... Là ảo giác sao?

Trên mặt đất, Tứ Ly đang ngoáy ngoáy lỗ tai: “Không phải chứ, tôi nghe được cái gì thế này, Song Nhi đang xin lỗi?” Vô Song đưa tay ném túi thức ăn đã ăn sạch xuống mặt Tứ Ly: “Chắc, cảm miệng.”

Cái này xem như... kháng nghị của cô thành công ư? Lâm Hề cố gắng áp chế tiếng cười trên môi, đặc ý trong lòng vẫn tiết lộ qua lời nói: “Ừ... Hừ, tôi sẽ không trở về quá sớm.”

Vui vẻ dạo qua nhà sách nhỏ ở ngoài trường, tuy rằng không tìm được cuốn sách mà cô muốn tìm, nhưng tâm trạng của Lâm Hề vui sướng lạ thường. Vẫn đi đến nơi cách trường xa hơn một chút, rốt cục trong một nhà sách nhỏ yên tĩnh đã tìm được cuốn sách mà cô muốn tìm, cô đang chuẩn bị mở quyển vở ra để sao chép lại những trang bị thiếu kia, chợt nghe một người gọi: “A, Lâm Hề?”

Cô ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng thấy áy náy: “Quý Nhiên...”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: TRONG CUỘC SỐNG ĐẤU TRANH KHÔNG KHOAN NHƯỢNG

Trước kia khi Lâm Hề nhìn thấy Quý Nhiên, luôn tránh ở chỗ tối trốn nhìn anh ta, mấy lần gần đây không biết là do may mắn hay là xui xẻo, mỗi lần nhìn thấy anh ta thì luôn có chuyện kỳ lạ xảy ra, nhớ tới cảm giác tiếp xúc ấm mềm trên trán ngày ấy, Lâm Hề hơi đỏ mặt cúi thấp đầu xuống: “A... thật trùng hợp.”

Ngược lại Quý Nhiên mỉm cười rất tự nhiên: “Đến mua sách à?”

Chạm đến túi tiền khô quắt của mình, Lâm Hề xấu hổ cười: “À... ừ, mình đến xem thôi.”

“Vậy Hôm nay bạn cứ xem thoải mái, ngày mai nơi này đã không buôn bán nữa.”

Lâm Hề ngần ngại: “Vì sao?”

“Mấy ngày nay mình tham gia một cuộc đua, ban ngày trong tiệm cũng không có ai trông giùm, quảng cáo tuyển người quản lý đã dán mấy ngày rồi mà chẳng thấy ai nhận lời, không còn cách nào, đành phải không kinh doanh trong vài ngày.”

“Đây là tiệm của bạn à?” Tuy rằng Lâm Hề thăm mướn Quý Nhiên ba năm, nhưng cô chẳng có mấy nhân duyên, chẳng giỏi tám chuyện trong trường học, tính cách cũng tự ti không chủ động, trong ba năm này lúc chạm mặt cũng chỉ dám trốn nhìn Quý Nhiên, căn bản không biết cuộc sống cụ thể của anh ta thế nào, nhưng cô biết anh ta khá dịu dàng, điểm này đủ để cho cô động lòng.

Anh ta giống như đang nói đùa: “Ừ, nhân rồi không có việc gì liền mở tiệm sách nhỏ này, đúng lúc nơi này thanh tĩnh, lúc cuối năm cũng chẳng cần đến thư viện tranh chỗ ngồi với người khác.”

Lâm Hề nhìn xung quanh, mới phát hiện trong tiệm sách này có rất nhiều sách thuộc chuyên ngành của bọn họ, khó trách sách ở nơi khác không tìm được lại có thể tìm thấy ở nơi này, nhìn thấy các loại sách bài tập, Lâm Hề thầm nghĩ, nếu có thể cho cô ở đây vài ngày thì tốt rồi... Ý nghĩ chợt lóe, Lâm Hề tràn ngập hy vọng nhìn về phía Quý Nhiên: “Vậy... Nếu như vậy, vậy bây giờ mình nhận lời làm người trông coi tiệm được không?”

“Ồ?”

Rất ít khi có chuyện tự tiện cử như vậy, Lâm Hề bắt đầu khẩn trương, nói chuyện chẳng trôi chảy, hai má đỏ lên, nói năng lộn xộn: “Ý mình là, nếu có thể mình cũng có thể giúp bạn khi bạn bận việc... Không phải, mình muốn nói mình nhận lời mời, cái kia, ban ngày mình cũng không có tiết học, có rất nhiều thời gian lại vừa lúc cần đọc sách... Sau đó, sau đó... Ai...” Lấp bắp nói nửa ngày, ngay cả chính cô cũng bắt đầu chán ngán bản thân mình, một tiếng thờ dài bất đắc dĩ, cô cúi đầu, cảm thấy đang mất mặt trước người mình thích, thật sự là cực kỳ thất bại.

“Ừ.” Quý Nhiên nhin không được cười một tiếng. “Lâm Hề bạn thật đáng yêu.”

Những lời này giống như gió nhẹ sáng sớm, thổi tan sương mù đang giăng giữa mặt hồ, Lâm Hề ngẩng đầu, thấy Quý Nhiên mỉm cười ấm áp, anh ta nói: “Bạn chịu giúp mình thật sự là quá tốt rồi, ừm, nhưng mà 9 giờ sáng mỗi ngày phải đến đây, buổi chiều 5 giờ mới có thể đóng cửa, ăn cơm đều phải ở gần đây, không có vấn đề gì chứ?”

Trong đầu đã không suy nghĩ được gì, cô si ngốc trả lời: “Ừ, không có vấn đề gì.”

“Thật tốt quá! Vậy mai bạn có thể đến đây được không? Bởi vì bên này mình cũng đang cần người gấp.”

“Ừ, không thành vấn đề.”

“Được, đây là chìa khóa của tiệm, sách ở đây bạn cứ đọc thoải mái, ừ... Vậy, về phần tiền công, năm mươi đồng một ngày, bạn thấy có được không?” Quý Nhiên cũng là sinh viên, tiệm sách này cũng chẳng kiếm được nhiều tiền, năm mươi đồng một ngày cũng không tính là ít.

“Ừ, được.”

Mọi chuyện thảo luận rất thuận lợi, Quý Nhiên quay đầu nhìn Lâm Hề, thấy ánh mắt cô nhìn anh ta có chút ngẩn ngơ, anh ta cười nói: “Lâm Hề, bạn thường hay ngẩn ra vậy sao?”

“Hả...”

“Ha ha ha, bạn rất dễ thương!” Bỗng nhiên vài tiếng chuông điện thoại reo lên, Quý Nhiên nhận điện thoại, trả lời vài tiếng, sau đó gãi gãi đầu, nhìn thấy Lâm Hề có chút khó xử nói. “Ừm, đám anh em bên kia có chút chuyện, mình phải đi trước, không thể nói chuyện với bạn nữa rồi, bạn cứ tự nhiên đọc sách ở đây đi nhé, được không?”

“Ừ.”

“Đây là chìa khóa, đến 5 giờ chiều bạn có thể giúp mình đóng cửa được không? Hôm nay coi như thực tập. Mình sẽ trả thêm cHo bạn nửa ngày tiền công được chứ?”

Lâm Hề ngơ ngác gật đầu, Quý Nhiên cúi đầu cảm ơn rồi đi. Để lại một mình Lâm Hề nhìn theo bóng dáng của anh ta đang dần khuất xa, không biết hồn vía đã đi nơi nào.

31.

Buổi tối Lâm Hề ngầy ngẩn trở về nhà, Vô Song ở nhà đã chờ đến cực kỳ chẳng còn kiên nhẫn nữa, đang muốn đi ra ngoài tìm người, nhưng thấy Lâm Hề trở về, đảo mắt qua hai bàn tay trống không của cô, nhất thời neho mắt lại, kỳ quái nói: “Vì sao sáng hôm nay cô chấp nhận lời xin lỗi của tôi rồi lại muốn kéo dài trừng phạt thế? Chắc, đúng là phụ nữ thù dai!”

Câu nói này của Vô Song giống như đưa hồn của Lâm Hề trở về, cô sững sốt hồi lâu, lúc này mới hiểu ra từng câu từng chữ mà Quý Nhiên nói lúc sáng, trong lòng giống như hủ mật đồ ra, nHáy mắt cảm thấy được cuộc sống như bừng sáng lên, tâm trạng tốt đến nỗi ngay cả khuôn mặt của Vô Song cũng trở nên đáng yêu.

Cô không tự chủ được mà cong khóe mắt, nói: “Không phải, thật sự tôi đã quên, xin lỗi, anh...” Nhìn thoáng qua Tứ Ly bên cạnh, cô lại nói thêm “... chúng ta nấu cơm, nhưng mà tiền ăn tháng này chẳng còn, ăn đơn giản chút nha?”

Tứ Ly hí mắt cười: “Đương nhiên, chị dâu nấu cái gì tôi sẽ ăn cái ấy.”

Vô Song lại nHịu mày, anh biết tuy rằng thường ngày Lâm Hề rất ít khi phản kháng anh, nhưng mỗi lần cô làm việc không tình nguyện cHo anh thì chưa bao giờ có vẻ mặt ôn Hòa giống như hôm nay, Vô Song gật đầu: “Chuột rút sao?”

Lâm Hề cũng không để ý đến anh, ngâm nga đi vào phòng bếp. Tứ Ly ăn hộp thịt bò, cười ha hả nói: “Ai ya, chị dâu vui vẻ đến xinh đẹp hẳn.”

Vô Song quay người đập anh ta một cước: “Cậu như thế nào còn chưa đi! Muốn ở lại đây ăn không trả tiền đến bao giờ?”

“Ai u, Song Nhi thật là vô tình, thật vất vả mới đến thăm cậu một lần, hơn nữa tôi như thế nào cũng chẳng giống Song Nhi, tôi chẳng thèm ăn chùa đâu.” Nói xong, anh ta lấy một vật từ trong túi ra, bước vào phòng bếp. “Chị dâu, đưa cho chị tiền cơm nè.”

“Aiz, không cần không cần, cũng chưa làm cho anh ăn, không cần cho.” Phòng bếp truyền đến giọng nói mềm nhẹ của Lâm Hề.

“Chị cứ nhận lấy đi, xem như tôi thay mặt trưởng huynh chẳng hiểu chuyện của mình trả cHo chị, chắc là cậu ấy mang đến cho chị không ít phiền toái.”

Vô Song đặt mông ngồi ở trên sofa, trong lòng bất mãn, rõ ràng anh đã cứu cô gái kia không biết bao nhiêu lần, cùng lắm chỉ ăn chút đồ ăn của cô ta là chuyện quá đáng sao? Ở thế giới kia muốn mời anh làm hộ vệ thì phải trả thù lao với giá trên trời đó.

Nào ngờ trong phòng bếp Lâm Hề cũng lên tiếng đồng ý: “Ừ, quả thật đúng vậy, tôi đây sẽ không khách khí mà nhận lấy. Cảm ơn nha.”

Vô Song bĩu môi, ghét bỏ ném hộp thịt bò Tứ Ly còn chưa ăn hết vào trong thùng rác. Rõ ràng anh mới là người ra sức, cô gái kia lại cảm ơn với ai thế!

“Đây là bảo thạch tHủy tinh, lúc gặp nguy hiểm có thể có chút tác dụng. Nhưng mà là tác dụng gì thì tôi cũng không rõ, dùng vài lần liền hiểu được thôi.”

“Tứ Ly, anh thật sự là người tốt!”

“Phải không, vậy chị dâu cho tôi hôn một cái được không?”

Thật sự là... Nghe không nổi nữa... “Này! Com còn chưa xong à, chết đói rồi!”

“Đến đây đến đây!”

Ngày hôm sau, một mình Lâm Hề ngẩn ngơ trong tiệm sách, nghĩ đến nơi này có dấu vết của Quý Nhiên, ngay cả đọc sách cô cũng chẳng tập trung nổi, thẳng đến buổi chiều về nhà, tuy rằng cô vẫn chưa làm gì, nhưng trong lòng cũng chưa bao giờ thỏa mãn như vậy.

“Thức ăn đâu?” Mới về đến dưới lầu, Vô Song kHoanh tay đứng ở hành lang, đói bụng nên làm ra vẻ mặt oán giận, anh buồn bã nói: “Sáng Hôm nay trước khi ra cửa tôi đã cố ý dặn cô mua thức ăn, cô mua rồi?”

Hôm nay Lâm Hề vẫn mất hồn, làm sao nhớ rõ Vô Song nói cái gì, cô nói: “Đã quên, nHưng mà nhớ rõ cũng chẳng có cách nào mua, trên người không có tiền.” Còn lại bốn mươi đồng, cô tính mấy ngày còn lại ăn dưa muối với com là được.

“Chắc, biết cô sẽ nói như vậy mà.” Vô Song lấy hai trăm đồng từ trong túi ra. “Nè, cầm mua đi.”

Cả người Lâm Hề run lên, kinh hãi hỏi: “Anh sẽ không... đi cướp đó chứ?”

“Không phải, đi mua thức ăn.” Dứt lời, anh xách áo Lâm Hề đi. “Cửa hàng bách hóa lần trước đi ở đâu vậy? Dẫn đường.”

32.

Hoàng hôn, bước chân của những người trở về nhà cũng tương đối thong thả, có hai bóng người bước đi vội vàng trong một bầu không khí tiết tấu thông thả đương nHiên sẽ khiến cho người ta chú ý.

Về mặt Vô Song không kiên nhẫn, vạt áo khoác dài mở rộng cùng với mái tóc tùy ý bay theo gió, Lâm Hề đang đi bên cạnh anh cơ hồ phải cHạy theo mới đuổi kịp, Lâm Hề vừa thở hổn hển vừa gọi to: “Anh nói cho tôi biết tiền này từ đâu mà có, không phải là anh phạm tội chứ? Tiền này không thể lấy bừa, sẽ ngồi tù đó! Tôi còn chưa thi cao học, anh đừng hại tôi nha...”

Ban đầu Vô Song còn muốn trả lời cô hai chữ “Không phải”, bây giờ tHì chẳng đề ý đến cô nữa, đi thẳng đến hàng cửa, Lâm Hề giữa lấy tay anh sống chết không chịu cho anh vào trong cửa hàng, cuối cùng Vô Song nổi giận, anh nhủu mắt lại, nghiêng đầu nhìn cô: “Chắc, cô làm phiền tôi nữa, tôi liền cạo hết đầu tóc cô.”

Trong lòng Lâm Hề co rúm lại, nhưng vẫn lấy hết dũng khí giữ lấy tay anh không buông: “Cạo đi, tôi đầu trọc thì anh cũng vậy. Nhưng hôm nay, Hai trăm đồng này nói sao tôi cũng không cho anh dùng!”

“Chắc, nói rồi, đây là người ta tự nguyện đưa cho tôi! Vì cái gì không thể dùng!”

Lâm Hề nói mà chẳng suy nghĩ gì: “Ai ngờ như vậy vô cớ đưa cHo anh tiền, anh không không phải là do người ta bao nuôi...” Cô dừng lại một chút, bỗng nhiên nhớ tới vết “ô mai” trên cổ anh ngày hôm đó, mặt Lâm Hề đỏ lên, không dám tin nhìn Vô Song. “AnH sẽ không nghèo đến mức thật sự... Đi gây tai họa cho người khác chứ?”

Vô Song không trả lời cô, ánh mắt dừng ở phía trước cách đó không xa, anh nheo mắt nhìn trong chốc lát, phút chốc gờ tay Lâm Hề ra, đi nhanh về phía trước, nhưng cũng không phải hướng tiệm bách hóa, Lâm Hề lo lắng gọi: “Anh làm gì vậy?”

“Không phải cô muốn biết tiền ở đâu ra sao.” Vô Song hơi quay đầu lại, mang theo vài phần đắc ý nói. “Nhìn đây.”

Lời còn chưa dứt, Vô Song tiến tới hai bước, bỗng nhiên bắt lấy tay của một tên gầy còm, vịn một tay của hắn, một chiêu liền chế trụ động tác của hắn, tên gầy còm kia còn bị Vô Song vịn tay đến không ngừng kêu la, Lâm Hề sợ tới mức đang muốn tiến lên kéo tay anh, đã thấy trong tay tên kia cầm một cái ví tiền màu lam nhạt... Xem ra hình như mới trộm được...

Vô Song không nói hai lời, lập tức đoạt lấy ví tiền, cầm ở trong tay ước lượng, tên kia kêu đau: “Ôi, đại ca, vật này anh cứ cầm lấy, thả tôi đi đi.”

Vô Song hỏi: “Trộm của ai?”

Tên trộm chỉ tay về phía cửa hiệu bên cạnh: “Của cô gái kia.” Vô Song lại dẫn theo tên trộm đi qua đó. Đột nhiên tHấy Vô Song hành động có lương tâm như vậy, Lâm Hề nhất thời có chút không quen, cô ngơ ngác đi theo phía sau Vô Song, xem anh xử lý việc này như thế nào.

Đợi đến lúc tới phía sau cô gái kia, Vô Song gọi cô ấy hai tiếng, cô gái không có phản ứng, tên trộm nói: “Đại ca, tôi là tay mới, thấy cô ấy là người cầm điếu nên tôi mới dám xuống tay... Anh đừng gọi, cô ấy không nghe được.”

Tiền của người cầm điếu mà cũng dám trộm, tên trộm này thật sự là...

Vô Song không khách khí đánh vào sau ót tên trộm một cái: “Chắc, ai bảo người không nói sớm” Anh đưa tay vỗ vỗ vai cô gái, cô gái xoay người lại, Vô Song chỉ chỉ tên trộm, lại đưa ví tiền cho cô gái, trong nháy mắt cô gái hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, cô dùng thủ ngữ khoa tay múa chân “Cám ơn” Vô Song, sau đó tự tay nhận lấy ví tiền. Vô Song đập tên trộm một cước, ý bảo hắn có thể cút đi. Tên trộm vội vàng ảo não bỏ chạy.

Lâm Hề đang ở cảm thán thì ra Vô Song còn có lúc có linh hồn thiện lương chính trực, đã thấy anh mở một bàn tay đưa về phía cô gái, bốn ngón tay giật giật, tư thế đòi thù lao.

Khỏe miệng Lâm Hề giật giật, cô gái ngây người, cô tiến lên phía trước giữa lấy bầy tay đang mở ra của Vô Song kéo trở về, nói: “Tôi... có thể nói anh thật sự vô sỉ không...”

Vô Song quét mắt liếc nhìn cô: “Nói đi, dù sao tôi cũng không phải người tốt gì.”

Người này thật sự là...

Lâm Hề thở dài một tiếng, kéo Vô Song đi: “Cho dù số tiền lúc trước kiếm được như vậy, người ta là người căm ghét anh nên tích chút đức mà buông tha cho cô ấy!”

“Vi sao tôi phải tích đức? Sau khi chết đến địa ngục sẽ có ưu đãi gì sao?” Vô Song nhún mày, bất mãn nói. “Bị trộm chính là sơ hở của cô ta, nếu tôi không giúp đỡ cô ta, một phần tiền cô ta cũng chẳng còn, bây giờ tôi chỉ yêu cầu một chút thù lao, có sao đâu. Hơn nữa xem ra cô ta có đáng về rất dễ bị bắt nạt, có tiện nghi vì cái gì không chiếm?”

“Anh thật sự là...” Lúc Lâm Hề đang bị nội tâm vặn vẹo của Vô Song kích thích đến nghiêng răng nghiến lợi, chợt nghe một tiếng gọi nhẹ nhàng từ trong cửa hàng truyền đến: “Tiểu nhu, làm sao vậy?”

Giọng nam ôn hòa như vậy vẫn là lần đầu tiên Lâm Hề nghe thấy, cô nhìn không được nhìn lại, một anh chàng ăn mặc nhã nhặn mang theo gói to chậm rãi đi tới. Cô không nhìn được mà khen ngợi: “Nam sinh này có đáng về rất khá.”

“Ừ, quả thật, năng lực và diện mạo của anh ta rất nổi danh trong tổ chức”. Vô Song trả lời rất tự nhiên, khiến cho Lâm Hề sững sốt một hồi lâu mới phản ứng lại.

“Ồ... trong tổ chức?”

Ánh mắt Vô Song dừng ở trên người kia, trong con ngươi đen lạnh lẽo để phòng, nhưng ngữ khí vẫn bình thường không chút để ý: “Ừ, lại là một trong bảy tộc Cận Vương, lần này là người được đề cử của Độc Tâm tộc, Đồng Lăng.”

Lại là một kẻ địch... mạnh.

Lâm Hề nhìn người nọ, thấy anh ta đi đến bên cạnh cô gái căm ghét, nhẹ nhàng sờ sờ đầu của cô, hai người giống như đang trao đổi bằng phương thức mà người khác không biết, sau đó ánh mắt Đồng Lăng dừng ở trên người Lâm Hề, nhẹ nhàng chuyển động, lập tức lướt nhìn sang Vô Song, người nọ nheo mắt lại, khỏe môi mỉm cười hiền hậu, nhưng Lâm Hề lại cảm thấy một cỗ áp lực khó hiểu đè ép lên lồng ngực, làm cho cô có chút tắc nghẽn khó chịu.

Vô Song cũng tùy ý cười, hai người cũng không nói chuyện không hề động một ngón tay, cũng đã bắt đầu giao chiến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: SỰ MẬP MỜ KHÔNG RÕ TRONG TRUYỀN THUYẾT

Lâm Hề theo bản năng trốn phía sau Vô Song. Lúc chạng vạng, trong ánh sáng tà tà của vầng tịch dương, dưới sự chứng kiến của đám đông, Lâm Hề cảm thấy hai người ấy hoặc là mở rộng cuộc chiến đấu tạo ra một cảnh trời đất u ám, hoặc là đi lướt qua như chưa từng biết nhau, nào ngờ Vô Song lại tiến lên hai bước, nắm cánh tay của Đồng Lăng nói: “Chắc, nói trước nhé, hôm nay tôi không muốn đánh nhau với cậu.”

Đồng Lăng cười ôn hòa: “Thật trùng hợp, tôi cũng không muốn.” Lời vừa nói xong, sát khí xung quanh giảm xuống, Lâm Hề ngẩn ngơ, nhìn qua nhìn lại đánh giá hai người, không phải những người được đề cử vừa gặp mặt thì đánh nhau đến người chết kẻ sống sao? Không khí hòa thuận lúc này là chuyện gì xảy ra...

“Nha đầu đó vừa căm vừa ghét, cậu thay tôi nói với cô ấy là tôi bắt trộm cho cô ấy, cô ấy phải trả thù lao cho tôi.” Vô Song lại vuốt tay ra.

Mắt Tiểu Nhu lộ ra sự khiếp đảm, giống như con thỏ nhỏ bị dọa, nắm chặt ống tay áo của Đồng Lăng, ẩn trốn sau lưng anh ta, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt nhìn Vô Song.

Đồng Lăng quay đầu lại cười với cô ấy, giống như được an ủi, Tiểu Nhu gật gật đầu, buông lỏng tay ra, Đồng Lăng bước về phía trước, vừa lấy bóp da

từ trong tay áo ra vừa chế nhạo Vô Song nói: “Vừa rồi Tiểu Nhu đã nói với tôi.” Anh ta tiện tay lấy một xấp tiền nhỏ ra đưa cho Vô Song, ánh mắt Lâm Hề nhìn thẳng, trong này hẳn là có đến hai ngàn... Đồng Lăng cười nói: “Chút tiền ấy, tôi đưa là được rồi.”

Vô Song cũng không khách sáo với anh ta, mới vừa lấy tiền, lại nghe Đồng Lăng nói: “Không ngờ mới đến thế giới này, không có gia tộc chống đỡ, Từ Thần lại chặt vật như vậy, ngay cả một chút tiền như vậy mà cũng chẳng kiếm được? Chỉ đành dùng cách hạ đẳng như vậy...”

Ngữ khí của Đồng Lăng vẫn ôn hòa như trước, nhưng lời nói lại cay nghiệt sắc bén đến da mặt của Lâm Hề cũng đau, cô nghĩ Vô Song sẽ nổi giận, nhưng anh vẫn thản nhiên nhìn Đồng Lăng, phẩy phẩy tiền trong tay: “Như thế nào, muốn lấy lại à? Hết hy vọng rồi, tôi sẽ không trả lại cho cậu. Nhân lúc tôi không muốn ra tay với cậu thì cậu nhanh chóng rời khỏi đây, đi đi, đừng chướng mắt tôi.”

Đồng Lăng cười, đặt tay cô gái bên cạnh rời khỏi đó: “Vô Song, da mặt của cậu lại dày lên không ít.”

Nghe thấy câu nói cuối cùng này, Lâm Hề cảm thấy kỳ quái, quan hệ của Vô Song và người kia chắc là tốt lắm... Một xấp tiền đánh vào trán của Lâm Hề, Vô Song liếc mắt nhìn cô: “Nói rồi không phải đi cướp mà. Sau này nếu cô lại tìm lý do để không nấu cơm, tôi sẽ xé sách.”

Khóe môi Lâm Hề giật giật: “Lấy tiền như vậy, anh không có cảm giác đau như bị tát mặt à?”

“Tại sao lại phải có cảm giác đó.” Vô Song giữ lấy tay Lâm Hề. “Đi mua thức ăn, tôi muốn mua táo xanh và thịt xào chua ngọt.”

Đổi mặt với tên mặt dày như vậy Lâm Hề thờ dài một tiếng.

Lâm Hề vốn tưởng rằng chỉ gặp Đồng Lăng một lần rồi thôi, ngày hôm sau lúc cô muốn đi ra ngoài, Vô Song lại muốn đi theo cô. Lâm Hề chết sống cũng không cho anh đi cùng, ai biết Vô Song có thể xông vào trong tiệm sách làm ra những chuyện gì, bình thường Vô Song quậy phá cô cũng chẳng sao, nhưng không thể để cho anh ta gây ra chuyện với Quý Nhiên nữa. Hai lần tránh né từ chối, Vô Song nheo mắt lại, đánh giá Lâm Hề từ trên xuống dưới: “Chắc, sáng sớm rời khỏi nhà, tôi còn chưa nói gì với cô? Cô lên đi trộm người à? Như vậy cũng chẳng thấy ánh sáng đâu.”

Như bị đâm đến chỗ đau, mặt Lâm Hề đỏ lên, lớn tiếng nói: “Tôi đi đọc sách! Ai trộm! Anh mới đi trộm đó!” Nói đến đây, Lâm Hề chỉ vào cổ của anh. “Tự anh nhìn xem, trên đó vẫn còn dấu kia!”

Vô Song nhìn lướt qua cổ Lâm Hề, ở nơi động mạch có một vết màu đỏ khi ẩn khi hiện, chỗ đó nếu đặt trên người anh... Anh chau mày: “Cái này không phải là do cô cắn sao.”

Cả người Lâm Hề cứng đờ, choáng váng: “Tôi... khi nào?”

“Lúc bị Phước Linh nhập vào.” Vô Song sờ sờ dấu vết trên cổ mình. “Vừa cắn vừa liếm có thể không hồng sao.” Hôn nữa... Khi đó anh còn có suy nghĩ... Vô Song ho một tiếng, xóa tan những suy nghĩ lung tung trong đầu, nói: “Điều này cũng không quan trọng, dù sao mấy ngày nay tôi sẽ đi theo cô.”

Ánh mắt của Lâm Hề dừng lại trên cổ anh, nghe thấy lời này thì lập tức hoàn hồn, nói: “Ban ngày không phải là cả người anh mết mõi sao, theo tôi làm gì!”

“Chắc, cô cho rằng tôi thích nhìn thấy cô lắm sao? Đồng Lăng không phải ngồi không, ngày hôm qua đổi mặt với anh ta, anh ta đã đọc hết suy nghĩ của cô, anh ta đã biết nơi ở và lối sống quen thuộc của cô, nói cách khác anh ta có thể mai phục ở một nơi nào đó để giết chết cô. Cô nói xem, cô có mấy mạng để cho người ta chơi đùa.”

Trong đầu hiện lên các hình ảnh cô bị phơi thây trên đường, Lâm Hề rùng mình: “Vậy... anh đi theo tôi đi... nhưng mà không được gây sự, không được quấy rối!”

Vô Song lại nheo mắt: “Cô thật sự muốn đi trộm người à.”

Nghe đến đây, Từ Ly nằm ở trên sofa cười khanh khách ra tiếng: “Ai u, Song Nhi, cậu ghen tị nha, đây vẫn là lần đầu tiên thấy cậu quan tâm người khác như vậy đó.”

“Ở lại nơi này mặt dày mảy dạn ăn nhờ sống nhờ chẳng có ích lợi gì, hơn nữa...” Vô Song liếc nhìn Lâm Hề. “Nếu không phải rể mạng sống bị người ta nắm, ai quan tâm đến loại phụ nữ dễ bị dọa đến chết ngất chứ.”

“Ai nắm rể mạng sống của anh!” Lâm Hề đỏ mặt hô to. “Anh nói chuyện cho rõ ràng chút được không, đừng có mập mờ như vậy!” Cô ôm chặt sách trong lòng, quay đầu bước đi. Sau lưng là tiếng cười điên cuồng của Từ Ly và tiếng quát nhần nhện của Vô Song: “Cậu còn cười nữa thì tôi cắt lưỡi cậu đó!”

34.

Trong tiệm sách, Lâm Hề đang ngồi ở trên bàn đọc sách, Vô Song nhàn rỗi đến mức không có việc gì làm, không chē bản mà nằm trên mặt đất, nếu không phải anh luôn ngáp, thì người bước vào cửa sẽ nghĩ anh là xác chết nằm trên đất.

Ngón tay nắm chặt cán bút đến trắng bệch, cuối cùng Lâm Hề không thể nhịn được nữa, đập bàn, tức giận nói: “Anh muốn ngủ thì cứ ngủ! Đừng phát ra cái tiếng woh, woh nữa! Âm ỉ chết được!”

“Chắc, ban ngày cũng không phải buồn tối, nếu tôi ngủ, woh... Phản ứng sẽ chậm, cô vô dụng như vậy, một đao chém xuống sẽ chết, tôi không muốn

chết oan uổng như vậy.” Vô Song tròn mắt nhìn trần nhà. “Bảo cô ở nhà đi, có tivi xem ai thèm làm phiền cô chứ. Woh...”

Lâm Hề hận đến nghiến răng, đúng lúc đó có một bóng người bước vào, Lâm Hề quay đầu nhìn, đúng là “ông chủ” Quý Nhiên, cô cả kinh, liếc mắt nhìn Vô Song đang nằm bất động, cười nói: “Chắc, không phải bạn nói là gần đây phải tham gia cuộc đua sao?”

Quý Nhiên nhìn thấy Vô Song đang ngủ trên đất, ngậy người trong chốc lát, mới hồi phục tinh thần trả lời: “Ừ, đúng vậy, không có thời gian rảnh rỗi, vốn muốn gọi điện thoại cho bạn, kết quả ngày đó mình sợ ý không hỏi số điện thoại di động của bạn, nên nói dối thầy là đi ăn cơm mới chuẩn đến đây, ha ha, Lâm Hề bạn cảm thấy công việc này có gì không quen không?”

Lâm Hề vội xua tay: “Không có, không có, cũng không có chuyện gì, mình chỉ ngồi đây thôi, vừa đúng lúc nơi này có rất nhiều sách chuyên ngành, hoàn cảnh cũng rất yên tĩnh...”

“Woh...”

Tiếng ngáp đột nhiên cắt ngang lời nói của Lâm Hề, Quý Nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Vô Song: “A, anh ta là?”

“Ừm... anh ấy là anh họ của mình, bà con xa. Hôm nay đến đây thăm mình.” Vô Song lười biếng nâng đầu, nhìn Quý Nhiên lại ngáp một cái to, tựa như bây giờ anh đang ngủ ở trong nhà mình. Quý Nhiên xấu hổ, Lâm Hề áy náy cười. “A ha, anh ấy đang làm trong ngành nghệ thuật...”

Quý Nhiên lập tức gạt đầu tỏ vẻ hiểu rõ, lại cẩn thận nhìn Vô Song, anh ta nói: “Hôm nay anh họ của bạn đang chơi trò COSPLAY à, bộ quần áo này rất có khí chất nam nhi, thoát nhìn chắc là rất mắc.”

Lâm Hề lau mồ hôi trên trán, còn chưa mở miệng, Vô Song khen một tiếng rồi dường như trầm ngâm: “Ừ, khiếu thẩm mỹ của anh cũng không tệ lắm.” Anh ngồi dậy, tựa vào giá sách khoanh tay đặc ý nói. “Bộ quần áo này có thêm mười tám viên tinh thạch tạo thành một pháp trận hỗ trợ lẫn nhau, trong áo có một độ ẩm cố định, phòng ngự rất mạnh, đao kiếm bình thường không thể chém được nó, tốc độ tự hồi phục và làm sạch của nó không có áo giáp tinh thạch nào sánh kịp.”

Lâm Hề run run khoe miệng cười đến khô khốc, người bình thường ai có thể hiểu nổi cách nói này chứ!

“Wa, quả nhiên là bộ quần áo tốt!” Quý Nhiên nói rất tự nhiên, khiến cho Lâm Hề kinh hãi đảo mắt nhìn anh ta, Quý Nhiên cười nói: “Điều quan trọng nhất là anh mặc vào rất đẹp trai, đi trên đường nhất định có rất nhiều mỹ nữ quay đầu lại nhìn anh đó ha ha!”

Vô Song cong môi cười, kiêu ngạo nói câu học được trong phim kiếm hiệp: “Đương nhiên như thế.”

Quý Nhiên cười ha ha. Lâm Hề nhìn thấy hai anh chàng đang cười thoải mái bỗng nhiên cảm thấy được giống như mình đang bị gạt sang một bên...

Chuông điện thoại vang lên, Quý Nhiên lấy di động ra, vỗ đầu: “Ai nha, không xong rồi, mình phải trở về.” Anh ta vẫy tay gọi Lâm Hề ra ngoài tiệm, cười nói. “Người ta nói người làm nghệ thuật tương đối có tính trẻ con, quả nhiên hôm nay mình dùng chiêu mà bình thường mình hay lừa đứa cháu ở nhà lại rất hữu dụng với anh ấy.”

Quả thật đôi khi Vô Song cũng là đứa trẻ đầu gấu... dễ bị lừa. Quý Nhiên gãi gãi đầu, nói: “Tuy rằng mình là người ngoài không thể nói chen vào chuyện nhà của bạn nhưng vừa rồi nhìn bạn giống như có chút bất mãn đối với anh họ...”

“Ồ, à, không phải mình...”

“Nếu hai người có cái gì mâu thuẫn gì thì cũng nên nói chuyện với nhau để hòa giải, người làm anh trai mà bị em gái chán ghét thì nhất định rất đau lòng, buổi chiều hôm nay cứ để cho anh ấy ở đây, bạn cũng đừng đuổi anh ấy đi, anh họ của bạn rất đẹp trai, để cho anh ấy ngồi ở tiệm sách nói không chừng cũng có thể mời chào được nhiều khách hàng hơn, mình đi trước đây.”

Lâm Hề ngơ ngác nhìn anh ta, sau đó gục đầu xuống, đỏ mặt gật gật đầu: “Ừ, đi thông thả.”

Nhìn theo Quý Nhiên đi xa, tình cảm mông lung đang tràn ngập trong mắt Lâm Hề, người cẩn thận lại dụ dằng biết mấy...

“Ừm, không ngờ mắt nhìn bạn trai của cô cũng không tồi.” Vô Song đang cầm một quả táo đứng ở bên cạnh Lâm Hề nhìn theo Quý Nhiên đi xa, Lâm Hề chớp mắt, phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn Vô Song: “Anh lấy quả táo ở đâu vậy?”

“Ở trong hộp bàn.”

“Đó là của người khác, sao anh có thể tùy tiện ăn bậy được chứ!”

“Chắc, có sao đâu, lát nữa trả lại cho anh ta hai trái luôn.” Vô Song lắc đầu thờ dãi. “Cô, một người phụ nữ tính toán chi li như vậy sao mà xứng đôi với người ta được chứ, cô nên thay đổi bản thân đi.”

Xứng hay không xứng... có liên quan gì đến anh! Lâm Hề âm thầm nắm chặt bàn tay, anh so với Quý Nhiên mới thật sự là khác nhau một trời một vực đó!

Lâm Hề chưa từng nghĩ hôm nay lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Lúc bốn giờ rưỡi chiều, khi Vô Song đang lớn giọng thúc giục, Lâm Hề chẳng có cách nào đành phải ôm đồng sách chuẩn bị đóng cửa chạy lấy người, mau chóng về nhà nấu cơm cho hai tên quý đối, nhưng khi cô mới bước ra khỏi tiệm sách, còn chưa khóa cửa, chợt nghe tiếng thét chói tai của một người nữ sinh: “A! Cô là ai! Đang làm gì vậy!” Lâm Hề mờ mịt chẳng hiểu gì quay đầu lại, đã thấy một nữ sinh tóc quăn mắt to đang chạy đến, chỉ vào cô, miệng hô lớn. “Cô muốn làm gì!”

Lâm Hề khó hiểu, ngơ ngác trả lời: “Tôi... khóa cửa đó.”

“Đây không phải là cửa tiệm của cô dựa vào đâu mà cô dám khóa cửa! A, chẳng lẽ là cô đang trộm đồ!” Cô gái nhìn lướt qua mấy cuốn sách tham khảo Lâm Hề đang ôm trong lòng, mắt mở to đến nỗi ra, lớn tiếng nói. “Quả nhiên cô là kẻ trộm!”

Lâm Hề xấu hổ, thấy nữ sinh càng chạy đến gần, Vô Song vốn luôn đứng bên cạnh cô thân hình đã vút qua, trong nháy mắt liền đứng trước mặt nữ sinh, anh tiện tay vỗ một cái, đẩy cánh tay của nữ sinh đang chỉ vào mặt Lâm Hề xuống, sau đó khoanh tay ghét bỏ nhìn cô ta: “Chắc, lú rú cái vãi, ồn ào chết được.”

Tuy rằng vốn không hiền lành mấy, nhưng giờ khắc này Lâm Hề cũng lại có được một cảm giác cân bằng khó hiểu, thì ra Vô Song không phải chỉ chán ghét mình cô, mà là chán ghét tất cả mọi người, bao gồm cả mỹ nữ.

Nữ sinh kia ngậy người trong chốc lát, sau đó trừng mắt nhìn Vô Song: “Anh dám đánh tôi!”

“Không tin sao, có thể làm lại lần nữa.” Vô Song không mặn không nhạt nói. “Bổ sung một câu, cái này không gọi là đánh.”

“Anh!” Nữ sinh tức giận đến nói không nên lời. “Chưa thấy hạng đàn ông nào giống như anh vậy!”

Vô Song nheo mắt: “Cô muốn lặp lại hơn nhiều lần nữa à?”

Nghe ra thì hình như ngữ điệu của anh đã hơi thay đổi, Lâm Hề vội vàng chen lên, ngăn cản ở trước mặt Vô Song, đẩy anh ra phía sau, sau đó cười với nữ sinh kia rồi nói: “Cô à, tôi không phải là kẻ trộm, là Quý Nhiên, ừ, ông chủ của tiệm này mời tôi đến làm người quản lý tạm thời giúp anh ta trông coi tiệm, mấy cuốn sách này là tôi cảm thấy buồn tối lúc tiệm đóng cửa cũng không có ai vào đọc, cho nên mới định mang về nhà đọc, không phải trộm.”

Nữ sinh nghe xong lời này nhướn mày, lực chú ý một chút chuyển về phía Lâm Hề: “Quản lý tạm thời?” Cô ta có chút không vui mà bĩm môi. “Cửa hàng chẳng có ai trông coi mà anh ấy cũng chẳng nói với tôi... Vì sao Quý Nhiên lại muốn mời cô? Cô và anh ấy có quan hệ gì?” Giọng điệu của câu nói này cực kỳ không tốt.

Nghe xong câu nói giống như đang đối đầu với kẻ địch của cô nàng, Lâm Hề ngậy ngốc thất thần nhất thời không thể trả lời, tuy rằng giúp Quý Nhiên trông chừng tiệm là lòng tham nổi lên nhất thời, nhưng cô cũng chẳng có cách nào phủ định tâm tư của mình, cô muốn tiến gần hơn đến bên cạnh Quý Nhiên, càng muốn hiểu thêm về cuộc sống của anh ta... Một câu vô cùng đơn giản “Không có liên quan hệ gì” nhưng cô lại luyến tiếc nói ra miệng.

Vô Song liếc mắt đánh giá nữ sinh tóc quăn từ trên xuống dưới, bỗng nhiên mở miệng nói: “Chết tâm đi, giữa bọn họ không có chỗ cho cô.”

Lâm Hề ngẩn ra, còn tưởng rằng Vô Song đang châm chọc mình, nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn, đã thấy Vô Song nhìn chằm chằm nữ sinh kia, nghiêm trang nói: “Bọn họ đã ở cùng một chỗ, chính mắt tôi chứng kiến. Cô nói xem bọn họ có quan hệ gì.”

Tựa như sấm chớp giữa trời quang đánh thẳng vào đầu Lâm Hề, Vô Song, cái tên Vô Song kia cư nhiên đang giúp cô! Không... Không đúng, điểm quan trọng không phải điều này, cô và Quý Nhiên ở cùng một chỗ khi nào thế!

Cô gái tóc quăn mắt to hiển nhiên so còn kinh hãi hơn cả Lâm Hề, cô ta giống như bị sức mạnh nào đó đánh ngã, chân mềm nhũn, lui về phía sau một bước, nói: “Anh tận mắt nhìn thấy bọn họ xảy ra quan hệ!”

Lâm Hề kinh hoàng lắc đầu: “Không không! Chúng tôi không có xảy ra quan hệ gì hết! Chúng tôi không có quan hệ này! Ai nha, ý tôi nói, chúng ta không có quan hệ gì!”

Vô Song thân nhiên nói tiếp: “Ý cô ấy nói, chuyện đó chẳng có liên quan gì đến cô?” Ánh mắt lãnh đạm, không thể nghi ngờ của anh khiến cho cô gái tóc quăn mắt to chịu một đả kích lớn: “Cô... Các người...” Nữ sinh ôm lấy lồng ngực như đang bị trọng thương, mắt hạnh rung rung, hai mắt đầm lệ mông lung bỏ chạy mất.

Gió lạnh cuốn lá rụng điêu tàn là tả rơi, Lâm Hề ngẩn ngơ xoay người khóa cửa, sau đó ôm sách về nhà.

36.

Mãi đến khi trở về hoa viên của khu nhà cô ở, bốn phía ít người, Lâm Hề mới dừng bước chân, dáng hình cô tiều tụy, ngửa đầu nhìn Vô Song: “Anh... Vì sao anh muốn hại tôi?”

Lâm Hề nghĩ thầm, rốt cuộc Quý Nhiên có thích cô hay không thì còn chưa rõ, cô chưa từng nghĩ sẽ đem phần tình cảm này thổ lộ hết ra ngoài, thậm chí nghĩ một mình mình âm thầm thích là được rồi, cô gái vừa rồi đã nghe cô có quan hệ cái gì đó không tầm thường với Quý Nhiên, nếu cô ta đến khóc lóc kể lể trước mặt Quý Nhiên, cái gì là đã xảy ra quan hệ, cái gì là giữa bọn họ không có sự tồn tại của cô ta, vậy sau này khi cô gặp Quý Nhiên, rốt cuộc da mặt phải dày bao nhiêu mới dám nhìn thẳng anh!

Lâm Hề chỉ mới ngấm lại đã cảm thấy mình sắp phát khóc rồi.

Vô Song lại nói: “Hại cô? Rõ ràng tôi đang giúp cô mà.”

Lâm Hề xiết chặt nắm tay, trên trán nổi gân xanh, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh, cái này... tính là giúp cái gì!”

“Cô xem, cô gái kia đã biết khó mà lui rồi, không dám tranh giành người yêu với cô nữa. Diệt trừ một đối thủ có thực lực, chẳng lẽ không phải là giúp cô sao? Ai, tuy rằng cô là một con người khác của tôi, nhưng tôi không thể không thừa nhận, ngay cả điều kiện ngoại hình thì con bé vừa rồi cũng đã hơn cô ba bậc. Nếu so sánh về thực lực thì cũng rất khó khăn, cho nên...”

“Cho nên... Anh cho rằng chuyện này giống như tôi muốn đi toa-let thì anh chụp luôn chậu phân lên đầu tôi! Anh thấy đây là trợ giúp sao! Rõ ràng anh là kẻ gây ta tai vạ! Đúng là hãm hại! Đúng là mưu đồ gây rối!”

Vô Song không vui nheo lại mắt: “Chắc, cô đúng là loại phụ nữ chẳng biết tốt xấu gì hết.”

“Hình như anh cũng chẳng có tư cách nói tôi!”

Hai người đầu mắt với nhau kịch liệt, đúng là đang đầu quyết liệt thì lùm cây bên kia bỗng nhiên truyền đến một tiếng gọi: “Này, đừng ầm ĩ nữa!”

Ánh mắt Vô Song lạnh lùng, nghiêng người sang một bên, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một liêm đao thật lớn đang xoay chuyển giống như có ma thuật vậy, chỉ nghe ba tiếng “Leng keng đing” giòn vang, phiến đá dưới chân Lâm Hề hình như bị cắm ba lưỡi dao, lưng Lâm Hề chảy mồ hôi lạnh, tảng đá cũng bị nứt ra, nếu cắm thẳng vào trên người thì không phải sẽ bị thủng một lỗ à...

Cô nhìn theo hướng tiếng gọi, chỉ thấy có hai người ngồi trên chiếc ghế đá đặt giữa bồn hoa, đúng là Đồng Lăng và Tiểu Nhu đã gặp ngày hôm trước, Tiểu Nhu đang cầm bút và tập tranh, hiển nhiên không biết vừa rồi Đồng Lăng đang làm gì khi ở bên cạnh cô ấy. Đồng Lăng cười tủm tỉm nhìn bọn họ, tựa như vừa rồi anh ta chẳng làm gì cả, anh ta vẫy vẫy tay: “Đến xem bức tranh mà Tiểu Nhu vẽ cho hai người này.”

Đã trải qua nhiều lần thấy cảnh chém giết và bị giết, Lâm Hề cũng có đề phòng, cô ở phía sau Vô Song nhỏ giọng hỏi: “Có phải đang lừa gạt chúng ta hay không vậy?”

Vô Song im lặng trong chốc lát, lại thu hồi liêm đao đang cầm trong tay lại, nói: “Không có sát khí, qua đó xem xem.” Lâm Hề nhìn ba mũi ám khí như đinh cắm vào đá kia, nuốt nước miếng, suy nghĩ, thì ra, loại trình độ này đối với Vô Song xem ra là an toàn... Hoặc là, trước kia Vô Song và Đồng Lăng có mối quan hệ rất tốt trong tình huống này vẫn nguyên ý tin tưởng lời nói của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thế* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: SỰ MẠP MỜ KHÔNG RÕ TRONG TRUYỀN THUYẾT

Lâm Hề nhắm mắt đi theo phía sau Vô Song đến trước mặt bọn họ, Tiểu Nhu giống như bị kinh sợ, vội ngẩng đầu mạnh, chỉ nhìn Vô Song một cái thì sợ đến mức lập tức sắc mặt tái nhợt, vội ẩn trốn bên cạnh Đồng Lăng, ngay cả tập tranh và cây bút chì cũng chẳng cần, để mặc chúng rơi trên mặt đất.

Đồng Lăng tươi cười dịu dàng, vỗ nhẹ đầu của Tiểu Nhu như là đang an ủi cái gì đó.

Lâm Hề ló đầu ra nhìn Vô Song, lại quan sát Đồng Lăng, cảm giác hình như là bên phía cô có sát khí nhiều hơn một chút, lập tức Lâm Hề cảm thấy có thêm chút dũng khí, cô xoay người nhặt tập tranh và cây bút lên, trên cuốn kí họa rơi trên mặt đất còn có một bức tranh vẽ bằng bút chì, bút pháp mềm mại đường cong tinh tế, vẽ một nam một nữ đứng trong vườn hoa chia làm hai bên, hình như cô gái đang nói cái gì đó, nét mặt phần nộ, nhưng trong mắt lại chỉ có người đối diện, mặc dù anh chàng kia chỉ liếc mắt nhìn cô gái, nhưng trên nét mặt lại mang theo vài phần chuyên chú không thể nói nên lời, thoát nhìn hai người này... Giống như là đôi tình nhân đang giận nhau, tranh cãi ầm ĩ rồi lại vô cùng thuận hòa.

Đây là... Bức tranh vẽ bọn họ sao? Dưới ánh mắt của người ngoài, cuộc tranh cãi giữa cô và Vô Song cứ nhiên là dạng này...

Không biết vì sao vành tai Lâm Hề lại đỏ lên, cô vội chụp lấy tập tranh đưa cho Tiểu Nhu: “Cái kia, bức tranh vẽ rất đẹp, nhưng hơi không đúng lắm với tâm trạng của người làm mẫu thì phải.”

Nói xong lời này, Lâm Hề mới nhớ ra Tiểu Nhu không nghe thấy giọng nói của cô, khi cô đang suy nghĩ là có nên viết ra giấy không thì bỗng nhiên Đồng Lăng vuốt đầu của Tiểu Nhu nói: “Tiểu Nhu, chị ấy khen em vẽ đẹp đó.” Tiểu Nhu trộm nhìn Lâm Hề, sau đó tiếp nhận tập tranh, dùng thủ ngữ ra hiệu thay lời cảm ơn.

Lâm Hề ngạc nhiên nói: “Cô bé có thể nói chuyện với anh?”

Đồng Lăng thờ dài: “Chỉ có thể nghe được lời tôi nói.”

Là bởi vì năng lực của thế giới kia à...

Vô Song nhủ mảy: “Cậu đến thế giới này nuôi trẻ con à? Hơn nữa hôm nay, tôi tổng cộng đã thả cậu ba lần, sự bất quá tam, lần sau gặp lại cậu đừng lưu thủ, tôi cũng sẽ không lưu tình.”

Ba lần? Lâm Hề qua lại nhìn hai người, ngày hôm qua một lần, hôm nay một lần, tổng cộng cũng mới hai lần, chẳng lẽ lúc trước hai người bọn họ đã từng giao đấu? Đồng Lăng cười nói: “Cho tới bây giờ tôi cũng không cầu xin cậu buông tha cho tôi, Vô Song, là cậu tự mình xử trí theo cảm tính.”

Lâm Hề nhớ lại vài lần trước đây lúc Vô Song ở trước mặt cô hỏi người khác “Anh muốn chết như thế nào”, máu lạnh tàn nhẫn như vậy, giết người giống như cắt củ cải, người như vậy cũng biết xử trí theo cảm tính?

Vô Song lại nhìn chằm chằm Đồng Lăng, im lặng hiếm thấy. Sau một lúc lâu, Vô Song khoanh tay hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Tay của Đồng Lăng không hề chạm vào người của Tiểu Nhu, bỗng nhiên Tiểu Nhu hốt hoảng giống như là bị chặt đứt cảm quan, Đồng Lăng cười dịu dàng với cô ấy, tuy Tiểu Nhu không muốn, nhưng vẫn là ngoan ngoãn ngồi sang bên cạnh, không quấy rầy cuộc trò chuyện của anh ta.

Thấy Tiểu Nhu như vậy, chút âm đạm trong đáy mắt Đồng Lăng lập tức liền bị nụ cười tươi luôn tồn tại thay thế, anh ta nói: “Nhiều thế hệ bỏ tộc Độc Tâm giới văn chẳng giỏi võ, so với chức vụ tôn chủ, thì càng thích hợp đảm đương chức vụ quân sư hơn, tôn chủ tiền nhiệm xem như là trường hợp đặc biệt của tộc tôi, nhưng trường hợp đặc biệt như vậy sẽ không thể lặp lại lần nữa. Tôi không muốn đoạt tôn vị, người trong gia tộc cũng biết tính cách của tôi không làm được tôn chủ, cho nên lần này bộ tộc Độc Tâm cam nguyện lấy thân phận là một trong bảy tộc thân phục Tử Thần, tôi nguyện làm người đi theo anh...”

Vô Song nheo mắt lại, xoay người liền đi: “Đáp án của tôi cậu có thể hiểu rồi.”

“Vì sao không muốn?” Đồng Lăng nói. “Là sợ hãi lúc người dự tuyển bị ‘lạc tuyển’ hết cậu phải chính tay giết tôi sao? Không muốn người yếu kém đi theo cậu, là sợ hãi đến cuối cùng cậu phải tự tay giết từng người một trong số bọn họ? Bởi vì sợ hãi bản thân phản bội, cho nên cậu không kết bạn, điều này không thể chứng minh cậu sáng suốt gì hết, chỉ có thể chứng minh, Vô Song, chính bản thân cậu là uy hiếp lớn nhất không bỏ xuống được.”

38.

Về đến nhà, ăn cơm xong, Lâm Hề vào trong phòng đọc sách theo thường lệ, Tử Ly lén theo vào trong phòng cô rồi hỏi: “Hôm nay cô hôn Song nhi à? Sao cậu ta vẫn còn mất hồn vía thế kia?”

Lâm Hề chống trán, kể cho anh ta nghe chuyện gặp Đồng Lăng, sau khi Tử Ly nghe xong cũng trầm mặc không biết đang suy nghĩ gì, cuối cùng Lâm Hề không nhịn được tò mò hỏi: “Vô Song anh ta, tôi cảm thấy anh ta chẳng giống loại người bị tình cảm ràng buộc, bình thường anh ta luôn có dáng vẻ chẳng để tâm đến chuyện gì hết, miệng lại độc, tính tình lại không tốt, còn lạnh nhạt như vậy...”

Tử Ly vươn tay đầu ngón tay lắc qua lắc lại: “Chị dâu à, Song nhi chỉ lạnh lùng với người ngoài, nếu như đã được cậu ấy xác định trong phạm vi người thân quen, cậu ấy chẳng lạnh nhạt như vậy đâu.” Tử Ly ngồi xuống giường của Lâm Hề, bắt chéo chân nói. “Có lẽ là bình thường cậu ấy cũng không có mối liên hệ với nhiều người, người có thể khiến cho Song nhi nói hơn mười câu với kẻ đó phân chia thành hai loại một là kẻ địch rất mạnh, hai là người thân thiết với cậu ta.”

Lâm Hề dựa theo tiêu chuẩn này mà định vị vị trí của mình, nhưng cô phát hiện ra rằng rất khó để xác định vị trí của mình...

“Năm đó trong trận đấu chọn lựa người được đề cử và tộc trưởng, mấy chục đứa trẻ trong bộ tộc Tử Thần bị nhốt tại cùng nhau, chỉ cho phép hai đứa trẻ còn sống cuối cùng đi ra khỏi cửa nhà lao, lúc trước tôi rất nhát gan, bị nhốt trong lồng sắt sợ đến run rẩy, thấy kẻ nào bị bắt vào đều tiến đến nói chuyện với kẻ đó, ai nha, bây giờ nghĩ lại, cũng may mắn là lúc còn nhỏ tôi nói nhiều nên mới có thể sống đến bây giờ. Nhớ lại cũng cảm thấy rất đáng sợ, trong một đêm mấy chục đứa trẻ chém giết lẫn nhau đến lúc chết, ở trong lồng không ai có thể trốn chạy được, chỉ cần chậm một chút sẽ không còn mạng, lúc ấy tôi bị dọa đến choáng váng, bây giờ chỉ nhớ rõ cuối cùng có người kéo lấy tay tôi kéo ra khỏi lồng sắt.”

Lâm Hề cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, vì sao chuyện máu tanh tàn nhẫn như vậy mà anh ta kể một cách nhẹ nhàng giống như chẳng có can hệ gì đến anh ta, một cuộc đấu tranh giành sự sống... rất phổ biến ở thế giới đó sao?

“Đến bây giờ những cảnh tượng trong ký ức ấy hãy còn mới mẻ trong tôi, đời này lần đầu nhìn thấy nhân vật lớn như tôn chủ vậy, tôn chủ có điểm không hài lòng tôi, nói tôi không phải đi ra bằng chính bản lĩnh của mình, tôi sợ tới mức chân cũng đang run, đứa trẻ đang nắm lấy tay tôi còn dám nói lại với tôn chủ, nói, chỉ còn hai người chúng tôi, ông nhìn đủ chưa, không thì ông chém chết chúng tôi luôn đi.” Tử Ly cười nói. “Cho đến bây giờ tôi vẫn không học được dáng vẻ bá đạo ấy... Ha... ha.”

Trong đầu đau nhức, giống như trong nháy mắt này, Lâm Hề thấy được dưới ánh mặt trời, cả hai đứa bé trai người đầy máu đang quỳ trên mặt đất, trước mặt chúng là một người đàn ông đang mặc quần áo sang trọng, sau lưng chúng là một cái lồng thật lớn, trong lồng một màu đỏ tươi như chiến trường Tu La.

Lâm Hề day day đầu, cảnh tượng kia lướt qua trong giây lát, giống như là trước kia đã từng nhìn thấy trong mộng.

“Mãi cho đến bây giờ, cô đứng nhìn cái dáng vẻ không biết sống chết của Song nhi, nếu có người vượt qua cậu ấy mà dám khi dễ chúng ta, cậu ấy sẽ rất tức giận.” Khi Tứ Ly đã nói ra mục đích của mình, bỗng nhiên Lâm Hề nhớ tới ngày đó cầm cô bị kẻ đuổi theo cắt một đường, sau đó là cảnh tượng Vô Song vô cùng tức giận, à... Cô có thể dựa vào đây mà phán định rằng, kỳ thật Vô Song là đã chia cô vào loại “người quen thân thiết”?

“Là kẻ địch thì dễ rồi, còn nếu muốn sau này Song nhi tự tay giết người mà cậu ấy xem như bạn, đây quả thật là một sự tra tấn đối với cậu ấy...”

“Chắc, cậu nói nhiều thật.” Vô Song đứng ở cửa phòng Lâm Hề lạnh lùng nhìn Tứ Ly. “Rốt cuộc là khi nào cậu mới trở về đây?”

“Ai du, mình biết Song nhi đang quan tâm mình mà thôi, sợ hãi mình bị người ta hiểu lầm là đến thế giới này giúp cậu, sau đó trở về sẽ bị phạt chứ gì, cậu đừng đuổi mình, mình tự biết có chừng mực.”

“Chắc, cậu nghĩ tôi là người tốt vậy à, tôi chỉ không muốn cậu há mồm tranh ăn với tôi mà thôi.” Nói xong Vô Song liền vào cửa kéo Tứ Ly đi ra ngoài. “Đêm nay cậu cứ trở về cho tôi!” Hai người kẻ lười người kéo ra đến phòng khách, Lâm Hề bình tĩnh đóng cửa lại tiếp tục đọc sách của mình, nhưng suy nghĩ lại bay đến nơi nào, thì ra buổi chiều hôm nay Vô Song thật sự muốn giúp đỡ cô...

39.

“Đừng đi theo tôi! Van cầu anh đó!”

Lấy chìa khóa ra khóa trái cửa lại, Lâm Hề đứng ở hành lang một lúc lâu rồi thở dài. Chẳng còn dám đưa Vô Song theo mình đến tiệm sách nữa, ngày hôm qua xảy ra chuyện như vậy ngay cả chính cô cũng không có dũng khí bước ra cửa phòng. Nhưng điều cần phải đối mặt thì cuối cùng vẫn phải đối mặt, cô thở dài lê từng bước xuống lầu.

Tứ Ly tựa vào ban công nhìn bóng dáng mệt mỏi của Lâm Hề chậm rãi đi xa, anh ta miễn cưỡng nói: “Khi cơ thể của chúng ta đã thích ứng rồi thì ban ngày cũng có thể sử dụng chút năng lực, mà cô ấy yếu như vậy, cậu thật sự yên tâm để cô ấy đi một mình sao?”

Vô Song đứng ở bên cạnh cầm một quả táo: “Tôi chỉ lười tranh cãi với cô ấy mà thôi.” Người Vô Song đã nhảy ra khỏi song sắt ban công, chỉ có gót chân còn đứng trên một chút sàn nhà.

Nghe thấy ngữ điệu của Vô Song, Tứ Ly nở nụ cười: “Ai u, Song nhi đang giận dữ đấy à.”

“Giận dữ? Ai có thời gian rồi vậy.” Tuy là nói như vậy, nhưng trong đầu Vô Song lại nhớ tới cảnh tượng ngày hôm qua Lâm Hề chỉ vào anh mắng “Anh thấy đây là trợ giúp sao! Rõ ràng anh là kẻ gây tai vạ! Đúng là hãm hại! Đúng là mưu đồ gây rối!”. Nhường mảy, Vô Song tắc lưỡi một cái, anh hiếm khi giúp người, mà lại còn bị nói thành như vậy, thật sự là... Ngẫm lại liền cảm thấy nghẹn khuất. Nếu đổi lại là kẻ khác, anh đã sớm khiến cho kẻ đó phải roi đầu rồi.

Vô Song nhẹ nhàng buông bàn tay đang giữ thành lan can, lập tức nhảy từ lầu sáu xuống đất, bóng dáng màu đen giống như bóng ma lặng yên không một tiếng động nhẹ đứng trên tán cây lớn phía dưới, lại nhảy mấy bước, đuổi theo con đường Lâm Hề đã đi qua.

“Nàng không cho đi theo, cho nên tự mình chịu uất ức lặng lẽ đi theo bảo vệ nàng sao.” Tứ Ly cảm động thở dài. “Song nhi thật sự là chàng trai si tình.”

Lâm Hề đi đến nửa đường lại nhận được điện thoại của Quý Nhiên, cô do dự rất lâu mới có dũng khí nhận cuộc gọi, điện thoại vừa thông suốt, bên kia Quý Nhiên đã thở dài trước, tiếng thở dài kia khiến cho Lâm Hề kinh hãi đến run, không dám nói lời nào, Quý Nhiên nói: “Lâm Hề, thật xin lỗi.”

“... Há?” Cảm xúc uất lại rất lâu đã bị một câu thật xin lỗi này đánh tan.

Ở đầu dây bên kia Quý Nhiên hít sâu nói: “Ngày hôm qua em gái mình chắc đã mang đến không ít phiền phức cho hai người. Điều tại mình chiều hư con bé.”

“A... Kỳ thật không có.” Thì ra đó là em gái của anh ta à, Lâm Hề nhất thời không nói rõ được cảm xúc trong lòng mình là như thế nào nữa.

“Ngày hôm qua hình như em gái mình đã hiểu nhầm quan hệ giữa chúng ta.” Giọng nói của Quý Nhiên có chút xấu hổ. “Cái đó, trong khoảng thời gian này bạn cũng không cần đến tiệm sách nữa, tính tình con bé nhà mình rất mãnh liệt, không chừng còn có thể tìm đến bạn để gây phiền toái, cho nên, mấy ngày tới cửa đóng cửa tiệm sách vậy, à, đương nhiên, tiền công mấy ngày trước mình sẽ trả cho bạn.”

Rốt cuộc bên kia Quý Nhiên đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc nữ sinh kia đã nói gì với Quý Nhiên, cho dù thảo luận chuyện yêu đương với anh trai thì có sao đâu, vì cái gì mà muốn tìm cô gây phiền toái chứ, trong lòng Lâm Hề chất chứa một chồng câu hỏi, nghe ra lý do “sa thải” có chút uất ức, nhưng mấy câu hỏi ấy cô cũng chẳng dám nói ra miệng, cô chỉ có há miệng thờ đốc, sau đó nói khô khốc: “Àch, cũng không giúp đỡ được gì cho bạn, không cần...”

“Đây là thứ mà bạn đáng được, đừng khách sáo với mình. Chờ lúc mình thi xong thì chúng ta liên lạc lại nhé.”

“Ừ, được.”

Tắt điện thoại, Lâm Hề đứng một mình trên phố một lúc lâu. Đây là cảm giác gì đây, thật vất vả mới có một cơ hội có thể tiếp cận càng gần anh chàng mà mình thích, nhưng đã chết non như vậy, nói không chừng đã để lại ấn tượng không hay trong lòng Quý Nhiên. Cô vỗ vỗ ngực, hơi thở nơi đó có chút không bình ổn.

Không đi đến tiệm sách được thì đến phòng tự học vậy, gót chân Lâm Hề vừa chuyển, đi về hướng trường học. Càng tới gần trường học thì số học sinh trên đường càng nhiều, mọi người tốp năm tốp ba, cả bé cả lũ, cô vốn đã quen cảm tượng như vậy, nhưng hôm nay cô lại cảm thấy được mình đã tách rời khỏi bọn họ, giống một quái vật, hoàn toàn xa lạ.

Ôm chặt sách tham khảo trong lồng ngực, Lâm Hề cười khổ, rốt cuộc đã hiểu cuộc sống của cô rất thất bại, thời điểm như thế này ngay cả một người có thể tâm sự cũng chẳng có.

Những ngày tháng sau khi học đại học của cô còn có thể tiếp tục như vậy, vẫn một mình... Lâm Hề đứng ở trước cửa trường bắt đầu hoài nghi, thi cử đối với cô thật sự là tốt nhất sao? Cuộc sống của cô, sẽ không có con đường khác sao...

40.

“Bính” âm thanh vang lên từ phía sau đã làm gián đoạn khoảnh khắc xúc động của Lâm Hề, cô nhìn lại, giấy vẽ tranh rơi đầy mặt đất, một cô bé đang xoay người kiểm đồ vật đứng là Tiểu Nhu, nhưng sao hôm nay Đồng Lăng không ở bên cạnh cô bé. Có một nam sinh đang đứng bên cạnh liên tiếp giải thích với Tiểu Nhu: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi vừa rồi hoảng thần không phát hiện bạn!”

Có bức tranh bay tới dưới chân Lâm Hề, cô thuận tay nhặt lên, đang muốn đi trả lại cho Tiểu Nhu chợt nghe có người ở nói nhỏ:

“Chính là nữ sinh kia, lớp mỹ thuật đặc biệt chiêu sinh, nghe nói là thiên tài đó.”

“A, cái cô bé cầm điếu ấy à...”

Lâm Hề cực kỳ ghét những tiếng xì xào bàn tán này, những âm thanh ấy gọi lên trong cô những ký ức không vui lúc trước, nhưng cô cũng không thể làm gì được, trầm mặc tự nhiên đi đến trước mặt Tiểu Nhu, đưa bức tranh cho cô bé. Tiểu Nhu vừa thấy Lâm Hề, hơi ngần ra, sau đó dùng ngôn ngữ của người cầm điếu nói cảm ơn. Lâm Hề cười cười, xoay người muốn đi, bỗng nhiên Tiểu Nhu lại đưa tay giữ lấy cô, khoả tay múa chân bảo cô chờ một chút. Lâm Hề nhìn nhìn mấy cuốn sách cô đang ôm trong lòng, nghĩ thầm, dù sao không có chuyện gì quan trọng, không bằng đưa Tiểu Nhu đến phòng học rồi hãy đi.

Nào ngờ nơi Tiểu Nhu muốn đi căn bản không phải phòng học, cô bé đến bờ hồ cạnh trường tìm một khoảng cỏ râm bóng rồi ngồi xuống đó, cầm bút liền bắt đầu vẽ tranh.

Lâm Hề do dự trong chốc lát rồi ngồi xuống bên cạnh cô bé, học ở trường này ba năm, cô cũng chưa từng quan sát kỹ hồ Tử Ngọc được đám sinh viên và thầy cô giáo ở đây ca ngợi, kỳ thật cẩn thận ngắm lại, cô sống rất thất bại, 90% nguyên nhân đều do chính cô tạo ra. Nhất gan quai gối lại tự ti...

Một bức kí họa đặt ngang trước mặt Lâm Hề, đường cong ngắn gọn vòng quanh tạo thành khuôn mặt của một cô gái, có thể nhìn ra người trong bức tranh đúng là Lâm Hề, chỉ là Lâm Hề trong bức tranh đang nhũn mày lại, vẻ mặt sầu khổ. Lâm Hề ngần ra, lấy cây bút của Tiểu Nhu viết lên bức tranh: “Mặt tôi hôm nay giống oán phụ lắm sao?”

Tiểu Nhu nhếch miệng mỉm cười yên lặng, cũng viết: “Chị có chuyện không vui?”

Lâm Hề lắc đầu viết: “Không có việc gì.”

“Chị cứ nói ra hết những chuyện không vui đi, nói ra thì sẽ đỡ hơn, em không nghe thấy gì hết, sẽ không nói cho người khác.”

Nhìn thoáng qua khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Tiểu Nhu, trong lòng Lâm Hề có chút xúc động, cô chần chờ một phen, vẫn lắc lắc đầu, lựa chọn này, không phải nói đi ra thì sẽ có kết quả, cô viết: “Hôm nay không thấy Đồng Lăng.”

“Anh ấy có việc của mình.” Ngồi bút dừng một chút, Tiểu Nhu cân nhắc một phen mới viết. “Ngày hôm qua, thoát nhìn người kia và chị có tình cảm tốt lắm, hai người là người yêu à?”

Cô... và Vô Song thoát nhìn có tình cảm tốt lắm? Lâm Hề cười gượng, lau mồ hôi lạnh, nếu như vậy tính là tình cảm tốt đẹp, vậy cô chỉ có thể nói bóng đêm đen đến mức sương khói mù mịt...

Thấy biểu hiện của Lâm Hề, Tiểu Nhu cười viết: “Không phải sao? Nhưng thoát nhìn hai người rất xứng đôi, như đang có sự ám muội đưa qua đẩy lại.”

Từ “ám muội” này giống như chìa khóa mở cửa, hình ảnh mấy lần “Xích Quả Tương Kiến”[3] không ngừng xuất hiện, mặt Lâm Hề đỏ lên, ho hai tiếng, vội vàng xua tay bày tỏ sự trong sạch của mình. Tiểu Nhu cười đến vui vẻ: “Được rồi, em chúc phúc hai người sau này có thể ở cùng nhau.”

[3] Xích Quả Tương Kiến: lửa thể nhìn nhau.

Lâm Hề bị câu chúc phúc này khiến cho sợ tới mức thiếu chút nữa không thể thở được, ngay cả chuyện Tiểu Nhu không nghe được cũng đã quên mất, liên tiếp lắc đầu xua tay nói: “Không không không, chị cầu xin em buông tha cho chị! Ở cùng với Vô Song sẽ chết người đó, không không không! Em đừng hại chị!”

Đường như có luồng sát khí đâm thẳng cột sống, sự lạnh lẽo vọt mạnh lên não, Lâm Hề kinh nghi nhìn ra phía sau, lại không phát hiện một bóng người.

Cô lại quay đầu lần nữa, đã thấy Tiểu Nhu chỉ viết lại một câu: “Người kia tới để bắt Đồng Lăng đi phải không?”

Lâm Hề ngần ra, nhớ đến Vô Song với cô rằng bọn họ đang “Tranh cử”, Lâm Hề nhìn thấy nét mặt ảm đạm lo lắng của Tiểu Nhu chỉ cảm thấy cổ họng bị nghẹn, không nói nên lời, đến cuối cùng trong số bọn họ chỉ có một người có thể sống sót...

Thấy Lâm Hề trầm mặc, Tiểu Nhu có chút sốt ruột viết: “Em biết anh ấy không phải người của thế giới này, hai người muốn anh ấy trở về phải không? Đồng Lăng rất ôn nhu, anh ấy sẽ không làm chuyện xấu, anh ấy chỉ nói chuyện với em, khiến cho em cũng có thể nghe được âm thanh, khiến cho em cũng có thể dùng miệng nói chuyện, anh ấy tốt lắm...”

Lâm Hề gật gù đầu, Tiểu Nhu nhìn Lâm Hề một cái, lại yên lặng xóa đi mấy câu vừa rồi, sửa thành: “Thật xin lỗi, em chỉ cảm thấy rằng trên đời này không có người thứ hai đối xử tốt với em như Đồng Lăng, nghĩ đến lúc anh ấy phải đi thì em rất hoảng sợ, kỳ thật em biết, người của thế giới kia sẽ không vô duyên vô cớ đến nơi này, tựa như vai diễn trong phim vậy, cuối cùng bọn họ sẽ trở về. Nhưng mà, có thể trước thời khắc ‘cuối cùng’ ấy đừng bắt Đồng Lăng đi có được không?”

Lâm Hề không có cách nào để hứa hẹn với cô bé.

Ở cạnh Tiểu Nhu vẽ tranh hơn nửa ngày, chờ đến khi Lâm Hề nhớ ra phải về gia thì đã ba giờ chiều, cân nhắc số lương thực trong nhà sẽ mau chóng bị hai cái dạ dày lớn ăn sạch, Lâm Hề đi một chuyến đến siêu thị trước, khi đang xếp hàng mua gạo thì mẹ Lâm Hề bỗng nhiên gọi điện thoại đến, Tạ Thục đã quen với khí thế mạnh mẽ, mới mở miệng thì cũng không hỏi han gì mà nói thẳng hai câu: “Chờ đến ngày quốc khánh thì con đến chỗ mẹ, mẹ biết con vốn cũng chẳng có chuyện gì làm, ở trường học cũng chỉ chơi thôi, mẹ cũng đã nói với mấy thầy cô đang phụ đạo cho con, sau quốc khánh con cũng đừng quay về trường học nữa, đến chỗ mẹ thực tập đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: SỰ MẬP MỜ KHÔNG RÕ TRONG TRUYỀN THUYẾT

Lâm Hề gian nan chen chúc đến nơi ít người, yếu ớt mở miệng: “Mẹ, con còn chưa muốn...”

“Tất cả mẹ đều sắp xếp cho con hết rồi, con tới là được.”

“Mẹ...”

Lâm Hề từ chối lần nữa, làm cho Tạ Thục có chút tức giận: “Con, đứa nhỏ này rốt cuộc không hiểu chuyện tới khi nào đây, ngốc quá, sao con chẳng lo nghĩ cho tương lai của mình chứ, ở chỗ mẹ đều đã an bài thật tốt cho con, vì sao không đến? Con còn muốn trốn tránh sự thật tới bao giờ?”

Câu nói này đã đâm thẳng vào chỗ yếu của Lâm Hề, cô hiểu rõ nhược điểm của mình hơn bất cứ ai, chỉ là cô càng tự ti thì cô càng muốn bảo vệ khuyết điểm của mình, tựa như động vật luôn liếm vết thương của mình vì vậy cô sợ bị người khác nhìn thấy điểm yếu ấy, không muốn để cho mình phải chịu đựng đã kích không chịu nổi như vậy: “Con... không có trốn tránh sự thật.” Trong câu nói của Lâm Hề mang theo ba phần bất đắc dĩ, bảy phần giận dữ. “Con có tính toán cho riêng mình, con... con muốn thi cao học!”

“Cao học? Vì sao lúc trước mẹ chưa từng nghe con nói qua?”

“Con đã chuẩn bị rất lâu rồi...”

Tạ Thục thờ dãi: “Hề Hề, mẹ biết con suy nghĩ gì, học nhiều hơn ba năm, đơn giản là tránh né xã hội thêm ba năm nữa thôi, nhưng con không thể cứ trốn tránh mãi được. Nghe mẹ đi, đối diện với xã hội sớm một chút cũng không phải là điều xấu.”

Lâm Hề nắm chặt nắm tay: “Mẹ, con muốn học cao học.”

“Con, đứa nhỏ này...”

“Mẹ, con không còn nhỏ nữa, con biết mình nên làm gì, giờ con có chút việc, tắt máy trước nha.” Vội vàng tắt điện thoại, Lâm Hề thở dài một tiếng, tâm trạng càng thêm nặng nề, mọi chuyện không thuận lợi, cô đang đi đến đoạn hướng xuống của cuộc đời sao...

Mang theo năm cân gạo và một ít nguyên liệu nấu ăn ra khỏi siêu thị, Lâm Hề chỉ cảm thấy cuộc sống như dùng hết sức lực của nó mà túm giữ lấy bước chân của cô, làm cho cô cảm nhận được mỗi bước chân đều rất gian nan. Bỗng nhiên trong lúc đó, trên tay nhẹ đi hẫng, Lâm Hề theo bản năng cảm thấy có kẻ trộm, cả người chấn động, ngẩng đầu vừa nhìn lại chỉ thấy Vô Song đang xách đồ đặc liếc mắt nhìn cô: “Chắc, mắt mũi đề đâu vậy nè, nhìn bộ dạng của cô giống như chẳng muốn sống nữa?”

“Vô Song a...” Anh chàng này là bản thân mình ở thế giới bên kia, anh ta cũng được tính là người gần gũi với cô nhất trong lúc này, có thể đem hết

những buồn phiền trong lòng kể cho anh ta nghe không đây, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cô thật sự bị ghen đến không chịu nổi nữa. “Tôi mệt mỏi quá.”

Vô Song nheo mắt lại: “Đừng tưởng rằng cô nói như vậy thì tối nay có thể không nấu cơm đó.”

Lâm Hề gục đầu xuống, ngay cả sức lực mắng anh cũng chẳng còn: “Anh đi cách xa tôi chút có được không...”

Vô Song liếc mắt nhìn cô hồi lâu, thành thật sai bước đi trước Lâm Hề. Ngay cả sức lực để thờ dài Lâm Hề cũng chẳng có, cúi đầu nhìn mũi chân của mình, bước đi về phía trước, chưa đi được hai bước thì bỗng nhiên đầu đụng phải tấm lưng rắn chắc, Lâm Hề nghe thấy Vô Song ở phía trước không nhịn không nhạt hỏi: “Hôm nay cô bị chuột rút sao?”

“Tôi vẫn ổn.”

Vô Song trầm mặc trong chốc lát: “Chuột rút rồi à, nói mau.”

“Tôi vẫn ổn!” Lâm Hề không muốn nói chuyện với anh nữa, đưa tay đẩy anh đi về phía trước. “Về nhà.” Nhưng đẩy hai cái, Vô Song không nhúc nhích, Lâm Hề cực kỳ mệt mỏi, vừa định đi vòng qua anh để chạy lấy người, nhưng ngoài dự đoán Vô Song lại ngồi xồm xuống, suy nghĩ đầu tiên trong lòng Lâm Hề là giày của anh ta bị lỏng dây, nhưng khi suy nghĩ lại, đôi giày của Vô Song giống như áo giáp nên không có dây buộc giày.

“Chắc, chỉ có một lần thôi.” Vô Song không kiên nhẫn nói. “Còn chưa lên.”

Lâm Hề ngẩn ngơ: “Lên chỗ nào?”

“Chắc, lên lưng!” Trong lời nói đã ẩn chứa sự nhạo nhại đến cực điểm đối với sự trì hoãn của Lâm Hề.

Lên lưng của ai... Lâm Hề nhìn nhìn bả vai rộng lớn của Vô Song, giật mình hiểu ra ý của anh ta, anh ta... muốn cõng cô? Vành tai Lâm Hề đỏ lên: “Sao đột nhiên vậy, muốn làm gì, tôi lại không bị tàn tật gì.” Sau khi cô nói xong câu nói lộn xộn của mình thì xoay người muốn đi.

Vô Song chẳng thèm tranh cãi đạo lý với cô, giữ lấy tay cô, Lâm Hề chỉ cảm thấy một trận trời đất xoay chuyển, bụng bị người ta vác đến đau nhức, đại não sung huyết, đúng là Vô Song không để ý đến sự phản kháng của cô mà vác cô lên vai! Lâm Hề kinh hãi la to: “Anh đang làm gì vậy! Thả tôi xuống!”

Vô Song cất bước liền đi về phía trước, than thở nói: “Luyện Quy Tức đại pháp gì mà đi chậm như vậy, về đến nhà thì đã chết đói rồi, có lòng tốt cõng cô cô không chịu, đừng trách tôi dùng biện pháp mạnh.”

Lâm Hề đang bị vác trên vai nghe được mấy câu than thở ấy lập tức tức giận đến không còn lý trí, cô dùng sức đánh đấm lên lưng Vô Song: “Tên trướng thôi! Tôi đều như vậy đó! Dựa vào cái gì phải nấu thức ăn cho anh! Anh đi chết đi! Chúng ta đồng quy vu tận đi! Mẹ nó không có cách nào sống nữa! Đồng quy vu tận đi!” Hết đến âm cuối cùng đều cơ hồ vỡ tan.

Vô Song đánh một cái lên mông cô: “Chắc, ồn ào chết được, cầm miệng.”

Lâm Hề cắn môi dưới, hốc mắt hơi đỏ, sau một lúc nhẫn nhịn chịu đựng, giọng cô khàn đi: “Tôi muốn được cõng, như vậy khó chịu lắm.”

Vô Song nghe lời thả cô xuống, lần này Lâm Hề ngoan ngoãn leo lên lưng Vô Song, ôm cổ của anh, nghĩ đến mình bị ụy khuất như vậy, hốc mắt Lâm Hề ướt đẫm, cô nghiêng đầu tựa lên vai Vô Song, nước mắt chưa đầy một lát đã thấm ướt quần áo của anh.

“Này, cô bị chuột rút thì nói đi chứ.”

“Tôi ổn!” Lâm Hề khóc thút thít giờ nắm đánh vào đầu anh một cái. Gân xanh trên trán Vô Song nảy mạnh, vừa muốn nhịn xuống, Lâm Hề vừa khóc vừa nói “Trúng thôi trúng thôi trúng thôi” liền đánh anh ba cái, gân xanh của Vô Song nảy lên dữ dội, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đừng có được một tác lại muốn tiến một thước!”

Lâm Hề thức thối thu hồi nắm tay, lại nằm úp lên lưng Vô Song tiếp tục khóc.

Đúng lúc chân trời ửng lên sắc chiều rắng hồng tươi đẹp, bóng người đồ dài, trong ánh mắt kinh ngạc của những người qua đường, một anh chàng mặc áo khoác màu đen tay xách túi nhựa, đang cõng một cô gái, anh ta vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt không chút thay đổi mà lệ rơi thành sông.

Mặc dù nước mắt nước mũi làm cho anh ta rất không thoải mái, nhưng anh không hề quát nạt Lâm Hề một câu, chỉ bảo cô đừng khóc nữa.

42.

Một hồi khóc to kia khiến cho tâm trạng Lâm Hề thả lỏng không ít. Lúc về đến nhà Lâm Hề đã ngừng khóc, cô lấy chìa khóa ra mở cửa, giật mình nhớ tới sáng nay lúc cô ra ngoài đã khóa trái cửa, cô quay đầu hỏi Vô Song: “Làm sao mà anh ra ngoài được? Ổ khóa này không bị anh phá hư chứ?”

Vô Song khinh thường quét mắt sang nhìn cô: “Phá hư nó? Không bằng đạp cửa luôn.”

Lâm Hề bán tín bán nghi tra chìa khóa vào ổ khóa, phát hiện khóa cửa quả nhiên vẫn còn tốt, cô liếc Vô Song, đang muốn hỏi rốt cuộc làm thế nào mà anh ta ra khỏi cửa được, bỗng nhiên cửa lớn từ trong đây ra, Tứ Ly tội nghiệp đứng ở bên trong, nói: “Hai người đi chỗ nào nói chuyện yêu đương vậy, chị dâu, chị có biết Song nhi quá đáng bao nhiêu không, cậu ấy cư nhiên là ăn xong quả táo cuối cùng trong nhà rồi mới đi ra ngoài! Cậu ấy chẳng chừa

lại gì cho tôi! Đói chết tôi rồi...”

“Không muốn đói bụng thì trở về đi.” Vô Song xách cái túi to bước vào trong nhà, Tứ Ly không cam lòng đuổi theo tranh giành đồ ăn, Vô Song không cho, hai người so chiêu đánh qua đánh lại đùa giỡn, mấy ngày nay Lâm Hề đã muốn quen với cảnh này, bình tĩnh cầm lấy nguyên liệu nấu ăn giữa lúc bọn họ đang đánh nhau tiến phòng bếp nấu cơm.

Từ sau khi Vô Song đến đây cô phải thường xuyên nấu cơm, rửa rau, xào rau cho nên trù nghệ của cô bất tri bất giác tiến bộ không ít, một bữa cơm chỉ làm trong khoảng nửa giờ có thể làm còn nhanh hơn cả ba người, Lâm Hề tự giễu nghĩ nếu thật sự không còn đường nào rõ ràng cô nên đi làm bảo mẫu, dù sao nàng cũng có thể nhìn trẻ con, nghe nói bây giờ tiền lương của bảo mẫu cũng cao lắm...

Mới đem miếng thịt bỏ vào nồi xào, chợt nghe ban công truyền đến tiếng nhạc chuông của điện thoại di động, Lâm Hề nhướng mày, nhìn về hướng ban công, lúc này sắc trời bên ngoài đã chuyển sang màu xanh đen, ánh sáng di động càng bắt mắt, sau khi Lâm Hề nói chuyện với Tạ Thực vì sợ mẹ oanh tạc điện thoại, cô dứt khoát tắt điện thoại, bây giờ...

“Anh lấy điện thoại của tôi làm gì!” Lâm Hề đi về phía Vô Song đang ở trên ban công. “Trả lại cho tôi!” Nếu bây giờ mẹ gọi điện thoại đến, Vô Song không cần thận mà nhận cuộc gọi thì tiêu luôn.

Tứ Ly ngồi ở sofa vừa ăn đồ ăn vặt vừa nhìn hai người.

Vô Song vốn định lặng lẽ sờ chạm thứ đồ chơi này, nào ngờ lại nhận ra tiếng, anh không kiên nhẫn bấu mói, cũng không vội trả điện thoại cho Lâm Hề, mà là cầm lấy nó, vươn tay ra ngoài ban công, nói: “Cô thành thật nói cho tôi biết bên trong này có thứ đồ gì, nói xong tôi liền trả lại cho cô.”

Hôm nay Vô Song đi theo Lâm Hề, thấy sau khi cô nhận hai cuộc điện thoại đều có vẻ mặt ủ rũ, kết luận trong đây có thứ gì đó uy hiếp cô, hoặc gây bất lợi cho cô. Có lẽ không có quan hệ gì với thể giới kia, dù sao anh cũng cảm thấy không có pháp thuật nào trong đồ vật kia, nhưng bây giờ bọn họ là song sinh cùng mệnh, Vô Song cũng không chừa đường sống cho bất kỳ thứ gì uy hiếp đến hai người bọn họ. Coi như là thuận tiện chăm sóc giúp đỡ cho Lâm Hề luôn.

Lâm Hề nhú mày: “Không có cái gì trong đó đâu. Anh đừng đưa tay ra ngoài, nếu rơi mất thì làm sao bây giờ!”

Vô Song nheo mắt: “Cô không chịu nói lời nói thật, nó sẽ rơi xuống.”

Lâm Hề thờ dãi: “Đừng quậy phá nữa, hôm nay tôi không có sức lực tranh cãi với anh, trả cho tôi mau lên. Tôi còn đang nấu đồ ăn trong bếp đó.”

“Phải không, nếu như vậy, vậy...” Nói xong, tay Vô Song hơi buông lỏng, trong lòng Lâm Hề vô cùng căng thẳng, cô chỉ có một chiếc điện thoại di động này, quăng đi thì không có tiền mua cái mới, cô mới tranh cãi với mẹ... Lập tức, cô rất sốt ruột, bỏ nhào đến kéo tay Vô Song.

Lần này Vô Song vốn chỉ muốn dọa cô một chút, không ngờ Lâm Hề nhào đến nhanh như vậy cho nên tay anh hơi run, chiếc điện thoại di động mới vừa khởi động máy còn đang lóe sáng về một đường sáng trên không trung, không chút nào lưu luyến rồi khỏi tay Vô Song rơi thẳng xuống dưới.

Chỉ nghe “Đông” một tiếng. Hai người trên lan can đều nhảy dựng.

Tứ Ly thấy vậy tình cảnh này, yên lặng ôm đồ ăn vặt vào phòng bếp, giúp Lâm Hề trông coi nồi thức ăn.

Vô Song thăm dò nhìn cái xác không toàn vẹn của chiếc điện thoại, trong lòng có chút áy náy, nhưng sau khi anh im lặng một lúc lâu, ngoài miệng lại phun ra một câu: “Chắc, cho nên cô nói thật đi.”

“Anh...” Lâm Hề cúi đầu, hai tay nắm chặt, cả người run rẩy.

Vô Song ngẩng đầu nhìn hoàng hôn nơi chân trời, vốn tưởng rằng sẽ chịu một trận mắng té tát, nào ngờ đợi trong chốc lát, bên kia Lâm Hề chẳng có chút âm thanh gì. Lúc này anh mới liếc qua đánh giá Lâm Hề, thấy cô chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, bóng người thoát nhìn có chút tội nghiệp đơn độc. Trong chớp mắt trong lòng bỗng nhiên có rút đau đớn, ánh mắt Vô Song liền đảo qua xung quanh, cuối cùng giống như đã hạ quyết tâm, anh há miệng thở dốc, lập tức sắp nói ra câu xin lỗi, lại bị giọng nói yếu ớt của Lâm Hề đánh gãy.

“Vì sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Vô Song ngẩn ra, nhú mày.

“Đều là bởi vì anh cho nên tôi động hay không động cũng bị thương, giống như một loài sinh vật khác loại. Đều là bởi vì anh mà tôi không thể sống chung với người khác, bị kỳ thị, bị người ta chỉ chò châm chọc sau lưng, cái gì đưa nhò quá lạ, cái gì không sạch sẽ... Đều là bởi vì anh, cho nên tôi mới bị như vậy.”

Trong đầu hiện lên những hình ảnh rối loạn, Vô Song chau mày, trong con ngươi đen nháy lãnh đạm in lại gương mặt hơi tái nhợt của Lâm Hề: “Vì sao tôi lại ở đây chịu tội với anh? Anh dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy? Rõ ràng đều tại anh... Cái gì song sinh cùng mệnh... Ai thích anh cứu chứ.”

Vô Song nhìn Lâm Hề, trong mắt một mảnh trống không, nhìn không ra là vui mừng hay tức giận.

Tứ Ly từ phòng bếp đi ra, thần sắc không vui, lần đầu nghiêm túc gọi tên cô: “Lâm Hề, đủ rồi.”

Nhưng Lâm Hề không nghe vào tai, cô hung hăng trừng mắt nhìn Vô Song: “Nếu từ trước đến giờ anh không hề tồn tại thì tốt biết bao.” Cô xoay người bỏ đi, cũng không quan trọng nữa còn đang nẩy thức ăn, cầm lấy chìa khóa, mang giày, đẩy mạnh cửa bước xuống lầu.

“Song nhi...”

Nơi ban công kia lặng im hồi lâu.

“Cô ấy nấu cơm xong chưa?”

“Hả... nấu xong rồi...”

“Như vậy cứ tùy cô ấy đi đâu thì đi.”

Ngửi khí lạnh nhạt không khác gì so với lúc bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: SỰ BAO DUNG THÔNG HIỂU MỚI LÀ TÌNH YÊU CHÂN THẬT

Ở dưới lầu Lâm Hề tìm rất lâu mới kiếm được card dữ liệu, tuy rằng bên trong không có bao nhiêu số điện thoại, nhưng trong cuộc sống đơn điệu của cô vẫn cần chút gì đó để giữ gìn. Cô ngẩng đầu nhìn ban công nhà mình, ngọn đèn màu cam ấm áp lại trở thành bóng ma trong lòng Lâm Hề. Cô thở dài, đi về hướng hoa viên dưới nhà.

Khu hoa viên đang trang trí để tổ chức mừng trung thu, nơi nơi đều là dây nhợ và bùn đất, buổi tối công nhân về hết rồi, trên cơ bản nơi này không có ai, là nơi thích hợp để Lâm Hề yên tĩnh một chút.

Lâm Hề có chút buồn phiền nắm lấy tóc, hôm nay thật sự rất lộn xộn, tựa như chuyện xấu gì cũng hẹn nhau xảy ra vào ngày hôm nay, cô ngồi xuống băng ghế lạnh trong hoa viên, sắp Trung thu, gió đêm đã mang theo không khí mát lạnh, ánh trăng trên bầu trời vẫn chưa tròn.

Nhớ tới vẻ mặt trong thoáng chốc của Vô Song lúc cô đi ra cửa, Lâm Hề có chút buồn phiền, cô chưa bao giờ nói với ai như vậy, nói xong còn chưa chờ người khác chỉ trích tự cô đã cảm thấy tự ti chột dạ, nhưng hôm nay thật sự là...

Lâm Hề vui đầu vào hai đầu gối, lại thở dài. Lúc còn lừa gạt trong lòng Lâm Hề kiên trì cảm thấy cô làm như vậy là đúng, Vô Song gây cho cô không ít phiền toái, cô cũng nên hung hãn cho anh ta ý thức được rằng tuy tính tình của cô mềm yếu, nhưng không phải anh ta muốn khi dễ như thế nào thì khi dễ như thế ấy, cô cũng cần được tôn trọng.

Nhưng khi tỉnh táo lại, Lâm Hề lại cảm thấy mềm lòng, tuy rằng Vô Song là có chỗ không đúng... cực kỳ quá đáng! Nhưng câu nói của cô có quá nặng hay không, cái gì cũng chưa nói thì hay quá, dù sao Vô Song đã cứu cô nhiều lần... Không không, Vô Song cứu cô cũng vì cứu chính mình thôi, hơn nữa cô bị người ta đuổi giết cũng bởi vì anh ta và cô song sinh cùng mệnh... Không không, chuyện cô và anh ta song sinh cùng mệnh cũng không phải Vô Song cố ý tạo ra...

“A a a! Thật phiền...” Lâm Hề đập đầu vào đầu gối, sau khi phát tiết xong, cô muốn về nhà nói lời xin lỗi với Vô Song.

Có tiếng bước chân đi vào trong hoa viên. Mấy ngày nay tính cảnh giác của Lâm Hề tăng lên không ít, lỡ tai cô dựng thẳng lên, bật người đứng lên quay đầu nhìn xung quanh, khi thấy rõ người đi tới, cô lại thoáng an tâm, thì ra là Tiểu Nhu và Đồng Lăng.

Bởi vì lý do sức khỏe nên Tiểu Nhu cũng không ở nội trú mà ở trong cùng một khu nhà với Lâm Hề, chỉ là dường như hai người vẫn không cảm nhận được nhau, mặc dù đã khai giảng một tháng, mỗi ngày hai người cùng đi chung một con đường đến trường, nhưng chưa hề quen biết nhau.

Lúc này không biết Tiểu Nhu đang nói gì đó với Đồng Lăng, ý cười tràn đầy trên khuôn mặt, bên cạnh Đồng Lăng đang chuyên chú nhìn cô bé, nét dịu dàng trong ánh mắt, mười ngón tay của hai người đang đan cài vào nhau, thoạt nhìn tựa như một đôi tình nhân bình thường.

Lâm Hề có chút suy nghĩ đến những hình ảnh tươi đẹp ấy, người của thế giới kia và người của thế giới này, vì sao bọn họ có thể sống chung hòa hợp như vậy, nếu Vô Song cũng dịu dàng như vậy, nói không chừng bọn họ... Trong đầu bỗng dung xuất hiện Vô Song nở nụ cười dịu dàng nói với cô: “Đến đây, cô muốn chết như thế nào?” Cảnh tượng ấy khiến cho Lâm Hề có cảm giác lạnh xương sống, lắc đầu liên tục.

Cô vẫn không muốn quấy rầy hai người bọn họ, Lâm Hề lặng lẽ đứng lên, vừa định đi, đột nhiên trong bồn hoa có một con mèo đen nhảy ra, lập tức vọt tới trước mặt Tiểu Nhu, Đồng Lăng theo bản năng kéo Tiểu Nhu ra phía sau, Lâm Hề chợt thấy ánh sáng màu đỏ lóe lên trong mắt con mèo kia, đây

lòng cô xẹt qua một dự cảm xấu, bỗng dừng nghĩ đến ánh mắt âm ngoan lúc trước của Phước Linh.

Tiểu Nhu khó hiểu, kỳ quái nhìn Đồng Lăng, ánh mắt lại dừng trên người con mèo đen, ánh sáng đỏ rực trong đôi mắt con mèo, Lâm Hề nhặt một cục gạch ném vào con mèo kia, kêu to: “Đừng nhìn vào mắt nó! Là Phước Linh!”

Đồng Lăng cả kinh, vội đưa tay che mắt Tiểu Nhu, cục gạch của Lâm Hề ném đến bên cạnh con mèo, mèo đen quay đầu... hung tợn trừng mắt nhìn Lâm Hề, há mồm gào thét lộ ra răng nanh sắc nhọn, nó lập tức tấn công về phía Lâm Hề.

Lâm Hề xoay người bỏ chạy, nhưng sao chạy trốn được Phước Linh đang nhập vào con mèo đen kia, đưa mắt nhìn qua đã bị con mèo đen nhào đến, trong lúc nguy hiểm đột nhiên có một bóng người lướt đến, chắn trước con mèo, làm cho Lâm Hề tránh được một kiếp.

Đồng Lăng giao Tiểu Nhu vào tay Lâm Hề, ánh mắt nhìn chằm chằm Phước Linh, nhẹ giọng nói: “Đi tìm Vô Song, bên này có tôi chống đỡ.”

Biết mình đứng ngốc ở chỗ này cũng chẳng có ích gì, Lâm Hề kéo tay Tiểu Nhu xoay người chạy về hướng tòa nhà của mình, cũng chưa đi được hai bước, bỗng nhiên Tiểu Nhu dùng sức muốn tránh khỏi tay Lâm Hề, Lâm Hề quay đầu nhìn cô bé, chỉ thấy Tiểu Nhu dùng ánh mắt lo lắng nhìn Đồng Lăng, mà ở phía Đồng Lăng, trừ con mèo đen mà Phước Linh nhập còn có hơn mười con mèo hoang khác không biết nhảy ra từ chỗ nào, chúng nó nhè răng trừng mắt nhìn Đồng Lăng. Đáy lòng Lâm Hề kinh hãi không thôi: “Tình huống gì thế này...”

Mèo đen kêu lên một tiếng, mèo hoang đều bỏ nhào đến, động tác của chúng nó còn nhanh hơn mèo thường gấp mấy lần, Đồng Lăng cố gắng hết sức chống đỡ hai bên. Tiểu Nhu muốn tránh tay Lâm Hề để chạy qua trợ giúp, Lâm Hề nào dám thả cô bé, quát: “Qua đó chỉ tăng thêm gánh nặng! Chúng ta đi anh ta mới có thể thoát mái triển khai!” Nhưng Tiểu Nhu không nghe thấy, Lâm Hề cắn răng, học chiêu của Vô Song, tính khiêng Tiểu Nhu đi, nhưng cô nào có sức lực giống như Vô Song, nhiều nhất cũng chỉ có thể xem Tiểu Nhu giống như cái cây, nhô lên rồi ôm vào trong ngực liền chạy.

Cổ họng Tiểu Nhu phát ra âm thanh “A a” khiến cho Lâm Hề nghe đến đau lòng, nhưng bây giờ cũng chẳng có cách nào khác...

44.

Trong khu hoa viên, Lâm Hề thật vất vả ôm Tiểu Nhu muốn chạy ra ngoài, bỗng nhiên, một bàn tay không biết từ nơi nào đuổi ra túm lấy cổ áo Lâm Hề, lập tức làm cô ngã ngửa ra mặt đất, cô làm cái đệm cho Tiểu Nhu, hai người kẻ trên người dưới xếp chồng lên nhau.

Tiểu Nhu lồm cồm bò dậy, Lâm Hề theo bản năng giữ chặt lấy một nhánh cây khô bên đường, như vậy có thể làm cho cô có cảm giác an toàn hơn. Lúc cô ngẩng đầu lên thì thấy có một bóng người đứng dưới ngọn đèn đường, Lâm Hề nghĩ cho dù cô có Thượng Phương Bảo Kiếm ở trong tay cũng không dùng gì được...

Đây... là một cái quái vật, nửa thân dưới giống như chân loài mèo, nửa thân trên là người, hơn nữa... đó là phụ nữ. Nhìn thấy bộ ngực đầy đặn không hề che giấu của cô ta, Lâm Hề và Tiểu Nhu đều yên lặng nuốt nước miếng.

“A, đây là đồng thể của Tử Thần.” Á Bán Miêu cúi người đánh giá hai kẻ chân mềm nhũn chẳng có sức đứng lên, à ta cao khoảng hai thước, mặt cũng lớn hơn người bình thường kẻ sát vào Lâm Hề, chóp mũi cơ hồ cũng chạm vào chóp mũi của cô. À ta ngửi ngửi, lại duỗi đầu lưỡi ra liếm lên mặt Lâm Hề, lúc lông tơ cả người Lâm Hề đều run rẩy, nghe à ta nói ở bên tai: “Hương vị cũng không tệ.”

Tiểu Nhu đã sợ tới mức ngây người, Lâm Hề cố gắng cười khan hai tiếng: “Tôi, tương đối khó nuốt à...”

“Phải không, ta đây thật muốn ném thử chút xem sao.” Á Bán Miêu nhẹ nhàng nói, miệng há rộng, nhanh như chớp Lâm Hề cầm nhánh cây vào mũi của á Bán Miêu.

“Gừm!” Á Bán Miêu ngửa mặt lên trời thét to, đau đến té ngã trên đất. Lâm Hề nhân cơ hội này nắm lấy tay Tiểu Nhu chạy đi. “Thật đáng giận!” Mũi của á Bán Miêu bị thương, máu tươi chảy theo nhánh cây nhỏ xuống, à cũng không rút nhánh cây ra, đứng dậy đuổi theo Lâm Hề.

Trong lòng Lâm Hề biết mình và Tiểu Nhu nhất định chạy không thoát khỏi nàng ta, lập tức vừa chạy vừa viết vào trong tay Tiểu Nhu “3-6-2”, đó là số nhà của cô, mục đích của á Bán Miêu là cô, sẽ không làm khó Tiểu Nhu, Lâm Hề dùng động tác tay hỏi Tiểu Nhu: “OK?” Tiểu Nhu sững sốt, lắc đầu, Lâm Hề bắt đầu đi lại viết một lần: “Nhà của tôi, 3-6-2.”

Đi tới lối rẽ, á Bán Miêu tức giận nhào tới, Lâm Hề cũng không quan tâm rốt cuộc Tiểu Nhu có hiểu hay không, một tay đẩy cô bé ra, còn mình chạy sâu vào trong hoa viên, nghĩ bây giờ chạy đến bên cạnh Đồng Lăng, hai người còn tốt hơn một người!

Nhưng chưa chạy đến nửa đường, từ bên đường nhào đến một đám mèo hoang cản đường của Lâm Hề, phía trước có đàn mèo, phía sau có yêu quái, tiến thoái lưỡng nan, Lâm Hề khẩn trương cả người đều là mồ hôi lạnh, nhưng kẻ thù nào cho cô thời gian để cô suy nghĩ, á Bán Miêu ở phía sau còn chưa có hành động gì thì đàn mèo phía trước nhào đến bao vây, Lâm Hề bảo vệ mặt, cũng không quan tâm có phá hoại môi trường hay không, lập tức bẻ một nhánh cây bên cạnh xuống, quơ quào quất đại vào đám mèo hoang, nhưng về điểm này thì cô có cô cũng không linh hoạt bằng đám động vật kia được, đánh loạn hai ba cái, có con mèo nhào đến dùng móng vuốt sắc bén túm chặt lấy cánh tay Lâm Hề, máu chảy đầm đìa từ vết thương, Lâm Hề đau đến kêu to, mấy con mèo còn lại cũng nhào lên, cào cào đến mức cả người Lâm Hề đều bị thương.

“Gừm!” Á Bán Miêu gầm nhẹ một tiếng, bỏ nhào đến, hai tay đang ra hai bên ấn Lâm Hề xuống đất, nhánh cây vẫn còn cắm trên mũi à ta, máu tươi theo nhánh cây nhỏ xuống mặt Lâm Hề. “Không thể tha thứ!” Cổ họng á Bán Miêu phát ra âm thanh kêu gào, miệng à ta há rộng lộ ra cặp răng nanh sắc bén, không cho Lâm Hề có cơ hội phản kháng, lập tức cắn vào cổ của cô.

Lâm Hề nhắm chặt mắt lại, khi hàm răng lạnh lẽo kia sắp chạm đến cổ Lâm Hề, sinh tử trong nháy mắt, một giọng nói âm lãnh như quỷ dữ đòi mạng

vọng vào tai cô:

“Người nói ai không thể tha thứ?”

45.

Cả người ở Bán Miêu cứng đờ, đầu lờ lợ lạnh như băng đang khẽ cong dừng lại trên cổ cô, đầu của cô hơi được kéo ra, răng nanh buộc phải rời khỏi cổ Lâm Hề. Móc câu như nguyệt, hàn quang in hằn lên cổ cô, giống như đem một cái vòng đoạt mệnh.

Trên cánh tay Vô Song vẫn còn chảy máu, là bởi vì Lâm Hề bị thương, ánh mắt anh chỉ lướt qua cánh tay bị thương của Lâm Hề, rồi sau đó nói: “Chắc, cô khiến cho tâm trạng tôi rất tệ.” Cũng không biết câu nói này là nói với cô hay ở Bán Miêu. Nhưng này lời còn chưa dứt, liềm đao thật lớn đã được nhắc lên, mạnh mẽ chặt đứt đầu của ở Bán Miêu, máu tươi văng lên mặt Lâm Hề, cái đầu ảm áp cọ qua hai má Lâm Hề rồi rơi xuống mặt đất, chưa chờ máu chảy tràn ra nhiều thì thi thể của ở Bán Miêu đã bị ánh sáng màu đỏ tươi bao phủ lấy, cũng giống như những người trước đây, hoàn toàn biến mất trong thế giới này.

Sắc mặt của đám mèo hoa xung quanh dần dần dịu lại, cuối cùng kêu vài tiếng rồi tỏa ra bốn phía.

Sau luồng ánh sáng tuyệt mỹ lóa mắt, hai chân Vô Song tách ra, sải bước đứng ở bên cạnh Lâm Hề, anh đưa mắt nhìn thấy đáng vẻ bị dọa ngây người ở Lâm Hề, sắc mặt lạnh lùng.

Máu vron trên người Lâm Hề cũng biến mất theo ánh sáng đỏ ấy, Lâm Hề giật mình thất thần nhìn Vô Song hồi lâu...

Lại, được anh ta cứu.

Tuy rằng, phương thức này đầm máu bạo lực như vậy. Nhưng anh ta xuất hiện đúng lúc như vậy, tựa như anh hùng trong điện ảnh, Lâm Hề bỗng nhiên nhớ tới nhiều lần mình cũng được anh ta cứu như vậy, hình như còn chưa bao giờ một lần thành tâm thành ý nói một tiếng cảm ơn với anh ta, lúc cô chỉ trích Vô Song, bản thân cô cũng cho rằng chuyện anh ta cứu cô vốn là chuyện đương nhiên, nhưng không có ai chịu trả giá như vậy vì người khác, cho dù bọn họ là song sinh cùng mệnh...

Lâm Hề há miệng thở dốc, sắp mở miệng nói câu cảm ơn thì Vô Song quay người lại vạt áo khoác phất quá ngực Lâm Hề, hoàn toàn không nhìn cô, nhắc chân muốn đi.

Lâm Hề ngăn ra, Vô Song... Chẳng lẽ là bị cô nói cho tức giận rồi, muốn gây chiến tranh lạnh với cô sao? Mắt thấy anh đang bước đi, lòng Lâm Hề quỳnh lên, nhào đến, đưa tay giữ lấy vạt áo của anh, bước chân Vô Song dừng lại một chút, Lâm Hề nhìn chung quanh trong chớp lát: “Ừm, chính là, mấy câu nói trước đây là do tôi nói trong lúc tức giận, thật xin lỗi, sau đó, ừm... may mắn có anh... Cảm ơn anh đã cứu tôi.” Càng nói hết câu thì tiếng của cô càng nhỏ lại, câu nói ấy cũng giống như lời trách mắng người, Lâm Hề hiếm khi nói lời mấy lời này với người khác, nói xong câu thì mặt đã ngượng đến đỏ au.

Dường như nghe thấy lời xin lỗi của Lâm Hề thì bóng dáng của Vô Song liền cứng lại, anh hơi nghiêng đầu nhìn lại, sắc mặt mang theo nét kinh ngạc khó giấu được, đợi khi thấy Lâm Hề đỏ mặt, nói ra những lời sau câu “may mắn có anh” thì bỗng nhiên tìm anh đáp loạn một nhịp.

Sau khi Lâm Hề bỏ đi, tâm trạng của anh đã trở nên phẳng lặng tĩnh mịch nhưng giờ phút này lại xao động mấy phần. Trong lòng anh cực kỳ mâu thuẫn, cảm giác nhảy nhót vui sướng giống như thắng một trận ác chiến, vừa phần nộ chính mình bị một câu nói đơn giản của Lâm Hề mà chẳng nói trả lại, cuối cùng, tức giận vì sĩ diện vẫn chiến thắng niềm vui sướng khó hiểu kia, anh “hừ” lạnh một tiếng, cũng không quan tâm Lâm Hề có phải giữ lấy anh hay không, cất bước đi về phía trước.

Lâm Hề vội vàng đi sau lưng anh.

“Người ở đâu?”

Câu hỏi này đương nhiên là hỏi Phục Linh, lúc này Lâm Hề mới nhớ tới Đồng Lăng hẳn là còn đang đấu với tên kia, lập tức chạy đi, mang theo Vô Song đi về phía bên kia, hỏi: “Không phải anh đã giết Phục Linh rồi sao?”

“Cô cho rằng người của bảy tộc Cận Vương dễ dàng chết như vậy à?” Dùng ngữ khí đáng ghét ấy nói chuyện với cô, hẳn là hết giận rồi.

Lâm Hề cũng không nói cái gì nữa, chuyển sang chỗ rẽ, liền thấy Đồng Lăng đang đánh nhau trước bồn hoa, nhưng khi thấy người đang so chiêu với anh ta thì Lâm Hề, Vô Song đều là cả kinh:

“Tiểu Nhu!”

46.

Lúc Vô Song cứu Lâm Hề, Tiểu Nhu theo sau lập tức chạy đến chỗ Đồng Lăng, cô bé nghĩ mặc dù cô bé bất lực nhưng không thể nào không đánh lại mấy con mèo hoang, cho dù không có bản lĩnh về chuyện khác, cô bé cũng có thể cùng Đồng Lăng đuổi mấy con mèo kia đi.

Nhưng nào ngờ còn chưa chạy đến bên cạnh Đồng Lăng, vô tình ánh mắt đã nhìn vào một con mèo đen, chỉ liếc mắt một cái, cuối cùng cô đã không còn thần trí tỉnh táo. Ngay cả tiếng gọi của Đồng Lăng cũng càng ngày càng xa, sự mơ hồ khiến cho cô không trụ giữ được gì.

Cuối cùng thế giới một màu tối đen.

Chờ đến khi Lâm Hề và Vô Song tới thì Tiểu Nhu đang bị Phược Linh nhập trong người đang gần như nhanh chóng ép Đồng Lăng tới con đường cùng, nguyên nhân là do chính bản thân Đồng Lăng, mặc kệ Phược Linh sử dụng bao nhiêu chiêu âm hiểm đi nữa thì Đồng Lăng chỉ thủ chứ không tấn công, nhưng dù vậy, thân thể của người thế giới này vẫn không thể thừa nhận nổi năng lượng của người thế giới kia, khoe miệng Tiểu Nhu đã chảy máu, Phược Linh lại vẫn đang thao túng cô bé khiến cô mỉm cười một cách quỷ dị.

Đồng Lăng tức giận trừng đến khoe mắt cũng muốn nứt ra: “Người muốn cái mạng này của ta thì cứ lấy đi, thả cô ấy ra!”

Phược Linh lắc đầu, trong đôi mắt màu đỏ đã có vẻ điên cuồng. Miệng hân há rộng, càng nhiều máu tươi ào ạt trào ra, Phược Linh giống không biết đau, tay cầm chủy thủ đâm thẳng vào nơi yếu hại của Đồng Lăng.

Lâm Hề nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, cô biết Tiểu Nhu có tình ý với Đồng Lăng, hôm nay lúc ngồi trên bãi cỏ, từng câu từng chữ cô ấy viết đều tràn ngập sự quan tâm đối với Đồng Lăng, người đàn ông đầu tiên có thể “nói chuyện” với cô bé, có thể đối xử dịu dàng với cô bé, vì che mưa tránh gió cho cô bé, ở trong lòng anh ta cô bé có thể ngăn cách với những lời đồn đãi bịa đặt.

Sự tồn tại của Đồng Lăng quan trọng cỡ nào trong cuộc sống cô độc của Tiểu Nhu, không ai có thể hiểu rõ hơn Lâm Hề, đó là thứ quan trọng nhất đối với cô bé, người mà cô bé thích nhất, bây giờ, đã có kẻ ở trong cơ thể cô bé, kẻ đó thao túng toàn bộ những động tác của cô bé, làm cho cô bé tự tay hủy diệt đi người quan trọng nhất đối với cô bé... Lâm Hề âm thầm cắn răng, chuyện này có phần quá mức tàn nhẫn...

Vô Song tặc lưỡi, lách mình tiến lên, liềm dao trong tay phất lên không chút khách khí đẩy thanh chủy thủ ra, ánh mắt quan sát lưỡi dao đang xoay chuyển có thể chặt đứt cổ tay của Tiểu Nhu, không đợi kịp phản ứng Phược Linh, Vô Song ở sau lưng Đồng Lăng đã đưa tay ra kéo anh ta, liềm dao ngừng quay, chỉ nhẹ nhàng cắt qua mu bàn tay của Tiểu Nhu, Vô Song giận dữ: “Chắc, vương bạn!”

“Ai đều được, chỉ có cô ấy thì không thể bị thương!” Đồng Lăng ngăn cản tay Vô Song, đối diện với sát khí tràn đầy của Vô Song, anh ta không chịu nhượng bộ chút nào.

Trong khi hai người đang ra sức giằng co, bỗng nhiên Phược Linh nở nụ cười quỷ dị, xoay người vọt tới Lâm Hề, mắt Vô Song nheo lại: “Thứ không biết sống chết!” Nhưng người anh còn chưa động thì đã có một người khác ngăn ở trước mặt Lâm Hề.

Đầu gối của Đồng Lăng khụy xuống, nhát dao chém trên bờ vai này quá hiểm độc, khiến cho anh ta có chút không chịu nổi, máu tươi nhỏ xuống mặt đất, ở sau lưng Đồng Lăng, Lâm Hề nghe thấy anh ta khàn giọng dịu dàng nói: “Tiểu Nhu, kiên cường chút nha.” Cách nói chuyện vẫn giống như lúc bình thường khi anh ta vừa xoa đầu Tiểu Nhu vừa trò chuyện vậy.

Ánh mắt Lâm Hề nhìn lướt qua vai của Đồng Lăng, thấy nét mặt Tiểu Nhu thay đổi nhiều lần, cuối cùng run rẩy rơi xuống hai hàng huyết lệ.

Lúc này Lâm Hề giống như cảm nhận được nội tâm đang gãy đổ của cô bé, đau đớn bởi bản thân mình bất đắc dĩ là làm tổn thương Đồng Lăng. Tức giận Phược Linh, lại là oán chính mình bất lực, cô bé liều mạng muốn thoát khỏi sự trói buộc của Phược Linh, dùng hết tất cả mọi dũng khí và sức lực của mình...

Rồi đột nhiên trong lúc đó, Đồng Lăng rên lên một tiếng, vai càng chảy máu nhiều hơn, sắc đỏ trong mắt Tiểu Nhu càng rực rỡ, môi cô bé nở ra nụ cười quỷ dị như là đang mỉa mai Tiểu Nhu không biết tự lượng sức mình, hoặc như là đang khinh thường tất cả sự cố gắng Đồng Lăng.

Sao có thể thua được... Lâm Hề nắm chặt nắm tay, đã liều mình đến bước này rồi thì làm sao có thể buông bỏ!

Loại yêu quái đề tiện âm hiểm này, dựa vào cái gì có thể lấn áp được những tình cảm quý giá của em như vậy! Rõ ràng em... cũng có sức mạnh mà!

“Không được bỏ cuộc...” Lâm Hề bỗng nhiên mở miệng, “Cái tên mưu mô xảo quyết giẫm đạp lên trái tim của con người, cho dù có đến mười kẻ như vậy thì em cũng dư sức khuất phục chúng.” Đồng Lăng đột nhiên cảm thấy cả người như mất hết sức lực, chân hơi mềm nhũn, nửa quỵ đi xuống ngay trước Lâm Hề, Lâm Hề hét lớn. “Đuổi hắn ra đi!”

Tựa như một gió mạnh thổi quét qua, liềm dao lớn trong tay Vô Song lần đầu tiên không nghe theo mệnh lệnh của anh mà biết mất trong chớp mắt, tựa như pháp lực trong cơ thể bị cái gì lấy mất hết, lúc anh đang cảm thấy sững sờ thì chợt nghe một tiếng thét lên đau đớn, là Phược Linh đã rời khỏi thân thể của Tiểu Nhu.

Cả người Tiểu Nhu hoàn toàn không có sức lực, ngã trên mặt đất, Đồng Lăng cũng bất chấp vết thương trên vai, cố gắng lấy lại sức tiến lên ôm lấy Tiểu Nhu, sống sót sau tai nạn, anh ta vuốt ve vàng trán ướt đầm mồ hôi của Tiểu Nhu, run rẩy hôn lên đó, mới vừa mở miệng gọi một tiếng: “Tiểu Nhu...”

Đột nhiên trong lúc đó, bỗng dưng Tiểu Nhu mở mắt, nhìn chăm chăm thẳng vào Đồng Lăng, ánh sáng đỏ như máu chợt lóe qua, cả người Đồng Lăng cứng đờ, không động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: SỰ BAO DUNG THÔNG HIỂU MỚI LÀ TÌNH YÊU CHÂN THẬT

“Hi hi hi, ta nắm giữ được khối cơ thể này rồi.” Đồng Lăng cười quý dị, không chút thương tiếc ném Tiểu Nhu sang bên cạnh, cả người Tiểu Nhu mất hết sức lực hôn mê bất tỉnh nên không nhìn thấy nụ cười tàn nhẫn trên mặt Đồng Lăng. “Thuật Độc Tâm, để ta dùng thử xem như thế nào...”

Phước Linh đứng dậy ánh mắt dừng ở trên người Lâm Hề, nhìn thấy sắc mặt Lâm Hề có chút tái nhợt hẳn càng hưng phấn hơn: “Hi hi, người sợ ta sao? Không phải vừa rồi người rất lợi hại sao...” Hắn duỗi tay ra muốn bóp cổ Lâm Hề, nhưng trước khi mọi người có bất kỳ động tác gì thì bỗng nhiên Phước Linh nghiêng người né sang một bên, giữa khoảng cách hơn mười bước chân.

Vô Song nắm thanh liêm đao to, sắc mặt trầm ngưng, bởi vì lúc anh còn chưa vung liêm đao lên thì đã bị người ta phát hiện hướng đánh. Kỳ thật lấy năng lực của Vô Song muốn giết Đồng Lăng đang bị thương thì không khó, nhưng mà...

“Hi hi hi hi! Ta nghe thấy rồi! Ta nghe thấy rồi, Tử Thần, người không xuống tay được.” Phước Linh nhếch miệng cười. “Người cũng có lúc để tâm đến chuyện tình cảm ư.” Thân hình hắn vừa động, cúi người chạy đến bên cạnh Tiểu Nhu, nhặt thanh chủy thủ trên mặt đất lên lập tức chém về phía Vô Song.

“Đến đây, ra tay với ta đi!” Hắn nhảy lên, lấy chủy thủ đâm thẳng vào trái tim Vô Song mà hoàn toàn không bảo vệ bản thân mình, lúc này nếu liêm đao của Vô Song vừa chuyển liền có thể chặt hẳn làm đôi, nhưng Vô Song lại chỉ lấy sòng đao cản chủy thủ, chỉ phòng thủ không phản kích. Phước Linh thấy thế bờ môi càng phát ra tiếng cười càn rỡ: “Ha ha, cái gì là sinh tử chi giao chứ, thân là Tử Thần người cư nhiên bị thứ tình cảm buồn cười ấy ràng buộc!”

Phước Linh không chút thương tiếc thân thể Đồng Lăng, chỉ dùng hết toàn lực đấu với Vô Song, tốc độ cực nhanh cơ hồ làm cho Lâm Hề đang ở bên cạnh hoàn toàn không thấy rõ động tác của bọn họ, chỉ nghe tiếng cười sắc nhọn của Phước Linh: “Thân là người được đề cử cư nhiên trong lòng lại mang thứ thương hại vô dụng ấy, người như vậy còn làm tôn chủ gì chứ! Vị trí kia vẫn nên giữ lại cho ta đi!”

Mặc dù Vô Song không tiến công, nhưng phòng ngự thì không hề suy giảm, trong đầu anh đang tìm kiếm phương pháp phá giải, bỗng nhiên, liêm đao trên tay anh vừa chuyển, hướng ra phía ngoài dùng sức mạnh đánh Phước Linh bật ra, vị trí đứng của ba người thay đổi hình thành một đường thẳng, Vô Song đứng ở giữa, Lâm Hề ở phía sau anh, chỉ nghe giọng nói bình thản của Vô Song nói: “Lâm Hề, đi tìm bản thể của hắn.” Phước Linh bay đến muốn cản trở Lâm Hề, giữa đường lại bị Vô Song chặn đứng, hai người không ngừng giằng co.

Câu nói này của anh đã đánh thức Lâm Hề, cô nhớ rằng Vô Song từng nói, khi Phước Linh bám trên người kẻ khác là lúc thân thể của hắn không thể động đậy, nếu có thể giết chết thân xác của Phước Linh, thì linh hồn của hắn sẽ biến mất theo!

Lập tức trong lòng Lâm Hề dấy lên hy vọng, lúc xoay người muốn chạy lại nghe Phước Linh cười lạnh nói: “Người muốn cứu Đồng Lăng, nhưng người cho rằng thân thể của hắn còn có thể chống chịu được bao lâu nữa, hi hi, Tử Thần, hôm nay cho dù cùng đi đến chỗ chết với người thì ta cũng không cho người toại nguyện. Địa vị tôn chủ không là của ta, thì cũng sẽ không phải của người!” Chủy thủ trong tay hắn đột nhiên dài ra thêm một xích[4], dài giống như kiếm, Vô Song đang giằng co với hắn nhất thời không chuyển tay kịp đã bị trường kiếm sắc nhọn đâm trúng vai.

[4] Một xích: tương đương 1/3 mét.

Lâm Hề chỉ cảm thấy phần vai áo dần dần ướt đầm, cô đưa tay sờ lên, với kinh nghiệm nhiều năm qua bị những vết thương không rõ nguyên nhân đã nói cho Lâm Hề biết vết thương này tuy rách da chảy máu, nhưng không sâu, cô xoay người vừa nhìn thì kinh ngạc dừng bước chân lại...

Chỉ thấy tay trái của Đồng Lăng đang giữ chặt lấy cổ tay phải, ánh sáng màu đỏ máu trong mắt anh ta lúc sáng lúc tối, trong chốc lát run rẩy nói: “Tốt xấu gì cũng là người của bảy tộc Cận Vương, người cũng đừng xem thường ta.” Trong chốc lát lại hung ác gào thét. “Bộ tộc Độc Tâm chết tiệt! Rõ ràng là lũ phế vật yếu kém nhất...”

48.

“Vô Song, ra tay đi...” Đồng Lăng nhìn Vô Song, đầu đồ đầy mồ hôi nhưng ánh mắt rất tỉnh táo. “Nhân lúc tôi còn có thể giữ được hắn.” Mới vừa nói xong lời này anh ta lại lập tức lắc đầu: “Đáng giận! Đáng giận!”

Vô Song nắm chặt liêm đao, gân xanh trên tay lộ ra, khớp hàm của anh cắn chặt, Tử Thần từ trước đến nay giết người không chớp mắt lúc này lại có vẻ do dự như vậy, rõ ràng anh đã nói, nếu gặp lần sau sẽ không thủ hạ lưu tình, rõ ràng anh đã từng nói...

Bỗng nhiên, Đồng Lăng yên lặng, anh ta nhắm nghiền mắt lại, chủy thủ trên tay dần dần ngắn lại. Không chỉ Lâm Hề, ngay cả Vô Song cũng hiểu, có phải Phước Linh gặp tình thế không ổn nên đào tẩu hay không? Nhưng ngay sau đó, trong phút chốc Đồng Lăng lại mở hai mắt, trong ánh mắt một màu đỏ sẫm, anh ta mỉm cười: “Đi chết đi!”

Lâm Hề kêu lên thất thanh, khoảng cách giữa Vô Song và Đồng Lăng gần nhau như vậy, Đồng Lăng lại tấn công bất ngờ, cho dù Vô Song muốn tránh cũng không thể tránh, nếu đao này cắm vào người thì không chết cũng bị thương nặng!

Trong thời gian chớp mắt, chủy thủ đang đâm thẳng về hướng Vô Song bỗng nhiên chuyển hướng, xoay một vòng tròn lập tức cắm vào ngực của Đồng Lăng!

Máu tươi phun ra, người Đồng Lăng mềm nhũn ngã về phía trước, đồng tử của Vô Song vội co rút lại, theo bản năng đưa tay đỡ lấy Đồng Lăng, máu chảy ra từ ngực anh ta cuộn cuộn không ngừng, thấm ướt hai ống tay áo của Vô Song, lại tí tách nhỏ xuống mặt đất.

Sắc đỏ trong mắt Đồng Lăng dần dần nhạt đi, chỉ tức hận nói: “Đáng giận... cuối cùng cũng phải chết trong... tay ngươi, chẳng qua, giải thoát sớm một chút... Cũng tốt...”

Vô Song xoay người anh ta lại, nghe thấy hơi thở mỏng manh của Đồng Lăng, Lâm Hề ngờ ngác cất bước chạy qua, nhìn thấy cả Đồng Lăng đầy máu có chút không dám tin muốn chạm vào cây chùy thủ đang cắm trên ngực anh ta, nhưng còn chưa chạm đến thì đã thấy có cảm giác đau nên liền rút tay về.

Là đồ thật, như vậy chuyện đang diễn ra trước mắt cô, không có camera, không phải sốt cà chua, tất cả những chuyện này đều là thật...

Lông mi khẽ động, Đồng Lăng lại mở mắt ra, trong thành phố ô nhiễm này, ánh mắt của anh ta tựa như xuyên thấu mây mù, thu hết bầu trời đầy sao vào trong đáy mắt: “Vô Song, tôi vẫn luôn xem cậu là bằng hữu, bằng hữu sinh tử tương giao... Nhưng mà, bây giờ cứ xem như tôi ép cậu nợ tôi một món nợ tình nghĩa.” Anh ta mỉm cười. “Sau khi cậu làm tôn chủ, đừng quên tộc tôi nguyện trung thành... với cậu.”

Bàn tay Vô Song đang giữ lấy vai Đồng Lăng trở nên căng thẳng, các đốt ngón tay trắng nhợt, sau khi anh im lặng một lúc lâu mới nói:

“Tôi thề, nếu tôi kẻ vị, tất sẽ hậu đãi bộ tộc Độc Tâm.”

“Cám ơn...” Đạt được lời hứa hẹn này, Đồng Lăng hết ưu phiền cười yếu ớt, giống như đã hoàn thành tâm nguyện lớn nhất, hô hấp của anh ta từ từ giảm dần ngay cả giọng nói dường như cũng khó có thể nghe thấy được. “Vậy đứa em gái không hiểu chuyện của tôi, sau này tôi giao nó lại cho cậu. Còn Tiểu Nhu, đừng nói cho cô ấy... Không, vẫn nên nói cho cô ấy biết đi...”

Tâm nguyện cuối cùng, kỳ thật anh ta hy vọng Tiểu Nhu có thể càng kiên cường hơn, cho dù anh ta không còn tồn tại trong cuộc sống của cô bé thì mỗi ngày cô bé vẫn có thể mỉm cười rực rỡ.

Ánh sáng màu đỏ tỏa ra bao lấy Đồng Lăng, giống như thứ ánh sáng đỏ mà Lâm Hề nhìn thấy trong quá khứ, định mệnh chưa từng buông tha cho bất kỳ kẻ nào. Một tiếng vang nhỏ, trong luồng ánh sáng rực rỡ cuối cùng, một anh chàng nhả nhện vĩnh viễn biến mất, ngoại trừ ký ức thì cũng chưa từng để lại thứ gì.

Lòng ngực Lâm Hề nặng nề giống như bị ai đó đánh một quả chùy vào, đau đớn khó nhịn, cô nghĩ lòng mình đã dần dần chết lặng khi thấy rất nhiều người chết, rất nhiều sinh mệnh tan biến, dần dần sẽ thành thói quen, nhưng bây giờ cô mới phát hiện, cô không thể hình thành thói quen nhìn thấy cái chết của người khác, thói quen của cô chính là nhìn thấy Vô Song vì cứu cô hoặc là vì tự cứu lấy mình mà giết chết “Yêu quái”.

Con người vốn là sinh vật có tư lợi, khi nhìn thấy người có mối quan hệ tình cảm với mình gặp chuyện không may mọi người mới có thể ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Vô Song từng nói “chém giết lẫn nhau cho đến khi chỉ còn một người sống.” Lời này, cho tới bây giờ mới chính thức được chứng thực trong lòng Lâm Hề.

Chỉ cần Vô Song muốn sống, như vậy trong chiến trường “Tranh cử” này người mà anh gặp đều phải chết, mặc kệ là bạn tốt cỡ nào, tình cảm như tay chân cỡ nào đi nữa... Cho nên anh không muốn có người đi theo mình, tình nguyện chiến đấu đơn độc cũng không muốn có liên hệ với bất kỳ kẻ nào. Vô tình đương nhiên sẽ không bị thương tổn.

“Vì sao phải như vậy...” Lâm Hề khàn giọng hỏi. “Vì sao phải anh chết tôi sống?”

Vô Song đứng dậy, liềm đao trong tay biến mất, giọng nói của anh lạnh nhạt giống như thường ngày. “Bởi vì đây là quy tắc.”

Lâm Hề cúi đầu, nắm chặt nắm tay: “Đây là... quy tắc khôn kiếp gì, đây rõ ràng là một quy tắc sai lầm.” Vì sao còn muốn tiếp tục, không ai cảm thấy thật buồn cười sao? Khoác trên mình một món nợ máu, một mình bước lên ngôi vị lạnh lẽo vô vị như thế, rốt cuộc có ý nghĩa gì.

49.

Một giọng nam ôn hòa giống như bài mở đầu cho một án văn mới, dịu dàng vọng vào trong đầu cô bé: “Có thể nghe thấy giọng của anh không?”

Tiểu Nhu mở to mắt, không dám tin sờ lỗ tai mình, Đồng Lăng khẽ cười: “Đến đây, thử dùng giọng nói trả lời anh đi.” Tiểu Nhu khó hiểu nhìn anh ta, cô bé chưa từng nghe thấy giọng nói của ai đương nhiên cũng không hiểu anh ta đang nói gì, nhưng cảm thụ thánh giác trọn vẹn như vậy khiến cho cô bé ngạc nhiên không thôi.

Đồng Lăng biết được điểm này, thờ dài, nhưng anh ta cũng không nổi giận, mỉm cười xoa đầu Tiểu Nhu. “Không vội, chờ sau này anh nhất định sẽ tìm được biện pháp lấy lại những thứ mà ông trời đã trộm mất của em.”

Ừ, cô bé vẫn chờ ngày nào đó.

Khi cô bé mở mắt ra đã thấy trần nhà màu trắng âm đạm, chớp mũi có mùi thuốc khử trùng, cảnh tượng cả người cô bé vô lực, té xỉu trước đó lại xuất hiện trong đầu, Tiểu Nhu chậm rãi nâng tay lên, cánh tay cảm dịch truyền trắng nhợt đến dọa người, không hề có dấu vết nhuộm màu máu.

Đó có lẽ là mộng... Nhưng vì sao cô bé lại nằm trong bệnh viện?

Xoay đầu sang bên cạnh, Lâm Hề đang tựa đầu vào giường cô bé ngủ đến thành thực, ánh mắt lại chuyển sang hướng bên cạnh một chút, anh chàng mặc

áo khoác màu đen đang đứng tựa người vào tường, ánh mắt thản nhiên nhìn lại cô bé. Trong lòng cô bé vẫn sợ hãi anh chàng kia, trong mắt anh ta ẩn chứa thứ gì đó nhưng cô không thể đọc được.

Anh chàng đó không nói một lời ném một khối thủy tinh màu cam lên giường cô bé, Tiểu Nhu đưa tay cầm khối tinh thạch lên, rõ ràng là vật không có độ ẩm nhưng vì sao cô bé lại có cảm giác tảng đá kia như truyền ra một hơi ấm quen thuộc, một hơi ấm khiến cho cô bé cảm thấy an tâm. Tựa như ánh mặt trời xuyên qua làn sương mù dày đặc, ấm áp dào dạt chiếu vào trong lòng, lại giống như nụ cười và giọng nói dịu dàng của Đồng Lăng làm cho lòng cô bé bình yên.

Tiểu Nhu còn đắm chìm trong cảm giác kỳ lạ ấy, Lâm Hề ngủ bên giường động đậy hình như là sắp tỉnh. Ánh mắt Tiểu Nhu đảo sang phía tường, đã chẳng thấy bóng dáng của anh chàng áo khoác đen kia.

Lâm Hề dụi mắt ngồi dậy, vừa lúc chạm vào ánh mắt của Tiểu Nhu, tất cả ký ức lại tái hiện trong đầu, cô há miệng thở dốc, không biết phải kể lại hết toàn bộ câu chuyện như thế nào. Nghe nửa ngày, cuối cùng cô đã nắm lấy bàn tay đặt trên giường kia, viết: “Đồng Lăng trở về nhà của anh ấy rồi.”

Phải làm thế nào để nói với cô bé rằng người kia sẽ không bao giờ trở về đây nữa, Lâm Hề không biết. Tuy rằng Đồng Lăng nói không cần giấu giếm Tiểu Nhu, nhưng nói sự thật cho cô bé biết có thể sẽ khiến cho cô bé kiên cường hơn sao, Lâm Hề chỉ có thể nghĩ thời gian là biện pháp tốt nhất có thể mài mòn tình cảm của Tiểu Nhu dành cho Đồng Lăng, chờ đến lúc sau khi cô bé từ từ bình tĩnh lại thì cái gì cũng sẽ tốt hơn.

Cũng chưa từng nghĩ Tiểu Nhu cứ nhiên kéo tay Lâm Hề qua, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng viết vào trong lòng bàn tay của cô: “Em biết.”

Hai chữ này khiến cho Lâm Hề có chút bất an, cô bé biết, cô bé biết bao nhiêu...

“Chị à, em muốn ở một mình.” Mỗi nét chữ cô bé viết ra rất chậm, nhưng vô cùng kiên định.

Lâm Hề không còn cách nào đành phải nói lời tạm biệt rồi ra về.

Lúc cô về nhà thì đã hoàng hôn rồi, mở cửa ra lại không thấy bóng dáng của Vô Song đâu. Sau trận ác đấu ngày hôm qua Lâm Hề phải đưa Tiểu Nhu đi bệnh viện, cô cũng muốn đi chích ngừa vì bị mấy con mèo cắn, Vô Song lại chán nghe cô già mồm, cực kỳ khinh thường hành động như vậy của cô, như thế nào cũng không chịu đi theo cô, tâm trạng Lâm Hề cực kỳ nặng nề, lười tranh luận với anh, tự mình đến bệnh viện ở với Tiểu Nhu cả đêm.

Tứ Ly thấy Lâm Hề trở về, cười hi hi chào hỏi cô: “Chị đâu à, có phải lúc trước chị làm đồ ăn cho tôi rất vất vả.”

Lâm Hề đảo mắt nhìn lại mới phát hiện anh ta đã sắp xếp hai túi thực phẩm to, cô ngăn ra: “Anh phải đi à?”

“Đúng vậy, bảy tộc Cận Vương chia làm hai phe, trong tổ chức sẽ nổi lên không ít phong ba, tôi thân là tộc trưởng đương nhiên phải trở về trấn thủ.” Tứ Ly vuốt vuốt mái tóc. “Chị đâu à, có phải cảm thấy tôi rất có trách nhiệm hay không, nếu không cẩn thận bị tôi mê hoặc, vậy bỏ Vô Song đi, ở cùng với tôi, vì chị, tôi nguyện ý đánh cược tính mệnh với Vô Song.”

Lời này, đương nhiên là câu nói đùa, nhưng Lâm Hề lại không bị bộ dáng kỳ quái của anh ta chọc cười, trong lòng vẫn mang tâm trạng nặng nề, cô có chút mất mát gật đầu: “Anh cũng phải đi rồi.” Tuy rằng mấy ngày nay chưa từng nói chuyện nhiều với Tứ Ly, nhưng lúc ngẫu nhiên bị Vô Song chọc tức đến giận chân, Tứ Ly nói mấy câu chọc cười cũng có thể trợ giúp Lâm Hề giảm bớt tâm trạng buồn bực một chút. Nhưng bây giờ anh ta cũng phải trở về.

Trên căn bản, đối với những người thế giới kia mà nói, nơi này cũng chỉ là một chiến trường để thi đấu, đánh xong thì rời khỏi, mặc kệ là người thi đấu hay là quân chúng, ai cũng không ở lại.

Bao gồm cả Vô Song...

Tâm trạng vốn nặng nề lại càng suy sụp.

“Ai nha, chị luyện tiếu tôi à, hay là chị bỏ trốn cùng với tôi đi.” Lâm Hề cười khở, lắc lắc đầu, Tứ Ly chu miệng. “Ồi, vẻ mặt của chị và Song Nhi trầm trọng như vậy khiến cho tôi không quen đó nha, mất đi cũng đã mất đi rồi, nhìn về phía trước mới có lối thoát mà thôi, lại đây, chị đâu, cười một cái nào.”

Lực chú ý của Lâm Hề đã bị câu nói trước đó của anh ta hấp dẫn: “Tâm trạng của Vô Song... Cũng không tốt?” Nhưng ngày hôm qua khi mọi chuyện đã yên ổn thì nét mặt của anh chẳng khác gì ngày thường, vẫn cứ lạnh nhạt đó thôi.

Tứ Ly thu lại làm ra dáng vẻ chọc cười, mỉm cười: “Song Nhi là một người bề ngoài thì lạnh lùng như trong lòng lại có nhiều tình cảm, tâm trạng dù có xấu đến cỡ nào cũng không biểu lộ ra ngoài, khi chị hiểu cậu ấy hơn một chút thì sẽ biết thôi. À, đúng rồi, Song Nhi đang ở trên nóc nhà.” Anh ta giống như vô tình nói ra câu này, lại nói “Tôi xem trong tủ lạnh còn có thứ gì có thể mang về không...” Sau đó xoay người đi vào phòng bếp.

Nghe thấy âm thanh Lâm Hề đã rời khỏi, Tứ Ly cười nhạt: “Đính hôn với em gái của bạn thân, lại thân mật với ‘đồng thể’ của mình ở thế giới này, ai nha, Song Nhi gặp phải nợ đào hoa rồi, tôi mới không thừa nhận đã biết là lừa cháy mà vẫn đồ thêm dầu đầu nha, ha ha ha ha.”

Đẩy cánh cửa sắt trên nóc nhà ra, Lâm Hề liếc mắt một cái liền thấy Vô Song đang ngồi xếp bằng trên thành lan can, lưng thẳng tắp, anh đang nhìn khoảng trời chiều nơi phương xa, bóng kéo dài trên mặt đất, thoạt nhìn có vài phần cô tịch không giải thích được.

Lâm Hề do dự một lúc, lặng lẽ đi đến bên phải Vô Song, cô tựa vào lan can, nghiêng đầu đánh giá Vô Song, mặt anh không chút thay đổi, con người đen đã nhuộm màu vàng của sắc chiều, Lâm Hề nhìn anh, mở miệng vài lần mà chẳng nói được câu nào. Vô Song chưa từng nhìn cô chỉ nói: “Thừa dịp tôi còn tỉnh táo để nói chuyện cô nên cách xa tôi một chút.”

Lâm Hề không để ý đến lời cảnh cáo của anh, nhẹ giọng hỏi: “Vô Song anh... cảm thấy khó chịu sao?”

Vô Song trầm mặc không nói lời nào, lúc Lâm Hề nghĩ anh sẽ không trả lời, giọng nói của anh lại nhẹ nhàng lọt vào lỗ tai: “Điều đó quan trọng lắm sao?” Không đợi Lâm Hề trả lời, anh lại thản nhiên nói: “Đây vốn chính là trò chơi sinh tử, từ cái ngày trở thành người đề cử thì phải biết rằng sẽ mất đi tất cả. Hơn nữa, cho dù có cảm xúc khó chịu thì cũng chẳng có kết quả gì, khổ sở bị thương thống khổ, những cảm xúc đó điều không thể thay đổi sự thật, cho nên, đừng hỏi tôi có hay không có những cảm xúc vô dụng bộc lộ nội tâm nhu nhược kia.”

Quả thật Vô Song có tâm trạng như vậy...

Lâm Hề cúi đầu nhìn tay của mình, bình thường ít khi cô nói ra suy nghĩ của mình, đặc biệt khi đang ở cùng một người bất đồng quan điểm với cô, nhưng đối tượng là Vô Song, cô không biết như thế nào lại nói ra một cách lưu loát: “Tôi không biết cảm xúc này có thể thay đổi cái gì hay không, cũng không biết chúng nó có quan trọng hay không, nhưng mà, lúc mất đi bạn bè, lúc cảm thấy suy sụp, có tâm trạng như vậy là chuyện đương nhiên.”

Lâm Hề không biết vì sao mình lại xúc động: “Thừa nhận đau khổ cũng không ý nghĩa là yếu đuối, sau khi khóc xong thì hôm sau vẫn có thể đứng lên tiếp tục bước đi, trong mắt tôi đó cũng là một người anh hùng kiên cường.” Cô có chút khấn trương nắm chặt lòng bàn tay. “Tôi biết mình nhát gan lại vụng về, không làm được chuyện gì, nhưng Vô Song nếu anh cảm thấy đau khổ, có lẽ có thể tâm sự với tôi, nói không chừng có thể dễ chịu một chút.”

Vô Song nghiêng đầu yên lặng nhìn Lâm Hề, gương mặt in nghiêng của cô trong ánh chiều tà khiến cho anh thất thần, lời nói ấy lại làm anh ngây người một lúc khá lâu, anh quay đầu sang chỗ khác, im lặng một lát nói: “Chắc, cô mà cũng có thể nói ra mấy lời này, hôm nay mặt trời lặn ở phía đông sao.”

Ngữ khí trong lời nói này của Vô Song vô cùng đáng ghét, nếu là lúc bình thường thì Lâm Hề đã nhào đến tranh cãi với anh, nhưng hôm nay cô lại yên lặng lắng nghe lời anh nói, cô cẩn thận suy nghĩ, anh nói rất đúng, Lâm Hề của trước kia nào dám nói với người khác như vậy, nhớ lại mấy ngày từ khi Vô Song đến đây, anh đã mang đến cho cô vô số phiền muộn, nhưng cũng vô tình khiến cho cô cười mở không ít, mặc kệ là tranh cãi hay là đùa giỡn, đều vô tình làm cho cô dừng cảm hơn.

Theo góc độ này mà nói, cô cũng nên nói một lời cảm ơn với Vô Song mới đúng...

“Được rồi, tôi rất khó chịu.”

Khi Lâm Hề còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì đột nhiên Vô Song nói ra câu này một cách nhanh chóng, anh giả vờ như không có việc gì mà nhìn về phương xa, nhưng đợi trong chốc lát vẫn không nghe thấy phản ứng của Lâm Hề, anh lại quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm Hề ngơ ngác nhìn anh chằm chằm, miệng hỏi lời ngốc nghếch: “A, anh nói cái gì?”

Vô Song neho mắt lại, mắt hướng trở mình bước xuống lan can, đứng khoanh tay, nhìn thẳng Lâm Hề: “Tôi cảm thấy khó chịu. Không phải cô đã nói nếu tôi nói với cô thì tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, nhanh lên, làm cho tôi dễ chịu đi.”

Lâm Hề đứng ngơ ngác, tư duy không cách nào theo kịp Vô Song.

Vô Song nhiu mày: “Cô gạt tôi thì cô cảm thấy vui lắm sao?”

Đâm lao phải theo lao, Lâm Hề chần chờ vươn tay đưa đến đầu của Vô Song, tay cùng đỉnh đầu chạm nhau, trong chớp mắt hai người đều cứng ngắc, Vô Song theo bản năng hạ đầu xuống, khiến cho Lâm Hề vuốt ve càng thuận tiện, Lâm Hề cứng ngắc vỗ hai cái: “Này... đừng đau khổ nữa.”

Một người không có thói quen an ủi kẻ khác, một người không có thói quen được người khác an ủi, hành động ảm áp như vậy bị bọn họ làm đến chẳng ra sao cả. Nhưng Vô Song lại giống như bị cây gỗ đánh vào đầu, trong lúc được an ủi thì ánh mắt của anh trở nên vô cùng dịu dàng hơn.

Hình như là... đã dễ chịu hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: SỰ BAO DUNG THÔNG HIỂU MỚI LÀ TÌNH YÊU CHÂN THẬT

Tứ Ly tránh ở cầu thang thấy màn này nhin không được thờ dài nói: “Tình huống này mà không biết lợi dụng ôm một cái, Song nhi thật đúng là ngốc

nghech đến hết thuốc chữa.”

Một hòn đá nhỏ bắn vào xương đùi của Tứ Ly, Tứ Ly rên một tiếng, nghe Vô Song lạnh lùng nói: “Đi ra.”

Tứ Ly bủi môi đi ra ngoài, thấy hai người kia đang đứng ngay ngắn chỉnh tề, anh ta cười nói: “Ai nha, không cần câu nệ như vậy, tư thế vừa rồi của hai người thế nào thì cứ giữ nguyên thế ấy, cứ coi như không có tôi là được rồi.”

Hai má Lâm Hề hơi hơi đỏ lên, Vô Song chán ghét nói: “Chùng nào cậu về vậy?”

“Sắp đi rồi, lên đây nói lời tạm biệt với hai người nè.” Tứ Ly tiến tới vỗ vai của Vô Song. “Song nhi, sau này không có tôi, cậu nhất định phải tự giữ gìn sức khỏe!”

“Chắc, nói lời vô nghĩa, cút nhanh đi.”

Tứ Ly không để ý tới lời nói độc ác của anh, ngửi ngửi người anh: “A, tôi đã nói mùi trên người anh có cái gì đó không đúng lắm, thì ra là không có mùi của tinh thạch Độc Tâm, khối tinh thạch màu vàng kia đâu? Rớt sao? Ai nha, rất đáng tiếc, thứ tốt như vậy nếu tặng cho tôi thì tuyệt biết bao.”

Vô Song lạnh lùng nhìn anh ta: “Có thời gian nói nhiều chuyện vô nghĩa như vậy, không bằng sớm trở về đi, sau trận ác chiến ngày hôm qua chắc trong tổ chức sẽ xảy ra rất nhiều chuyện...”

Tứ Ly cười tiến đến nói nhỏ bên tai Vô Song: “Song nhi, cứ kín đáo khó hiểu như vậy không thể khiến cho phụ nữ thích cậu được đâu.”

Vô Song nheo mắt lại: “Cậu càng ngày càng nói toàn mấy chuyện thừa thãi.” Anh nhấc một chân đạp mạnh lên mu bàn chân của Tứ Ly, Tứ Ly kêu đau một tiếng, Vô Song nhân cơ hội này nắm lấy vạt áo của anh ta, ném anh ta ra khỏi mái nhà giống như ném túi rác.

Lâm Hề hoảng hốt, ánh mắt nhìn theo bóng của Tứ Ly đang rơi xuống dưới lầu, nào ngờ bóng dáng của Tứ Ly lại biến mất giữa không trung, Lâm Hề hốt hoảng chưa bình tĩnh lại, nhìn Vô Song: “Tùy tiện... ném người như vậy thật sự không có vấn đề gì sao...”

“Cậu ta không chết được.” Vô Song liếc mắt nhìn Lâm Hề. “Như thế nào, cô cũng muốn thử sao?”

Lâm Hề cuống quýt lắc đầu, Vô Song nhấc chân bước vào: “Trở về nấu cơm, đổi bụng.”

Lâm Hề đuổi theo sau, do dự mở miệng: “Vậy tinh thạch Độc Tâm mà vừa rồi Tứ Ly nói là của Đồng Lăng sao?”

“Ừ.”

Ánh mắt Lâm Hề sáng lên: “Anh không thấy nó từ khi nào thế, có biết đánh rơi ở nơi nào hay không? Tôi quay lại tìm, tốt xấu gì cũng coi như là di vật duy nhất... mà Đồng Lăng để lại, đưa cho Tiểu Nhu giữ lại làm kỷ niệm cũng tốt, chung quy cũng không thể để sau này khi cô bé nhớ đến khoảng thời gian này lại chẳng có cái gì chứng minh, tựa như một giấc mộng, như vậy đối với Đồng Lăng mà nói hẳn cũng là một nỗi bi ai.”

Bước chân Vô Song không ngừng lại, thản nhiên nói: “Ai biết mất ở đâu chứ.”

Về nhà ăn cơm xong, Vô Song lại nằm trên ghế sofa xem phim võ hiệp giống như thường ngày, Lâm Hề trở vào phòng mình đọc sách. Tứ Ly đi rồi, cho dù Vô Song vẫn bật âm thanh tivi rất lớn, nhưng trong phòng khó tránh khỏi có vẻ quanh quẩn.

Lâm Hề cầm bút nhìn sách tham khảo, nhưng trong đầu suy nghĩ việc khác, ngẫm nghĩ trong chốc lát, cô vẫn không nhìn được, mở cửa đi đến bên cạnh sofa.

Vô Song liếc mắt nhìn cô một cái: “Chắc, đây là cường độ âm thanh nhỏ nhất mà tôi có thể chỉnh, đừng hòng bắt tôi chỉnh nhỏ hơn nữa.”

Lâm Hề im lặng ngồi xuống, hít sâu nói: “Tôi đã cẩn thận suy nghĩ, vẫn nên chính thức xin lỗi anh về chuyện ngày hôm qua.”

Vô Song ngẩng ra, chớp mắt sững sốt trong phút chốc, sau đó nhanh chóng chỉnh âm thanh tivi xuống nhỏ nhất, thay đổi cái tư thế nằm giống như đại gia: “A, phải không, vậy cô nói lớn tiếng một chút. Bằng không tôi sẽ không tha thứ cho cô.”

“Vậy, cảm ơn anh cứu tôi nhiều lần như vậy, còn nữa, cảm ơn anh kiên cường sống đến hiện tại.”

Oán giận vì sao bọn họ song sinh cùng mệnh đã vô dụng, Lâm Hề dần dần nhận thức rõ ràng thế giới của Vô Song có bao nhiêu tàn khốc, Lâm Hề cũng có thể từ từ tưởng tượng được cuộc sống trước kia của anh có bao nhiêu gian khổ, anh sống đến hiện tại, không thể không bảo vệ Lâm Hề đến bây giờ. Lâm Hề cười cười: “Cũng may người song sinh cùng mệnh với tôi là anh.”

Ngực Vô Song tựa như bị một trận đòn đánh mạnh, quá khứ lướt qua trong đầu, anh hơi hơi hạ mi mắt xuống, cảm xúc trong lòng bắt đầu dâng trào.

“Tuy rằng chúng ta song sinh cùng mệnh, nhưng giống như thật xa lạ với nhau, tôi còn chưa hiểu biết hết Vô Song anh rốt cuộc là một người như thế nào, những quá khứ của anh đã trải qua những chuyện gì. Anh cũng vậy, anh cũng chưa hiểu rõ về tôi. Tôi có rất nhiều khuyết điểm, lúc tâm trạng không tốt rất dễ giận chó đánh mèo, lúc cãi nhau sẽ nói ra không ít câu ‘nghĩ một đằng nói một nẻo’, khi ở chung người khác thì có vẻ tự ti, rất nhiều lúc khi đối mặt với những một số chuyện thì tôi không biết làm như thế nào mới là đúng, làm như thế nào mới là sai...” Lâm Hề dừng một chút nói. “Nếu có thể, chúng ta có thể làm quen lại một lần nữa không, tôi tên là Lâm Hề, tự ti nhất gan, tôi có rất nhiều tính nết khiến người ta không thích, nhưng tôi nguyện ý sửa

chữa, tôi nguyện ý thử thay đổi khiến cho bản thân mình càng tốt hơn, Vô Song, trong những ngày sống chung với nhau anh có thể cố gắng thông hiểu và bao dung cho tôi không?”

Vô Song trầm mặc hồi lâu, anh mất thần nhiên nhìn cô: “Nếu tôi nói không thể?”

Giống như khuôn mặt nóng dán vào cái mông lạnh, trên trán Lâm Hề nổi gân xanh, cô nhịn xuống, suy nghĩ trong chốc lát, đi đến bên cạnh Vô Song, vươn tay xoa xoa đầu của anh, cười nói: “Vậy để tôi cố gắng thông hiểu và bao dung cho anh trước.”

52.

“Xương sườn heo, hành lá, cuộn giấy, sườn heo xào chua ngọt...” Lâm Hề nhỏ giọng đọc hóa đơn mua sắm, nhíu mày nhìn Vô Song đang ở phía sau một tay xách đồ một tay ăn đồ ăn vặt, cô nén giận. “Không phải đã mua sườn heo về nhà nấu sao, vì sao anh còn chọn thêm món sườn heo xào chua ngọt, thức ăn nấu chín ở siêu thị rất mắc đó.”

Vô Song ăn một mồm thức ăn, than thở nói: “Siêu thị làm ngon hơn.”

Tài nấu ăn bị người ta xem thường, Lâm Hề bắt mắt nheo mắt lại: “A, phải không, vậy hôm nay anh chỉ ăn cái này là được rồi, dù sao tôi nấu cũng chẳng ngon mà.”

Vô Song nuốt đồ ăn vặt xuống, không chút để ý nói: “Không có việc gì, cô nấu ra rồi thì tôi cũng miễn cưỡng nuốt xuống.”

Lâm Hề siết chặt lòng bàn tay: “Anh, anh thật sự là...”

Thấy cô sắp phát hỏa, Vô Song lập tức nói: “Không phải cô đã nói cô sẽ cố gắng thông hiểu và bao dung cho tôi sao? Bao dung đó nha.”

Lâm Hề ghen lời nửa ngày, hít sâu nhìn con tức giận xuống, chỉ biết cúi đầu xăm xăm đi về phía trước, nhưng lại vô ý đụng là ngực người khác, Lâm Hề cuống quýt xin lỗi, lại nghe giọng nữ lớn tiếng reo lên: “A! Cô chính là cô gái ấy... Cô gái yêu thầm anh trai tôi!”

Tiếng reo to này của cô ta khiến cho mọi người xung quanh đều quay đầu nhìn, Lâm Hề ngẩng đầu nhìn, nữ sinh tóc quăn mắt to này không phải là em gái của Quý Nhiên ngày đó đã náo loạn một trận ở tiệm sách. Nghĩ đến lời nói của Vô Song bữa đó, Lâm Hề xấu hổ đến mức không chịu được, ánh mắt của những người xung quanh mang đến cho Lâm Hề không ít áp lực, Lâm Hề nói vài tiếng áy náy xin lỗi rồi quay đầu muốn đi, không ngờ nữ sinh kia lại túm lấy tay của cô, quay đầu ra sau gọi: “Anh Nhiên, anh tới xem, chính là cô ta, tự anh hỏi cô ta, ngày đó có phải chính miệng cô ta nói hai người có quan hệ với nhau hay không!”

Lâm Hề nhìn theo ánh mắt của cô ta, Quý Nhiên đang cau mày đi về hướng này, ngày đó say khi Quý Nhiên gọi điện cho Lâm Hề uyển chuyển “sa thải” cô, Lâm Hề vẫn nghĩ khi gặp lại phải giải thích với anh ta như thế nào, nhưng nào ngờ gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này, cô muốn giãy ra khỏi bàn tay đang nắm chặt cánh tay mình, thậm chí nhanh chóng chạy thoát.

Nữ sinh tóc quăn nào buông tha cô, giữ càng chặt hơn, lúc hai người đang kéo qua kéo lại, người tới xem náo nhiệt cũng càng ngày càng nhiều.

Vô Song vạn phần không hiểu rốt cuộc Lâm Hề đang sợ cái gì, có anh ở phía sau, loại người ngay cả một con gà cũng giết không được lại có thể khiến cô thành ra như vậy? Nhưng mặc kệ trong lòng chán ghét Lâm Hề như thế nào, anh vẫn là cảm thấy không thể để cho người khác ức hiếp Lâm Hề dễ dàng như vậy, anh vừa muốn tiến lên, chợt nghe một người quát lớn: “Quý San! Em buông tay ra cho anh!” Tim Lâm Hề đập mạnh, ngẩng ngẩng nhìn Quý Nhiên đang tiến đến, anh ta kéo tay Quý San ra, nhíu mày trừng mắt nhìn cô ta. “Em đang âm ỉ cái gì thế.”

Sự xuất hiện của Quý Nhiên làm cho những người chung quanh có chút ồn ào nghị luận, những người đi đường này có rất nhiều sinh viên học cùng trường với bọn họ, cho dù không biết Lâm Hề, nhưng số người biết Quý Nhiên cũng không ít, tiết mục hai nàng tranh một chàng vẫn luôn là tiết mục được mọi người yêu thích nhất.

“Anh Nhiên, em không có!” Quý San sốt ruột. “Thật vất vả mới nhìn thấy cô ta, đương nhiên muốn cô ta nói rõ ràng, bằng không anh lại làm em chịu oan ức!”

Quý Nhiên quay đầu nhìn Lâm Hề, anh ta thở dài, có chút ngượng ngùng nói: “Thật xin lỗi nha Lâm Hề, em gái mình không hiểu chuyện...”

“Anh Nhiên!” Quý San không cam lòng, còn muốn âm ỉ, Quý Nhiên trừng mắt nhìn cô ta một cái còn chưa nói gì thì trong đám người vây quanh bỗng nhiên có một cô gái tóc ngắn chen vào: “Làm sao vậy làm sao vậy, San San em lại tranh cãi với người ta à, chị đang đứng ở xa chợt nghe thấy tiếng em hét.”

53.

Lâm Hề ngẩn ra, hạ tầm mắt, đơn giản là cô nhìn thấy ánh mắt mà Quý Nhiên nhìn cô gái này, đó là ánh mắt dịu dàng như nước, không giống nét ôn hòa bình thường, mà là ánh mắt giằng co, luyến tiếc nhìn những cử động trên gương mặt của cô ấy... Lâm Hề nghĩ thầm, chắc là anh ta có tình cảm đặc biệt với cô gái này...

Quý San vừa thấy cô gái mới đến, lập tức cáo trạng nói: “Chị Tư Tư, chính là cô ta, cô gái yêu thầm anh Nhiên.”

Ánh mắt của cô gái được gọi là Tư Tư kia dừng ở trên người Lâm Hề, rồi sau đó lại chuyển tới Quý Nhiên, nghiêm mặt hỏi: “Nhanh lên! Thành thật giải thích cho em biết!” Quý San tiếp lời: “Đúng đó đúng đó, thành thật khai báo!”

Quý Nhiên bắt đầu dĩ thời dài: “Chỉ là bạn học bình thường mà thôi, anh phải vội thi đấu, nhờ cô ấy giúp trông hộ tiệm sách... Hai người thật sự là...”

Tư Tư ngăn ra: “A, cũng chỉ là giúp đỡ trông dùm tiệm sách.” Cô ấy gật đầu sang sang cười. “Ha ha, vậy thật còn phải cảm ơn bạn đã giúp đỡ Quý Nhiên nhà tôi.”

Lâm Hề cố gắng mỉm cười: “Không có, a, lúc đó vừa đúng lúc mình đang thiếu tiền, cho nên coi như làm thêm thôi mà, trong tiệm của Quý Nhiên cũng có rất nhiều sách chuyên ngành của chúng ta, mình đang chuẩn bị thi cao học, cho nên đúng lúc đến đó đọc sách luôn, cũng giúp ích cho mình rất nhiều.”

Tư Tư sợ hãi than: “Bạn rất cố gắng nha.” Quý Nhiên vỗ ót. “Aiz, đúng, thiếu chút nữa quên mất tiền lương của bạn, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng không thiếu bạn được.” Nói xong lấy tiền ra khỏi túi, đếm hai trăm đồng đưa cho Lâm Hề.

Lâm Hề cười tiếp nhận: “Mình cũng không khách khí nhận lấy, lần này thật sự là ngại quá, kỳ thật chưa giúp cho bạn được gì.” Lời của cô rất khách sáo.

Đột nhiên Quý San nghi ngờ hỏi: “Vậy lần trước cô nói đã xảy ra quan hệ với anh trai tôi là như thế nào?”

Người Lâm Hề cứng đờ, trong lòng đang nghĩ ngợi cách ứng đối, sau lưng đột nhiên truyền đến một âm thanh: “Hà? Chính miệng cô ấy nói cô ấy có quan hệ với anh trai cô à?”

Quý San liếc mắt nhìn Vô Song đang đứng phía sau, trả lời: “Cô ta... không có chính miệng nói, nhưng là anh chính miệng nói!”

Vô Song tiến lên khoác vai Lâm Hề, lấy tư thế tràn ngập dự vọng chiếm hữu lạnh lùng trừng Quý San. “Cô nói, chính miệng tôi nói người phụ nữ của tôi có quan hệ với anh trai của cô?”

“Đúng vậy, anh nói...” Quý San ngăn ngó, lời này nghe như thế nào cũng có chút không thích hợp, trong nháy mắt mọi người xung quanh đều kết luận là cô gái này đang nói chuyện hàm hồ, cho dù cô ta còn muốn giải thích thì cũng không ai nghe, Tư Tư lời kéo Quý San, cười cười xin lỗi Lâm Hề, sau đó đi mất.

Quý Nhiên nhìn Vô Song và Lâm Hề, thấy hai người có dáng vẻ đang sống chung, anh ta hiểu rõ: “A, khó trách lần trước hai người đang cãi nhau, ai nha, cư nhiên bị bạn lừa rồi, ha ha, hôm nay thật xin lỗi, hẹn gặp lại, chúc hai người hạnh phúc.”

Diễn viên đi rồi, người vây xung quanh cũng tan, chỉ còn Lâm Hề và Vô Song đứng ở trên đường, Vô Song ngoáy ngoáy lỗ tai: “Chắc, sao câu nói cuối cùng này nghe như thế nào cũng chói tai vậy ta.”

“Vô Song, anh xem không phải tôi cũng đã trưởng thành sao.” Lâm Hề bỗng nhiên nở nụ cười. “Ít nhất, tôi có thể nói chuyện lưu loát lừa gạt người ta...” Cô định lặng lẽ thích Quý Nhiên thôi, bị người khác phát hiện tâm tư không dám thổ lộ, huống chi bây giờ cô biết Quý Nhiên đã có người yêu, cô không thể làm gì được, nhưng ít ra có thể giúp Quý Nhiên thoát khỏi sự hiểu lầm do cô mà ra... Tuy rằng đây cũng không phải chuyện hiểu lầm gì.

Lâm Hề cảm thấy cô gái kia rất tốt, bây giờ ngoại trừ việc cô từ từ học cách tạo ra vẻ ngoài kiên cường thì cũng muốn học cách làm thế nào để thu lại tình cảm của mình.

“Này, chẳng lẽ cái này gọi là ‘không cần hồi đáp’?”

Vô Song nhìn Lâm Hề hỏi: “Không cái gì?”

“Đó là... tôi thích anh ta.” Nói ra mấy chữ này, má cô ửng đỏ, ít nhất cô đã thừa nhận đoạn tình cảm này trước mặt người khác, coi như là cho tự cho mình một công đạo, kế tiếp, sẽ từ từ buông xuống.

Nét mặt lúc này của Lâm Hề lại làm cho Vô Song thất thần một lúc.

Cảm giác được người ta thích như thế nào? Cho dù không cần đe dọa đối phương cũng nguyện ý trả giá vì bạn, không có ích lợi gì thì cô ấy cũng nguyện ý một lòng với bạn, cảm tình như vậy... Anh chưa từng có, thật muốn ném thử cảm giác đó.

Vô Song hạ tầm mắt, thấy Lâm Hề đặt tay ở trên ngực cố gắng hô hấp như là đang xoa dịu cơn đau nào đó, đột nhiên Vô Song cảm thấy trong lòng khó chịu, giống như bị xương cá đâm vào, cảm giác không thoải mái đến kỳ lạ.

Như vậy là thích sao, tên đàn ông ấy đã từng làm gì cho cô ấy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: CÁI GỌI LÀ NGƯỜI PHIÊU DU TRONG GIANG HỒ

Lễ Quốc khánh và Trung Thu cùng đến một lúc, tuy rằng trước kia đối với Lâm Hề thì lễ hay không lễ cũng như nhau, nhưng bây giờ đã có Vô Song, cô vẫn là quyết định phải lấy đạo đãi khách để cho anh trải qua những ngày lễ hội của Trung Quốc một cách vui vẻ.

Cô kéo Vô Song đến siêu thị mua bánh trung thu, chọn mấy cái tính mang đến cho Tiểu Nhu, nhưng khi hai người bọn họ đến bệnh viện thì không thấy Tiểu Nhu, vừa hỏi mới biết được Tiểu Nhu bị bệnh tự kỷ nên chuyển viện.

“Bệnh tự kỷ?” Lâm Hề kinh ngạc. “Xin hỏi anh có biết cô bé chuyển đi đâu không?”

Y sĩ mỉm cười xin lỗi: “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà hình như bệnh tình không nghiêm trọng lắm, lúc trước còn thấy cô bé vẽ rất nhiều bức tranh, rất đẹp, cô bé vẽ một khung cảnh cô bé và một chàng trai đang cùng nhau bước trên đường, lúc là con đường phố phồn hoa náo nhiệt, lúc là một con đường nhỏ ở nông thôn, có lẽ nên bảo anh chàng đó ở bên cạnh cô bé lúc điều trị thì bệnh tình sẽ nhanh chóng khỏi thôi.”

Lâm Hề lặng im không nói gì, sau khi ra khỏi bệnh viện, Vô Song liếc mắt nhìn cô nói: “Ôm vọng tương đối với người đã chết là chuyện đáng buồn. Nhưng nếu nghĩ theo một phương diện khác, cô bé đã để cho người ấy vẫn sống mãi trong lòng mình.”

Lâm Hề gật gù đầu, lập tức ngăn ngại: “Anh đang... an ủi tôi sao?”

Vô Song không có phản ứng gì, Lâm Hề chạy phía sau liên tục truy hỏi, Vô Song ngại phiền, lấy một miếng bánh trung thu nhét vào miệng cô: “Chắc, ồn ào chết được, to gan quá.”

Lâm Hề cầm bánh trung thu từ từ ăn: “Tôi dám to gan trước mặt anh đấy, dù sao anh cũng chẳng làm gì tôi được.”

Nói cách khác, là anh nuông chiều cô sao... Sự nhận thức đột ngột khiến cho Vô Song có chút ngạc nhiên, anh chưa từng nuông chiều ai, ngôn ngữ chanh chua, lúc nên đánh người thì sẽ đánh người, anh cũng đối xử với Tử Ly như thế, nhưng Lâm Hề...

“Vô Song, buổi tối hôm nay chúng ta lên mái nhà ngắm trăng đi.” Lâm Hề đột nhiên nói. “Nghe nói trăng đêm nay tròn nhất trong năm đó.”

Vô Song vút những suy nghĩ trong đầu đi, liếc mắt nhìn Lâm Hề: “Cho nên?”

“Cho nên... sang năm có thể anh sẽ không ở chỗ này nữa, hôm nay nhất định phải ngắm trăng một lần đi.” Lời nói này của Lâm Hề rất tự nhiên, rước lấy ánh nhìn có chút gọn sóng của Vô Song.

Hai người cùng nhau trở về nhà, Lâm Hề kể chuyện Hằng Nga cho Vô Song nghe, kể đến khúc cuối khi Hằng Nga trộm linh dược của Hậu Nghệ bay lên mặt trăng, Vô Song ‘hừ’ một tiếng lạnh lùng chán ghét. “Tên đó không phải là kẻ bán roi chín mặt trời trong truyền thuyết sao, lúc này nên nhắc cung bắn thẳng một mũi tên vào ngay sau ót Hằng Nga, mặt trời cũng có thể bắn roi được sao lại không bắn được nằng ta chứ?”

Lâm Hề há miệng sùng sốt liếc nhìn anh: “Anh thật bạo lực.”

Vô Song tiếp tục bình luận: “Rốt cuộc vì sao mấy câu chuyện phụ nữ phản bội chồng chạy đến một nơi hoang vắng biến thành một lão bất tử lại được các người lưu truyền cho đến ngày hôm nay?” Lâm Hề chỉ có im lặng.

Trên con đường về, mùa thu vắng lặng đã bao phủ đầu cành, vào mùa này con đường xung quanh vườn trường luôn tĩnh lặng, tiếng bước chân của một người khác truyền vào trong tai Lâm Hề một cách rõ ràng, từng bước một đi theo, không chút đột ngột vội vàng nào. Vô Song luôn bước sau cô nửa bước chân, mà lúc bình thường thì cô luôn mãi suy nghĩ đến một số vấn đề phức tạp trong sách tham khảo, cho đến hôm nay cô mới giật mình phát giác, cô đã sớm xem việc anh chàng này đi theo mình là chuyện đương nhiên.

chiều đến, người chồng xách đồ bước theo sau, người vợ lại im lặng đi trước, lúc đi lướt qua nhau Lâm Hề nhin không được quay đầu lại nhìn bọn họ, khóe mắt thoáng liếc nhìn Vô Song ở phía sau, hai tay anh đang xách mấy túi đồ vừa mua sắm, ánh mắt đang lướt nhìn quan sát ven đường.

Thật đúng là... có chút giống.

Lâm Hề chỉ liếc nhìn Vô Song một cái đã bị cảm giác nhạy bén của anh bắt lấy, bốn mắt nhìn nhau, Vô Song thân nhiên hỏi: “Làm gì thế?”

Trộm nhìn lên đã bị người ta phát hiện, Lâm Hề lập tức quay đầu đi: “A... Cái kia, không có, tôi đang cảm thấy kỳ quái vì sao anh phải đi phía sau tôi.” Trên con phố dài thẳng tắp giống như không có điểm cuối, một đôi vợ chồng đang đi ngược

“Bởi vì tôi phải bảo vệ cô.” Vô Song trả lời một cách hời hợt. Cũng không nghĩ một câu nói thân nhiên của anh đã khơi dậy từng cơn sóng trong lòng Lâm Hề. Nhưng Vô Song đâu thèm quan tâm xem Lâm Hề có cảm nhận gì đối với câu nói này, bỗng nhiên anh lơ đãng hỏi: “Đây là mùi gì?”

Ngừng suy nghĩ, Lâm Hề nhẹ nhàng ngửi, đáp: “Hoa quế nở rồi, là mùi hương của hoa quế.”

Ánh mắt Vô Song sáng lên: “Người rất thơm, hoa đó có thể ăn không?”

“Không thể... nhưng mà thật ra có bán rượu hoa quế và cao hoa quế.”

“Đi mua.”

“Cao hoa quế cao không thành vấn đề.” Lâm Hề do dự nói. “Rượu hoa thì coi như xong, tửu lượng của tôi không tốt, uống rượu sẽ say ngay.”

Vô Song liếc nhìn đánh giá cô: “Chắc, ai muốn cô ăn, đều mua cho tôi.”

Lâm Hề bấu môi, đành phải tùy ý anh.

55.

Ban đêm, hai người mang theo bánh trung thu lên mái nhà, Vô Song vừa gặm cao hoa quế vừa nhìn Lâm Hề đang vội vàng trái báo trên mái nhà, bỗng nhiên anh nhớ tới một chuyện, nhân nhả hỏi cô: “Tôi còn chưa hỏi cô, năng lượng trong cơ thể cô là chuyện gì xảy ra thế?”

Lâm Hề chẳng hề ngẩng đầu, thuận miệng trả lời: “Năng lượng gì?”

“Năng lượng thuộc về thế giới kia của chúng tôi.”

Lâm Hề ngần ngừ, quay đầu lại nhìn Vô Song: “Tôi có năng lượng như vậy?”

Chính cô còn không phát hiện ra... Vô Song nuốt miếng cao hoa quế xuống, nói: “Lúc cô bị Phục Linh nhập vào tôi còn có thể miễn cưỡng giải thích, người khác nhau có sở thích khác nhau sẽ bộc lộ năng lượng khác nhau...” Lâm Hề co rút khóe miệng, tiếp tục nghe Vô Song nói. “Nhưng lần trước lúc cô bé kia bị Phục Linh nhập vào, nhưng trong nháy mắt cô đã ngăn cản pháp lực của Phục Linh, làm cho Tiểu Nhu thoát khỏi khống chế, nói đi, lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Hề nhìn bàn tay của chính mình: “Tôi... cũng không biết. Lúc đó tôi chỉ cảm thấy rất tức giận, cảm thấy bằng bất cứ giá nào cũng phải làm cho Phục Linh từ trong cơ thể kẻ khác lăn ra ngoài.”

Vô Song khẽ nheo mắt, trong lòng suy nghĩ, tình trạng ngay lúc đó thà nói là Lâm Hề áp chế Phục Linh, không bằng nói là trong nháy mắt đó cô đã hút đi năng lượng của anh, nguyệt liềm đao trong tay anh là do pháp lực ngưng tụ thành, nguyệt liềm biến mất đại biểu cho pháp lực trong người anh bị suy giảm, mà Lâm Hề vừa mới bộc phát ra năng lượng không phải của cô, chẳng lẽ trong tình hình đặc biệt khi anh và đồng thể ở cùng một thế giới khiến cho cơ thể hai người phát sinh những thay đổi... Tựa như cái mỗi tháng một lần kia...

Nghĩ vậy, Vô Song trầm mặt. Trong lòng tức giận đến độ ăn sạch hết toàn bộ cao hoa quế vốn định chừa lại cho Lâm Hề.

Không cảm nhận được vấn đề của Vô Song, Lâm Hề nhanh chóng dọn thức ăn đã mua hôm nay ra, cô vừa lòng vỗ vỗ tay, ngẩng đầu vừa nhìn đã thấy Vô Song đang ăn luôn khối cao hoa quế cuối cùng, Lâm Hề cả giận: “Anh thật không có phong độ! Mỗi lần có cái gì ăn ngon là anh đều ăn hết một mình, chẳng chừa cho tôi miếng nào!”

Vô Song nhướn mày: “Phong độ? Có thể ăn sao?” Anh ngồi xuống, mở bình rượu hoa quế ra, mùi hương nồng đậm phiêu tán ra bên ngoài, anh hít thật sâu, quả nhiên là mùi hương anh rất thích. Anh đưa bình rượu đến bên miệng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đôi mắt mở to, cực kỳ ngạc nhiên. “Thứ này uống ngon.”

Lâm Hề chưa nguôi cơn tức, thấy anh uống đến vui vẻ như vậy, trong lòng bất bình, thừa dịp lúc Vô Song đang nhấp ngụm rượu thứ hai thì cô đẩy mạnh tay anh, Vô Song chưa chuẩn bị kịp sững sờ rót nửa bình rượu vào miệng. Nuốt hết tất cả trong một ngụm, anh nheo mắt chăm chú nhìn Lâm Hề: “Chắc, muốn bị đánh à?”

Lời còn chưa dứt, anh cảm thấy có một luồng nhiệt từ dạ dày bốc lên, rất ấm áp khiến cho kẻ khác thoải mái nói không nên lời, cảm giác mới lạ này làm cho Vô Song vui sướng bội phần, cũng không tức giận với Lâm Hề, thở dài. “Tuy rằng người ở thế giới cô giống như con sâu dễ dàng bị bóp chết, nhưng hình như có rất nhiều thứ để ăn chơi.”

Lâm Hề chớp mắt nhìn anh: “Ồ thế giới của anh không có rượu?”

“Không có.”

“Phải không...” Đột nhiên Lâm Hề có muốn khi dễ sở thích của anh. “Khụ ừ, chuyện lúc nãy, nghe nói rượu hoa quế phải uống từng ngụm mới có thể cảm nhận hết vị ngon của nó, vừa rồi thấy cách uống của anh không đúng, tôi giúp anh thôi.”

Vô Song nhướn mày: “Thật không?” Anh ngửa đầu, lại ừng ực uống một ngụm to, Lâm Hề ân cần mở một bình rượu hoa quế ra đưa đến trước mặt Vô Song. Rượu hoa quế này có độ cồn thấp nhưng có tác dụng từ từ, đây lại là lần đầu Vô Song uống rượu, uống hai ngụm rượu to thì mặt anh đã ửng đỏ, ánh mắt sắc bén lúc bình thường đã bị bao phủ bởi lớp sương mù. “Cảm giác này... nhẹ nhàng lạ lùng.” Vô Song không hiểu rõ những xúc cảm hiện giờ. “Ồ thế giới của chúng tôi thì chất lỏng được lấy ra từ thực vật, sau khi đem đi điều chế thì mùi vị cũng ngon lắm. Nhưng mà cũng không làm cho người ta có cảm giác như vậy.”

Lần đầu nghe Vô Song chủ động nhắc tới thế giới của anh, Lâm Hề nhin không được hỏi thêm vài câu: “Không có rượu, không có tivi, nghe qua thế giới kia rất lạc hậu, các anh đều không có hoạt động giải trí gì sao?”

“Phụ nữ, có tính là hoạt động giải trí không?”

Lâm Hề ghen thờ: “Tính chứ...” Cô liếc nhìn Vô Song một mình uống rượu vài lần, áp ứng hỏi. “Vậy... anh thích ‘giải trí’ như vậy sao?”

Vô Song cười lạnh: “Tôi cũng chẳng thêm làm chuyện lãng phí thời gian đó.” Lâm Hề không hiểu vì sao khi mình nghe anh nói thế lại thả ra một hơi nhẹ nhõm, dù sao... Nếu mỗi ngày mình ở cùng với một anh chàng ăn chơi như vậy, ngấm lại sẽ cảm thấy được rất chán ghét, hơn nữa, bọn họ còn song sinh cùng mệnh.

Thấy đã uống cạn bình rượu, Vô Song cầm bình rượu hoa quế thứ hai. “Hon nữa tổ chức cũng có quy củ của mình, kẻ làm nghề buôn bán mệnh người, không cho phép lời lung. Mặt khác, thân là người được đề cử cũng phải có ý thức trách nhiệm tương đương, người đã có khế ước hôn nhân không thể có quan hệ rõ ràng với phụ nữ khác.”

Lâm Hề gật gù đầu, lập tức ngăn ngore: “Anh nói người có khế ước hôn nhân là gì?”

Vô Song liếc nhìn cô, trong ánh mắt đã bị cảm giác say xong đến phiếm hồng: “Chắc, thật ngốc, người đã đính hôn là cái gì mà cũng không biết!”

“Anh... có hôn ước với ai...”

Vô Song gật đầu: “Có à, em gái của Đồng Lăng, gọi là cái gì Tây... Ủ, nói ra thì phát âm tên của cô ta rất giống tên của cô đó.”

Lâm Hề ngore ngạc nhìn Vô Song, miệng mở ra đã quên khép lại.

56.

“Anh thật sự đã có vị hôn thê!” Lâm Hề cảm thấy khiếp sợ.

Vô Song cảm thấy kỳ quái: “Không thể sao?” Anh nắm chặt bình rượu, cúi đầu nói thầm. “Tuy rằng là do lão bắt từ kia buộc tôi phải đồng ý, nhưng mà, nếu vậy giờ đã có mình ước với tộc Độc Tâm thì sau này lấy em gái của Đồng Lăng cũng không có gì không đúng.”

Lâm Hề ngăn ngore: “Chính là bởi vì có mình ước sao? Anh, không thích em gái của Đồng Lăng à?”

“Thích?” Vô Song nhẹ nhàng nhẹ nhàng đùng đưa bình rượu hoa quế, trong mùi hương rượu phiêu tán anh hờ hững nói. “Nếu tôi còn sống trở về nhất định sẽ lên ngôi vị tôn chủ, thân ở địa vị cao thì sẽ không có tư tình với bất kỳ kẻ nào.” Giọng nói day dỗ anh từ nhỏ đến lớn lại hiện lên ở trong đầu, Vô Song tựa như đang lặp lại câu nói của người kia: “Vô tình mới có thể bảo vệ công chính, không tư lợi, không thiên vị.”

Lâm Hề rừ mắt xuống. Đối Vô Song mà nói, hôn nhân không phải bởi vì anh muốn ở cùng một chỗ với một người khác, mà bởi vì anh cần phải ở cùng một chỗ với người đó. Anh phải bảo vệ cô, cũng không phải bởi vì anh muốn vậy, mà bởi vì anh cần phải làm như vậy. Vô Song có ý thức trách nhiệm rất lớn, cũng bị những thử thách nhiệm đó bức ép phải bước về phía trước, nhưng mà đó thật sự là cuộc sống mà anh hy vọng sống sao, anh hy vọng trở thành loại người như vậy sao... Ngày Đồng Lăng rời khỏi rõ ràng anh rất khó chịu, lại phải nói với bản thân rằng tất cả những điều đó đều là quy tắc, suy nghĩ tận sâu trong đáy lòng anh thật sự là như vậy sao?

Lâm Hề muốn hỏi, lại không biết nên nói thế nào. Dù sao, đối với Vô Song mà nói cô vẫn là một người ngoài...

“Trên đời này không nên có nhiều thứ thích và không thích như thế, cùng lắm chỉ là theo nhu cầu mà thôi.” Vô Song tiếp tục nói. “Cô nên thu hồi lại cái suy nghĩ nhằm chán kia đi, thay vì cân nhắc suy xét đến thứ vô dụng kia, không bằng nên tự hỏi xem làm cách nào vận dụng năng lực kỳ quái kia.”

Đề tài xoay chuyển quá nhanh, khi Lâm Hề không phản ứng, bỗng nhiên Vô Song giữ lấy tay của cô, mười ngón giữ chặt lấy nhau, anh nói: “Cô yếu đến mức ngoài dự đoán của mọi người, nguy hiểm sau này cũng sẽ càng ngày càng nhiều, lúc tôi không thể chăm sóc cô thì cô phải học cách tự bảo vệ mình.” Vô Song suy nghĩ, tuy rằng Lâm Hề có thể dùng năng lực của anh, khiến cho anh không biết khi nào mình sẽ rơi vào tình trạng nguy hiểm, nhưng tốt xấu gì thì anh cũng có nhiều năm kinh nghiệm đối địch, chung quy vẫn tốt hơn Lâm Hề bị người ta chém chết trong nháy mắt.

Lòng bàn tay Vô Song nóng đến đốt cháy người ta, mặc dù cách một lớp bao tay bằng da màu đen cũng có thể khiến cho Lâm Hề cảm giác được hơi ấm ấy, mặt cô ửng đỏ, mười ngón tay nắm chặt đối với Lâm Hề mà nói là mối quan hệ quá mức thân mật, cô ngore ngạc nhìn hai bàn tay đang nắm chặt nhau, hỏi:

“Như vậy... có ích lợi gì không?”

“Ủ, tôi ở tra xét năng lực trong cơ thể cô.”

“Vậy, tra xét thế nào rồi?”

“Không có.”

Lâm Hề im lặng. Vô Song nhú mày suy tư, cảm giác con say đã lên đến đầu, làm cho thế giới của anh có chút choáng váng mơ hồ, không rõ ràng, anh trầm tư trong chốc lát, bỗng nhiên nói: “Đúng vậy, hai lần trước đều là ở trong lúc nguy cấp cô mới bộc phát năng lực, nhất định là lúc này cô không có cảm giác bị nguy hiểm.”

“À...” Lâm Hề ngăn ngore.

Vô Song nắm tay trái của cô không buông, kéo cô đứng lên, anh vung tay phải lên thì có một liềm đao thật lớn xuất hiện ở lòng bàn tay, đao hình bán nguyệt sắc bén, lạnh như băng kề bên cổ Lâm Hề, Vô Song lạnh lùng nói: “Nói đi, cô muốn chết như thế nào?”

Lâm Hề sợ tới mức chảy mồ hôi lạnh ròng ròng: “Đao... đao kiếm không có mắt... Đừng, đừng chơi trò như vậy được không...” Vô Song đây... quá rồi đó...

“Cô nghĩ rằng tôi đang đùa với cô à?” Vô Song đưa mặt kề sát đến vàng sáng phản chiếu của ánh đao, đôi mắt đen của Lâm Hề rõ ràng in lên ảnh ngược gương mặt của anh, kim khí lạnh như băng đè ép lên cổ Lâm Hề, cô cảm thấy chỉ cần Vô Song dùng thêm chút lực thì lưỡi đao sẽ cắt đứt thịt của cô. “Tôi rất nghiêm túc.”

Đúng vậy, anh rất nghiêm túc. Nhưng mà cho dù lúc này Vô Song thật sự cắt đầu cô thì cô cũng không biết nên vận dụng năng lực kỳ quái kia như thế nào nha!

“Cô không chống lại tôi à?” Hơi thở càng ngày càng gần, Lâm Hề cơ hồ có thể cảm giác được luồng nhiệt trong hơi thở của anh, thậm chí là mùi hương rượu hoa quế.

Từ Thần uy hiếp muốn cắt đứt cổ của cô, Vô Song lại dùng môi phun luồng hơi ẩm đầy ẩm muội, hai loại cảm giác hoàn toàn khác biệt khiến cho Lâm Hề không biết nên có phản ứng như thế nào.

“Tôi... tôi... tôi... tôi vẫn là cảm thấy học tập cái này nên tiến hành theo tuần tự, nóng vội sẽ không có kết quả tốt!” Lâm Hề nhắm mắt, nhanh chóng nói ra câu này. Gương mặt gần tiến sát lại của Vô Song đã dừng hẳn.

Hơi thở đàn ông gần sát như thế, Lâm Hề lạng lẹ trốn mất, mang theo ba phần sợ hãi bảy phần tò mò muốn nhìn xem rốt cuộc anh muốn làm gì, nhưng ánh mắt cô chỉ có thể nhìn thấy cổ của anh, cô muốn ngẩng đầu, vào lúc này một thứ gì đó ẩm áp mềm mại bỗng nhiên chạm vào trán cô.

Nhẹ nhàng, mềm mại, lại có một chút ẩm áp.

Cả người Lâm Hề cứng đờ, tròng đến lờ mờ, đại não không thể vận động suy nghĩ gì.

Góc độ này, xúc cảm này, tuy rằng trước kia chưa từng thử nghiệm qua, nhưng chắc là Vô Song... hôn... hôn lên trán của cô...

Cảm giác kim khí lạnh như băng trên cổ biến mất, bỗng nhiên cả người Vô Song mềm nhũn, Lâm Hề theo bản năng ôm lấy anh, nhưng lúc này cô bị nộ hôn trên trán vừa rồi làm cho tâm loạn như ma, ý loạn tình mê, cả người mềm yếu... cho nên Lâm Hề chẳng đỡ được Vô Song, ngược lại chân mình mềm nhũn, bị Vô Song mạnh mẽ áp trên mặt đất.

57.

Cảm giác bị đàn ông ép dưới chẳng tốt tí nào.

Mặt Lâm Hề đỏ tới mang tai, tim đập như trống, phần nửa là do kích thích của tinh thần, phần nửa là do kích thích của thể xác...

“Muốn... dứt hơi, thở không nổi...” Lâm Hề kêu vài tiếng, Vô Song chỉ dùng tiếng hít thở nhẹ nhàng êm dịu để trả lời, đúng là say rượu ngủ rồi. Lâm Hề dùng sức đẩy bả vai của anh ra. “Anh đó, đàn ông gì mà tửu lượng lại thấp như vậy! Hai bình rượu hoa quế còn chưa uống xong thì đã gục rồi!”

Nhưng mà chỉ có thể nghĩ vậy thôi, nếu như bọn họ là đồng thể, với thể chất của Lâm Hề uống rượu vào là gục nhưng Vô Song còn có thể uống nhiều như vậy cũng coi như không tồi rồi.

Lâm Hề đang ra sức đẩy Vô Song ra, chợt nghe “Chi nha” một tiếng, cửa ở tầng cao nhất bị mở ra, bảo vệ cầm đèn pin ngó nhìn thấy hai người đang chòng lèo nhau: “Thật xin lỗi, tôi tuần tra ban đêm nghe thấy trên lầu có tiếng động cho nên đến xem... Thật xin lỗi, quấy rầy!” Anh ta không ngừng lui về phía sau.

Việc này khiến cho người khác hiểu lầm thì sau này làm sao mà cô sống nổi! Lâm Hề gọi to: “Từ từ đã! Chớ đi! Không phải như vậy, anh hãy nghe tôi nói!”

Cuối cùng tiếng gọi liên hồi của cô đã làm cho anh chàng bảo vệ dừng bước, Lâm Hề lúng túng nói: “Cái kia, chúng tôi chỉ đang ngắm trăng, nhưng anh ấy uống rượu say, đây chỉ là bạn học của tôi, là bạn học!”

Ánh mắt bảo vệ trở nên kỳ lạ: “Bạn học?”

“Đúng vậy, bạn học!”

“A... Quan hệ của hai người thật tốt...”

“Ha ha.” Lâm Hề khó khăn kéo khóe môi mỉm cười: “Chuyện này, anh có thể giúp tôi đỡ anh ấy vào nhà? Giúp với...”

“À, được thôi.”

Bảo vệ giúp đỡ Vô Song đi xuống lầu, Lâm Hề thu gồm mấy thứ trên mái nhà rồi đi xuống.

Lâm Hề cảm ơn bảo vệ, đóng cửa lại. Nhưng cô không hề biết, người mặt đồng phục bảo vệ đi xuống lầu sau đó lập tức lấy điện thoại ra cầm trên tay, vừa rồi anh ta thừa dịp Lâm Hề không chú ý đã chụp một bức hình của Vô Song, soạn một mẫu tin nhắn gửi tới một số điện thoại nào đó.

Lâm Hề kéo Vô Song tới sô pha, chính mình cũng mệt mỏi đến mức rũ cả vai, cô liếc mắt nhìn Vô Song đang ngủ say, thầm nghĩ chắc hẳn anh chưa từng được ngủ một giấc nhẹ nhàng thoải mái như vậy, có đôi khi lúc buổi tối khi cô không được ngủ đi ra uống nước thì một chút tiếng động cũng làm cho Vô Song thức giấc.

Lâm Hề cẩn thận quan sát khuôn mặt của anh, rốt cuộc anh chàng này đã sống như thế nào, anh lớn lên như thế nào, trải qua những chuyện gì, Lâm Hề phát hiện mình hoàn toàn không biết gì cả.

Đây là lần đầu tiên cô im lặng quan sát Vô Song như vậy, ánh mắt Lâm Hề không biết bị mê hoặc gì chậm rãi dôi xuống bờ môi của anh, vừa rồi...

Cô như bị hấp dẫn nên duỗi tay chạm vào bờ môi anh. Xúc cảm mềm mại ấm áp khiến cho lòng cô chùng lại, hai má cũng ửng hồng. Thấy Vô Song chưa tỉnh, Lâm Hề đánh bạo dùng ngón trỏ viên theo đường cong bờ môi anh, lúc lòng đang nhộn nhạo thì hình như Vô Song cảm thấy môi bị cái gì đó chạm vào, bỗng nhiên vươn đầu lưỡi liếm một cái, đầu lưỡi mềm lướt qua đầu ngón tay của Lâm Hề.

Giống như bị điện giật, Lâm Hề lập tức rút tay về, gương mặt đỏ au.

Lúc lòng đang hết sức hoảng loạn, Lâm Hề chợt nghe tiếng lạch cạch từ phòng vệ sinh truyền đến.

Trong lòng căng thẳng, Lâm Hề thả lời nổi lòng kiêu diễm, theo bản năng đưa tay đẩy Vô Song, nhưng Vô Song chỉ làm bầm một tiếng, sau đó quay đầu sang chỗ khác... tiếp tục ngủ, còn chếp miệng, vẻ mặt thỏa mãn. Đây mà hẳn cũng không tỉnh, lại không muốn đá thảo kinh xà, Lâm Hề do dự trong chốc lát, cầm con dao gọt hoa quả trên bàn đi về hướng toilet.

Cửa toilet chỉ chừa một khe hở nhỏ, Lâm Hề không nhìn thấy tình hình bên trong, điều đó khiến lòng cô tăng thêm vài phần áp lực. Lâm Hề biết công tắc bật đèn ở bên trong phía bên tay trái, cô tưởng tượng mình đưa tay vào nhanh chóng bật đèn, sau đó một cước đá văng cửa toilet, nếu bên trong có người liền dùng dao đâm mạnh vào bụng hắn!

Lòng bàn tay cô chày mồ hôi, hít sâu vài lần, rốt cục lặng lẽ với tay vào trong khe cửa, tìm công tắc bật đèn, nào ngờ bàn tay mới đưa vào thăm dò, vừa lúc chạm phải cái gì đó mềm mềm, giống tay của con người... nhưng lại lạnh như băng.

Lông tơ cả người đều dựng thẳng, Lâm Hề hít một luồng khí lạnh, bàn tay cầm dao gọt hoa quả run rẩy không thôi, cô trừng mắt nhìn khe cửa, một con mắt đột nhiên xuất hiện ở bên trong khe cửa!

Lâm Hề kinh hoàng kêu to một tiếng, muốn rút mạnh tay mình về, nào ngờ đã bị thứ bên trong nắm chặt!

“Vô Song! Vô Song!” Lâm Hề kêu to, Vô Song trên sô pha trở mình, ngủ ngon lành. Lâm Hề than thở trong lòng, cô chỉ khi dễ Vô Song có lần này, hơn nữa lừa anh uống rượu có xem là khi dễ sao! Vì sao ông trời phải chơi cô như vậy! Nhân quả báo ứng này cũng tới quá nhanh rồi!

Bàn tay bên trong dùng một chút lực, kéo Lâm Hề vào trong toilet, trốn không thoát cũng chỉ có thể liều mạng, lòng Lâm Hề kiên quyết, cắn răng một cái, một cước đá văng cửa, ánh đèn trong phòng khách chiếu rọi vào trong toilet, Lâm Hề kinh hãi thấy bàn tay đang giữ lấy tay cô là của một đứa trẻ, nhưng tay chân đứa trẻ này lớn đến kỳ lạ, sức lực cũng rất kinh người, nếu không phải bây giờ Lâm Hề đang bám chặt vào cạnh tường, sợ là sớm bị nó kéo vào bên đi.

Đứa trẻ đó thấy không thể kéo Lâm Hề vào trong, nó hung ác há miệng ra, lộ rõ cái miệng đầy răng nanh, làm ra dáng vẻ muốn nhào đến cắn chết Lâm Hề.

Lâm Hề sợ tới mức liên tục lui về phía sau, vừa định lấy dao gọt hoa quả đang cầm trong tay đâm nó, chợt thấy một chuỗi những ngọn lửa bùng lên từ sau lưng nó, giống như nó đang bị đốt cháy, đứa trẻ hét lên chói tai, buông lỏng bàn tay đang giữ tay của Lâm Hề, lăn lộn trong toilet.

Ngọn lửa chói sáng đến mức mắt Lâm Hề cảm thấy khó chịu, tiếng kêu thê thảm đó làm cho Lâm Hề sợ hãi.

Ngọn lửa từ từ nuốt lấy đứa trẻ, cho đến khi nó không còn động đậy nữa, im lặng nằm trên mặt đất, ngọn lửa tiếp tục thiêu đốt trong chốc lát, ánh sáng màu đỏ từ trong ngọn lửa tràn ra, pháo bông nở rộ đại biểu cho sự chấm dứt của sinh mệnh, một sinh mệnh biến mất như vậy đấy...

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: CÁI GỌI LÀ NGƯỜI PHIÊU DU TRONG GIANG

HỒ

Lâm Hề ngần ngừ ngồi dưới đất, chân mềm nhũn đến mức không đứng dậy nổi. Trong lòng cô biết rõ ràng, nếu hôm nay đứa trẻ đó không chết thì người chết chính là cô và Vô Song, vừa rồi nếu cô đánh thức Vô Song tỉnh dậy được, đứa trẻ này cũng tránh không được vận rủi hồn phi phách tán, nhưng chết cháy thì rất tàn nhẫn...

Lâm Hề bật mũi lại, trong không khí tựa hồ còn có mùi hương cháy khét khiến cho cô buồn nôn.

Một bóng người không biết từ khi nào thì đã đứng phía sau lưng cô, giọng thanh niên trong sáng vọng vào tai cô: “Ngay cả tộc Phi Tặc yếu nhất cũng không đối phó được sao, đồng thể của Tử Thần thật yếu đến mức đáng thương.”

Lâm Hề cứng ngắc quay đầu, thấy một thiếu niên mặt áo đỏ, thoạt nhìn cùng lắm thì anh ta cũng chỉ khoảng mười mười sáu mười bảy tuổi, nhưng khoe miệng lại lộ nụ cười tàn nhẫn không hợp với lứa tuổi, tựa như vừa rồi anh ta chỉ đốt một tờ giấy, chuyện nhỏ như gãi ngứa.

“Bị hù dọa rồi sao?” Thiếu niên ngồi xổm xuống, nhìn thẳng Lâm Hề, mái tóc ngắn màu vàng kim và chiếc hoa tai hình đỉnh khoa trương làm cho anh ta thoạt nhìn giống như thiếu niên bất lương du cô du đảng bên ngoài.

Nhìn thấy vẻ mặt ngần ngừ của Lâm Hề, thiếu niên vươn tay không khách khí nắm lấy cằm Lâm Hề, đưa khuôn mặt của cô xoay qua xoay lại: “Thật sự là ngốc đến mức bắt ngờ nha, cô cứ ngây ngốc nhìn tôi như vậy chỉ sẽ khiến cho tôi muốn hủy đi đôi mắt xinh đẹp của cô mà thôi.”

Tiếng nói vừa dứt, Lâm Hề tỉnh tề cảm nhận thấy bàn tay thiếu niên đang nắm cằm cô bắt đầu nóng lên, cơ hồ muốn làm bỏng cô, Lâm Hề lập tức quay đầu đi, ánh mắt dừng lại nhìn Vô Song đang ngủ như chết, hận bản thân mình không có một đôi mắt hoá nhân kim tinh có thể đục thủng một lỗ trên da Vô Song.

Thiếu niên nhìn theo ánh mắt của cô, thấy Vô Song đang ngủ như chết trên sô pha.

Trong lòng Lâm Hề căng thẳng, tình huống như vậy, mặc kệ là cô hay là Vô Song cũng không thể đánh thắng được anh ta... Lâm Hề yên lặng nắm chặt con dao gọt hoa quả trong tay. Đang nghĩ xem có nên liều chết một lần hay không, đột nhiên thiếu niên mở miệng nói:

“Cô hạ độc gì cho tên kia thế?”

“A?”

“Bằng không vì sao tiếng động lớn như vậy mà hần vẫn chưa tỉnh?”

Anh ta muốn Vô Song tỉnh lại? Lâm Hề có chút mơ hồ không rõ tình huống, chẳng lẽ anh ta không cảm thấy giết chết bọn họ như vậy rất dễ dàng sao...

Thiếu niên khó xử nói: “Thật mất hứng, vất vả lắm mới tìm được Tử Thần, hần cứ nhiên ngủ bất tỉnh, vậy làm sao tỷ thí đây?”

Tỷ thí? Lâm Hề thấy kỳ lạ nhìn hần, người này... không phải tới giết bọn họ sao?

Thiếu niên suy tư trong chốc lát nói: “Nhìn hần ngủ một lúc lâu cũng chưa tỉnh lại, cũng tốt, trời cô đem đến chỗ tôi, chờ hần tỉnh dậy đuổi theo, chúng ta có thể đánh nhau thoải mái ở một chỗ rộng rãi hơn.”

Nói xong, anh ta cũng không quản Lâm Hề có đồng ý hay không, lập tức nắm lấy áo cô, vác cô lên vai: “A! Từ từ, tình huống gì thế này, đi chỗ nào?” Bị người ta vác lên khiến cho Lâm Hề cực kỳ khó chịu, nhưng cô còn chưa kịp oán giận, đã thấy thiếu niên vùng tay lên, ném một ngọn lửa vào vách tường của phòng khách, ở trên mặt tường bùng lên những chữ viết bằng vệt lửa, lưu lại một địa chỉ, Lâm Hề nhìn thấy mà mắt lờ miệng há, đợi đến lúc có phản ứng lại thì đánh mạnh vào lưng thiếu niên, mắng: “Giấy dán tường rất mắc a! Anh bồi thường tiền cho tôi! Chủ cho thuê nhà sẽ giết tôi mất, tên khốn kiếp!”

Thiếu niên cũng không để ý đến cô cất bước đi về phía ban công, chờ đến khi thiếu niên nhảy qua tay vịn ban công, lúc này Lâm Hề đang tức giận vô cùng mới nhận ra có chỗ không đúng, cô vội túm chặt lấy đai lưng của thiếu niên: “Từ từ, anh muốn làm gì? Anh chưa nói cho tôi biết chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đồng Thể của Tử Thần sao lại nói nhiều lời dư thừa thế chứ.” Thiếu niên bỗng nhiên nhếch miệng cười. “Cô không muốn nhảy xuống với tôi, vậy cô tự nhảy xuống trước đi.” Nói xong anh ta tùy tay ném đi, lập tức ném Lâm Hề ra khỏi ban công lầu sáu.

Trăng tròn vành vạnh trên bầu trời đêm, cảm giác không trọng lực, tiếng gió vù vù, sợi tóc tung bay còn có hình ảnh nụ cười xấu xa của thiếu niên kia giống như dừng lại trước mắt cô. Khiến cô quên mất cả việc thét chói tai, nằng chi đành mở mắt há miệng to, nghĩ thầm rằng, uống công... Cô tranh đấu nhiều lần như vậy, cứ nhiên vẫn không thể sống đến ngày thi cao học, ông trời bất nhân!

Một ngọn lửa phút chốc bao lấy toàn thân Lâm Hề, trong ánh lửa chói mắt, bóng Lâm Hề biến mất ở giữa không trung, trên ban công lầu sáu cũng không có một bóng người, chỉ có một anh chàng đang ngủ trong căn phòng khách sáng đèn, dường như anh đang nói mơ mà lầm bầm nói: “Chắc, đồ ngốc...”

Lúc Lâm Hề tỉnh dậy đã là ban ngày, nóc nhà màu đen vừa cao vừa cũ, cách đó không xa là một chiếc quạt máy mang nét cũ kỹ, Lâm Hề ngồi dậy, quan sát đánh giá mọi thứ xung quanh, phát hiện nơi này đúng là một nhà xưởng đã bị bỏ hoang.

“Tỉnh dậy rồi à?”

Giọng nói của thiếu niên vang vọng trong khoảng không nhà xưởng, trong lòng Lâm Hề sợ hãi, cô đứng dậy, đề phòng nhìn thiếu niên ngồi ở trên một đồng phế liệu kim loại.

“Tôi nói rồi tôi không thích người khác nhìn tôi chăm chăm.” Thiếu niên tùy rút một thanh kim loại phế liệu ra, nắm trong tay, chẳng mất thời gian bao lâu thanh kim loại đã bị nung nóng đỏ, biến thành chất lỏng từ lòng bàn tay anh ta chảy xuống. “Nếu cô muốn bị đốt thành tro, thì không cần nhớ những lời tôi nói.”

Lâm Hề nuốt nước miếng, lập tức xoay đầu đi. Cô nhìn bốn phía xung quanh, hỏi: “Vì sao bắt tôi đến nơi này?”

“Tôi chưa từng nói qua sao, vì muốn dẫn dụ Tử Thần đến đây để đánh một trận.” Hình như thiếu niên nhớ tới cái gì đó nên nói. “À, nói không chừng bây giờ Tử Thần chắc đang vội vàng tìm cô, cô chẳng còn công dụng gì nữa, trở về đi.”

Lâm Hề nửa tin nửa ngờ liếc nhìn thiếu niên kia: “Thật sự thả tôi đi?”

“Đương nhiên, tôi không giống đám cận bã kia, tôi Tự Diễm muốn cái gì thì nhất định phải tự tay lấy, dựa vào việc giết chết đồng thể để thắng được Tử Thần thì chẳng quang minh gì, tôi mới không thêm làm. Tôi muốn giết hán thì sẽ đường đường chính chính giết hán, để cho người khác không có cách nào nghi ngờ năng lực của tôi.”

Câu nói này khiến cho Lâm Hề cảm động đến rơi nước mắt, nếu mỗi người đều giống suy nghĩ của anh ta thì thế giới kia sẽ rất hòa bình! Nhưng mà... Lâm Hề lại liếc mắt nhìn anh ta: “Nếu như vậy, anh đuổi theo tới thế giới này làm gì?”

“Đương nhiên là vì không cho người khác giết chết Tử Thần trước tôi.” Tự Diễm cười lớn. “Hán là đối thủ của tôi.”

Lâm Hề không quan tâm đến tâm tính của thiếu niên đang thời kỳ trưởng thành nóng lòng chứng minh năng lực của bản thân mình, chỉ cần thật lòng để cho cô rời khỏi thì những chuyện khác cô cũng chẳng cần chú ý đến. Lâm Hề không lo lắng cho Vô Song, cô rất hiểu, cho dù Vô Song đến đây, cô cũng chỉ có thể ôm chân sau của anh, còn không bằng thừa dịp thiếu niên kia chưa thay đổi chủ ý thì nhanh chân chạy đi. Lâm Hề mỉm cười nịnh hót: “Thật sự là chí hướng vĩ đại, nếu như vậy, tôi đi trước nha, hẹn gặp lại.” Cô gần như vội vàng chạy ra khỏi nhà xưởng.

Thiếu niên ngồi ở trên đồng kim loại mỉm cười không rõ ý vị ra sao.

Lâm Hề một lòng muốn mau mau rời khỏi, nhưng nào ngờ mới đi ra đến cửa nhà xưởng, mu bàn chân không biết vướng phải sợi tơ gì, chỉ nghe “lộp bộp” một tiếng, một đám gì đó màu đen ào ào rơi xuống đỉnh đầu, Lâm Hề theo bản năng ôm đầu ngồi xồm xuống. “Oanh” một tiếng bụi than đá màu đen chôn vùi cô.

Tự Diễm vỗ đùi cười ha ha, Lâm Hề từ trong đám bụi than kinh hoàng giãy dụa, cô không biết mình bị cái gì vùi lấp, chỉ sợ là cái gì đó kỳ quái làm cho toàn thân cô hư thối, tay chân cô dùng hết sức bò ra ngoài, rất chật vật, chờ đến khi bò ra đồng bụi than thì cả khuôn mặt đen thui chỉ nhìn thấy rõ tròng trắng.

Tự Diễm vui vẻ nhìn Lâm Hề lau mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Loại trò đùa dai của trẻ con này anh cảm thấy rất thú vị sao?”

“Trò đùa dai?” Tự Diễm vừa mỉm cười, ánh mắt đã lạnh đi. “Xem ra cô còn chưa hiểu rõ tình cảnh của mình, bây giờ chỉ cần dùng một chút lửa, không cần tôi ra tay, cô sẽ nhanh chóng bốc cháy.”

Lời này khiến cho Lâm Hề thức tỉnh, cô kích động phủ đám bụi trên người, Tự Diễm tiếp tục nói: “Tử Thần cũng không phải là quân tử gì, không có nhược điểm, hán sẽ thành thành thật thật tỷ thí với tôi sao?”

“À, anh cảm thấy được cô ấy là nhược điểm của tôi sao?” Bỗng nhiên giọng nói của Vô Song xuất hiện trong căn nhà xưởng trống rỗng, nhưng Lâm Hề nhìn quanh lại không phát hiện bóng dáng của anh, trong nháy mắt, không biết Tự Diễm đang tránh né cái gì, bỗng dung từ trên đồng kim loại lăn xuống, Vô Song nắm liềm đao đứng ở chỗ Tự Diễm vừa ngồi lúc nãy, lạnh lùng liếc nhìn thiếu niên phía dưới nói. “Anh đánh giá cao cô ấy rồi đấy, đây rõ ràng chính là phiền phức.”

Tuy rằng trong lời nói của Vô Song mang theo vô số sự chán ghét, nhưng Lâm Hề lại cảm động đến rơi nước mắt, thật tốt quá, cho dù lần này chết đi, cũng không phải chết một mình rồi!

60.

Ánh mắt của Vô Song liếc nhìn Tự Diễm rồi từ từ chuyển sang hướng Lâm Hề: “Không, tôi cảm thấy gọi là tai họa thì thỏa đáng hơn.”

Buổi sáng vừa tỉnh dậy chỉ nhìn thấy một căn phòng không có một bóng người, còn vách tường thì bị cháy xém hiện ra nét chữ, anh lập tức biết là không hay rồi, chắc là Tự Diễm tên điên mê vô kia đã tìm đến cửa. Anh xoay người đứng lên đi tìm người, nào ngờ lúc anh nhảy thẳng từ ban công xuống đất như lúc thường ngày thì bị té ngã, bị người qua đường bao vây nhìn một hồi thì anh mới nhịn nổi cơn đau mà đứng lên, rượu hoa quế kia lại có thể giống như chất độc khiến anh hôn mê bất tỉnh, ngày hôm sau còn làm cho tay chân anh cứng ngắc ảnh hưởng đến hành động.

Trong lòng Vô Song nửa giận nửa tức, trong đó còn có một thứ tình cảm phức tạp, ngày hôm qua nếu người đến không phải là Tụ Diễm, chỉ sợ bọn họ đã chết từ sớm rồi. Cô gái kia dám hạ độc anh, thật sự không biết nặng nhẹ!

Đối mặt với ánh mắt căm tức của Vô Song, Lâm Hề cũng hiểu được, rất ủy khuất: “Tôi nói uống rượu không tốt đâu, là anh tự uống mà.”

“Chắc, cảm miệng.” Vô Song liếc nhìn cô từ trên xuống dưới. “Xấu chết được.”

“Nếu không tại anh ta thì sao mà tôi bị biến thành bộ dạng như vậy được!”

Tụ Diễm bình tĩnh nhìn Vô Song, trong ánh mắt đều là khát vọng mong chờ chiến đấu: “Từ Thần Vô Song, lần này anh cũng đừng đánh cho có lệ với tôi.” Lời còn chưa dứt, Tụ Diễm vung tay lên, trong tay anh ta đã nắm lấy hai đoản kiếm như ngọn lửa chói sáng, anh ta không cho Vô Song thời gian do dự, nhảy lên, từ phía trên nhắm thẳng ngay trán Vô Song đánh tới.

Thế công của anh ta cuộn cuộn, hai thanh đoản kiếm bùng cháy thiêu đốt đao bán nguyệt lạnh lẽo của Vô Song, Vô Song lập tức bị anh ta ngăn chặn.

Hàn quang chợt lóe lên trong đôi mắt màu đen sâu thẳm, hai đầu gối Vô Song khuỵu xuống, đưa liềm đao dời sang bên hông, Tụ Diễm cũng bị lực kéo ép của anh dời đoản kiếm sang một bên, Vô Song thừa cơ hội lúc này, thân hình chợt lóe, roi xuống phía trước Lâm Hề năm thước, anh nhẹ giọng căn dặn: “Ở bên ngoài, phía bên trái cách đây không xa có một hồ cá.”

Dường như trong nháy mắt Lâm Hề đã hiểu được dụng ý của anh, có hồ cá là có nước, có nước có thể rửa đi bụi than trên người, còn thể có xách nước đến ngăn chặn thế công của Tụ Diễm. Cô chẳng đợi đến câu thứ hai đã xoay người chạy ra bên ngoài. Mà lúc này cuối cùng Tụ Diễm cũng được giao đấu với đối thủ mong ước của mình, đang phấn khởi cười ha ha, chẳng còn quan tâm Lâm Hề chạy đi nơi nào nữa, anh ta phi thân đến, song kiếm không ngừng giáng xuống người Vô Song.

Chiêu số của Tụ Diễm rất mạnh mẽ, phá chiêu cũng rất đơn giản, vấn đề khó giải quyết duy nhất chính là khi anh càng đánh thì vũ khí càng bị nung nóng, còn nữa, nhiệt độ cả người anh như đang bị thiêu cháy, tiếng đao kiếm chạm vào nhau vang lên mấy trăm lần, Vô Song lại thoái lui, trên trán thấm đầy mồ hôi, liềm đao Hàn Nguyệt nắm trong tay cũng nóng rực đến mức khiến cho anh cảm không nổi.

Anh khẽ nheo mắt: “Không hổ là bộ tộc thiện chiến nhất trong bảy tộc Cận Vương.”

“Ha ha ha ha, Từ Thần Vô Song quả nhiên danh bất hư truyền, thật thống khoái!” Hoa tai hình đỉnh của Tụ Diễm tỏa ra hào quang mạnh mẽ, mái tóc vàng óng ánh bắt đầu dấy lên ngọn lửa màu vàng nhạt, đại biểu cho ý chí chiến đấu ngày càng cao của anh ta.

Vô Song nhú mày, âm thầm tắc lưỡi, ánh mắt lướt nhẹ sang phía cửa xường, cô gái kia thật sự vô dụng, ngay cả xách chút nước cũng chậm chạp như vậy!

Kỳ thật Vô Song không biết, Lâm Hề bị cái mà anh gọi là “hồ cá” mà bước đường trở nên khó khăn. Nhìn thấy nước cái ao tù kia còn sền sệt hơn cả nước cháo, Lâm Hề hoàn toàn đánh mất ý muốn ngâm mình trong đó, xách nước thì không thành vấn đề, nhưng nếu thật sự xách thứ nước dường như có thể sinh ra khí mê tan trở về... chắc là sẽ khiến cho lửa của Tụ Diễm càng đốt càng mạnh...

Hết đường xoay xở, khước mắt Lâm Hề bỗng nhiên đảo qua một bình chữa lửa nằm trong hộp kính trên bức tường của khu nhà xường cũ nát. Cô vui vẻ trong lòng, vội vàng chạy qua đó, lấy tảng đá đập vỡ kính, Lâm Hề kéo ra một bình chữa lửa, xem ra lâu rồi không có tu sửa, bình chữa lửa như vậy có lẽ không dùng được nữa, hơn nữa có thể bởi vì áp lực mà nổ mạnh, nhưng cho dù có thể chết, Lâm Hề vẫn đồng ý đánh cược.

Cô dựa theo quy trình kỹ thuật đọc được trong sách thử dùng bình chữa lửa phun một ít khí ra, vui sướng phát hiện thứ này còn dùng tốt, cô thờ hồn hèn khiêng bình chữa lửa đi.

Đi đến cửa xường, còn chưa vào đã nghe Tụ Diễm cười to ha ha, giống như là đang cực kỳ vui sướng, cô tránh ở bên ngoài lặng lẽ liếc nhìn vào bên trong, bỗng nhiên, một quả cầu lửa bay sượt qua tai cô, Lâm Hề lập tức nghĩ mình chắc chắn là tóc mình, cô cuống quýt vớ vớ tóc mình, may mà quả cầu lửa vừa rồi chỉ sượt qua mà không trực tiếp thiêu cháy tóc cô, Lâm Hề nơm nớp lo sợ nhìn vào bên trong, nhất thời liền bị dọa ngây người.

Chỉ thấy giờ phút này cả người thiếu niên tóc vàng đều rung rục ngọn lửa cực nóng, không khí xung quanh anh ta dường như đều bị nung chín đến mức thay đổi hình dạng, luồng khí uốn lượn lan tỏa bốn phía, mà động tác của anh ta càng nhanh hơn gấp bội, liềm đao Hàn Nguyệt trong tay Vô Song đã có chút đỏ lên, Lâm Hề thận trọng nhìn tay đang cầm vũ khí của Vô Song hình như bị tổn thương đến độ sưng đỏ rồi, nhưng sắc mặt của anh vẫn lạnh nhạt như trước, thoạt nhìn vẫn là đang ngang tài ngang sức với Tụ Diễm, nhưng Lâm Hề biết hơn phân nửa là do anh đang cậy mạnh...

61.

Vô Song biết tình huống không ổn, tác dụng của chất còn đối với cơ thể anh vẫn chưa hoàn toàn mất hẳn, động tác của anh chậm hơn hẳn so với bình thường, cộng thêm Tụ Diễm vốn là đối thủ rất khó đối phó, trong khoảng thời gian thoáng chốc này, bình khí va chạm vào nhau ít nhất đã hơn ngàn lần, nếu tiếp tục như vậy thì liềm đao Hàn Nguyệt cũng không chống chịu được bao lâu, lúc đó anh chỉ có cách thu hồi vũ khí, đấu tay với Tụ Diễm, nhưng độ nóng trên người Tụ Diễm, ai dám đánh...

Đúng lúc, ánh mắt Vô Song lơ đãng lướt qua vai của Tụ Diễm, thấy Lâm Hề đang cầm một thứ kỳ quái quơ quơ lên với anh ở phía cửa xường, tuy rằng không biết cô đang biểu diễn cái gì, nhưng anh cũng hiểu được ý của Lâm Hề.

Sắc mặt Vô Song ngưng trọng, nắm liềm đao Hàn Nguyệt vung trong không trung hai cái làm cho nó hạ nhiệt độ một chút, lập tức tay nắm chặt, chủ động tiến lên, hai mắt Tụ Diễm sáng ngời: “Ha ha ha, không hổ là đối thủ mà tôi xem trọng! Được lắm!”

Song kiểm rục lửa trong tay Tụ Diễm vụt lớn hơn, Vô Song còn chưa tiếp cận anh ta thì đã cảm nhận thấy nhiệt khí bức người, anh cảm phần cuối cùng của liêm đao, xem liêm đao như một chiếc roi mà quất xuống, ép dần Tụ Diễm lui về phía cửa, Lâm Hề điều chỉnh thật tốt bình chữa lửa, tính toán khoảng cách, đợi đến khi cô cũng cảm nhận được luồng nhiệt của ngọn lửa, cô liền xách bình chữa lửa chạy vào, dùng sức nhấn một cái, luồng khí thuần trắng chữa lửa được phun ra. “Xịt” một tiếng, sương khói bốc lên, Lâm Hề vốn không nhìn rõ cái gì phía trước, cô chỉ ngừng thở, hít mất phun thẳng vào nơi tỏa ra ánh sáng nhiều nhất.

Tụ Diễm quát mắng: “Đây là đồ quý gì vậy!”

Vô Song cũng hơi ngần ra: “Ừm, xem ra thế giới này có rất nhiều loại đồ chơi hay.”

Sương mù giăng phủ, Lâm Hề vút bình chữa lửa sang bên cạnh, tự mình xoay người chạy ra ngoài, hô to: “Chốc nữa anh ta sẽ cháy không nổi nữa, giao cho anh!”

Chỉ thấy trong một mảnh trắng xóa có một người trắng tinh đang đứng, lửa quanh thân Tụ Diễm đều bị tắt, chỉ còn duy nhất ngọn lửa trên đầu vẫn còn nhảy nhót bập bùng, nhưng chỉ được hai ba lần vẫy thì cũng tắt mất. Vô Song nhú mày, muốn cười châm chọc đôi chút.

Tụ Diễm nhìn thứ màu trắng bám vào người, lửa toàn thân đều bị nghẹn trong lồng ngực, anh ta ghét nhất là trong lúc đánh nhau lại bị kẻ khác quấy rối, cô gái kia dám...

Trong đôi mắt màu đen của Tụ Diễm dấy lên vết máu màu đỏ, anh ta phóng đôi song kiếm cầm trong tay, đúng lúc Lâm Hề vừa mới chạy ra tới cửa xường, anh ta phóng một kiếm lướt qua bên tai Lâm Hề, một thanh kiếm khác xuyên qua ống quần chân trước của cô, đóng đinh Lâm Hề ngay tại cửa xường.

Lâm Hề kinh hoàng, theo bản năng lấy tay cầm chuỗi kiếm, Vô Song nhú mày: “Đừng chạm vào!” Lúc nghe thấy giọng nói của anh thì Lâm Hề đã bị bóng nền lập tức buông tay, người Tụ Diễm vừa động trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt Lâm Hề, thấy khuôn mặt lạnh lẽo và ánh mắt màu máu của anh ta khiến cho Lâm Hề bị dọa ngầy người giống như đang chăm chú nhìn anh ta.

Tay Tụ Diễm đặt trên chuỗi kiếm, nói: “Đã quên rồi sao, không được nhìn tôi chăm chăm.” Nói xong, rút đoản kiếm ra, nhanh chóng đâm về hướng đôi mắt của Lâm Hề.

Mũi kiếm dừng ngay trán của Lâm Hề, nếu tiến thêm một phân nữa thì mắt trái của cô sẽ bị hủy hoàn toàn. Độ nóng trên thân kiếm khiến cho mắt Lâm Hề khô khốc, nhưng cô cũng không dám chớp mắt, chỉ cứng ngắc di chuyển nhãn cầu, thấy Vô Song giữ lấy cổ tay của Tụ Diễm, giọng lạnh lùng nói: “Tôi chỉ nói một lần, không được phép ra tay với cô ấy.”

Mũi kiếm từ từ rời đi, Lâm Hề chỉ cảm thấy cả người có chút mất hết sức lực dựa vào cánh cửa xường.

“Tôi quên mất, cô ta là đồng thể của anh. Không thể đâm mù mắt được.” Tụ Diễm thoái lui hai bước, Vô Song đứng ở phía trước Lâm Hề, che chắn cho cô, Tụ Diễm trầm tư một lúc lâu mới nói. “Nhưng mà, bây giờ tôi không dùng lửa được, chúng ta đã quyết định quyết đấu công bằng, anh cũng nên lựa chọn.”

Lâm Hề chưa hiểu lời này, chỉ cảm thấy Vô Song đang đứng phía trước tiến vào trạng thái phòng bị, cô sửng sốt, hình như cảm thấy vai mình hơi lạnh, có cái gì đó chui vào trong thịt, sau đó cơn đau đớn dữ dội truyền đến, vừa nóng vừa đau, giống như muốn thiêu cháy cô, Lâm Hề ôm vai, kêu rên một tiếng, trượt ngồi xuống.

Bị... đao đâm rồi...

Lâm Hề đau đến đầu óc mơ mơ hồ hồ, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên người trong giang hồ dù sao ai cũng phải chịu mấy đao...

Vô Song cảm nhận vai mình đang chảy máu, anh nhìn lại, mới phát hiện là một thanh kiếm khác của Tụ Diễm đã đâm vào sau lưng Lâm Hề. Đồng tử của anh co lại, trong mắt in rõ sắc mặt tái nhợt của Lâm Hề.

Tụ Diễm cười nói. “Khiến cho cô ta bị thương anh sẽ không đau, tôi thiêu đốt vết thương của cô ta đối với anh cũng chẳng có ảnh hưởng to tác gì nhưng lại hạn chế hành động của anh, chúng ta lại đánh một lần nữa đi.”

Mắt Vô Song trở nên lạnh lẽo, sát khí mạnh mẽ trong đáy mắt: “Rút đao.”

Đôi mắt Tụ Diễm sáng ngời: “Cô ấy bị thương làm cho anh động lòng sao, ha ha ha, vậy sớm nên như thế!” Tiếng anh ta vừa dứt, Lâm Hề ở phía sau lại kêu rên một tiếng, sợi vải trên quần áo đã bị đốt, lộ ra bả vai của cô, miệng vết thương bị cháy đến mức rõ ràng có thể nhìn thấy được.

Liêm đao kê lên cổ Tụ Diễm: “Rút thanh kiếm đó ra.”

“Anh thắng thì tôi rút nó ra.” Thân hình Tụ Diễm chợt lóe tránh thoát chiêu thức lấy đầu của Vô Song, anh ta chỉ nắm một thanh đoản kiếm, trong lòng thầm nghĩ cách dễ cho Vô Song ném thanh liêm đao cản trở kia xuống, muốn tiếp cận anh ta để có thể đánh nhau kịch liệt hơn. Bỗng nhiên trong lúc đó, có một bóng đen chợt lướt đến trước mặt anh ta, trên mặt bị giáng một quyền, lực đạo mạnh đến mức đánh anh ta văng vào đồng kim loại phế liệu.

Tụ Diễm bị chôn ở trong đó có chưa bò ra thì đã bị liêm đao lạnh ngắt kẻ sát cổ, dùng một chút lực, máu tươi lập tức chảy ra, khuôn mặt Vô Song cao cao tại thượng, mang theo vẻ xơ xác tiêu điều và lạnh lùng, một màn này rất giống với trong tưởng tượng của Tụ Diễm, anh ta ngần ngừ đến thất thần.

Thấy anh ta có chỗ không thích hợp, sát khí Vô Song nổi lên, lúc này vốn phải lấy mạng của anh ta, nhưng hình ảnh cái chết của Đồng Lăng không biết vì sao đã xâm nhập vào trong đầu óc của anh, trong nháy mắt này thế nhưng không hiểu sao anh lại không xuống tay được.

Trong lúc hai người đang ngảy ra, đột nhiên có một giọng nói truyền vào tai Tự Diễm: “Song Không Chi Tâm xuất hiện rồi.”

Trong chớp mắt Tự Diễm đã tỉnh táo lại, anh ta thấy Vô Song nhíu mày như đang suy nghĩ cái gì đó, lấy đoản kiếm vung qua, ngăn trở cán liềm đao, lộn hai cái ra sau, rồi xuống bên cạnh Lâm Hề đang ở cửa xường, anh ta ôm lấy Lâm Hề đã đau đến ngất xỉu, ngọn lửa quanh thân bùng lên: “Hôm nay chúng ta còn chưa toàn lực thi đấu với nhau, lần sau tiếp tục, thế cuộc này tôi mang đi.”

“Mơ tưởng!” Pháp lực lan tỏa quanh thân tựa như từng đợt sóng hung hăng vỗ vào vách đá mà vách đá kia chính là ngọn lửa của Tự Diễm, hai nguồn năng lượng chạm vào nhau tạo nên tiếng vang chói tai, sau khi luồng ánh sáng va chạm màu trắng chiếu sáng mạnh mẽ thì không còn thấy bóng dáng của Tự Diễm và Lâm Hề ở cửa xường nữa.

Nguyệt liềm trong tay biến mất, Vô Song cắn răng cắn hận nói: “Vô liềm si!” Máu trên vai lại chảy ra, Vô Song chạm vào vết thương mà cả bàn tay dính đầy máu, trên nét mặt có ba phần phần nộ, bảy phần vô cùng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: SỰ LỰA CHỌN RA ĐI HAY Ở LẠI

Lâm Hề bị cơn đau trên vai làm tỉnh dậy, cô rên lên một tiếng, mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại phát hiện mình đang nằm úp sấp trên mặt đất đầy bùn đất, da mặt ép trên đất nên đỏ ửng, cô trở mình tự đứng dậy theo bản năng, nhưng mới vừa động dậy, cơn đau sau lưng lại khiến cô nhin không được mà kêu rên ra tiếng.

“Nếu động dậy nữa thì vết thương sẽ hở ra đó.” Giọng nói lạnh nhạt của Tự Diễm lại vang lên bên cạnh. “Cũng sẽ không chữa lành hẳn.”

Trong lòng Lâm Hề kinh hãi, lập tức quay đầu tìm kiếm, vừa mới động, miệng vết thương quả nhiên đã hở ra, máu tươi tràn ra, đau đến mức Lâm Hề phải hít ngậm khí lạnh. Tự Diễm dường như cong khóe môi lên chế giễu: “Có một đồng thể yếu như vậy, Từ Thần nhất định rất mệt lòng rồi.” Nhìn thấy ánh mắt đề phòng của Lâm Hề, anh ta tiện tay lấy một cây cỏ nhỏ trên đất đặt trên tảng đá lớn, bóp hai cái, rồi đắp lên miệng vết thương của Lâm Hề. “Nhưng mà yên tâm, trước khi tự tay giết chết Từ Thần, mạng của cô sẽ không mất đâu.”

Cảm giác lá cây ướt át lạnh lẽo khiến cho Lâm Hề nhíu mày: “Đây là cái gì?”

Tự Diễm liếc mắt: “Thảo dược ở thế này cũng không biết à?” Anh ta kiêu ngạo ngửa đầu nói. “Biết chưa.” Giống như một đứa trẻ luôn háo hức trong các cuộc thi đua.

Lâm Hề bấu môi, quay đầu quan sát bốn phía xung quanh, nhìn thấy cây cối cao to và từng đám cỏ dại, cô vô cùng kinh hãi, nước cô lại có một nơi như thế sao! Nhưng vẫn đề đáng sợ hơn nằm ở phía sau: “Đây là đâu!”

“Cô không biết chốn này?” Tự Diễm lại đắc ý nở nụ cười. “Nhưng tôi biết.”

Lâm Hề run rẩy lo lắng không thôi: “Được, anh thắng, nói đi rồi cuộc chúng ta đã đi bao xa, đây là nơi nào!”

Tự Diễm đứng dậy vươn thắt lưng: “Không xa, trong núi.” Anh ta từ từ đi xa. “Tôi đi tìm thức ăn, cô nằm sấp cho ngoan nhé.” Đi được vài bước, bỗng nhiên anh ta quay đầu lại, trên khuôn mặt non chẹt hiện lên luồng sát khí âm hiểm. “Đừng nghĩ sẽ chạy trốn đó.”

Lâm Hề làm sao còn muốn chạy, cô trừng mắt, kêu: “Này! Cùng đi! Vứt một mình tôi ở đây sẽ xảy ra chuyện đó!” Bóng người của Tự Diễm đã bị rừng cây che khuất, Lâm Hề gấp đến độ gào to. “Cái bình chữa lửa kia nên phun vào miệng của anh, dập tắt luôn cái đồ vô liềm si!” Trong rừng núi yên tĩnh chẳng có chút hồi âm, Lâm Hề nằm úp sấp trên mặt đất trong lòng khó nén nỗi sợ hãi đối với một nơi xa lạ, cô thở dài, hạt bụi trên mặt đất bay vào trong mắt, nước mắt tuôn rơi không biết là do bụi kia hay là do nỗi lòng của cô.

Khóe mắt của Vô Song có một giọt nước mắt lạnh lẽo lăn dài xuống, mặt anh không chút thay đổi mà đưa tay lau đi, bàn tay cũng siết chặt, bóp chặt luôn thứ gì đó trong lòng bàn tay khiến cho nó lòi cả hai mắt ra, suýt nữa ngất xỉu đi: “Đại, đại nhân, tha mạng!”

Vô Song cúi đầu nhìn thứ chỉ nhỏ bằng cái nắm tay, đây là người dự tuyển của bộ tộc Thư Đại, là sau khi Tự Diễm đi anh đã lần theo dấu vết pháp thuật mà bắt được trong đồng kim loại phế liệu, Tự Diễm rồi đi nhất định là kẻ này đã nói cái gì đó cho anh ta biết. Tộc Thư Đại vốn không có khả năng công kích, nhưng bọn họ lại biết được mọi chuyện, là tình báo quan trọng trong tổ chức. Giọng nói của Vô Song rất lạnh lẽo: “Nói, Tự Diễm ở chỗ nào?”

Vạn Tri đưa mắt nhìn khắp nơi, sau đó về mặt cầu xin nói: “Không thể nói, nói ra thì Viêm Hỏa đại nhân sẽ giết chết tôi mất.”

“Phải không, vậy bây giờ muốn chết thế nào?”

“Được rồi, ngài ấy ở trong khu rừng phía Nam.”

Vô Song nhú mày: “Anh ta đến đó làm gì?”

Vạn Tri ủ rũ nói: “Song Không Chi Tâm mở ra cánh cổng nối thông hai giới có thể đang ở nơi đó.” Vạn Tri sắp khóc. “Tử Thần đại nhân, cái gì tôi cũng nói hết rồi! Là ngài ép tôi nói đó nha, sau này ngài nhất định phải bảo, bảo vệ... Ngài muốn đi đâu vậy!”

Trên nóc nhà xương, khói đen bốc lên quanh thân Vô Song, anh lãnh đạm nói: “Dẫn đường.”

“Không được!” Vạn Tri giãy dụa. “Viêm Hỏa đại nhân biết tôi phản bội ngài ấy thì tôi sống không nổi đâu, ngài buông tha đi, nếu không phải Viêm Hỏa đại nhân uy hiếp tôi cũng chẳng chạy trốn chết đến thế giới này, tôi không có làm gì hết, đại nhân, ngài buông tha tôi đi!”

Tay kia của Vô Song nâng lên, ngón trỏ búng mạnh lên đầu Vạn Tri, đầu Vạn Tri liền bị bật ra sau, hắn ngã ngốc nhìn trời, trong lòng rõ ràng, nếu Vô Song dùng thêm chút lực nữa thì có thể búng đứt đầu hắn, Vô Song hỏi: “Còn nhiều lời nữa không?”

“Không, bên này mời đi theo hướng Đông Nam, cảm ơn.”

63.

Lúc Tự Diễm trở về thì sắc trời đã tối, một tay anh ta đốt lửa, một tay mang theo một con thỏ máu chảy đầm đìa, Lâm Hề tán thưởng: “Nước này còn có động vật hoang dã sao!” Tự Diễm vung tay lên, đám lửa kia đột ngột rơi xuống bên cạnh Lâm Hề, phía dưới không có một mảnh gỗ nào mà cũng có thể bùng cháy mạnh mẽ, anh ta lột da con thỏ, tùy tay nhặt một cành cây chọc xuyên qua rồi nướng trên lửa.

Từ nhỏ Lâm Hề đã là một đứa con ngoan, tuy rằng lúc còn học ở trường cô đã từng tham gia các cuộc dã ngoại nấu ăn ngoài trời, nhưng chưa từng thể nghiệm cảm giác sống hoang dã. Cô trừng mắt nhìn chăm chăm con thỏ, cẩn thận quan sát lúc nó bị nướng sẽ xảy ra những biến hóa gì, mãi đến lúc hai mắt cay cay cô mới dời tầm mắt đi: “Thật đúng là thần kỳ...” Cô cất tiếng tán thưởng.

Trong kế hoạch của Lâm Hề đã xảy ra sự thay đổi, cô vốn tưởng rằng mình sẽ sống cuộc sống chẳng hề thay đổi, nhưng hiện có những chuyện đã từ từ ngoài dự liệu của cô. Cô chưa từng nghĩ tới đến một ngày mình sẽ bị thương, sẽ nằm sấp trên đất bùn giữa chốn hoang vu, ăn cỏ hoang nướng.

Từ sau khi Vô Song đến thì cuộc sống của cô phong phú hẳn lên, có thêm nhiều sự linh ngộ và càng nhiều hiểu biết... Không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên Lâm Hề nở nụ cười.

Tự Diễm nhướn mày: “Cười cái gì?”

Rảnh rồi không có gì làm, Lâm Hề mở miệng nói: “Không có gì, chỉ là sau này khi kể chuyện này cho con mình nghe thì không biết nó có tin hay không.”

“Suy nghĩ xa xôi thật. Nhưng mà chuyện này sẽ không xảy ra đâu.” Lâm Hề ngần ngại, quay đầu nhìn Tự Diễm. Đêm lạnh buồn tẻ, Tự Diễm cũng không phải nhân rồi, anh ta lướt đến bên cạnh Lâm Hề, từ trên cao nhìn xuống cô: “Rất muốn biết vì sao chứ? Muốn biết thì cầu xin đi.”

Khóe miệng Lâm Hề giật giật, nói thẳng ra lời tự trong đáy lòng: “Làm sao có thể dưỡng thành cái tính tình chuyện gì cũng muốn chiếm thế thượng phong như vậy hả?”

Tự Diễm cười: “Bởi vì có người từng bảo rằng, muốn nắm giữ vận mệnh của mình thì cái gì cũng phải mạnh hơn kẻ khác.”

Nội dung và tư tưởng trong câu nói này làm cho Lâm Hề cảm thấy có thứ gì đó quen thuộc khó hiểu, cô nhỏ giọng hỏi: “Không phải là Vô Song nói đó chứ?”

“Ha ha, còn có chút đầu óc.”

Lâm Hề lặng im không nói gì, thì ra lại là một người ứng tuyển có quan hệ với Vô Song... Nhưng những người này, mặc kệ trước kia có tình cảm như thế nào với anh ta, cuối cùng cũng đều phải chết. Nghĩ đến sự ra đi của Đồng Lăng, lòng Lâm Hề trầm xuống.

“Tám năm trước tổ chức bị quân liên minh tấn công, khi đó tôi chỉ mới tám tuổi, thiếu chút nữa bị giết, là anh ta cứu tôi.” Tự Diễm nhắc lại chuyện cũ một cách qua loa, giống như chuyện Vô Song cứu anh ta chẳng phải là chuyện to tát gì, nhưng Lâm Hề lại thấy được sự kính trọng mà anh ta giấu kín nơi đáy mắt.

Nghĩ đến cũng phải thôi, anh ta nhớ rõ lời nói của Vô Song suốt tám năm, đến bây giờ còn muốn một lòng một dạ đánh bại Vô Song, hồi đó chắc chắn Vô Song giống như một vị anh hùng trong lòng anh ta. Lâm Hề lại suy nghĩ, năm nay cô hai mươi hai tuổi, chắc Vô Song cũng hai mươi hai tuổi, nếu thời gian của hai thế giới giống nhau, vậy tám năm trước, chẳng phải lúc đó anh ta chỉ mới có mười bốn tuổi thôi sao!

Lúc mười bốn tuổi cô đang làm cái gì... Đang học năm hai hay là năm ba trung học cơ sở? Mà lúc này Vô Song đã học chém giết và bảo vệ người khác trên chiến trường sao...

“Tôi làm người ứng tuyển không vì mục đích gì khác ngoài chuyện...” Tụ Diễm tươi cười rất tươi. “...muốn đánh thắng anh ta, sau đó giúp anh ta lên vị trí tôn chủ.”

64.

Sự biến chuyển nhanh chóng trong câu nói cuối cùng khiến cho Lâm Hề nghe thấy mà ngẩn ngơ, anh ta nói anh ta muốn giúp Vô Song? Sau khi thắng sẽ giúp anh? Lâm Hề không khỏi hỏi: “Chỉ là như vậy, không phải...”

“Từ ngày bắt đầu trở thành người ứng tuyển đã không nghĩ mình sẽ có ngày trở về. Đây không phải trò chơi sinh tồn, mà là tranh cử sống chết.” Giọng nói của Tụ Diễm rất vững vàng, tâm trí anh ta có thể nói là đã trưởng thành, hoàn toàn không giống một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, dù sao dưới quy tắc tàn khốc này, ai còn có thể khờ dại. “Trong hai trăm người ứng tuyển có kẻ này kẻ khác, cũng không phải tất cả đều muốn đoạt được tôn vị, đuổi theo Tử Thần đến thế giới này, không ít người có thể hy vọng rời khỏi tổ chức, sau đó sống ở một nơi yên tĩnh nào đó. Tôi cũng không ngoại lệ.” Ánh mắt anh ta dừng trên người Lâm Hề. “Không ngờ sao, cô không ngờ có nhiều tên sợ chết như vậy.”

Lâm Hề lắc đầu: “Muốn sống không phải là chuyện sai trái gì cả.”

Tụ Diễm hơi ngẩn ngơ, sau khi phục hồi lại thì cười lạnh. “Đối với tôi mà nói, theo đến chỗ này là muốn quyết đấu một trận với Tử Thần, mặt khác...” Anh ta tiếp tục trở con thỏ trong lửa đỏ. “Song Không Chi Tâm, con đường nối giữa hai giới đang ở trong khu rừng này. Tìm được vật đó, đuổi Tử Thần về thế giới kia, sau đó đóng cánh cửa thông giữa hai thế giới lại, như vậy tất cả những người ứng tuyển đi đến thế giới này mặc kệ trong lòng hấn đang chứa mục đích gì thì cũng vĩnh viễn ở lại thế giới này.”

“Đến lúc đó Tử Thần trở về thế giới kia, còn sáu tộc Cận Vương kia đều phải ở lại chốn này, đám còn lại kia không phải là đối thủ của anh ta thì cũng có thể sống sót ở nơi đây.”

Lâm Hề sững sờ, trong lòng chỉ luôn suy nghĩ... Vô Song, phải trở về sao?

Cứ suy luận theo lời nói của Tụ Diễm, sau khi chặt đứt mối liên hệ giữa hai thế giới, bên thế giới này không đến được thế giới kia mà bên thế giới kia cũng chẳng qua được thế giới này...

Còn không chờ cô nói ra suy nghĩ của mình thì Tụ Diễm lại nói: “Sau khi con đường nối thông giữa hai thế giới bị đóng lại, năng lượng từ thế giới kia cũng mất hết, những người ứng tuyển sẽ không còn pháp lực, hơn nữa cũng sẽ từ từ quên mất ký ức về thế giới kia, cũng không ngoại lệ, cô sẽ không nhớ được trong thời gian này đã xảy ra những chuyện gì, cho nên, căn bản không cần lo lắng sau này con của cô có tin hay không, bởi vì ngay cả chính cô cũng không tin tưởng là mình đã từng trải qua những việc này.”

“Sẽ... quên mất Vô Song sao?” Lâm Hề nhẹ giọng thì thầm. “Rốt cuộc sẽ không nhớ ra sao?”

Mặc dù những ký ức về Vô Song khiến cô luôn tức giận, không biết làm sao, nhưng cô cũng không thể phủ nhận, đây là khoảng thời gian có màu sắc rực rỡ nhất trong cuộc đời cô, sẽ phải quên mất tất cả những điều này... cô không hiểu vì sao lồng ngực của mình lại co thắt đau đớn, giống như càng khó chịu hơn vết thương trên lưng: “Vô Song cũng sẽ quên mất... sao?”

“Anh ta có lẽ sẽ nhớ chuyện ở thế giới này, nói cách khác anh ta có thể nhớ rõ ràng, nhưng nhất định sẽ quên hết.”

Cả hai cùng quên, mặc kệ ở thế giới nào thì sẽ không ai biết bọn họ song sinh cùng mệnh với nhau nữa...

Lâm Hề giãy dụa ngồi dậy, Tụ Diễm liếc nhìn cô: “Muốn chạy à?” Lâm Hề lắc đầu xoa xoa ngực: “Nằm sắp lâu quá... có chút khó chịu.”

Tụ Diễm cân nhắc một chút, bỗng nhiên nói: “Lúc trước tôi muốn hỏi rồi, cô và Tử Thần, đã ở cùng nhau rồi à?”

“Ài... Cái gì?” Hai má Lâm Hề đỏ lên, vội vàng xua tay. “Không không, như thế nào lại như vậy, tôi chỉ ở chung nhà với anh ta mà thôi... Chúng tôi trong sạch mà!”

Tụ Diễm nửa tin nửa ngờ liếc nhìn cô: “Vậy là tốt rồi, ở thế giới kia Tử Thần đã có hôn ước, cô gái kia là tộc trưởng của bộ tộc Độc Tâm, sau này chờ khi Tử Thần bước lên địa vị Tôn Chủ, bọn họ sẽ thực hiện khế ước, nếu cô có ý niệm kỷ lậ nào trong đầu thì tốt nhất nên dập tắt từ sớm, anh ta là người cô không nên thích.”

Lâm Hề gật gật đầu: “Ừ, biết rồi. Tôi cũng... đã thích người khác rồi.” Nhưng mà gương mặt Quý Nhiên trong lòng cô không biết vì sao đã có chút mờ hồ. Cô không hiểu vì sao lại muốn chạy trốn vấn đề này, ngẩng đầu mỉm cười với Tụ Diễm. “Kỳ thật nội tâm của anh cũng rất tốt, chỉ là nói mấy lời chẳng lọt tai tí nào.” Giống Vô Song...

Lâm Hề không nói ra câu nói sau, bởi vì cô phát hiện có chút kỳ quái, vì sao cô suy nghĩ gì cũng không thể rời khỏi Vô Song.

Tụ Diễm nghe thấy câu khen vô tình của Lâm Hề, trong lòng anh ta có chút thẹn thùng, quay đầu nói: “Nói mấy chuyện này, chính là để cho cô hiểu rõ, sau đó không còn ngăn cản trận quyết đấu của tôi và Tử Thần, bởi vì mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào thì cũng không cần lo lắng cho tánh mạng của chúng tôi.”

Lâm Hề gật đầu nói “vâng”, bỗng nhiên lúc đó Tụ Diễm biến sắc, anh ta vung tay lên, ngọn lửa tắt. Lâm Hề kinh hãi: “Sao vậy?”

“Có người.”

Lâm Hề vội che miệng, nhưng mùi hương thoả nướng bên cạnh đã phiêu tán, Lâm Hề đẩy đẩy Tụ Diễm, lại chỉ chỉ con thỏ, Tụ Diễm cầm lấy con thỏ, giấu vào trong áo của mình, Lâm Hề há miệng mở to mắt: “Không bị bỏng sao... đợi chút, bao lâu rồi anh không tắm vậy?”

“Xuyt.”

Có tiếng động ở bụi cỏ phía xa xa ngay cả Lâm Hề cũng nghe thấy được, kẻ có thể khiến cho không dám động đây.

65.

Tiếng bước chân nhỏ vun, nếu nghe kỹ sẽ biết đó là tiếng bước chân của hai người, một trước một sau.

“Vi sao tìm một ngày vẫn chẳng cảm giác được hơi thở của Song Không Chi Tâm!” Một giọng nữ thanh thúy tựa như tiếng chim hót vang lên, trong tay cô ta đang cầm một chiếc đèn pin chiếu sơ qua trên mặt đất, có chút không kiên nhẫn nói. “Thanh Phong, có phải anh cảm nhận nhầm hay không?”

Đi phía sau cô gái là một anh chàng tóc màu bạc, sắc mặt anh ta có chút tái nhợt, lúc này đang nhẹ nhàng từ từ nhắm hai mắt lại, cảm thụ hơi thở mỏng manh trong không khí: “Đúng vậy, khí tức ở khu rừng này rất giống khí tức ở Tụ Diễm cam tâm trốn đi thì nhất định rất khó đối phó, Lâm Hề cũng vội nín thở, im lặng, thế giới chúng ta, khẳng định là có cái gì đó đã cải biến khu rừng này, ngoại trừ Song Không Chi Tâm, không có vật nào khác có thể làm được.”

Thì ra đây là hai người dự tuyển!

Bỗng nhiên cô gái dùng sức ngửi: “Thanh Phong, có ngửi được mùi hương của thức ăn không? Ừm... Giống thịt nướng, thơm quá.”

Người ở thế giới kia đều chuộng ăn hàng hay sao... Lâm Hề cảm thấy bất đắc dĩ, chợt nghe Tụ Diễm nhẹ giọng nói: “Nắm chặt.”

Nắm... chỗ nào? Lâm Hề còn chưa tới kịp hỏi ra miệng thì ánh mắt của anh chàng tóc bạc kia đã di chuyển về hướng bọn họ, ánh mắt ấy giống như xuyên thấu muôn ngàn cỏ cây, nhìn thẳng vào Lâm Hề, bỗng nhiên lúc đó, cuồng phong đột nhiên nổi lên, với sức mạnh cán quét cỏ cây.

Lâm Hề cuống quýt ôm chặt lấy thắt lưng của Tụ Diễm, giống như chỉ một chút buông lỏng tay sẽ bị thổi bay mất. Tụ Diễm mắng to: “Quá dùng sức rồi đó! Thả lỏng cái coi! Tôi còn muốn thở!”

Tuy rằng anh ta nói như vậy, nhưng Lâm Hề cũng không dám buông lỏng nhiều, cuồng phong thổi ào ào đến mức cô không thể mở mắt nổi. Ngọn lửa quanh thân Tụ Diễm bùng lên mạnh mẽ, mãnh liệt chống chọi với cuồng phong, cỏ cây xung quanh đều bị thổi cúi rạp xuống, Lâm Hề chỉ cảm thấy thân người Tụ Diễm quá nóng, cô muốn buông Tụ Diễm ra, nhưng lại sợ lúc mình buông ra sẽ bị cuồng phong thổi bay, đúng là tình thế hết sức lưỡng nan, chợt nghe Tụ Diễm kêu rên một tiếng, anh ta hơi lui ra sau, cuồng phong lập tức chiếm ưu thế, bắt đầu áp chế ngọn lửa đang suy yếu.

Lâm Hề cảm giác thấy người Tụ Diễm lung lay: “Đề tiện.” Hai tiếng này phun ra từ kẽ răng đang nghiến chặt của anh ta, rõ ràng độ nóng quanh thân anh ta cũng tăng hơn, cuồng phong thổi đến bị độ nóng của ngọn lửa làm bốc lên trời, gió nhỏ dần, Lâm Hề cũng bị bỏng đến không chịu được, mới vừa vung tay hai cái, Tụ Diễm lại nắm chặt lấy cổ áo cô, trong ánh sáng ngọn lửa rực rỡ, không còn thấy bóng dáng hai người nữa.

Cuồng phong đột nhiên ngừng lại. Cô gái cắn răng: “Không thể để cho bọn họ tìm được Song Không Chi Tâm trước!”

Thanh Phong gật đầu: “Bọn họ đã bị trúng độc rồi, không chạy xa được.” Anh ta hơi ngừng đầu cảm nhận làn gió đang lưu động. “Chạy về phía đông rồi.” Nói xong, anh ta ôm ngực ho đến tê tâm liệt phế, cô gái bên cạnh lập tức đỡ lấy anh ta, ánh mắt khó nén được nỗi lo lắng. Ngừng ho, anh ta dịu dàng vuốt tóc cô gái, biểu hiện đơn giản nhưng lại thể hiện sự dịu dàng. “Không có việc gì, chờ khi cứu thông đạo đóng lại, vết thương sẽ từ từ lành, đến lúc đó chúng ta đi chữa bệnh cứu người, lại kiếm được tiền.”

Nét mặt cô gái trở nên tươi tắn, dường như nói đùa: “Ai không trả thù lao thì sẽ đánh kẻ đó.”

“Ừ, đánh hẳn.”

Bên này Tụ Diễm mang theo Lâm Hề chạy không xa, ngọn lửa quanh thân nhanh chóng tắt lịm nên cả hai nhanh chóng rơi từ trên không xuống, xuyên qua mấy tầng nhánh cây, rơi mạnh xuống đất, trên mặt trên người Lâm Hề bị không ít vết thương vụn vặt, vết thương sau lưng cũng rách toạt ra lần nữa, cô còn chưa kịp kêu đau, Tụ Diễm rơi xuống bên cạnh cô cũng ới ra mấy ngụm máu.

Lâm Hề kinh hãi, quên mất cả vết thương trên người, luống cuống nhìn anh ta: “Anh bị sao vậy?”

“Độc...” Tụ Diễm thở hổn hển hai hơi. “Độc Linh chết tiệt!” Tụ Diễm có chút hoa mắt, anh ta lắc đầu, biết rằng phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này, nếu không với năng lực của Thanh Phong rất nhanh liền có thể tìm được bọn họ, mà vì cô gái bên cạnh này, anh ta lại không thể tùy ý sử dụng lửa... Thật sự là...

“Vậy làm sao bây giờ? Vừa rồi lúc bay trên trời hình như tôi thấy bên này có một con sông nhỏ, để tôi đi kiếm chút nước, cố gắng lên!” Lâm Hề nói xong, cũng không quan Tụ Diễm có đồng ý hay không thì đã nhanh chóng bỏ chạy.

Cô đi chưa lâu thì bỗng nhiên có tiếng động lạ truyền đến, Tụ Diễm nhanh nhạy ngừng đầu, nguyệt liềm dao lóe sáng trong bầu trời đêm, trong nháy mắt đã xuất hiện một người trước mặt mà kim khí lạnh như băng đã đặt lên cổ anh ta, gương mặt của chủ nhân liềm dao không chút thay đổi: “Làm cho tôi

tức giận rồi, mau nói, muốn chết như thế nào?”

Tự Diễm biết con tức giận của Tử Thần, trong mấy lần tổ chức và quân liên minh giao thủ, có một lần anh ta đã thấy một đôi mắt màu máu tươi, liềm đao trong tay cũng nhuộm sắc hồng, trên chiến trường thấm đẫm máu tanh, ba nghìn quân tinh nhuệ của liên minh không kẻ nào sống sót, đều là do Vô Song giết. Vô Song đứng trên núi thây như một Tử Thần đích thực đến từ địa ngục.

Đó là lần đầu tiên lần, cũng là một lần duy nhất Tử Thần Vô Song tức giận, mà hôm nay...

“Thật đáng tiếc, tôi còn chưa muốn chết.” Anh ta thở hắt hên trả lời, chết trong tay Vô Song như vậy thì anh ta vẫn còn tiếc nuối...

“Chuyện này không đến phiên ngươi quyết định”. Liềm đao hơi đưa về phía sau, vài sợi tóc vàng của Tự Diễm rơi xuống. Tự Diễm nhắm mắt lại, chờ mong cảm giác mát lạnh như không tiến đến, chỉ vì một tiếng gọi vui mừng vang lên làm cho sát khí nặng nề trước mặt bỗng dừng thu lại.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: SỰ LỰA CHỌN RA ĐI HAY Ở LẠI

“Vô Song!”

Lâm Hề đang cầm một lá cây chứa nước chậm rãi đi đến, lúc vừa nhìn thấy Vô Song thì cô đã vui mừng đến quên hết tất cả, ném chiếc lá đựng nước kia đi mà vội chạy đến bên cạnh anh: “Anh đến đây là tốt rồi, Tự Diễm trúng độc, mau đưa bọn tôi ra khỏi khu rừng này đi, anh ta rất cần bác sĩ, a, đúng rồi, hẳn là cũng cần...”

Vô Song liếc mắt nhìn Lâm Hề đang lảng nhảng, sắc mặt hơi dịu đi: “Không phải bị thương sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, cho nên chúng ta chạy nhanh đi thôi.”

“Không phải đã khóc sao?”

Lâm Hề ngăn ra: “Khi nào vậy?”

Vô Song ghen lời: “Không phải bị ép buộc đến đây sao?”

Lâm Hề hồi tưởng trong chốc lát: “Ừ, là bị ép tới đây.”

“Vừa rồi nói phải cứu ai?”

“Anh ta đó.” Lâm Hề trả lời rồi mới tỉnh ngộ. “A, ý của tôi là tôi không sao rồi, kỳ thật tâm địa của Tự Diễm cũng rất tốt, còn phải nhanh chóng bỏ thuốc, tình huống hiện giờ rất phức tạp không thể nói rõ ràng trong phút chốc được, tóm lại chúng ta nên rời khỏi nơi này trước đi.”

Vô Song neho mắt lại, trong lòng có cảm giác giống như mình bị lừa. Nỗi lo lắng và phần nộ suốt lúc này trong nháy mắt đã bị cảm giác tức giận khó hiểu thay thế, một tay anh đẩy Lâm Hề ra: “Chắc, tránh ra, để tôi giết hắn trước.” Nói xong anh liền động thủ, Lâm Hề kinh hãi, nhất thời cũng bất chấp mọi chuyện, nhào đến giữ lấy cán liềm đao, có chút vội vàng. “Đây không phải là lúc giết người cho hả giận, chúng ta đi trước đi, có chuyện gì thì ra khỏi khu rừng này rồi hãy giải thích!”

Vô Song sừng sốt chớp mắt, giống như bị cái gì đâm đau đớn, anh kinh ngạc hỏi: “Giúp hắn?”

Vậy mình anh vội vàng tìm đến đây làm gì?

Anh nhớ tới con tức giận lúc mình bỗng nhiên rơi nước mắt, nỗi bất an lúc vết thương trên vai không ngừng chảy máu, còn lúc những vết thương nhỏ bỗng nhiên xuất hiện trên người thì sát khí không kiềm được mà cuộn cuộn dâng trào... Vô Song cảm thấy mình giống như bị người ta khinh thường giẫm lên rồi lại ném sang một bên.

Thật sự khiến cho anh... không cam lòng!

“Chắc, đúng là cô gái không biết tốt xấu.”

Lâm Hề bắt đầu đi: “Chỉ là tùy việc mà xét! Vừa rồi gặp hai người rất lợi hại, Tự Diễm vì cứu tôi mới biến thành như vậy. Hơn nữa bọn họ có thể sẽ đuổi tới...”

Chân mày của Vô Song nhướng lên, tự động xem nhẹ câu nói kế tiếp, ngôn ngữ mang theo tâm trạng xấu chưa từng có: “À, phải không, thì ra là hấn cứu, cho nên cô không kiềm chế được mà động tâm? Nói như vậy là tôi đến không đúng lúc, quấy rầy hai người? Chắc, phụ nữ quá là giỏi thay đổi. Mấy ngày hôm trước không phải còn thích cái tên Nhiên gì đó sao!”

Giọng điệu khinh miệt của anh làm cho Lâm Hề hơi tức giận. “Động tâm hồi nào! Giỏi thay đổi hồi nào! Hơn nữa đây là lúc nên nói mấy chuyện đó sao? Rốt cuộc định âm ỉ rầy rả tới chừng nào!”

Mắt Vô Song nheo lại: “Không tồi, bây giờ là gan cũng quá lớn, vì anh chàng khác mà dám hét lên với tôi?”

Lâm Hề day day gần xanh đang nổi lên trên trán: “Thật sự là...” Quả nhiên, cô và Vô Song khi ở gần nhau thì không không chế được mà cãi nhau sao, rõ ràng đây không phải là thời điểm... tâm trạng phải dịu xuống một chút.

Tự Diễm ôm ngực, độc tố khiến cho anh ta sự khó thở, nhưng cảm giác vẫn tỉnh nhạy như trước, anh ta chán ghét liếc nhìn hai người đang cãi nhau: “Chạy không kịp rồi.”

Một làn gió kỳ lạ nổi lên, Vô Song nhướng mày: “Thanh Phong và Độc Linh sao lại ở đây?”

Lâm Hề tức giận: “Cho nên tôi mới nói rằng có hai người muốn giết chúng tôi!” Lời còn chưa dứt, gió đã chuyển, Vô Song cảm gần nguyệt liềm đao xuống đất, tay trái vừa nhấc, như có một cái lồng bảo vệ vô hình xuất hiện phía trước chống chọi với gió lớn, Lâm Hề và Tự Diễm ở sau lưng Vô Song cũng cảm thấy gió rất lớn, nhưng cũng không lợi hại như vừa rồi.

Lâm Hề quay đầu nhìn về phía Tự Diễm: “Kỳ thật hai người không nhất định phải đánh nhau, xem đi, cùng một lực công kích, Vô Song che chắn tốt hơn rất nhiều, như vậy tính ra, chắc chắn là Vô Song thắng.”

Nhắc tới vấn đề thắng thua, ánh mắt Tự Diễm rất nghiêm túc, tích cực nói: “Vừa rồi nếu không phải vì bị cô ôm chặt, phải bận tâm đến cô mà không dám sử dụng lửa đỏ sao!”

Bỗng chốc lá chắn suy yếu, cuồng phong càng lúc càng mạnh, vì Tự Diễm không chú ý giờ phút này giống như cánh diều bị gió cuốn bay lên trời, cuồng phong lập tức hóa thành lưỡi đao gió đuổi theo Tự Diễm, bỗng nhiên không trung chợt có ánh lửa lóe sáng nhưng chẳng thấy bóng dáng anh ta lâu. Lâm Hề vốn sẽ có cùng kết cục giống anh ta, nhưng có một cánh tay mạnh mẽ giữ lấy cổ tay cô, cô giống như sợi vải bố vướng trên cánh quạt bị gió thổi đến hỗn loạn.

Bước chân của Vô Song chẳng hề lay chuyển, túm Lâm Hề giống như mảnh vải, giọng nói tán loạn trong gió: “Nói, các người còn làm những chuyện gì?”

Môi Lâm Hề bị gió thổi đến thay đổi hình dạng, thịt trên mặt đều biến thành cuộn sóng nên cô làm sao nói được nữa. Thời gian khá lâu mà vẫn chưa nghe được câu trả lời, mắt Vô Song nheo lại, chân trầm xuống, quát khẽ một tiếng, tựa như có vô số làn sóng vô hình lan tỏa ra bốn phía, cây cối xung quanh bị chấn động rồi hóa thành tro tàn, tiếng gió dừng lại, cây cối rậm rạp trong phạm vi ba mươi thước đã bị san bằng.

67.

Cách đó không xa truyền đến một tiếng ho khan tê tâm liệt phế, không có cây cối che chắn, dáng người của Thanh Phong và Độc Linh đột nhiên hiện ra. Hình như anh chàng kia đang ho ra máu, cô gái nhẹ nhàng vỗ lưng cho anh ta, sắc mặt lo lắng nhưng chưa hề nói ra lời nào.

Lúc này Lâm Hề đã mềm nhũn, chỉ có cổ tay bị Vô Song nắm. Cô vô lực ngẩng đầu liếc nhìn Vô Song: “Vừa rồi nói cái gì?”

Con tức giận ban nãy cũng dịu đi, nhưng Vô Song vẫn không hỏi lại câu hỏi kia. Cẩn thận ngẫm lại, vấn đề đó cũng chẳng có gì quan trọng, ngoại trừ chuyện Tự Diễm làm Lâm Hề bị thương hoặc giết cô, mặc kệ bọn họ có làm cái gì thì cũng chẳng liên quan gì đến anh.

Vô Song vung tay thoát khỏi Vô Song, xoay người nhìn về phía hai người kia, trận gió to này thổi bay tên Tự Diễm chướng mắt kia đi cũng là một chuyện tốt, ít nhất anh không cần bức mình một cách vô lý như vậy.

“Từ Thần?” Giọng ho khan vẫn kéo dài, Độc Linh oán hận của nhìn phía Vô Song. “Không phải vẫn chỉ lo cho bản thân mình thôi sao, vì cái gì phải giúp Viêm Hóa, chẳng lẽ nguyện thần phục hấn ta sao?”

Vô Song bỗng nhiên lạnh lùng cười: “Thứ nhất, tôi cũng không muốn giúp hấn, thứ hai, thần phục? Chắc, từ này thật sự khiến người ta không ưa.” Anh nhỏ liềm đao ra khỏi mặt đất rồi vung tay lên, sát khí biến hóa tỏa ra ánh sáng u lạnh trong bóng đêm lập tức bay về phía Độc Linh. Thanh Phong khoát tay, một bức bình phong gió chống chọi với sát khí, thoát nhìn giống như hai người lơ đãng mà ra chiều, lại dọa Van Tri đang ở trong túi áo Vô Song run cầm cập.

Hắn biết rõ, chiều số của hai người đó, mặc kệ là chiều nào nếu đánh vào hấn, hấn đều biến thành một đồng thịt vụn, nơi này có ba, hơn nữa vừa rồi Tự Diễm đã bị gió thổi đi, đều là người dự tuyển trong Bảy Tộc Cận Vương. Đêm nay là cuộc chiếu đấu giành vị trí vương giả. Nếu hấn có thể sống, đem chuyện đêm nay biên soạn thành dã sử lưu truyền cũng không tệ...

“Chúng tôi vô tình mới đối địch với anh.” Giọng nói của Thanh Phong khàn khàn, dường như trên người anh ta mang hàn khí, nói một câu liền thở ra một làn khí trắng, miệng anh ta màu xanh đen, sắc mặt càng tái nhợt. “Địa vị Tôn chủ thì cứ lấy nhưng đừng nhúng tay vào chuyện của chúng tôi.”

Vô Song khinh miệt hừ lạnh: “Rất sợ chết sao, các người ruồng bỏ lợi ích và quanh vịnh của gia tộc, cho dù không có trận đánh này, các người cũng không làm được tôn chủ.”

Trong lòng Lâm Hề không đồng ý với cách nói của Vô Song, nhưng chưa tìm ra lời phản bác lại, liền nghe Độc Linh cười lạnh nói: “Khá khen cho một đứa con tốt của Tôn chủ. Thật muốn xem có phải Từ Thần thật sự không tiếc rẻ tánh mạng hay không!”

Trong lòng đất bắt đầu có dị động, Lâm Hề co rút phía sau lưng Vô Song, trong lòng đang hết sức hoảng sợ, chợt thấy trong đất có rất nhiều trùng chui lên bao vây xung quanh, Lâm Hề chỉ cảm thấy da đầu run lên, ghê tởm không thôi.

“Chút tài mọn.” Vô Song lạnh nhạt nói ra ba chữ đó, liềm đao lập tức chém xuống đất, chỉ nghe “bùm bụp” mấy tiếng, như là vô số quả cầu nhỏ bị nổ tung, dưới đất trồi lên một tầng chất lỏng màu trắng sữa, Lâm Hề chưa bao giờ nghĩ thấy mùi vị kỳ lạ nào như vậy, nó tràn ra trong không khí khiến cho Lâm Hề khó chịu phải bịt mũi lại, nhưng Vô Song lại giống không nghĩ thấy mùi gì, thản nhiên nói. “Bây giờ nói đi, các ngươi muốn cùng chết một lúc, hay là chết từng người một?”

Trong lòng Lâm Hề cảm thấy có chỗ không thích hợp, kéo kéo áo khoác của Vô Song: “Vô Song, không nghĩ được thấy mùi thối sao?”

Nghe thấy câu hỏi của Lâm Hề, Độc Linh mỉm cười: “A, thì ra không phải người của thế giới kia, Từ Thần che chở như vậy, chắc là đồng thể của hắn rồi.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau thì Vô Song như có mảy may, đang muốn nâng tay lại phát hiện cả người mình cứng ngắc không nhúc nhích được. Vô Song chợt hiểu ra trùng này không phải độc mà mùi chất lỏng kia mới là độc! Vô Song nhủ mảy may, suy nghĩ cách ứng đối.

Độc Linh cất bước đi đến: “Nói thật, đám người hiểu chiến đến thế giới này là vì nguoi, nếu hôm nay giết nguoi rồi thì bọn họ sẽ không có lý do lưu lại nơi này, đến lúc đó chúng ta có thể yên tâm tìm kiếm thứ mà chúng ta muốn tìm...”

Độc Linh càng bước đến gần, Vô Song cũng không động, Lâm Hề chọc chọc vào tay anh, phát hiện cánh tay của anh cứng ngắc tựa như hình người mẫu trong cửa hàng thời trang, cô lui lại đối diện với Vô Song, rồi liếc nhìn Độc Linh, thầm nghĩ lần trước Phục Linh hình như đã từng nói, độc của thế giới kia không có tác dụng với cô.

Lâm Hề kiên quyết chịu đựng ghê tởm, ôm một đồng đất nhảy đầy chất lỏng màu trắng ngà kia lên, giống như lúc học môn đẩy tạ mà ném về phía Thanh Phong, sau đó cũng không quan có rơi trúng hay không, khoác cánh tay Vô Song lên vai mình rồi cồng anh tùy ý chạy về một hướng.

Tốc độ của cô không nhanh, thậm chí chậm đến đáng thương, đám bùn đất mà cô ném lên không trung đã bị bức tường gió cản lại.

Nhưng Thanh Phong không đuổi theo, Độc Linh cũng không đuổi theo bọn họ.

Mất thấy nữ sinh công Vô Song đi, thân người Độc Linh mềm nhũn, quỵ xuống lăn lộn trên mặt đất đầy chất lỏng màu trắng ngà, độc này không có tác dụng với cô, cái thật sự tổn thương cô chính là tâm độc phản ngược lại. Cô che miệng, lại nhịn không được nôn ra một búng máu, chất lỏng rơi xuống xuống đất, đứng là màu xanh lục đậm.

Thanh Phong chỉ đứng ở phía sau dùng ánh mắt tha thiết nhìn cô, giống như Độc Linh không nói được một lời lúc anh ta ho khan, anh ta cũng không nói gì, chỉ là trong đôi mắt ẩn giấu nỗi sầu muộn không thể nói nên lời. Bọn họ đều hiểu rõ vết thương của đôi phương, cũng biết, lo lắng của mình sẽ làm cho đôi phương càng thêm khó chịu.

Thiên ngôn vạn ngữ chẳng bằng không nói lời nào.

“Thanh Phong, nói xem, chúng ta thật sự có thể tìm được Song Không Chi Tâm không, thật sự có thể đóng cánh cửa nối giữa hai thế giới, vết thương của chúng ta... có thể khỏi hẳn?”

“Nhất định sẽ như vậy.” Thanh Phong nhẹ giọng trả lời. “Mọi chuyện sẽ tốt thôi.”

68.

Lâm Hề cồng Vô Song chạy một hồi lâu trong rừng, không thấy ai đuổi theo phía sau, cô mới thoáng yên lòng, liếc mắt nhìn Vô Song đang mất hết sức lực trên lưng mình, cô nói: “Sau này anh đừng luôn miệng bảo rằng anh cứu tôi nữa đó.”

“Chắc.” Vô Song khó khăn phát ra tiếng nói. “Ồn ào chết được.”

Lâm Hề không gây chuyện với anh nữa, nhìn ngã ba trước mặt cô hỏi: “Đi bên kia?”

Cảm giác độc tố đang khuếch tán trong thân thể khiến cho Vô Song cực kỳ khó chịu, anh nói chuyện cũng vô cùng khó khăn: “Lấy thứ trong túi của tôi ra.”

Lâm Hề cảm thấy ngạc nhiên, chẳng lẽ Vô Song cũng mang theo GPS[5] ra khỏi nhà? Cô đưa tay vào thì chạm phải một vật mềm mềm, tò mò lấy thứ đó ra nhìn. Một giọng nam lạnh lạnh truyền ra từ bàn tay đang nắm chặt của cô: “Hô, rốt cục có thể thở rồi, ngộp chết tôi.” Lâm Hề hít một ngụm khí lạnh, theo bản năng siết chặt bàn tay, giọng nói lạnh lạnh càng cất cao hơn/ “A! Ngạt thở... Ngạt thở rồi...”

[5] GPS: thiết bị định vị toàn cầu.

“Chắc, nếu nguoi cứ phát ra cái giọng nói với ý tứ không rõ ràng như vậy ta sẽ bóp chết nguoi.” Vô Song cắn răng, Lâm Hề hét lên. “Đây là yêu quái

gi!”

“Thứ dùng để chỉ đường.” Đường như Vô Song đã dùng hết toàn lực để run rẩy nâng cánh tay lên. “Mang chúng ta đi tìm Song Không Chi Tâm, nếu người không nghe lời...” Đầu ngón tay nhẹ chạm vào giữa trán của Vạn Tri, giọng nói của Vô Song lạnh như băng. “Đừng cho rằng bây giờ ta không giết được người.”

Giữa trán của Vạn Tri thoáng hiện ra một giọt máu, hấn sợ tới mức chảy mồ hôi lạnh, uất ức nói: “Nhưng mà Tử Thần đại nhân, tôi... tôi thật sự không biết Song Không Chi Tâm ở chỗ nào! Bộ tộc Tư Đại của tôi chỉ có thể biết những chuyện đã xảy ra, hơn nữa sau khi đến thế giới này thì năng lực cũng bị giới hạn, cũng chỉ có thể biết được những người dự tuyến đã xảy ra những chuyện gì. Khi Thanh Phong và Độc Linh đến khu rừng này tìm Song Không Chi Tâm, tôi mới biết được, nhưng bọn họ còn chưa tìm thấy, tôi cũng chẳng có manh mối nào.”

“Nếu như vậy, mang theo người cũng vô dụng...”

“Không không, hữu dụng hữu dụng, tôi có thể giúp cho các người đi trong khu rừng này, ví dụ như dùng những tri thức mà tôi học được ở thế giới này, ta đoán là nửa đêm hôm nay trời sẽ mưa, không nên tìm người hoặc gấp rút lên đường, vẫn nên tìm một nơi cao ráo để tránh mưa và nghỉ tạm một lúc.”

“Ừ.” Hình như Vô Song cực kỳ mệt mỏi, thân mình càng nặng nề dựa vào vai của Lâm Hề. “Dẫn đường.”

Vạn Tri lập tức mỉm cười lấy lòng: “Đồng thể đại nhân, mời đi bên này.”

Lâm Hề xấu hổ, phong cách làm việc của Vô Song cứ như vậy, lúc nhờ người khác giúp đỡ chưa bao giờ nói chuyện cho đáng hoàng, chỉ biết cường bức, đe dọa, tuyệt không dùng chiến thuật dụ dỗ, rõ ràng thành thật nhờ người khác giúp đỡ cũng không phải không được.

Con đường trên núi không dễ đi, Lâm Hề cùng Vô Song đi càng thêm khó khăn.

Vô Song cảm thấy máu thấm ướt vai của Lâm Hề, hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề, anh cố gắng xem nhẹ loại cảm giác khác thường này, nhưng không biết vì sao miệng lại hỏi: “Có khỏe không?”

“Không có việc gì.” Lâm Hề hết sức chuyên chú bước đi. Lần đầu tiên trong đời Lâm Hề rơi vào hoàn cảnh này, cô hoảng loạn trong bóng tối, nhưng chưa từng hiểu rõ ràng như vậy, cũng chưa từng sợ hãi khóc hay trốn tránh, chuyện cô có thể làm chỉ là cố Vô Song đi về phía trước, cô chỉ có thể dùng hết sự lực để kiên cường đối mặt tất cả. “Anh cố gắng một chút, cũng sắp tới rồi.”

Vô Song lặng im không nói gì, anh ít khi chật vật như vậy, chảy máu mũi cũng có, bị thương cũng có, trúng độc cũng có, hình như lúc anh chật vật khó khăn đều bị cô gái này nhìn thấy, thật sự là... Oan gia.

69.

Đi đến một bãi đất cao, dưới bóng một cây đa thật lớn, thân cây hình thành cái động tự nhiên, Lâm Hề vô cùng vui vẻ: “Ồ đây đi.”

Vô Song không có trả lời, Lâm Hề thấy kỳ lạ nên quay đầu nhìn lại, mới phát hiện hai mắt Vô Song đã nhắm nghiền, hơi thở hỗn loạn, cô kéo Vô Song vào cái động cây, trong bóng đêm cô không nhìn rõ sắc mặt của Vô Song, nhưng chạm vào gương mặt lạnh ngắt của anh: “Vô Song làm sao vậy?” Cô lo lắng hỏi Vạn Tri, Vạn Tri quan sát tỉ mỉ gương mặt của Vô Song, trong đôi mắt hiện lên chút đắn đo khó lý giải được, bỗng nhiên Vạn Tri cười to: “Hắn trúng độc quá sâu không dậy nổi nữa!” Nói xong trong nháy mắt Vạn Tri trừng mắt đáng sợ nhìn Lâm Hề, tiếp xúc với Vô Song khá lâu, Lâm Hề có thể nhận biết được cảm giác đó, tên đàn ông nhỏ bằng món đồ chơi này vừa tỏa ra sát khí.

Tất cả những người ứng tuyển không ai có bản chất lương thiện cả.

Lâm Hề hoảng hốt trong lòng, nhưng nhìn thấy Vô Song đang hôn mê bất tỉnh, cô cố gắng kiên cường bình tĩnh, đang nghĩ đến phương pháp giải quyết, chợt nghe Vạn Tri lạnh lùng nói: “Tôi chỉ muốn trốn khỏi trận đấu tranh cử để có thể sống sót. Cô đừng trách tôi độc ác...” Bỗng nhiên trong lúc đó, lòng bàn tay Lâm Hề đau nhức, cô nhìn không được mà buông Vạn Tri ra, nào ngờ hắn chẳng những không chạy, ngược lại hắn cầm trong tay cây kiếm nhỏ như cây kim nhảy xuống, liếc mắt nhìn Lâm Hề. “Muốn trách thì chỉ trách cô là đồng thể của Tử Thần!”

“Ba” một cái tát đánh xuống, lập tức Vạn Tri bị chôn xuống đất, Vô Song nghiêng người lạnh lùng nhìn chằm chằm cái thân hình nhỏ bé đang gãy dựa dưới đất, trong đôi mắt u lạnh hình như in lên thứ ánh sáng khiến cho người ta sợ hãi, Vạn Tri kinh hoàng luống cuống, hoàn toàn không còn thái độ độc ác như vừa rồi: “Tử Thần đại nhân, tôi sai rồi, tôi chỉ nhất thời nổi lên ý nghĩ xằng bậy, tôi sai rồi, tha mạng!”

Vô Song vung tay lên, giống như đánh ruồi bọ mà đánh hấn văng ra khỏi động cây: “Cút!” Sau tiếng quát của anh thì dáng người nho nhỏ cũng biến mất chẳng thấy đâu.

Lâm Hề nắm chặt bàn tay đang chảy máu, gạt mình ngăn người nhìn Vô Song, Vô Song cơ hồ còn chưa từng liếc nhìn cô thì đã nằm lại chỗ cũ, đôi mắt anh nhắm chặt, hô hấp cũng gấp gấp hơn: “Đối với ai cũng đừng... thiếu cảnh giác...”

Lâm Hề gạt mình, sự tàn khốc trong thế giới kia của Vô Song đã vượt xa so với tưởng tượng của cô.

Trong cuộc tranh cử của bọn họ, mỗi người đều là kẻ địch, trong lòng mỗi người đều tính kế, mặc kệ bọn họ mang mục đích gì, đối với bọn họ mà nói tiêu diệt nhiều hơn một đối thủ thì càng tốt, trong thế giới của Vô Song anh không thể học được sự dịu dàng, bởi vì chỉ có người mạnh mới có thể nắm bắt được vận mệnh của bản thân và của kẻ khác. Kẻ yếu, chỉ có con đường chết.

Ngoài động cây, mưa bắt đầu tí tách rơi, tuy rằng nước không bắn vào đây, nhưng khí ẩm vẫn tràn vào khiến cho cả người Lâm Hề lạnh lẽo. Vết thương sau lưng lại đau đến mức chết lặng, nhưng mà mây thứ này cũng không phải là thứ cô sợ hãi nhất, Lâm Hề đưa tay sờ thử hơi thở của Vô Song, sau khi hô hấp dồn dập, thì hơi thở của anh bỗng yếu đi, nếu không cẩn thận lắng nghe thì căn bản không phát hiện được.

Nhưng mà cảm nhận của hai người không đồng bộ, Lâm Hề cũng không biết rốt cuộc cơ thể Vô Song đang ở trạng thái nào, cô chỉ có thể nơm nớp lo sợ mà sờ hơi thở của anh, cầu nguyện cho anh có thể nhanh chóng tràn đầy tinh thần, cho dù là cãi nhau với cô cũng được... Đầu ngón tay cảm nhận thấy một chút hơi thở.

Tâm trạng căng như dây đàn của Lâm Hề nhanh chóng buộc chặt, cô nhất thời kinh hoàng đến quên mất chuyện “Đồng thể”, cô ngần ngại cúi đầu lắng nghe tiếng tim đập của Vô Song, chỉ cảm thấy lòng ngực của anh rất yên tĩnh, không cảm nhận được gì hết, cô rung rẩy đưa tay ấn vào huyệt Nhân trung của Vô Song: “Vô Song, Vô Song a...”

Giọng nói của cô tràn đầy hoảng sợ, từ khi bị bắt đến bây giờ, đây mới chính là giờ phút mà cô hoảng hốt thật sự: “Anh đừng làm tôi sợ nha.”

Cô ấn vào huyệt Nhân trung một lát, lại nằm úp sấp lên người Vô Song lắng nghe tiếng tim của anh, nhưng lần nào cũng không nghe thấy khiến cho cô không biết phải làm sao: “Anh đừng như vậy, tôi còn muốn thi cao học, anh mà chết thì tôi cũng chôn theo cùng.” Nước mắt Lâm Hề tí tách rơi xuống. “Vô Song anh làm sao vậy...”

Cô vừa khóc vừa không ngừng ấn vào huyệt Nhân trung của anh, đang bối rối suy nghĩ xem có nên hô hấp nhân tạo cho anh hay không thì bỗng nhiên Vô Song nhướn mày, mở mắt: “Chắc... Khóc tang à.”

Lâm Hề ngậy người. Vô Song suy yếu nói: “Lau nước mắt nước mũi cho tôi.”

“Anh... Không có chuyện gì sao?”

“Cô còn sống, tôi sẽ không chết được.” Vô Song từng nghe nói Độc Linh có một loại độc sẽ làm cho người ta rơi vào trạng thái chết giả trong thời gian ngắn, có thể giúp mình giả chết để lừa gạt kẻ địch, lại có thể dùng cho kẻ địch, bất ngờ giết chết đối phương, mà một khi rơi vào trạng thái giả chết, cũng chẳng bao lâu chất độc sẽ giải hết. Trong lòng Vô Song rất hiểu rõ đạo lý đó tất nhiên nói rất bình thản, nào ngờ Lâm Hề nghe xong ngược lại càng khóc dữ dội hơn.

“Không còn thở, tim cũng chẳng đập mà vẫn còn sống.” Cô nghẹn ngào, lại có chút uất ức. “Anh đang biểu diễn chuyện thần thoại à? Anh muốn diễn, thì cũng phải nói với tôi một tiếng chứ!”

Từng giọt từng giọt nước mắt của Vô Song trào ra khỏi khóe mắt: “Chắc, được rồi, không phải tôi đã tỉnh rồi sao, còn khóc cái gì!”

“Tôi lo lắng!”

Lâm Hề hét lên một tiếng khiến cho Vô Song ngẩn ra. Lập tức tim đập lỗi một nhịp, có người sợ hãi anh, có người oán hận anh, có người muốn lợi dụng anh, anh thấu hiểu quy tắc tàn nhẫn của thế giới, hơn nữa cũng vui vẻ tuân thủ. Vô Song chưa từng nghĩ có một ngày, sẽ có một nữ sinh khóc đến gương mặt xấu xí ngốc nghếch hét lên với hắn hai chữ “Lo lắng”.

Lo lắng? Đối với Vô Song mà nói, từ này rất xa lạ với Vô Song, đó là một loại cảm xúc khó nói, anh hoàn toàn không hiểu rõ.

Vô Song trầm mặc hồi lâu, Lâm Hề không nghe anh nói gì thì lại lo lắng sờ trán anh, nói: “Vô Song, anh đừng cật lực a, chống chịu không được thì hãy nói cho tôi biết.”

Nói với cô thì có tác dụng gì, Vô Song suy nghĩ, lưng không thể công, tay không thể xách, ngay cả bộ tộc Thư Đại chiến đấu như phế vật cũng có thể dọa được cô. Thật sự là... yếu đến đáng thương. Nhưng cảm giác bàn tay mát lạnh đặt trên trán, Vô Song cảm thấy khó chịu không hiểu nói: “Này.”

Lâm Hề dùng tiếng khóc trả lời anh.

“Cô lạnh à.”

“Có chút.”

Vô Song tắc lưỡi chán ghét: “Cô thật sự rất yếu.” Nói xong, anh cởi áo khoác ra, sau đó mở rộng cánh tay mình, nói: “Đến đây đi, chỉ có lần này thôi đó.”

Lâm Hề ngơ ngác của nhìn anh, sau đó nhanh chóng mặt đỏ: “Anh... Này! Này...” Cũng không biết cô nghĩ tới cái gì, mặt cũng đỏ ran. “Ở nơi này, sao được...”

“Vi sao không được.” Vô Song không kiên nhẫn kéo cổ tay cô. “Nằm xuống. Chuyện gấp thì chỉ dùng cách ứng phó thôi.”

Chuyện gấp! Vô Song lại gấp như vậy! Lâm Hề ngơ ngác nằm xuống, gác đầu lên cánh tay của Vô Song, đắp áo khoác, dựa sát vào nhau lòng ngực của anh, sau đó Vô Song giống như bố thí cho Lâm Hề đại ân mà “hừ” giọng nói: “Ngủ đi.”

Lập tức quay đầu ngủ ngay.

Liền... Như vậy?

Lâm Hề choáng váng một hồi lâu, bỗng nhiên xiết chặt nắm tay, trước đó anh nói rõ ràng một chút sẽ chết à!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: SỰ LỰA CHỌN RA ĐI HAY Ở LẠI

Không khí ẩm ướt, bóng tối bao trùm, gối đầu trên cánh tay của một chàng trai, lắng nghe tiếng hít thở của anh ta và tiếng mưa rơi tí tách ngoài động cây ngược lại làm cho Lâm Hề ngủ không yên.

Đây vẫn là lần đầu tiên hai người gần nhau như vậy. Cô quay đầu muốn nhìn gương mặt in nghiêng của Vô Song, nhưng lại bị bóng tối che khuất, cô đành hơi vươn tay ra giữa chặt lấy áo của anh, muốn chứng minh rằng người này vẫn còn tồn tại bên cạnh cô. Vô Song mơ mơ màng màng hỏi: “Hừ, có chuyện gì thế?”

“Không...” Hình như bị tiếng mưa rơi và bóng tối mê hoặc, Lâm Hề không thể không chế nói ra câu nói từ trong đáy lòng. “Anh... rất ấm.”

“Ừ, cô cũng vậy.”

Giọng nói chuyện trong động cây dần dần biến mất, nhưng ý tứ hàm xúc trong câu nói ấy lại cuộn sóng trong lòng Lâm Hề. Vô Song đang nói mới có phải không, Lâm Hề nghĩ, nhưng chắc là anh ta nói thật lòng chứ. Trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc không thể nói rõ, giống như vang vọng những nốt nhạc dịu dàng không tiết tấu, nhỏ nhỏ, mềm mại mà ấm áp, khiến cho tim Lâm Hề cũng xao xuyến theo, mỗi nhịp đập càng không thể không chế.

Ngón tay nắm chặt góc áo của Vô Song, Lâm Hề nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nói với âm lượng nhỏ nhất: “Cảm ơn sự dịu dàng của anh.”

Nhưng mà lần này Vô Song lại không lên tiếng trả lời, tiếng thở đều đều, hình như đã ngủ rồi. Lâm Hề vốn không muốn nghe câu trả lời của anh, cô thả lỏng cảm xúc, ý thức chậm rãi tan đi, đối với cô hôm nay quả là một ngày mệt nhọc.

Khi hô hấp của Lâm Hề đã yên ổn đều đều, trong bóng đêm đôi mắt chàng trai khẽ mở mắt ra, trên mặt nóng bỏng, anh đưa mu bàn tay đặt lên trán, giống như đang đo độ nóng trên mặt, hoặc như là muốn che khuất đôi mắt của mình, không cho người khác thấy anh đang ngượng ngùng. Sau một lúc, anh che miệng lại, không tin mình đã nói như vậy. Anh nghiêng đầu nhìn Lâm Hề, đôi mắt sớm đã thích ứng với bóng đêm nhìn thấy gương mặt cô gái còn dính chút bụi đường, hôm nay Lâm Hề sạch vật hơn mọi khi, nhưng mà, đối với anh...

Đôi mắt anh bị mù hay sao mà anh cảm thấy hôm nay cô rất đẹp.

Vô Song che mắt, nghĩ thầm, mình không cứu được nữa rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Hề bị tiếng chim hót bên ngoài động cây đánh thức, cô dụi mắt ngồi dậy, vết thương trên vai đến bây giờ vẫn còn chút đau đớn, nhưng đã khá hơn ngày hôm qua.

“Tỉnh dậy rồi thì đi thôi.” Giọng nói tỉnh táo của Vô Song vang lên từ phía sau, có lẽ là dậy từ lâu. “Đi tìm Song Không Chi Tâm.”

Lâm Hề ngẩn ngơ, quay đầu lại nhìn anh thì thấy ánh mắt trong sáng lạnh lùng của Vô Song, sắc mặt lạnh nhạt, lại là đáng ghét như mọi khi, câu nói đêm qua chắc là cô đã nghe nhầm. Lâm Hề lắc lắc đầu, xua tan đi những suy nghĩ lung tung, cô nói: “Bây giờ trở về đi. Chúng ta đều bị thương, không phải đối thủ của người ta.”

Vô Song cười lạnh: “Nhất gan.” Anh đứng lên, vận động cánh tay đêm qua làm gối cho Lâm Hề một chút rồi đi ra ngoài động cây. “Bây giờ mặc kệ là Độc Linh, Thanh Phong hay là Tự Diễm, vết thương của bọn họ đều nghiêm trọng hơn chúng ta.”

Lâm Hề ngẩng người, nghe Vô Song bình thản nói: “Không nói đến Tự Diễm, bộ tộc Độc Linh vốn mang kịch độc, lúc dùng độc sẽ bị phản ngược lại, chất độc ấy có thể khiến bản thân cô ta bỏ mạng, về phần Thanh Phong thì nhìn dáng vẻ của hắn cũng thấy hàn khí đã nhập vào phủ tạng, chắc là lúc trước hắn đã giao đấu với kẻ còn lại trong bảy tộc Cận Vương.” Vô Song dừng một chút, khẽ nhủ mày. “Dựa vào hơi thở ngày hôm qua của hai người kia, bọn họ sống không quá nửa tháng, bọn họ muốn Song Không Chi Tâm, hẳn là muốn hóa giải khó khăn của mình...”

Cắt đứt mối liên hệ giữa hai thế giới, Độc Linh sẽ từ từ mất đi pháp lực của mình, độc trong cơ thể cô ta sẽ từ từ biến mất, mà hàn khí trong người Thanh Phong bởi vì pháp lực của kẻ khác lưu lại mà thành, nếu pháp lực của kẻ kia suy yếu, hẳn tự nhiên sẽ khỏi.

Hai người bọn họ cũng không muốn tranh đoạt địa vị Tôn Chủ. Nếu như vậy, không bằng anh giúp cho bọn họ một lần, tìm được Song Không Chi Tâm, anh sẽ trở về thế giới kia, sau đó đóng con đường liên thông giữa hai thế giới, nhốt những người ứng cử ở lại thế giới này, bọn họ mất đi pháp lực, cũng không cách nào làm tổn thương nhiều cho Lâm Hề, hơn nữa, sau khi đóng kín con đường liên thông giữa hai thế giới, chắc anh và Lâm Hề có sẽ không

còn mối liên hệ như vậy, đến lúc đó cô sống hay chết cũng chẳng liên quan gì đến anh...

Mày của Vô Song lại càng nhũn chặt, anh thoáng nhìn sang, tóc của Lâm Hề hơi rối, một thân quần áo bẩn đến chẳng còn đáng về gì, mặt cô tái nhợt mỗi một, chậm rãi đi ra khỏi động cây, thoát nhìn đáng về như có thể té ngã bất cứ lúc nào. Nhưng ánh mắt cô lại tỏa sáng nhìn anh: “Làm sao vậy?” Cô không giống như trước kia bởi vì tình cảnh rơi vào khó khăn mà tức giận với anh, cũng không oán giận cuộc sống vì sao lại bắt cô trải qua những chuyện này, cô bắt đầu học cách im lặng chấp nhận sau đó im lặng kiên cường.

Quả thật cô đã cố gắng thay đổi...

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, Vô Song nghĩ nếu mình đi rồi, cô gái đang từ từ trở nên sáng sủa ở lại sẽ có thể trở thành đối tượng bị những người tham gia ứng tuyển trút giận, lập tức càng trở nên nhỏ bé. Anh suy nghĩ một lúc, cảm thấy được cực kỳ khó chịu.

Nhưng anh biết rõ, khi đó Lâm Hề và anh chẳng còn quan hệ gì nữa.

71.

Lâm Hề không thể hiểu những biến chuyển trong suy nghĩ của Vô Song, cô đang nghĩ đến câu nói trước đó của Vô Song, hai người kia chỉ là vì sống sót mà dùng hết toàn lực chiến đấu, nguyện vọng của bọn họ cũng chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Nhưng mà Độc Linh hạ độc với Vô Song, dựa vào tính tình của Vô Song, nếu gặp lại, nhất định anh sẽ trả thù, nói không chừng sẽ... giết bọn họ.

“Vô Song, tôi cảm thấy được... Thanh Phong và Độc Linh chắc không phải là người xấu.” Bỗng nhiên cô mở miệng nói. “Anh xem, lúc trước Độc Linh hạ độc anh, cũng không dùng loại độc trí mạng...”

Vô Song khinh thường nói: “Cô thì biết cái gì, bộ tộc Độc Linh dùng độc càng mạnh thì độc tính tổn thương bản thân người dùng độc càng lớn, cơ thể của cô ta không chịu nổi kịch độc, cho nên cô ta chỉ dùng loại độc này, chẳng qua muốn làm cho tôi không thể động đậy, đợi đến lúc tôi rơi vào tình trạng chết giả mới giết tôi, đây là phương pháp an toàn nhất.”

“Nhưng mà, như mà sau đó bọn họ cũng không có đuổi theo, chẳng phải sao?”

“Bởi vì bọn họ không có bản lĩnh kia.”

“Nhưng mà... Thanh Phong thoát nhìn rất ôn hòa, anh ta...”

Không để cho Lâm Hề nói xong câu thì ánh mắt Vô Song đã liếc nhìn cô: “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

Lâm Hề cười ha ha nói: “Anh xem, mặc dù lúc trước bọn họ làm những chuyện không đúng, nhưng chỉ vì sinh tồn.” Lâm Hề còn chưa nói xong thì Vô Song liền hiểu được ý của cô, tiếp lời. “Cho nên cô muốn cầu xin cho bọn họ?” Anh thần nhiên nói. “Không cần cô hao tổn tâm tư, tôi vốn không định giết bọn họ, bọn họ tự nguyện ở lại thế giới này đối với tôi mà nói thì không gì tốt bằng, tôi không muốn lãng phí sức lực đi giết bọn họ như thế.”

“Như vậy a, tôi còn tưởng anh muốn trả thù...” Lâm Hề thấp giọng lầm bầm, cô cảm thấy Vô Song rộng lượng hơn trước.

“Chắc.” Vô Song nhướn mày, đột nhiên quay đầu lại. “Ý của cô nói tôi là một tên bụng dạ hẹp hòi?”

Lâm Hề trực tiếp dùng ánh mắt hỏi lại anh... Không phải sao?

Mắt Vô Song nheo lại: “A, phải không, ai thoát nhìn rất rộng lượng? Thanh Phong? Quý Nhiên? Chắc, phụ nữ ngốc nghếch luôn bị vẻ bề ngoài lừa gạt. Ai nói những tên thoát nhìn không nóng không lạnh thì nhất định là người tốt chứ? Nhả nhận bại hoại biết không? Mặt người dạ thú biết không?”

Lâm Hề xấu hổ: “Liên quan gì đến bọn họ...”

Hình như Vô Song đang nghĩ đến cái gì đó khiến cho anh cảm thấy không được thoải mái, sắc mặt có chút khó coi, hoàn toàn không để ý đến lời nói của Lâm Hề, tự nói một mình: “Cả ngày mang dáng vẻ đậm mạo nghiêm trang, trong lòng lại toàn là mưu toan tính kế. Rốt cuộc tên có nội tâm thâm trầm như vậy thì tốt sao!”

“Tôi chưa từng nói người như vậy là người tốt.”

“Chắc, phụ nữ miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, vậy vì sao cô thích tên Quý Nhiên kia?”

Vấn đề này khiến cho Lâm Hề ngẩn ngơ, nửa ngày không mở miệng nói, Vô Song phục hồi lại tinh thần trong yên lặng, bỗng nhiên anh nhớ tới ngày đó sau khi Quý Nhiên và hai cô gái kia rời đi, sự mất mát in đậm trên gương mặt Lâm Hề, trong lòng anh buồn bã, cô hòng tắc nghẹn, lần đầu tiên cảm thấy mình đã nói lời lẽ.

“Vì sao thích...” Sừng sốt trong chốc lát Lâm Hề bỗng nhiên nhỏ giọng nói. “Có lẽ lần đầu tiên gặp anh ta thì đã thích rồi.”

Nghe được đáp án như vậy, Vô Song sững sờ trong nháy mắt, lập tức sắc mặt chẳng hiểu vì sao đã trầm xuống.

Lâm Hề vận ngón tay, thổ lộ tâm tình: “Có một lần bị cảm đi bệnh viện, thấy anh ta đang dạy một đứa trẻ bị bệnh tự kỷ vẽ tranh trên bãi cỏ trong bệnh viện, tôi chưa từng gặp một nam sinh có nụ cười đẹp như vậy, không cần thận thì đã thích...”

Vô Song chán ghét tắc lười: “Dạy một đứa trẻ bị bệnh tự kỷ về tranh còn bản thân thì cười đến vui vẻ, người không biết là sến ướt át đến mức đáng sợ sao...”

Một câu hui diệt hình ảnh trong đầu Lâm Hề, cô tức giận nói với Vô Song: “Anh ta đang mỉm cười! Mỉm cười! Người ta được giáo dưỡng tốt có được không!”

Vô Song bĩu môi: “Được rồi, tùy hấn.”

Lâm Hề day day thái dương, cắn răng nói: “Chắc thần kinh tôi có vấn đề mới nói với anh chuyện này.”

Vô Song cũng liếc nhìn Lâm Hề, thần kinh anh có vấn đề mới nghe cô nói về chuyện này... Vô Song quay đầu, xoay người bước đi: “Đừng ở chỗ này chậm trễ thời gian nữa, đi thôi.”

72.

Vô Song buồn bã đi thẳng về phía trước, Lâm Hề mới nhớ tới một vấn đề quan trọng: “Anh biết Song Không Chi Tâm ở đâu sao?”

“Không biết, nhưng mà từ trước đến nay trực giác của tôi rất chính xác.”

Lâm Hề bị câu trả lời này làm nghẹn đến nửa ngày cũng chẳng nói được chữ nào, cô thở dài: “Anh tìm Song Không Chi Tâm để làm gì...” Nói xong, cô sùng sốt, Tự Diễm tìm Song Không Chi Tâm để đưa Vô Song trở về, sau đó đóng kín con đường kết nối giữa hai thế giới, Độc Linh và Thanh Phong tìm Song Không Chi Tâm là vì chính mình, vậy Vô Song tìm Song Không Chi Tâm... Ban này anh ta nói không muốn giết hai người họ, xem ra là định sau khi có được Song Không Chi Tâm thì sẽ trở về thế giới kia, sau đó đóng con đường nối thông giữa hai thế giới.

Anh ta... muốn đi?

Lòng Lâm Hề trở nên trống rỗng. Cũng đúng, đối với Vô Song mà nói thế giới này có gì để lưu luyến, sùen xào chua ngọt hay táo xanh? Chắc cũng không quan trọng bằng địa vị Tôn Chủ.

Vô Song không có trả lời Lâm Hề, anh tập trung tinh thần tra xét sự lưu động của không khí xung quanh, nhẹ giọng nói: “Cảm giác được không?”

“Hả?” Lâm Hề đang thất thần.

“Khí tức bất đồng.” Bỗng nhiên Vô Song đi thẳng đến một con đường nhỏ, bước chân rất nhanh làm cho Lâm Hề suýt nữa theo không kịp, anh đi nhanh về phía trước, đến một nơi thì bất ngờ nhúng người nhảy lên, cũng không quan tâm ở phía sau Lâm Hề có thể theo kịp hay không, liền biến mất chẳng thấy tăm hơi.

Đôi giày màu đen bước trên nham thạch, nơi này là đỉnh một ngọn núi hoang vắng, vùng nham thạch và cây cối xung quanh không thích hợp với nhau, áo khoác của Vô Song lay động trong gió, anh dùng pháp thuật tỏa ra bốn phía để tra xét chỗ của Song Không Chi Tâm, Vô Song nhìn ngọn núi phía xa phát hiện ra rằng phong cảnh của thế giới này khá đẹp.

Bỗng nhiên dưới chân chấn động, trong lòng Vô Song vui mừng, thứ kia đáp lại càng kịch liệt. Anh xê dịch bước chân, trên mặt đất có một khối nham thạch màu sắc âm đạm nhìn sơ không khác gì những tảng đá xung quanh, nhưng hình dạng của những tảng đá xung quanh lại rất có quy tắc, anh đào tảng đá kia lên, đặt trong lòng bàn tay để quan sát tỉ mỉ, ẩn dưới lớp bùng đất là một màu đen huyền xinh đẹp, quả thực cũng tuyệt đẹp chói mắt giống như khối linh thạch màu đen mà Vô Song đeo trên cổ.

“Song Không Chi Tâm.” Vô Song khẽ gọi tên nó, không che giấu được nỗi vui sướng.

Trở lại thế giới kia, đóng kín đường nối giữa hai thế giới, trong bảy tộc Cận Vương đã mất hai người, bốn người khác bị nhốt ở thế giới này, chỉ cần anh trở về, địa vị Tôn Chủ nhất định là của anh.

Nhưng mà... Vô Song nắm chặt tảng đá, chuyện này vốn không có gì mà phải “nhưng mà”...

Hơi thở nặng nề của một cô gái truyền đến từ phía dưới kia, Lâm Hề dường như sắp đứt hơi, chặt vật dùng cả chân tay để bò lên, cô thấy Vô Song chẳng hề liếc nhìn mình, lại cúi người thở, cô vươn ngón trỏ chỉ vào anh: “Anh... phù phù... Thật sự là, không có phong độ.” Câu nói của cô đứt quãng, nhưng khi liếc nhìn vào tảng đá trong tay Vô Song, cô buộc mình phải đứng thẳng, hô hấp dần dần bình ổn hơn.

“Anh tìm được rồi?” Câu nói này khá trôi chảy, đúng là còn dùng thêm chút sức nữa.

Vô Song trầm mặc. Lâm Hề không nghe thấy anh trả lời thì nhất thời có chút nóng nảy: “Bây giờ anh trở về sao?”

Vô Song há miệng thở dốc, còn chưa nói gì thì bỗng nhiên ngay lúc đó, Song Không Chi Tâm bắn ra ánh sáng thẳng lên trời. Tảng đá màu đen lại tỏa ra ánh sáng màu vàng chói mắt khiến cho Lâm Hề không thể thấy rõ Vô Song trong vầng sáng ấy, ánh sáng chói mắt kia làm cho mắt Lâm Hề đau đến chảy ra nước mắt, nhưng cô không quay đầu đi, không dám nhắm mắt lại, chỉ sợ trong nháy mắt Vô Song sẽ không còn ở đây nữa.

Trong hào quang màu vàng ấy cô đã thấy mái tóc và chiếc áo khoác màu đen của anh đang lay động, chỉ có bóng người vẫn yên tĩnh vững vàng, giống như một pho tượng sừng sững, khiến cho người ta nảy sinh ra sự kính ngưỡng.

Nước mắt chảy xuống, cũng không biết là do đôi mắt đang khô khốc hay là cảm xúc đang kích động, cô cũng không biết mình đang nghĩ gì vội tiến về phía trước khi ánh hào quang đang mạnh mẽ: “Không được!” Cô gọi. “Anh còn chưa nói lời tạm biệt! Không được!”

Ánh sáng màu vàng quá mực chói lọi, làm cho khung cảnh mây núi xung quanh trở nên tối tăm, Lâm Hề vội bước nhanh hơn: “Không cho phép anh đi! Anh nói sẽ giành bạn trai giúp tôi! Bây giờ anh còn chưa làm được đó!”

Trong phút chốc Vô Song mềm lòng ngưng ngừng, anh biết mình phải trở về, cũng biết làm như vậy chẳng có gì sai, nhưng mà... khi cảm giác giọt nước mắt lăn dài trên má, Vô Song lại cảm thấy áy náy...

Cuối cùng anh do dự, anh có nên đi hay không... có muốn đi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: THỨC ĐẨY TÌNH TIẾT VỞ KỊCH CẦN PHỐI HỢP VAI DIỄN

Hào quang màu vàng càng chói lọi, hình bóng của Vô Song cũng mờ hồ trong vầng sáng tựa như bức tường chia cách thế giới của bọn họ.

Lòng Lâm Hề rất khấn trương, không biết sức lực từ đâu khiến cho cô lấy hết dũng khí trong cuộc đời này mạnh mẽ xông về phía trước, đưa tay vào trong vầng sáng, thế nhưng đã bắt được áo khoác của Vô Song.

Vô Song kinh ngạc khi nhìn thấy hai tay của cô, có chút không thể tin rằng Lâm Hề, lá gan còn nhỏ hơn lá gan con gà mà cũng dám làm như vậy, nhưng cô càng lúc càng dùng sức kéo anh ra ngoài, quyết tâm như vậy lại làm cho Vô Song bỗng dưng cảm thấy... ấm áp. Rõ ràng cô đang chắn ngang bước đường của anh, rõ ràng cô làm cho anh thêm phiền toái, rõ ràng Vô Song biết, anh phải trở về, nhưng giờ phút này, anh chỉ cảm thấy tâm trạng của mình rất tốt.

“Không được đi.” Lâm Hề cắn chặt răng, rõ ràng đã dùng hết toàn lực để kéo Vô Song ra, nhưng một chút sức lực kia của cô chẳng đáng kể gì đối với Vô Song, nếu anh không muốn di chuyển thì một bước cũng chẳng dời. Nhưng Vô Song lại hạ tầm mắt, yên lặng nhìn Lâm Hề dùng sức, di chuyển từng bước, giống như là bị Lâm Hề kéo đi. Điều này giống như một sự cổ vũ lớn đối với Lâm Hề, cô hét lớn:

“Không được đi! Nghe lời tôi một lần sẽ chết sao!” Khi tiếng hét vừa dứt, ánh sáng chói lóa bỗng không sáng thêm nữa, tựa như sắp nhanh chóng biến mất. Linh thạch màu đen trong tay Vô Song vụt sáng hai cái, giống như bị áp chế rồi yên tĩnh lại.

Gió núi gào thét, trời đất vẫn như trước, trên đỉnh núi trợ trợ tay Lâm Hề vẫn túm chặt lấy áo Vô Song, không có hào quang cách trở, bốn mắt nhìn nhau, thở phào một hơi, mọi chuyện đều bình yên. Khóe mắt Lâm Hề vẫn còn vương giọt nước mắt, Vô Song cũng bị ép đến mức hốc mắt ươn ướt, trong chớp mắt thời gian dường như yên lặng khiến cho hai người có thể ngắm nhìn tỉ mỉ khuôn mặt của đối phương.

Lâm Hề cũng không kịp cảm nhận xem trong lòng có cảm giác gì thì đã bước một bước, nhào đến ôm thắt lưng của Vô Song, đầu tựa vào ngực anh, dùng sức thở hỗn hển.

Chỉ kém một chút, sẽ không gặp lại anh nữa sao...

Gió thổi lay động mái tóc dài của Lâm Hề, làm cho sợi tóc mềm mại nhẹ nhàng phát qua cổ của Vô Song, nhiệt độ cơ thể và tiếng tim đập mãnh liệt của cô truyền đến bên anh một cách rõ ràng, còn có mềm mại kia... Tại Vô Song ủng hộ hồng đây khả nghi, nhưng Lâm Hề không nhìn thấy, mà chính anh cũng không biết.

Không biết qua bao lâu, tim Lâm Hề mới bình ổn lại, bỗng nhiên Vô Song đưa tay vỗ đầu Lâm Hề, thần nhiên nói: “Chắc, đừng làm ra dáng vẻ muốn chết vì tình như vậy, buông tay.”

Lâm Hề giật mình hoàn hồn, lúc này mới ngậm ngẫn buông tay, nhìn vào đôi mắt của Vô Song, phút chốc gục đầu xuống che giấu nét mặt của cô. Một lúc lâu sau mới nâng nắm đấm lên, cánh tay run rẩy dữ dội, nắm đấm với sức lực đáng thương đánh vào vai Vô Song: “...” Chỉ nghe âm thanh cú đánh, Lâm Hề cố nén tiếng khóc nói. “Thật sự... không có lương tâm” Cô lại đánh vào vai Vô Song hai cái, sức lực còn yếu hơn so với việc đánh con muỗi.

Nhưng cú đánh này lại làm Vô Song xao động, khiến cho anh động lòng, anh ho một tiếng, quay đầu nhìn trời, giọng điệu ghét bỏ nói: “Chắc, cô cho rằng cô cúi đầu như vậy thì tôi sẽ không biết cô khóc đến đáng thương thế nào sao?”

Bị thương hay rơi nước mắt đều giống nhau, bởi vì bọn họ chính là một. Mà hiện tại... có phải bởi vì quá quen thuộc đối phương, khiến cho cảm xúc của bọn họ cũng truyền cho nhau? Không muốn chia xa, loại cảm xúc yếu đuối này vốn không phải là thứ anh nên có.

“Tốt xấu gì cũng phải nói hẹn gặp lại...”

“Đi rồi sẽ không quay trở lại, nói lời vô nghĩa để làm gì.” Vô Song vô tình nói ra sự thật.

“Biết! Nhưng tốt xấu gì cũng phải nói một câu. Bằng không...” Bằng không, muốn cô cam tâm như thế nào đây. Lâm Hề vươn tay, nhẹ nhàng giữa lấy áo Vô Song, giống như sợ hãi hào quang màu vàng lại chiếu sáng xung quanh anh, cô tìm lý do cho hành vi của mình. “Anh còn chưa giành bạn trai cho tôi thì đã bỏ chạy mất, tôi sẽ bị thiệt.”

Bỗng chốc Vô Song nhắm mắt lại: “Đi thôi, được, xem xem Tự Diễm thế nào? Thanh Phong thế nào? Đánh bọn họ nằm bẹp trên mặt đất rồi chọn một người?”

Lâm Hề còn chưa trả lời, chợt nghe truyền đến vài tiếng ho khan: “Xin lỗi, tôi đã là của Độc Linh rồi.”

74.

Cổ tay bị siết chặt, chỉ giây lát Lâm Hề liền bị Vô Song kéo ra phía sau. Liếc mắt đánh giá Độc Linh, Thanh Phong, Vô Song lãnh đạm nói: “Tôi cũng nhanh thật.”

“Chúng tôi không muốn đối địch với anh.” Độc Linh lạnh lùng nói. “Nhưng Song Không Chi Tâm không thể mang về, nếu lần này đường kết nối giữa hai thế giới có thể bị mở ra, về sau nói không chừng ai cũng có thể lợi dụng Song Không Chi Tâm mở ra con đường kết nối. Anh có thể trở về, sau đó đóng cửa hai giới thông đạo, nhưng chúng tôi giữ Song Không Chi Tâm ở đây, ngăn chặn việc mở đường nối thông giữa hai thế giới cho dù bất kỳ mục đích gì.”

Bất kỳ mục đích gì... Vô Song hơi hơi liếc nhìn Lâm Hề đang đứng ở phía sau, giọng nói lãnh đạm: “Tôi không thích bàn điều kiện, hiện tại Song Không Chi Tâm đang ở trong tay tôi nên tôi có quyền quyết định. Hôm nay các người chỉ có hai con đường, một là, để cho tôi mang Song Không Chi Tâm trở về rồi đóng con đường nối thông hai thế giới. Từ nay về sau các người làm gì ở thế giới này cũng chẳng liên quan đến tôi, hai là, hai người lựa chọn một kiểu chết đi.”

Một câu của Vô Song làm cho bầu không khí căng thẳng, Độc Linh cười lạnh: “Chúng tôi khách sáo với anh cũng không phải bởi vì sợ anh, câu nói vừa rồi cũng không phải là thương lượng với anh, hôm nay dù chúng tôi có liều mạng cũng muốn lấy cho được Song Không Chi Tâm này.” Độc Linh chưa bao giờ sợ độc trên người mình đánh ngược vào bản thân, cô ta chỉ lo lắng cho vết thương của Thanh Phong, hàn khí đã vào tạng phủ, hô hấp cũng khó khăn đến tê tâm liệt phế, Độc Linh biết cứ tiếp tục đau đớn như vậy có bao nhiêu khó khăn.

Lời nói của cô ta mang theo sát khí rất mạnh, Thanh Phong nhẹ lắc đầu nhìn cô ta, sau đó yên lặng đứng chắn trước mặt cô ta.

Ánh mắt Vô Song lạnh lùng: “Không phải cùng thương lượng sao?” Mảnh đất dưới chân run lên, sát khí cuộn cuộn.

Tình thế hết sức căng thẳng, Lâm Hề nhanh chóng giữ chặt ống tay áo của Vô Song nói: “Chờ một chút!” Cô chần chừ đi đến vị trí giữa hai bên, hai tay vẩy vẩy giữa không trung dường như muốn trấn an, khiến cho hai bên tĩnh táo lại, cô chưa từng làm chuyện như vậy, có vẻ vô cùng trúc trắc, nụ cười trên mặt cũng cứng ngắc. “Kỳ thật, chuyện cũng không đến mức phải ra tay với nhau có phải không. Chúng ta từ từ nói chuyện... A...”

Vô Song chau mày, nào chờ cô nói xong câu thứ hai thì đã chán ghét xách cô kéo ra phía sau mình, lập tức vứt một câu ra sau: “Chắc, nhiều chuyện.”

Lâm Hề bất mãn muốn kháng nghị, bỗng nhiên một bóng dáng màu đỏ lướt qua, không cho Vô Song một chút thời gian, Song Không Chi Tâm trong tay bỗng dung bị cướp đi, liềm đao không chút khách khí về một đường sát khí đuổi theo phía sau, bóng dáng màu đỏ trong không trung khó khăn né tránh.

Đến lúc bóng dáng đỏ dừng giữa không trung Lâm Hề mới nhìn rõ đúng là Tự Diễm, dưới chân anh ta bùng lên hai quả cầu lửa tựa như Phong Hỏa Luân trong truyền thuyết, vầng vàng đứng giữa không trung. Vết thương của Tự Diễm còn chưa khỏi, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, nhưng anh ta lại cười rất đắc ý: “Tự Thần, vẫn chưa phản thắng bại đã muốn chạy?”

Vô Song vô cùng chán ghét cảm giác bị cướp đồ vật đang ở trong tay, tính luôn lần mang Lâm Hề đi, tổng cộng Tự Diễm đã đoạt của anh hai lần, Vô Song ngẩng đầu, dùng ánh mắt xem thường nhìn anh ta: “Chắc, thật sự là còn thiếu việc chưa thu thập thứ vô liêm sỉ này.” Nét mặt anh lạnh lùng cũng không quan tâm phía trước có phải là vách núi hay không thì đã thả người nhảy lên tựa như đang bay lập tức tiến sát về phía Tự Diễm.

Ngon lửa dưới chân Tự Diễm đổi hướng, dễ dàng tránh thoát một đòn đánh đến của Vô Song, nào ngờ lúc anh ta và Vô Song lướt qua nhau đã bị bàn tay đang mang găng màu đen của Vô Song giữ chặt dây thắt lưng mạnh đến mức Tự Diễm không thể di chuyển trong không trung. Vô Song lấy cán liềm đao làm gậy đánh mạnh vào đầu Tự Diễm, lại lấy vai anh ta làm điểm tựa bay đến đỉnh đầu Tự Diễm đánh một quyền, đao chuyển một vòng giữa không trung, liềm đao chém thẳng xuống tựa như đang chém củi mà bỏ về phía Tự Diễm.

Lâm Hề kinh hãi che miệng lại, chỉ nghe “Đinh” một tiếng, song kiếm của Tự Diễm đã chặn được liềm đao, Tự Diễm vui sướng cười ha ha: “Đánh nhau với anh quả nhiên thật vui vẻ! Trận chiến cuối cùng này tuyệt không tiếc nước!” Nói xong ngọn lửa quanh thân bùng cháy lên, tựa như một con rồng lửa xông về phía Vô Song.

Độc Linh nhẹ nói: “Giúp Viêm Hỏa, diệt trừ Tự Thần trước!” Thanh Phong gật đầu, cuồng phong đột nhiên nổi lên, cuốn hỏa long lại, làm cho Vô Song bị vây trong đó.

Đang đánh kịch liệt lại có người ngoài nhúng tay vào, Tự Diễm lập tiêu trừ thế lửa, trong lòng nổi giận, trong mắt lóe lên ánh mắt nghiêm khắc: “Xen vào

chuyện của người khác!” Anh ta quay đầu lại rồi phát tay, vô số quả cầu lửa bắn ra, Thanh Phong ôm Độc Linh vào lòng rồi dùng gió ngăn cản, chỉ chừa lại một mình Lâm Hề thê thê thảm thảm ôm đầu ngồi xuống tại chỗ chẳng dám chạy đâu. Có quả cầu lửa lướt qua bên cạnh Lâm Hề làm cho cánh tay cô bị sưng đỏ.

Vô Song vừa nhìn lại, cô gái này đã bị thương đến thê thảm lại có kẻ nào đó không biết sống chết lại dám để cô ấy bị thương nữa. Anh cũng tức giận, luồng khí đen xoay chuyển quanh thân, trong nháy mắt sau lưng mở ra một đôi cánh lớn màu đen! Lập tức lao xuống tới Tụ Diễm, nâng liềm đao chém xuống. Ở bên kia Thanh Phong cũng nhanh chóng nhúng tay, Tụ Diễm một tay ngăn trở công kích của Vô Song, vừa mới tránh thoát lại bay đến Thanh Phong: “Tên vương bọn!”

Không trung hỗn chiến.

Mà quả cầu lửa bên cạnh Lâm Hề cũng biến mất, cô lo lắng ngẩng đầu nhìn đôi cánh màu đen chói mắt sau lưng Vô Song, nháy mắt liền ngây người, cô... giống như đã được nhìn thấy Từ Thần đến từ địa ngục trong truyền thuyết.

75.

Vô Song... Vô Song cứ nhiên có cánh!

Hay là bộ tộc Từ Thần bọn họ đều có cánh? Khó trách lần trước Vô Song dễ dàng đánh Từ Ly rơi từ mái nhà xuống như vậy, bọn họ... Đúng là thuộc vào phạm trù loài chim rồi!

Đây là chuyện rất đáng kinh sợ, Lâm Hề trừng mắt nhìn cuộc hỗn chiến trên không giống như nhìn một bức tranh vẽ quý. Kẻ có đôi cánh, người có Phong Hỏa Luân, tên khác lại dùng thuật ngự phong. Lâm Hề giỏi lưu giữ những hình ảnh ấy rồi lại tự dưng trào cảm xúc lẫn lộn... Nhưng cô hiểu, đây là đối đầu một mất một còn, rõ ràng bản tính của những người này không xấu, bọn họ vốn không thể tranh đấu đến sống chết như vậy...

Bỗng nhiên, một trong đầu Lâm Hề chợt nảy ra ý hay, bọn họ có cùng một mục đích, chính là đóng kín đường nối thông giữa hai thế giới, bọn họ... Lâm Hề nhủ mảy suy nghĩ sâu xa, mối quan hệ giữa bọn họ không phải là tình thế nhất quyết phải sống chết, nhất định có cách cứu vãn, cô muốn giải đề toán khó này, giả thiết Vô Song là X, giả thiết Tụ Diễm là Y, đem những mong muốn của bọn họ chuyển thành một đề toán, giải đề, cô phải giải đề...

Đúng rồi! Ánh mắt Lâm Hề sáng ngời, đứng dậy hét lớn: “Dừng tay! Đều dừng tay! Dừng đánh nữa!”

Ba người đang đánh nhau kịch liệt còn có thể nghe lời kêu gọi dừng tay của cô sao. Bỗng nhiên trong lúc đó, có rất nhiều hạt máu rơi từ trên không trung xuống, cũng không biết là ai bị thương, Lâm Hề khẩn trương: “Dừng đánh! Vì sao phải sống chết như vậy! Dừng tay a!”

Sát khí, lửa đỏ và cuồng phong không ngừng xoay chuyển trên không trung, Lâm Hề cắn chặt răng, bọn người kia... cô hít sâu, bỗng dưng hét lớn tiếng: “Tôi nói dừng tay, không ai nghe thấy sao!”

Hình như có một nguồn năng lượng tuôn ra trong nháy mắt, trong phút chốc mấy người trên không trung đã thu chiều, hơi thảm hại hạ xuống mặt đất. Trời đất yên tĩnh hẳn, chỉ nghe giọng nói của Lâm Hề quanh quẩn vang vọng.

Tụ Diễm không dám tin nhìn vào tay mình: “Năng lượng... gì thế này...” Độc Linh và Thanh Phong cũng im lặng không nói, nhưng bọn họ không thể phủ nhận vừa rồi trong nháy mắt kia, hình như là có luồng năng lượng gì đó xâm nhập vào. Người không hề kinh ngạc chính là Vô Song, liềm đao cầm trong tay và cánh sau lưng anh đã biến mất, anh nhìn Lâm Hề, nếu nói cô dùng năng lượng của anh, nhưng vì sao có lúc được lúc không, cơ thể Lâm Hề có gì quái lạ? Có liên quan đến chuyện bọn họ song sinh cùng mệnh chăng?

Vô số vấn đề giấu kín trong lòng, nhưng hiện lại không có thời gian tìm hiểu rõ ràng.

Mấy người im lặng đứng nhìn Lâm Hề, Lâm Hề thở hổn hển trong chốc lát, lấy hết toàn bộ dũng khí, cô gượng cười nói: “Ha ha, phải hòa bình như lúc này thì tốt quá. Kỳ thật mọi người không cần nhất thiết phải đánh nhau.” Cô cố gắng suy nghĩ, giống như giải đề. “Nghe nha, trên người Thanh Phong có hàn khí, mà Tụ Diễm có năng lực lửa, giúp đỡ Thanh Phong trừ đi hàn khí. Bởi vì sau khi cơ thể Độc Linh dùng độc mới tăng thêm tình trạng bệnh tình, cho nên sau này Thanh Phong có thể bảo vệ Độc Linh, làm cho cô ấy không cần dùng độc nữa. Bởi vì Tụ Diễm muốn quyết đấu với Vô Song, mà Vô Song không chịu, cho nên, bây giờ hãy giao Song Không Chi Tâm ra, sau đó Tụ Diễm và Vô Song quyết đấu trong hòa bình. Cuối cùng Vô Song trở về, đóng kín đường nối thông hai thế giới, độc trên người Độc Linh sẽ được giải hoàn toàn, pháp lực của những người dự tuyển cũng toàn bộ biến mất. Thế giới hòa bình.”

Giải đề hoàn tất... Chẳng qua là không suy xét đến nhân tố tình cảm.

Vô Song là người nheo mắt đầu tiên: “À, phải không, nói vậy, vì sao cuối cùng Song Không Chi Tâm phải ở đây, lại dùng năng lượng gì để phong bế đường nối thông hai thế giới?”

Lâm Hề chớp mắt: “Không phải muốn Song Không Chi Tâm sao, đã vậy, lấy thì lấy đi. Về phần phong bế đường nối hai thế giới... Tụ Diễm bọn họ có thể hỗ trợ.”

Vô Song ghét bỏ nhìn Lâm Hề, còn chưa kịp nói gì, chợt nghe trong áo Tụ Diễm truyền ra giọng nói yếu ớt: “Vây...” Lâm Hề nghe ra, đây giọng của tiểu Vạn Tri, có lẽ Tụ Diễm nhặt được hắt trên đường, sau đó hắt lại bị ép bức... Vạn Tri từ trong túi áo Tụ Diễm thò đầu ra dò xét, kinh sợ nhìn mấy người còn lại, nói: “Kỳ thật tôi muốn nói, thứ này, hình như không phải là Song Không Chi Tâm...”

76.

Không phải... Song Không Chi Tâm?

Mọi người đều là ngẩn ra, tranh đoạt lâu như vậy mà cái đó không phải là đồ thật?

Tự Diễm lấy Vạn Tri và tảng đá ra khỏi túi áo, véo mạnh Vạn Tri một cái, nói: “Nói, sao lại như thế?”

“Tha mạng tha mạng, tuy rằng tôi chưa từng nhìn thấy Song Không Chi Tâm, cũng không có cách nào để nói rõ nó có hình dạng gì, nhưng khẳng định thứ này không phải, bởi vì vừa rồi tôi đã quan sát kỹ, đây là một khối tinh thạch của bộ tộc Tử Thần.”

Sau khi nghe xong câu nói này, Vô Song lập tức đoạt lấy tảng đá từ tay Tự Diễm, Tự Diễm cũng không ngăn trở, ánh mắt nhìn theo, nhưng thấy ngón cái Vô Song dùng sức ma sát lớp than bụi bên ngoài tinh thạch. Một khối tinh thạch lớn như vậy, hơn nữa màu sắc vô cùng đẹp, mặc dù kém hơn khối tinh thạch của Tôn Chủ mà anh đeo trên người, nhưng tốt hơn cái của Tử Ly, thậm chí còn đẹp hơn tinh thạch trước kia của anh. Có được tinh thạch của bộ tộc Tử Thần như vậy nhất định là một đại nhận vật, đó là ai, vì sao đưa tinh thạch đến thế giới này, mà đưa nó đến đây vào lúc nào?

Vô Song nhướng mày, đưa pháp thuật của bộ tộc Tử Thần vào trong khối tinh thạch, mới vừa rồi tinh thạch này tỏa ra ánh sáng chói mắt như thế, theo lý sau khi năng lượng của anh đưa vào thì sẽ có phản ứng, nhưng không biết vì sao nguồn năng lượng này đi vào như đá chìm xuống biển, không hề có chút phản ứng.

Trong lúc Vô Song đang cảm thấy kỳ lạ thì bỗng nhiên hình như linh thạch có chút phản ứng, trong đầu Vô Song không hiểu vì sao lại hiện hai bóng người áo đen liều chết đầu với nhau, tay hai người đều dùng liềm đao, đó là dấu hiệu của bộ tộc Tử Thần, mà nơi bọn họ đánh nhau...

Là nơi này. Vô Song quay đầu đánh giá bốn phía xung quanh, đã thấy Lâm Hề cũng nhìn xung quanh, trong mắt mang theo một chút mờ mịt, tinh thạch lại chân động, hình ảnh trong đầu cũng biến đổi, hai người áo đen mới đánh nhau vừa rồi phút chốc tách ra, trong đó một người có ánh mắt kiên nghị, giọng nói quyết tuyệt quát to: “Địa vị của bộ tộc Tử Thần, ai cũng không có thể lay động!” Nói xong, quanh thân ông ta tỏa ra ánh sáng, hình ảnh nhạt dần, chỉ còn lại một tảng đá rơi ở nơi này.

“Thấy được à?” Vô Song nhẹ giọng hỏi Lâm Hề, Lâm Hề ngẩn ra, lập tức gật gật đầu. Nhưng trên nét mặt vẫn còn chút hoang mang, Tự Diễm nhướng mày: “Đừng nghĩ ra âm mưu quỷ kế gì để chuồn mất? Hôm nay tảng đá này là Song Không Chi Tâm cũng được, không phải cũng được, đều phải cùng tôi phân thắng bại.”

Vô Song bị Tự Diễm quán lấy nên cảm thấy phiền lòng, liềm đao lại xuất hiện trong tay không chút lưu tình chém về hướng Tự Diễm: “Muốn chết thì tôi đây sẽ thỏa mãn.”

Tự Diễm né tránh đòn tấn công, nhếch miệng cười, anh ta tiện tay ném Vạn Tri xuống: “Sớm nên như vậy rồi.” Nào ngờ bỗng nhiên lục quang chợt lóe trong tay Độc Linh, cả người Tự Diễm cứng đờ, giật tím mặt. “Độc phụ! Lại hạ độc gì!”

Nghe anh ta chửi mắng như thế, Thanh Phong nhướng mày. “Xèn xẹt” hai lưỡi đao gió lướt đến muốn cắt cổ Tự Diễm, lại bị Độc Linh đưa tay ngăn lại: “Đừng.”

Ánh mắt Thanh Phong mang đầy sát khí. “Không có gì hổ thẹn, cũng không nên chịu uất ức.”

Độc Linh muốn Tự Diễm trừ đi hàn khí trên người Thanh Phong, hai người hiểu nhau như thế, như thế nào không rõ suy nghĩ của Thanh Phong, lòng Độc Linh cảm thấy ấm áp mà mỉm cười: “Đây không có gì uất ức.”

Lưỡi đao gió tiến đến bên cổ Tự Diễm thì tan biến, nhưng cũng cắt một lọn tóc màu vàng của anh ta, Độc Linh nói: “Chúng tôi đã từng nói, chúng tôi không muốn đối địch với các người, nếu đây không phải là Song Không Chi Tâm, chúng tôi cũng không nhất thiết phải ở lại nơi này, nếu đồng ý trừ hàn khí cho Thanh Phong thì chúng tôi sẽ không quấy rầy cuộc ti thi giữa người với Tử Thần, nhưng không muốn...” Cô ta ho khan hai tiếng, màu môi nhanh chóng chuyển sang đen, cùng lúc này sắc mặt Tự Diễm cũng tái nhợt, đầu đầy đổ mồ hôi. “Chúng ta cùng nhau đi đến chỗ chết.”

Thanh Phong yên lặng ôm lấy thắt lưng của Độc Linh, để cho cô có một nơi vững chắc để tựa vào.

Lâm Hề giật mình hiểu ra, thì ra thế giới của Vô Song đều là như vậy, trước nay chưa hề biết cách hòa nhã nhờ giúp đỡ, bọn họ đều bị huấn luyện trở thành những người lạnh lùng cứng rắn, giống như con nhím cả người đầy gai nhọn, tràn ngập phòng bị và nghi kỵ. Nhưng bọn họ cũng không phải người xấu.

77.

Tự Diễm cảm hận đến mức nghiền răng, Vô Song nhặt Vạn Tri bị Tự Diễm ném trên mặt đất lên, kéo Lâm Hề quay đầu bước đi. Lâm Hề giật mình ngạc nhiên: “Ai, từ từ, mặc kệ bọn họ sao?”

Vô Song ghét bỏ liếc nhìn cô: “Chuyện chẳng quan trọng trông nom làm chi.” Vạn Tri bị anh nắm trong lòng bàn tay hét to: “Tử Thần đại nhân! Chuyện của tôi cũng là chuyện chẳng quan trọng! Ngài đừng giữ tôi có được không! Ô uest tay của ngài! Ngài buông tha cho tôi đi!” Vô Song không lưu tình chút mà bóp chặt, hai mắt Vạn Tri lồi ra, ngửa đầu hôn mê bất tỉnh.

Tự Diễm thấy bóng dáng của Vô Song biến mất, vô cùng gấp gáp: “Được! Giúp! Chết cháy đừng trách!”

Độc Linh cười: “Chết cháy đương nhiên phải trả mạng.” Cô ta vỗ vai Tự Diễm, Tự Diễm oán hận trừng mắt nhìn cô, lập tức tiến lên phía trước nắm lấy

tay của Thanh Phong, thần sắc anh ta hơi thay đổi, chân mày cau lại: “Như thế nào mà các người dám trêu chọc đến Băng Hồn?”

Độc Linh hạ tầm mắt lặng im, Thanh Phong nói: “Không trừ được hàn khí sao?”

“Hừ, chút hàn khí này làm sao không trừ được.” Lòng bàn tay Tự Diễm nóng lên, Thanh Phong có thể cảm thấy một dòng nước ấm theo kinh mạch chậm rãi lan ra toàn thân, một lát sau lan tràn đến phổi, cơn đau đớn lạnh lẽo đâm thấu tim kia cũng tan biến, sắc mặt tái nhợt của Thanh Phong dần chuyển tốt hơn, nhưng chỉ chốc lát sau lại bùng lên cảm giác nóng đốt trong cơ thể, Tự Diễm thu tay lại nhú mày nói: “Không được, không thể trừ hết trong một lần.” Nếu tiếp tục nữa, nói không chừng có thể thiêu cháy anh ta.

Độc Linh cân nhắc trong chốc lát nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta sẽ đi chung với nhau một thời gian.”

“Buồn cười! Dựa vào cái gì phải nghe lời của các người!”

“Nếu không thì cùng chết chung với nhau đi, còn nữa...” Sắc mặt Độc Linh rất nghiêm túc. “Nếu tôi đoán không sai, anh cũng không muốn tranh đoạt địa vị Tôn Chủ.”

Bị nói đúng tâm sự, nét mặt Tự Diễm cứng đờ, đối với những người dự tuyển mà nói, trận tranh cử này hoặc là thắng hoặc là chết, một khi có ý niệm tham sống sợ chết thì xem như là phản bội gia tộc, không chỉ bị những người dự tuyển khác khinh thường, nếu bị gia tộc biết thì sẽ bị người trong tộc hạ lệnh truy sát, người ngoại tộc hay trong tộc đều muốn lấy mạng của hắn.

Cho nên Độc Linh mới bất chấp mọi giá cũng không muốn cho Vô Song đem Song Không Chi Tâm về cái thế giới kia, không thể để thông đạo lại mở ra. Lúc đó đối với bọn họ mà nói, cũng giống như bị đuổi giết dồn vào con đường cùng.

“Không biết suy nghĩ của chúng ta sẽ giấu giếm được tổ chức bao lâu, nếu không thể mau chóng tìm được Song Không Chi Tâm, chúng ta sẽ chết rất thảm.” Giọng nói của Độc Linh lạnh như băng. “Giúp chúng tôi, cũng là giúp chính mình, về phần Tử Thần, sau khi chúng ta tìm được Song Không Chi Tâm, muốn đấu với hắn như thế nào thì cứ đấu, đến lúc đó đưa hắn qua bên kia, đóng cửa thông đạo, về sau...” Ánh mắt của cô ta dịu hẳn đi, tỏa ra ánh sáng kỳ vọng nhìn về phía Thanh Phong. “Sau này sẽ tốt thôi.”

Có cuộc sống giản dị bình thường yên ổn, đối bọn họ mà nói, đó là hạnh phúc lớn nhất.

Lâm Hề nhìn về phía sau, cảm thấy kỳ lạ nói: “Tự Diễm cư nhiên không đuổi theo.”

“Hắn đương nhiên sẽ không đuổi theo.” Vô Song hiểu rất rõ hàn khí trong người Thanh Phong không thể thái trừ trong chốc lát, Độc Linh đương nhiên bắt Tự Diễm ở lại. Lâm Hề suy nghĩ trong chốc lát. “Như vậy cũng tốt, bọn họ cũng không muốn đoạt địa vị Tôn Chủ, có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Bước chân Vô Song dừng lại: “Cũng không muốn? Tự Diễm cũng không muốn?”

Lúc này Lâm Hề mới nhớ tới mình có chưa kịp kể hết ngọn nguồn câu chuyện từ sau khi mình bị Tự Diễm bắt đi cho Vô Song nghe, cô gãi gãi đầu, kể lại mọi chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua cho Vô Song nghe một lượt, rồi sau đó tổng kết nói: “Có lẽ trong lòng Tự Diễm rất sùng bái anh, cho nên lúc đánh nhau với anh mới phản khởi như vậy.”

Vô Song im lặng trong chốc lát lại nói: “Một đám người sợ chết.” Trong lời nói hình như pha chút khinh thường.

Lâm Hề nghe thấy lời nói này thì giật mình trong giây lát, sững sờ một lúc lâu mới nói: “Nhưng mà, muốn sống thì đâu có gì sai.”

Vô Song cất bước đi về phía trước: “Sai ở chỗ bọn họ đều là người dự tuyển địa vị Tôn Chủ.”

“Không đúng...” Lâm Hề giữa lấy ống tay áo của Vô Song, những cảm xúc chất chứa trong lòng cô từ từ được hệ thống hóa thành ngôn ngữ thoát ra khỏi miệng. “Lúc Đồng Lăng biến mất, kỳ thật anh ta rất tuyệt vọng Tiểu Nhu, có lẽ anh ta còn muốn tiếp tục cùng Tiểu Nhu nhìn xem thế giới này có bao nhiêu điều tốt đẹp, nhưng lại không có cách nào...”

Ánh mắt Vô Song tối sầm lại.

“Tôi biết anh cảm thấy đau khổ đối với cái chết của Đồng Lăng, kỳ thật Thanh Phong Độc Linh cùng Tự Diễm đều giống vậy, trong cuộc sống của bọn họ, có điều đau xót hay không, có điều nuối tiếc hay không, có muốn xem những phong cảnh mà mình chưa được xem hay không, ai không muốn sống chứ...”

Ai không muốn sống chứ? Cho dù rất khó khăn, nhưng chỉ cần còn sống mới có tư cách có được được nhiều điều mong ước trong tương lai, được lựa chọn, được cảm nhận, muốn sống ích kỷ cũng không có gì sai trái, cho dù là dự tuyển. Lâm Hề gằn từng chữ: “Sợ hãi cái chết vốn là bản chất của con người, không phải tội nghiệt.”

Nét mặt Vô Song lạnh đi, tiếp tục đi về phía trước, giọng nói lạnh nhạt: “Biết cái gì, trong tổ chức, đây là tội không thể tha thứ.”

“Tổ chức đó sai rồi.” Lâm Hề không chút do dự mở miệng nói ra nghi vấn. “Kể đặt ra chuyện dự tuyển sai lầm rồi, tổ chức duy trì truyền thống này cũng sai rồi, đám người chấp hành mệnh lệnh này cũng sai nốt, chế độ sai lầm này vì sao vẫn còn tiếp tục chứ?”

Bước chân dừng lại, Vô Song trầm mặc hồi lâu mới quay đầu nhìn Lâm Hề, ánh mắt lạnh lẽo chưa từng có: “Lời nói này, tôi không muốn nghe lần thứ hai.”

Mặc dù quen thuộc với Vô Song như thế, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt này của anh, Lâm Hề vẫn là không nhìn được mà phát lạnh trong lòng, nói lòng bàn tay. Vô Song quay đầu liền đi, đi một khoảng xa mà chẳng quay đầu lại gọi cô. Thái độ như vậy, chắc là tức giận rồi.

Nhưng mà vì sao? Cô nói sai rồi sao? Lâm Hề chưa từng khẳng định mình chính xác như vậy, là Vô Song, trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: MỘT MÌNH TRONG ÁC MỘNG ẢO ẢNH

Sau một hồi nấu nướng thì cũng ăn xong cơm chiều, Tạ Thục thản nhiên mở miệng nói: “Hôm nay hai vị muốn ngủ ở đây sao?”

Đây đúng là câu mang ý đuổi khách. Lâm Hề lập tức khản trương nhìn Vô Song, chỉ sợ anh vì một câu nói bất hòa đó mà cãi nhau với mẹ cô, nào ngờ ánh mắt của anh lại nhìn Tô Tây, Tô Tây gật gật đầu, anh nói vắn tắt: “Không, giờ đi đây.” Nói xong thả đôi đùi xuống, đứng dậy liền rời đi, cũng không nói tạm biệt với Lâm Hề.

Kỳ thật trong lòng Vô Song rất tức giận, tính tình của anh như vậy...

Tô Tây đứng dậy hơi cúi đầu chào Tạ Thục, xem như nói lời từ biệt, sau đó đi theo Vô Song ra cửa. Thấy bọn họ ăn ý một cách kỳ lạ như vậy, trong lòng Lâm Hề không biết bị cái gì đè nặng mà buồn bã.

Tạ Thục nhìn Lâm Hề một cái: “Mẹ làm như vậy là vì để sau này con không bị uất ức.” Lâm Hề gật đầu, Tạ Thục lại hỏi: “Trên vai sao lại bị thương? Lại bỗng nhiên bị thương như vậy sao? Có cần đi bệnh viện không?”

“Không có việc gì, chỉ nhìn hơi đáng sợ chút thôi. Mẹ, con đi rửa chén đây.”

Nhìn theo bóng dáng con gái, Tạ Thục rất đau lòng, đứa con này từ nhỏ đã nhất gan, bây giờ lại thích một người như vậy, không biết đã chịu bao nhiêu uất ức. Ngày mai bà phải quay về công ty, chờ bà đi rồi... Tưởng tượng đến đó, Tạ Thục nhất thời cảm thấy không thể để con mình bên cạnh một người như vậy.

“Hề Hề, ngày mai cùng đi với mẹ có được không? Chỗ trường học bên này và công ty bên kia mẹ sẽ sắp xếp cho con.”

Lời này vừa nói ra, Lâm Hề suy nghĩ đến Vô Song và cái tủ đầy sách tham khảo của mình. Cô mang bao tay cao su rửa chén, đưa lưng về phía Tạ Thục nói:

“Mẹ, mấy ngày hôm trước con suy nghĩ rất nhiều, về tương lai vân vân, nghĩ như thế nào cũng không biết mình đi con đường nào sẽ là tốt nhất. Nhưng mà, lại cảm thấy không có con đường nào thích hợp bằng việc học tiếp cao học. Không phải bởi vì muốn chạy trốn hoặc chưa từng quyết định chuyện này, chính là bởi vì, muốn thử xem, trong lĩnh vực mà mình có sở trường nhất có thể đạt được thành công lớn nhất hay không. Mẹ có thể xem đây là phút bốc đồng của con cũng được, là rất khờ dại cũng được...” Lâm Hề cười cười, xoay người nhìn mẹ của mình. “Dù sao thì đã cố gắng lâu như vậy, chấp nhất lâu như vậy, phải nhìn đến kết quả kia mới được.”

Tạ Thục không có cách nào phản bác lời nói của con gái, trầm mặc hồi lâu, bà thở dài: “Là mẹ xa con quá lâu, cũng không hiểu hết về con rồi.” Con gái nhỏ của bà đã có sự kiên trì của chính mình. Tạ Thục cười nói: “Được, nói như vậy, mẹ cũng không phản đối. Nhưng cũng không được tiếp xúc nhiều với anh chàng kia. Tin mẹ đi, anh ta không hợp với con đâu.”

Lâm Hề gật đầu, vốn cô và Vô Song cũng chỉ đi chung với nhau trong một thời gian ngắn, chuyện này rồi cũng có lúc chấm dứt, bọn họ sẽ tự trở về thế giới của chính mình, ngay cả những hồi ức cũng sẽ biến mất, lại không thể gần nhau nữa.

“Hề Hề, cái gì trên tường vậy?”

Ở bên ngoài Tạ Thục hỏi vọng vào, Lâm Hề ló đầu nhìn ra phòng khách, là chữ ngày đó Tự Diễm mang cô đi đã đốt lên tường tạo thành, hẳn là chữ ở thế giới kia của Vô Song. Lâm Hề trầm mặc trong chốc lát, cười gượng nói: “Đó là tranh nghệ thuật...”

“Không đẹp.” Tạ Thục mỉm cười đưa ra lời bình: “Là tự con vẽ phải không, giống những bức tranh trước đây con vẽ lúc nhỏ.”

Lâm Hề ngẩn ngơ, ngạc nhiên nhìn mẹ mình: “Cái gì?”

“Lúc con còn nhỏ luôn thích vẽ những bức tranh như vậy. Nhưng từ sau khi hết bệnh thì không còn vẽ những vắn tự như vậy nữa, cha con còn tưởng

rằng con đã mất hết khiếu hội họa rồi chứ, nhưng dạng năng khiếu này không sánh bằng một thân thể khỏe mạnh. Không ngờ bây giờ vẫn còn về mấy bức tranh như vậy...”

Sau khi nghe lời nói của Tạ Thục thì tai Lâm Hề ù ù, cô cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Bệnh mà Tạ Thục nói chính là trước đây cô bị bệnh tự kỷ, bởi vì quá nhỏ nên bây giờ không nhớ rõ mọi chuyện lúc đó. Nhưng mà, lúc nhỏ cô lại có thể viết ra chữ của thể giới kia, vô thức viết ra loại chữ đó...

Lâm Hề nhin không được trong lòng phát lạnh.

82.

Trên mái nhà, vầng thái dương từ từ hạ xuống nơi chân trời, vẫn còn chút ánh chiều tà. Tô Tây hít sâu một hơi, sức lực trong thân thể bị áp chế lúc ban ngày đã sống lại, cô ta lấy một khối đá màu tím ra, rồi đưa pháp lực vào trong đó, hoa văn trên tảng đá vừa chuyển, tinh thạch trước ngực Vô Song liền hơi hơi tỏa sáng, trước ngực Vạn Tri còn hôn mê trong túi áo anh cũng tỏa sáng.

Khởi tinh thạch Tứ Ly tặng Lâm Hề đang đặt trong túi áo cũng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Cùng lúc đó, ở một nơi mà bọn họ không biết, hoa tai hình đỉnh của Tự Diễm, mặt dây chuyền trên người Thanh Phong và Độc Linh đều sáng lên. Những người dự tuyển còn lại trên thế giới này đều nhận được tin tức của thế giới kia.

Ánh sáng màu tím lưu chuyển, tinh thạch của người dự tuyển bắn ra một luồng sáng, trước mặt bọn họ xuất hiện một bóng người mặc áo khoác màu đen viền vàng. Chiếc mũ thật lớn che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi môi tái nhợt, nhưng không ai dám nghi ngờ uy quyền của ông ta, tất cả đều đưa tay đặt lên vai đối diện, cúi đầu hành lễ: “Mộc Thư tôn giả.”

Sau khi Tô Tây hành lễ ngẩng đầu nhìn lên thì thấy sắc mặt Vô Song không chút thay đổi, anh vẫn đứng đó, cũng không làm gì, ánh mắt lạnh lùng nhìn ào ánh kia, không nói một lời.

“Nhóm dự tuyển chiến đấu vì vinh quang, đã lâu không gặp.”

Trong đại điện được tạo thành từ những khối đá màu đen, người đàn ông mặc áo choàng màu đen đứng ngay giữa đấy, gương mặt của ông đối diện với bức tường hiện lên hình ảnh của những người dự tuyển, nhẹ nhàng mở miệng: “Chắc là mọi người đã hiểu được nguyên nhân, trận tranh cử này đã đào thải một nửa dũng sĩ. Kế tiếp là con đường đầy chông gai.”

Một nửa còn lại...

Đúng lúc trong đầu Vô Song hiện lên cảnh tượng Đồng Lăng hồn phi phách tán, anh nhắm mắt lại, vuốt lại tất cả những tia cảm xúc.

Những lời nghi thức đã nói xong, Mộc Thư tôn giả ho nhẹ hai tiếng nói: “Các dũng sĩ, nguyện thành công.” Một câu cuối cùng, hình ảnh trước mặt mọi người biến mất, tinh thạch không hề sáng lên. Chỉ có tinh thạch màu tím trong tay Tô Tây còn lưu lại ánh sáng, Vô Song lặng lẽ nhìn chăm chăm Mộc Thư tôn giả.

Trong bức tường cao trong đại điện Hắc Thạch cũng chỉ để lại hình ảnh Vô Song. Ông không có đóng cánh cửa nối thông, hình như là im lặng chờ đợi Vô Song.

“Rốt cuộc muốn làm gì?” Lời Vô Song còn chưa dứt, chỉ nghe “Chi nha” một tiếng, là cửa tầng thượng bị đẩy ra, Lâm Hề chạy trốn thờ hồn hên xuất hiện trong tầm mắt bọn họ. Mộc Thư tôn giả hơi cúi đầu chào Lâm Hề: “Chào cô.”

Lâm Hề ngơ ngác nhìn ông, cô không nhìn thấy rõ gương mặt kia, lại không biết vì sao có cảm giác rất quen thuộc, hình như đã gặp ở nơi nào đó. Cô cũng hơi cúi đầu: “Chào ông.”

Vô Song chau mày, giọng nói rất nghiêm túc: “Trả lời, ông đang mưu toan cái gì!”

Mộc Thư ho nhẹ hai tiếng, bắt đầu dĩ mím cười ôn hòa nói: “Vô Song, chỉ cần biết chính mình nên làm cái gì thì tốt rồi.” Ông hơi xoay đầu, hình như đang đánh giá Lâm Hề. Lâm Hề có chút co rúm lại lui về sau một bước. Đôi môi tái nhợt của Mộc Thư tôn giả tạo ra một độ cong, sau đó bóng người dần dần biến mất. “Vô Song, ta chờ con trở về.”

Hình ảnh trên bức tường cao trong đại điện Hắc Thạch biến mất, Mộc Thư tôn giả ôm ngực ho nhẹ hai tiếng nói: “Tứ Ly, khởi tinh thạch kia đã giao cho cô gái kia à?”

Tứ Ly từ sau cột đá đi tới, cười nói: “Đương nhiên, nhiệm vụ Tôn Chủ giao cho nên không dám chậm trễ.”

“Ừ, cũng là lúc để cho cô ấy nhớ đến một vài thứ.”

Tứ Ly cười nói: “Ai nha, làm cho chị dâu sợ hãi, không biết Song nhi sẽ đau lòng thành bộ dạng gì.”

Mộc Thư đi đến chỗ cao nhất trên đại điện, ghé đá cao lớn tượng trưng cho uy quyền tối thượng của Tôn Chủ, ông sờ sờ hoa văn điêu khắc trên tay vịn ghế đá, giọng nói vẫn dịu dàng như trước, nhưng trong lời nói hình như không có chút ấm áp nào: “Đối Vô Song mà nói, không có cảm tình mới là tốt nhất.”

Ánh sáng của tinh thạch màu tím dần tiêu tán, Tô Tây đem nó cất vào trong ngực: “Lời của Tôn giả ta đã truyền hết. Vô Song, kết minh thư.” Tô Tây đưa cho Vô Song một quyển trục. “Đại diện cho anh trai tôi, Đọc tâm tộc thề, nguyện trung thành cho đến ngày tận mạng.”

Tôn giả? Lâm Hề kinh ngạc, vừa rồi chính là lãnh đạo của tổ chức, cũng là “phụ thân” của Vô Song ư... Nhưng mà... Lâm Hề day day trán, không hiểu sao cô lại cảm thấy quen thuộc với người kia, như là đã từng gặp qua...

Vô Song mở quyển trục ra, mới đọc hai dòng lòng mày đã nhíu lại: “Tổ chức xảy ra chuyện gì?”

“Trước đây không lâu có không ít gia tộc cũng bị như vậy, bị bảy tộc Cận Vương liên thủ trấn áp. Bảy tộc đem gia tộc đó phân chia, bây giờ Đọc tâm tộc bị phụ thuộc thêm rất nhiều.” Trong giọng nói của Tô Tây không có nửa phần cảm tình. “Hai tộc đã kết minh lại có liên kết hôn nhân, đôi bên tự nhiên sẽ thẳng thắn với đối phương nhờ vào năng lực đặc thù của Đọc tâm tộc, vì vậy sẽ không giống tộc khác cần đến danh sách. Cuốn kết minh thư này, là thành ý của tộc tôi.”

Cái này coi như là... tài sản công chứng trước hôn nhân sao?

“Quả là một cái thành ý.”

Lâm Hề giật mình nhìn thấy Vô Song không chút do dự ấn ngón tay của mình rồi ấn dấu vân lên quyển trục. Cô phất chốc ngây người sau đó mới hiểu được, dấu tay này của Vô Song đã tương đương với việc đã cưới một nửa lão bà... Cô, là đang chứng kiến lễ đính hôn của hai người sao!

Không hiểu sao trong lòng có cảm giác trống rỗng, Lâm Hề ngây ngốc nhìn thẳng Vô Song. Như thể cảm giác được ánh mắt cô nóng rực, Vô Song quay đầu lại liếc cô một cái: “Ra đây làm gì?”

Lâm Hề giật mình hoàn hồn: “À, tôi nói dối mẹ đi mua đồ. Sau đó ra đây.” Logic trong lời nói của cô trở nên rất hỗn loạn, chập chập lấy tinh thạch màu trắng trong túi ra nói: “Bởi vì vừa tắm rửa xong, thấy hòn đá lần trước Tứ Ly tặng sáng lên... Ách, bây giờ lại không sáng.”

“Còn chuyện gì nữa?”

Lời nói Vô Song lạnh nhạt, Lâm Hề tưởng anh hỏi cô, ý muốn đuổi khách. Cô lắc đầu đang cảm thấy mất mát thì lại thấy Tô Tây thân nhiên nói: “À, Tôn chủ bảo tôi lấy thân phận hôn thê của anh tới để xem xét.”

Lâm Hề kinh ngạc ngẩng đầu đã thấy Vô Song nhìn chăm chăm Tô Tây: “Ồ, quan trọng vậy sao?” Nói xong liền xoay mình trở về.

Anh đang hạ lệnh đuổi khách với Tô Tây...

“Xem đủ chưa?” Vô Song mắt nhíu lại: “Được rồi, tùy.” Nói xong liền thẳng hướng Lâm Hề: “Đi thôi.”

Lâm Hề cảm thấy đêm nay độ thông minh của cô không đủ dùng: “... Đi đâu?”

Vô Song chán chường liếc cô: “Chắc, không phải nói dối mẹ là đi mua đồ sao, đồ đâu? Nói dối còn muốn tôi giúp sao?”

Ý tứ của anh không phải là đang giúp cô đi mua đồ sao? Lâm Hề kinh ngạc nhìn Vô Song, đột nhiên cảm thấy người này trong tưởng tượng của cô cũng rất cẩn thận, thiện ý với anh cũng tăng lên nhiều.

“Quan tâm như vậy thật khiến người ta bất ngờ.” Sau lưng anh Tô Tây lạnh lùng lên tiếng.

“Ai bảo cô ngốc như vậy.” Anh túm lấy cánh tay Lâm Hề kéo sát: “Hôm nay bị ai đánh à? Sao càng ngày càng ngu ngốc vậy?”

Lâm Hề rớt cuộc nhện không được mở miệng phản kháng: “Ai ngu ngốc chứ! Chẳng phải cả ngày tôi đều bị anh chơi đùa sao!”

“Chơi đùa à.”

“Thật là...”

Hai âm thanh tranh cãi âm ỉ trong hiên dần dần nhỏ đi, cho đến khi không nghe thấy.

Tô Tây ngẩng đầu nhìn ánh trăng trong màn đêm suy tư, dường như cất giọng thì thầm: “Vừa rồi, cô gái kia là tâm động đó...”

Vẫn là con đường đi tới siêu thị nhỏ, nhưng mà đêm nay cả hai lại im lặng không ít.

Lâm Hề cười cười tìm chuyện để nói: “Cảm giác đã lâu không đi mua đồ cùng nhau rồi, nhỉ?” Thật ra cũng không đến vài ngày, nhưng mà không hiểu sao cô có cảm giác như đã rất lâu rồi. Lâm Hề lặng lẽ liếc mắt nhìn sang Vô Song đang đứng cạnh. Rõ ràng chẳng có gì đặc biệt, nhưng tâm tình của cô lại có chút kỳ lạ... Có suy nghĩ, muốn nắm lấy tay anh.

“Ừ.” Vô Song thần nhiên trả lời, sau đó không biết ánh mắt anh đang đuổi theo cái gì, đầu anh ngẩng dần lên để nhìn vào vật kia. “Đấy là cái gì?”

“Hà?” Lâm Hề nhìn theo ánh mắt của anh. “A, là đèn Không Minh.”

“Dùng để làm gì?”

“Dùng để cầu nguyện.” Lâm Hề đảo mắt, bỗng nhiên trở nên vô cùng hào hứng. “Cùng thả một cái đi, tôi muốn cầu nguyện!”

Vô Song quay đầu nhìn cô: “Chắc, cô còn nhỏ lắm hả? Đốt lửa thả cái đèn là có thể thực hiện nguyện vọng trong lời nói, vậy thì thế giới này đã sớm bị đốt sạch rồi.”

Lâm Hề một mực túm tay anh kéo đi: “Đây là nguyện vọng đặc biệt của tôi!”

Mua đèn trên quảng trường, châm lửa, Vô Song cảm khung đèn không nhìn được mà hỏi Lâm Hề: “Cho tôi biết cô ước cái gì được không?”

Hai tay Lâm Hề nắm phía dưới khung, hai bên mặt bị ánh lửa chiếu lên hồng nhuận, Lâm Hề nói: “Nguyện vọng của tôi là làm cho Vô Song tha thứ cho mẹ của Lâm Hề, mẹ Lâm Hề chỉ vì lo con gái của mình phải chịu khổ nên mới rất gay gắt, làm Vô Song bị oan. Thật có lỗi.”

Lâm Hề ôm lấy áy náy của mình mà mỉm cười, trong phút chốc Vô Song đã quên mất làm thế nào để di chuyển được ánh mắt.

“Vô Song, có thể thỏa mãn nguyện vọng này không?”

Trầm mặc một lúc lâu, Vô Song nhẹ nhàng buông tay: “Tôi mới không phải người bụng dạ nhỏ nhen như vậy.” Không bị trói buộc, đèn Không Minh chậm rãi bay lên. Chụp đèn ngăn cách giữa hai người một cái chớp mắt, khiến họ cũng không kịp nhìn thấy sự mềm mại trong mắt của đối phương.

Không khí quá mức hài hoà bỗng nhiên bị tiếng thét chói tai của một nữ sinh phá vỡ: “Quý Nhiên! Chúng ta chia tay!”

Nghe đến tên này, Lâm Hề vô thức giật mình, quay đầu nhìn lại. Về mặt Vô Song bỗng chốc thay đổi. Thấy phản ứng này của Lâm Hề, chẳng biết tại sao anh nhìn không được mà nhú mày lại. Hai mắt nhìn theo, chỉ thấy ở một góc của quảng trường, nữ sinh xoay người muốn đi, nam sinh vươn tay kéo cô lại bị hung hăng đẩy ra: “Cút!” Nữ sinh mắng xong, không chút do dự xoay người bước đi. Chỉ để lại Quý Nhiên bất động tại chỗ, về mặt chán nản.

Lâm Hề ngoác nhìn anh ta, đúng lúc Quý Nhiên ngẩng đầu. Trông thấy Lâm Hề, về mặt anh ta phút chốc xấu hổ, sau đó vô đầu cười cười, vẫy tay với Lâm Hề chào tạm biệt. Lâm Hề cũng cười, vẫy tay ra hiệu.

Vừa quay lại thấy về mặt Vô Song vẫn không chút thay đổi ngửa đầu nhìn trời, Lâm Hề cũng hướng theo ánh mắt anh nhìn lên trên: “Đèn Không Minh đâu rồi?”

“Không biết.”

Vô Song xoay người bước đi, về mặt u ám làm cho người bên cạnh không dám nhìn lâu.

85.

Sắc mặt Vô Song quá mức âm trầm khiến Lâm Hề cũng không dám nói chuyện với anh cho đến khi mua đồ xong. Về đến nhà, Vô Song không nói câu nào quay đầu bước đi, Lâm Hề sợ mẹ đang ở trong phòng nghe thấy nên khẽ gọi một tiếng rồi kéo Vô Song lại: “Đêm nay anh ở chỗ nào?”

Nghe hỏi, Vô Song không nhìn cô mà ngoảnh đầu sang chỗ khác: “Nóc nhà.”

“Ở cùng với... Tô Tây sao?”

“Không sao đâu.” Vô Song không kiên nhẫn né tránh tay của Lâm Hề, xoay người hướng nóc nhà mà đi. Lâm Hề nghe tiếng bước chân của anh đang không ngừng hướng lên trên, trong lòng có chút mất mát nhưng lại không biết mình có cái gì mà mất mát. Cô tự vỗ vỗ mặt, mở cửa vào nhà. Lúc thấy chữ trên tường Lâm Hề mới nhớ ra còn có chuyện chưa nói với Vô Song, nhưng cái có đi mua đồ cũng không thể dừng lại lần nữa. Vội lại... Vô Song với Tô Tây hẳn là có chút thời gian riêng tư ở cùng nhau.

Lâm Hề thờ dài một tiếng, cùng mẹ ngồi trên sofa xem tivi coi như có quan tâm, sau đó rửa mặt rồi lên nhà ngủ.

Gối mềm chăn ấm, Lâm Hề ôm chầm lấy một hồi lâu, buông lỏng tất cả cảm xúc trong lòng, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt... Mới có mấy ngày nhưng cô đã mệt muốn chết rồi.

Tô Tây liếc mắt nhìn Vô Song đang ngồi ngoài cửa, không chút do dự mở miệng bình luận: “Giống như chó bị chủ đuổi ra ngoài cửa vậy.” Tô Tây không thèm nhìn ánh mắt chứa sát khí lạnh thấu xương của Vô Song. “Anh khẩu thị tâm phi như thế thật khiến tôi bất ngờ.” Rõ ràng quan tâm không ít còn có ra vẻ lạnh lùng, rõ ràng đã sớm quyết định dành cả một đêm thủ vệ bên ngoài còn ra vẻ muốn đi lên mái nhà. Hôm nay Tô Tây nhìn Vô Song mà cảm thấy thật xa lạ.

Vô Song cười lạnh: “Tô Tây, điều bất ngờ của cô nhiều lắm thì phải.”

“Không, là bỗng nhiên trở nên nhiều lắm” Vô Song trầm mặc, Tô Tây nói tiếp. “Tôn Chủ sẽ không thích sự thay đổi này của anh.”

“Ông ta thì cái gì cũng không thích.” Vô Song nhắm mắt nghỉ ngơi. “Ông ta chỉ thích quyền thế.”

Tô Tây cũng không nhiều lời, nói xong liền hướng nóc nhà mà đi. Mấy ngày nay bọn họ chưa trở về, mỗi ngày cô đều ở trên nóc nhà cũng đã thành thói quen.

Vô Song ngửa đầu tựa trên cửa sắt, nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh có thể nghe thấy tiếng tắt đèn trong phòng, tiếng bước chân lê trên sàn nhà của mẹ Lâm Hề đi qua, tiến vào phòng ngủ, đóng cửa. Hôm nay cô gái ngủ gật kia cuối cùng có thể ngủ an ổn rồi, mấy hôm trước ăn ngủ bên ngoài anh còn nghe thấy âm thanh trần trọc của cô...

“Hề Hề!” Phòng trong bỗng nhiên truyền ra tiếng kêu kinh hoàng của Tạ Thực. “Hề Hề làm sao vậy! Tỉnh, tỉnh!”

Vô Song mở mắt, đang định phá cửa vào thì nghĩ đến mẹ Lâm Hề vẫn còn ở trong, anh nhường mảy, tặc lưỡi xoay người chạy lên nóc nhà. Bên trên Tô Tây còn chưa ngủ đã nghe thấy cửa lớn tầng sân thượng “ầm” một tiếng bị đá văng. Vô Song nhìn cũng không nhìn cô một cái, thả người theo mái nhà nhảy xuống, giống như mèo nhẹ nhàng, vô thanh vô tức từ ban công tầng sáu đi vào nhà.

Tạ Thực đang vội vã tới phòng khách lấy điện thoại chợt thấy sau gáy đau xót, cả người vô lực ngã xuống ngất xỉu. Vô Song thuận tay đỡ lấy bà, đỡ bà lên sofa sau đó bước nhanh vào phòng Lâm Hề.

Đèn phòng ngủ còn đang bật, chỉ thấy sắc mặt Lâm Hề tái nhợt, đầu đầy mồ hôi nằm trên giường. Cả người cô run rẩy, miệng vô ý thức ni non ra những câu khó để có thể nghe thấy. Vô Song ngồi bên giường vươn tay chạm vào trán Lâm Hề, nhưng cách sau lớp bao tay anh chẳng cảm nhận được gì cả.

“Chặc!” Vô Song vươn tay kéo bao tay ra tùy ý vứt một bên, hiện ra mu bàn tay trắng nõn có một cái ấn ký lục giác màu đỏ sậm bên trên vô cùng bất mắt. Đó là thứ mà anh rất không muốn nhìn thấy trên người mình, nhưng hiện tại anh lại không rảnh để ý đến nữa. Ngón tay thon dài của anh chạm lên cái trán lạnh lẽo đến dọa người của Lâm Hề, làn da trên lòng bàn tay anh đã lâu không dùng đến nay lại cùng làn da khác đụng chạm, cảm giác kì lạ này làm cho trong lòng Vô Song có mấy phần dị động, nhưng rất nhanh đã bị anh áp chế xuống.

Tô Tây cũng từ lối ban công đi đến, liếc mắt nhìn Lâm Hề một cái, lãnh đạm nói: “Là Yểm Ma.”

Vô Song vỗ má Lâm Hề hai cái, hoàn toàn không có tác dụng. Hắn nhủ mảy nhưng thanh âm vẫn trầm ổn: “Tên kia thích nhất là giờ trò trong mộng của người khác, nhưng pháp lực của hắn không truyền được xa, khẳng định hắn vẫn ở xung quanh đây, đi tìm hắn ra.”

Tô Tây lắc đầu: “Vô Song, người đã quên rồi. Trong khi cạnh tranh dự tuyển, người ngoài không thể nhúng tay.”

Vô Song ngăn ra, dường như lúc này mới nhớ tới cái quy củ này, suy nghĩ của anh vừa chuyển, bỗng nhiên từ đâu đem Vạn Tri ra. Giống như món đồ chơi của con trai, hắn gặt gao từ từ nhắm hai mắt, ngủ giống như chết. Vô Song không chút thương tiếc dùng sức sờ: “Giả chết, sẽ không mở mắt ra được nữa đâu.”

Vạn Tri gằn như cùng lúc vì câu này mà mở mắt: “Từ... Từ Thần tha mạng!”

“Yểm Ma ở đâu?”

“Kề bên này.”

“Nói rõ!” Vô Song mắt nhú lại, lực đạo trên tay tăng lên: “Chết, hay là nói?”

Hai má Vạn Tri vì thiếu khí mà đỏ lên, hắn vội vàng kêu: “Tha... tha mạng, ta thật sự chỉ biết như vậy. Vị trí cụ thể, ta thật không rõ ràng lắm...” Vạn Tri cũng không phải có vạn năng, đối với hành tung người khác hắn cũng chỉ biết một cách đại khái.

Vô Song trầm tư chớp mắt một cái: “Phương thức cùng Tật Diễm liên lạc lúc trước còn không?” Lúc trước khi Tật Diễm cùng Vô Song tỷ thí ở nhà xưởng cũ, chính vì tên này truyền âm đến tai Tật Diễm mới khiến hắn thiên tâm vạn khổ đuổi tới rừng rậm phía nam. Lúc đó bọn họ chưa nối lại liên lạc nhưng lại liên lạc được với Tật Diễm.

“... Không dám chủ động cắt đứt liên hệ, nhưng chẳng biết Viêm Hỏa có cắt đứt hay không.”

“Bảo hắn trở lại đây.”

Tô Tây ở bên cạnh khẽ nhường mảy: “Vô Song, muốn bắt tay với bộ tộc Viêm Hỏa sao? Tật Diễm kia cũng không phải nguyện thần phục anh.”

“Có biện pháp có thể uy hiếp hắn.” Tô Tây theo bản năng muốn đọc suy nghĩ trong lòng Vô Song, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Vô Song ngăn lại. “Việc cạnh tranh dự tuyển, không được nhúng tay vào, cũng đừng biết quá nhiều.”

Tô Tây gật đầu, không hờn giận chút nào: “Nói đúng. Một khi đã như vậy, tôi đi trước.” Nói xong, thân hình chợt lóe, dứt khoát nhanh chóng bỏ đi.

Chương 22: MỘT MÌNH TRONG ÁC MỘNG ẢO ẢNH

Tinh thạch truyền âm bên tai ồn ào một trận, Tụ Diễm dừng bước, cau mày nói: “Còn dám liên lạc?” Thanh Phong và Độc Linh ở phía trước quay đầu lại nhìn anh ta, thấy anh ta vuốt lỗ tai liền biết anh ta dùng phương thức truyền âm xa.

“Viêm Hỏa đại nhân tha mạng, tôi thật sự không dám gọi ngài... nhưng đây là Tử Thần đại nhân ép tôi...” Vạn Tri đầu bên kia như sắp khóc lên. “Đồng thể của Tử Thần đại nhân bị Yểm Ma yểm thuật, ngài ấy không thể rời đi, phải nhờ một người khác đến giúp ngài ấy đi tìm Yểm Ma, hu hu, thật sự không phải do tôi muốn gọi ngài...”

Tụ Diễm hừ lạnh một tiếng, ngạo mạn nói: “Dựa vào cái gì mà ta phải giúp anh ta?”

“Ngài ấy biết tất cả chuyện của ngài.”

Chỉ một câu Vạn Tri mà sắc mặt Tụ Diễm xanh mét, anh ta liếc hai người phía trước một cái, không cam lòng nói: “Chỗ nào?”

Đã truyền âm xong, Tụ Diễm day day trán: “Vô Song tên kia uy hiếp chúng ta.” Thanh Phong Độc Linh liếc nhau, trong lòng tự biết “uy hiếp” trong câu của Tụ Diễm chỉ cái gì, Độc Linh lạnh giọng hỏi:

“Anh ta muốn làm gì?”

“Đem Yểm Ma đến trước mặt anh ta.”

Yểm Ma không phải là một trong các bảy tộc Cận Vương, trừ bỏ thuật có thể đi vào giấc mộng, giết chết người ta từ bên ngoài thì bản lĩnh của hắn ta quả thật cũng chẳng lớn lắm. Thanh Phong không chút do dự nói: “Giúp anh ta.” Thanh Phong không muốn đối địch với Vô Song, cũng không muốn chuyện của bọn họ bị tiết lộ chút nào.

Tụ Diễm nói địa điểm, lại cau giận cào, gãi tóc mình: “Dùng Ngự phong thuật đến bên kia mất bao lâu?”

“Sớm thôi.”

Mà lúc này trong phòng Lâm Hề, Vạn Tri đang nom nớp lo sợ nhìn Vô Song: “Đại nhân, ngài ấy nói sẽ giúp ngài.”

Câu trả lời sớm đã nằm trong dự kiến, Vô Song gật đầu. Quay lại nhìn Lâm Hề, thấy sắc mặt cô so với vừa rồi còn tái nhợt hơn vài phần, Vô Song nắm chặt tay, rất muốn lay cô tỉnh lại, không để cô dễ dàng bị một giấc mộng dọa thành dạng này. Nhưng bây giờ anh chẳng thể làm gì được, cảm giác như vậy... thật khiến anh mệt mỏi.

Thời gian trong phòng chậm rãi trôi qua, kim giây trên tường đi qua số 12 được vài lần, bỗng nhiên bức màn trên cửa sổ lay động, gió nhẹ phất đến, trong nháy mắt đã có thêm bốn người trong phòng. Vốn dĩ phòng của Lâm Hề không rộng lắm nên hiện tại có thêm nhiều người trông rất chật chội.

Tụ Diễm tức giận đá một cước vào mộng tên mặc áo đen làm cho hắn run rẩy quỳ trước mặt Vô Song, Tụ Diễm cá giận nói: “Nha! Thoải mái quá!”

Vô Song liếc mắt nhìn hắn: “Tối quá chậm.”

Tụ Diễm nghiêng rằng muốn mắng, nhưng Vô Song hiển nhiên đã không đem chú ý để lên người anh ta, một tay anh bóp chặt cổ Yểm Ma, lạnh lùng nói: “Giải pháp thuật.” Thân người thấp bé của hắn run rẩy, trên đầu chụp cái mũ lớn khiến sắc mặt hắn bị che đi hơn phân nửa, tay Vô Song siết chặt, giữa con ngươi đen lộ ra sát khí nặng nề. “Đừng để ta phải nói đến lần thứ hai.”

“A!” Hắn như không kịp được sợ hãi trong lòng, tinh thần triệt để sụp đổ, hắn ra sức gật đầu luôn miệng kêu để ra hiệu: “A... a... a”, Độc Linh nhướng mày:

“Đầu lưỡi hắn bị cắt!”

Mọi người cả kinh, Vô Song buông cổ Yểm Ma ra, chỉ thấy hắn không ngừng khoa tay múa chân, động tác càng lúc hoảng loạn. Sau cùng hắn ngã đầu lên là gân xanh đầy mặt, hai mắt chột chuyễn, giương ra cái đầu lưỡi bị mất ở miệng. Như thể nhìn thấy cái gì đó đáng sợ, cổ họng hắn phát ra tiếng kêu ừng ực, vết máu đỏ tươi theo khoe miệng hắn tràn ra, xẹt nhanh qua cổ, máu trên người hắn chảy ra ào ạt. Hắn khó khăn vươn tay, đột nhiên một khối tinh thạch màu tro hiện ra trong lòng bàn tay hắn. Cả người Yểm Ma run lên, khối tinh thạch màu tro rơi xuống đất.

Bỗng chốc động tác của hắn đình chỉ, quanh thân chậm rãi ngưng tụ hồng quang chói mắt. Giống tất cả những người dự tuyến khi chết đi, cơ thể hắn đỏ bừng rồi vỡ tan, văng ra bốn phía, hồn phi phách tán. Trong phòng im lặng.

Vạn Tri nhìn Vô Song không rét mà run, có một cảm giác như “thò chết hổ khóc”. Đối với bọn hắn, cuộc dự tuyến chỉ là thứ để Thất tộc chơi đùa, các

tộc khác chẳng qua chỉ làm nền. Sống chết, chẳng qua chỉ là một khái niệm.

87.

“Huyết Sát thuật.” Thanh Phong thấp giọng kêu khiến thần sắc mọi người trở nên nghiêm trọng.

Mỗi một Tôn Chủ sau khi kế vị đều nhận được một năng lực mới, mà hiện nay năng lực Mộc Thu tôn giả đạt được là “Huyết Sát thuật”, chỉ cần người nào đó bị lưu lại trên người vết máu của ông ta, ông ta liền có thể giết kẻ đó từ ngàn dặm ở bên ngoài.

Nhưng tại sao Tôn Chủ đã hạ huyết sát thuật với Yêm Ma lại còn để Yêm Ma đến hại Lâm Hề, không nghĩ đến rằng một khi Lâm Hề gặp chuyện không may, Vô Song nhất định sẽ bị liên lụy? Mộc Thu tôn giả làm như vậy... là muốn giết Vô Song sao?

Nhưng ông ta vừa là “phụ thân của Vô Song”, cũng là quân giáo Tử Thần tộc nhiều năm như vậy, với chuyện thế này ông hẳn phải rất hi vọng Vô Song đoạt được tôn vị mới đúng chứ? Vì sao ông ta lại muốn...

“A...” Lâm Hề chợt rên một tiếng đánh gãy luồng suy nghĩ của mọi người.

Tự Diễm cảm thấy kỳ lạ nói: “Yêm Ma đã chết, sao Yêm thuật vẫn còn?” Theo lý mà nói, nếu kẻ thi triển pháp lực biến mất thì hạ thuật của hắn liền lập tức sẽ được giải. Nhưng Lâm Hề đã chậm chạp không tỉnh, lại còn càng lúc có biểu hiện nghiêm trọng hơn.

“Thứ cô ta trúng không phải Yêm thuật.” Vô Song chợt nghe thấy thanh âm rầu rĩ của Vạn Tri truyền tới. “Yêm Ma chết nhưng thuật pháp còn, chứng tỏ kẻ hại cô căn bản không phải Yêm Ma, Yêm Ma chỉ là kẻ chết thay. Nếu hôm nay Tử Thần không gọi tôi tới hỗ trợ thì ngài chỉ có cách là tự mình đi tìm Yêm Ma, mà kẻ đứng sau màn kịch sẽ thừa lúc này tôi giết đồng thể của ngài. Bây giờ thuật pháp vẫn còn, càng ngày càng nghiêm trọng, chứng minh kẻ kia muốn cho đồng thể của ngài chết trong mộng, hoặc nói là chết trong trận pháp mà hắn bố trí. Hiện không biết trận pháp này gọi là gì, cũng không biết kẻ thi thuật là ai nên phải cứu đồng thể trước, biện pháp duy nhất bây giờ là chờ cô ta tự phá vỡ trận pháp từ bên trong. Người khác cũng không giúp được gì.”

Vô Song cảm hận nghĩ, muốn chính Lâm Hề có thể phá vỡ trận pháp, trừ khi cô ta bị quỷ nhập vào người!

Bỗng nhiên, ánh mắt Vô Song sáng lên, nhất tỉnh thạch màu xám mà Yêm Ma lưu lại trên mặt đất lên: “Đem cô ta mang từ trong mộng ra là được chứ gì.”

Mọi người sững sờ, chỉ thấy Vô Song thuận tay móc Vạn Tri ra, để lên người Lâm Hề, đem tinh thạch đặt lên trán cô. Ánh sáng âm đạm tán ra, Vô Song lạnh lùng nói: “Tự Diễm, coi chừng giúp ta.” Rồi lập tức nhắm mắt lại, thân thể mềm nhũn. Đúng là hắn đã đi vào cảnh trong mơ của Lâm Hề.

Người trong phòng sững sờ một lúc lâu, Tự Diễm nổi giận: “Ai cho phép anh sai bảo tôi! Tôi có nói là sẽ thân phục anh à!”

Độc Linh cũng cười. “Tử Thần so với kẻ trong tưởng tượng của tôi thật thú vị.” Trong tình huống này bất cứ ai cũng đều có thể giết anh, mà anh lại không chút do dự đi vào mộng của Lâm Hề, đem tính mạng của mình giao cho đối thủ. “Thật là cái thứ thô bỉ.”

“Không.” Thanh Phong phía sau Độc Linh nhẹ giọng nói. “Như thế này mới khó đối phó.”

Độc Linh theo ánh mắt Thanh Phong nhìn lại, tuy rằng Tự Diễm vừa bắt đắc dĩ vừa phẫn nộ nhưng anh ta vẫn vắt chân ngồi bên cạnh thân thể của Lâm Hề, ngoan ngoãn coi chừng hai kẻ kia một cách cẩn thận.

Độc Linh hiểu rõ, tên Tử Thần kia đã đem mọi thứ lo đầu đau hết rồi.

88.

Trong chớp mắt đã vào trong giấc mơ của Lâm Hề, suýt nữa Vô Song cho là mình không cẩn thận đến nhầm chỗ, trở về thế giới kia. Đập vào mắt là cảnh tượng bầu trời, mặt đất đều phủ một màu vàng, nhưng anh định thần cẩn thận tìm tòi liền biết, đây chỉ là một trận pháp nào đó không rõ. Là có người dùng ảo thuật tạo nên cảnh tượng giả tạo này, lợi dụng hư ảo gì đó giam giữ con người, sau đó tra tấn đến chết.

Loại trận pháp này không đủ khiến cho Vô Song sợ hãi, nhưng người như Lâm Hề một khi rơi vào, nếu lòng sinh ra ý niệm tuyệt vọng thì không thể thoát khỏi.

Mây của Vô Song nhú lại, hiện tại chuyện cấp thiết nhất chính là tìm được Lâm Hề, tránh cho cô gái ấy tuyệt vọng, nhưng mà phiền toái chính là phạm vi ảo ảnh lớn như vậy, muốn tìm người trong đó không khác gì mò kim đáy bể, hy vọng xa vời, ngay cả một chút manh mối cũng không có...

“Song nhi!”

Tiếng gọi của một phụ nữ làm cho cả người Vô Song cứng đờ, giọng nói trong ký ức xa xôi lại xuất hiện làm cho anh ngẩn người rất lâu, trong nháy mắt đó, một người phụ nữ lướt qua vai anh, giống như không cảm nhận được sự tồn tại của anh mà xuyên qua người anh.

Bước chân của bà ta như gió, chỉ để lại cho anh một bóng dáng vội vàng, bà không ngừng nhìn đồng rồi lại nhìn tây:

“Song nhi!”

Mắt thấy bóng bà sắp biến mất, đột nhiên Vô Song phục hồi lại tinh thần, anh vội bước nhanh đưa tay giữ lấy, nhưng bàn tay lại xuyên qua người bà, bàn tay anh chỉ chạm vào không khí. Người phụ nữ đó không hề cảm giác được gì, tiếp tục hối hả ngược xuôi tìm người.

Đúng rồi, đây là ảo cảnh, người nơi này làm sao có thể là thật được...

Vô Song bắt giác nắm chặt lòng bàn tay, nhưng... mặc dù biết đây là giả, mặc dù biết đây là một trận pháp, anh vẫn muốn đi theo người phụ nữ kia trong chốc lát, cho dù chỉ trong chốc lát...

“Song nhi!” Người phụ nữ đi đến một góc đường cũ nát, bỗng nhiên thét một tiếng kinh hãi, bà vội vã xông đến, rồi lại bị người ta đẩy ngã xuống đất. Đây lòng Vô Song bùng lên lửa giận, anh quên hết tất cả, thậm chí muốn xông đến xé nát người ức hiếp bà ta, nhưng khi anh thấy cảnh tượng phía trước thì cả người cứng đờ trong phút chốc.

Một người đàn ông đang hung hăng đá đánh một bé trai đang nằm trên mặt đất, mà sau lưng đứa trẻ kia, Lâm Hề ôm thật chặt hai tay đau đớn cuộn mình trên mặt đất, tư thế rất giống đứa trẻ kia. Rõ ràng không ai đụng tới cô, nhưng cô lại đau đớn đến nhắm nghiền hai mắt giống như đang bị người ta đánh.

Huyền Cảnh Hư Vọng! Vô Song bắt buộc chính mình ổn định lại tinh thần, đôi mắt anh nhắm lại, chờ đến khi mở mắt lại lần nữa, ánh mắt đã mất đi nhiều cảm xúc, anh nhanh chóng đi về phía trước, thân người lập tức xuyên qua đứa trẻ trên mặt đất và người đàn ông đang đánh nó, anh đứng lại ở trước mặt Lâm Hề, đưa tay ra thử giữ lấy cổ tay của cô, kéo cô đứng lên: “Chắc, có tiền đồ chút coi!”

Toàn thân Lâm Hề phát run hai mắt nhắm nghiền, bởi vì cô vẫn ở trong ảo tưởng không ra được. Vô Song cúi người, tay xuyên qua dưới nách của cô, để cô đứng lên: “Mở to mắt nhìn xem, người bị đánh không phải là cô!” Nói xong vỗ mạnh vào đầu cô, một chút pháp lực tiến vào đầu làm cho thần trí của cô tỉnh lại, Lâm Hề giật mình, mở to hai mắt, con ngươi màu đen luôn luôn trong suốt giờ đây bao trùm nỗi sợ hãi, cô vẫn như đang ở trong mộng, nhìn chăm chú Vô Song một hồi lâu mới không dám tin, khẽ gọi: “Vô... Song?”

“Ừ.” Vô Song gật đầu, Lâm Hề mới bắt đầu từ từ run rẩy, hình như cô vô cùng sợ hãi giữ lấy áo khoác của Vô Song, người đứng cũng không vững, Vô Song rõ ràng dứt khoát kéo cô vào trong lòng để cô có điểm tựa. “Có như vậy cũng dọa được cô sao?”

Có.

Mặc kệ cô cầu xin như thế nào trận đấm đá cũng không ngừng, miệng toàn mùi máu tươi, trong lòng ngực đau đớn như bị thiêu đốt, đều làm cho cô có cảm giác như mình sắp chết.

Mùi vị của cái chết làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Cái ôm ấm áp làm cho Lâm Hề dần dần tỉnh táo lại, thân người cô mềm nhũn tựa như không có xương, ở trong lòng ngực dày rộng của Vô Song, cô buồn bã gọi một tiếng: “Vô Song...” Tiếng gọi có vẻ run rẩy, như là sắp khóc, nhưng lại cố gắng nhẫn nhịn không để lộ ra sự khiếp đảm. Hiếm khi Vô Song kiên nhẫn lại trả lời: “Cố tôi ở đây.”

“Tôi tưởng... mình sắp chết...”

Câu nói nhẹ nhàng này lại giống như mũi kim đâm vào lòng anh trong lúc anh không có sự phòng bị, cả người đau đến co rút, anh lạnh lùng nhìn người đàn ông đang đánh đứa trẻ, nét mặt tựa như Tu La, nhưng mà trong lời nói lạnh lùng lại che giấu chút dịu dàng: “Không có việc gì.” Bàn tay anh đặt sau lưng Lâm Hề vô thức vỗ vỗ hai cái mang theo ý muốn trấn an cô.

Không biết qua bao lâu, Lâm Hề đã bình tĩnh lại, rồi sau đó lý trí cũng trở về, cô mới hoảng hốt phát hiện tư thế của mình và Vô Song có bao nhiêu mờ ám, cô nhẹ nhàng đẩy Vô Song ra, trấn định cảm xúc, suy nghĩ một lúc mới nói: “Trong mộng tôi biến thành một người khác, trải qua cuộc sống của người đó.”

“Đây không phải là mộng.” Vô Song buông Lâm Hề ra thản nhiên nói. “Là trận pháp.”

Lâm Hề ngẩn ngơ, quay đầu nhìn lại, cảnh tượng xung quanh vẫn như “mộng”, cô hít một ngụm khí lạnh, chỉ nhìn một đứa bé trai bị người ta đánh đá cách cô khoảng hai bước chân, tựa như vừa rồi khi cô bị đánh đá vậy. Trong lòng Lâm Hề hoảng hốt, nghĩ đến cảm giác đau đớn như vậy, cô tiến lên hai bước để ngăn cản, nhưng tay xuyên qua người tên đàn ông kia, cô giật mình, quay đầu lại nhìn Vô Song: “Đây... là ảo giác sao?”

“Là ảo giác, nhưng tất cả những thứ này cũng đã từng xảy ra trong quá khứ.” Vô Song lạnh lùng nhìn thấy người đàn ông thối tha đang thóa mạ đứa trẻ nằm trên đất, đẩy người phụ nữ sang một bên rồi oán hận rời đi. Đứa bé trai đó cuộn mình trên mặt đất không đứng dậy, người phụ nữ vội vàng đến bên cạnh nó, vừa khóc vừa hỏi nó: “Song nhi đau chỗ nào, đau chỗ nào.”

Anh nhớ rõ, khi đó thân thể đã không biết rõ là đau ở chỗ nào nữa.

Đã từng xảy ra trong quá khứ? Vô Song làm sao biết? Lâm Hề cảm thấy kinh ngạc, nhưng giọng người phụ nữ kia khóc gọi “Song nhi” truyền vào tai của cô, cô giật mình nhận ra, nhưng lại cảm thấy khó tin, cô nhìn người phụ nữ kia ôm đứa trẻ vào trong lòng, kinh ngạc nói: “Kia... là anh?”

Vô Song cam chịu, Lâm Hề lại sửng sốt một lúc lâu: “Bà ấy...”

“Là mẹ tôi.” Giọng nói của Vô Song lạnh nhạt, tựa như đang nói đến một người không hề quen biết. “Nhưng bà ấy sớm đã ra đi, tôi đã không nhớ rõ...” Vô Song có chút tự giễu mà cười lạnh. “Thì ra bà ấy có diện mạo như vậy.”

Lâm Hề ngây ngẩn nhìn Vô Song, rõ ràng vẻ mặt của anh không khác gì lúc bình thường, nhưng Lâm Hề lại có thể cảm giác ánh mắt của Vô Song có rất nhiều luyến tiếc nhìn theo bóng người phụ nữ ấy.

Vô Song nhất định rất nhớ bà...

“Chúng ta ở trong trận pháp lâu sợ là không tốt lành gì.” Vô Song chuyển mắt nhìn về phía Lâm Hề. “Tìm được mắt trận, sau đó đánh nát nó.”

Lâm Hề giật giật khoe miệng, không dám hỏi, chỉ nói: “Nhưng mắt trận ở đâu?”

Vô Song lắc đầu: “Chỉ có cách đi tiếp để tìm.” Nói xong, anh nghiêng người muốn đi, Lâm Hề lại giữ chặt lấy một tay của anh, cô gái gái đầu. “Câu đó, kỳ thật là không có phương hướng, chúng ta có thể vẫn đi theo bà ấy.” Lâm Hề cười cười. “Anh cũng có thể nhớ đến bà ấy rõ hơn một chút, như vậy, sau khi rời đi cũng sẽ không dễ dàng quên mất.”

Ánh mắt Vô Song dừng lại trên gương mặt Lâm Hề hồi lâu, anh nghiêng đầu đi thân nhiên nói: “Chuyện quá khứ đã sớm không thể ảnh hưởng đến tôi, tôi cũng không cần những ký ức vô dụng đó.”

Gạt người. Lâm Hề thầm nói hai chữ này ở trong lòng, miệng lại bảo: “Vậy đi theo bà ấy đi, dù sao chúng ta cũng không biết đi đâu.”

Nào cần Lâm Hề phải nói, Vô Song đã cất bước đuổi kịp người phụ nữ ôm đứa trẻ đang đi về nhà kia.

89.

Đi theo người phụ nữ đó một đoạn, Lâm Hề thấy rõ đây là một nơi rách nát, thay gì nói đây là thị trấn thì phải nói đó là cái xóm nghèo mới đúng, trên mặt mọi người không hề có nụ cười, mọi người chỉ lo cuộc sống của mình. Khi đi ngang qua một cái con hẻm nhỏ thậm chí Lâm Hề thấy có một người đàn ông đang cời quần ra làm tình với một người phụ nữ, trong tay người phụ nữ đó đang cầm một tờ giấy màu xanh biếc, hình như là tiền của thế giới này, mặc kệ người đàn ông làm gì với cô ta, tay cô ta bao giờ cũng giữ chặt tờ tiền ấy.

Lâm Hề có chút xấu hổ nghiêng đầu sang chỗ khác, không đành lòng nhìn. Vô Song lại nói: “Không chỉ là người này, thế giới này đều như vậy, nhiều người phụ nữ không ai chăm sóc đàn bà mình, dựa vào thân thể để kiếm tiền.” Lòng Lâm Hề thất lại, đảo mắt nhìn Vô Song, anh nhìn không chớp mắt, thật sự đã quen với trường hợp này.

Lâm Hề há miệng thờ dốc, cũng muốn hỏi anh gì đó, nhưng cuối cùng lời nói đến bên miệng thì đành nuốt vào trong lòng, nhưng cô lại không nghĩ rằng bỗng chốc Vô Song dừng bước, quay đầu nhìn cô, trong đôi mắt màu đen sâu thẳm lộ ra chút thần sắc mà cô không hiểu được: “Cô muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

Chẳng biết tại sao, Lâm Hề lại cảm trong lời của anh mơ hồ mang theo chút khản trương. Cô mím môi, mở miệng nói: “Vậy anh có... từng ‘chăm sóc’ bọn họ không?” Câu hỏi của cô rất hàm súc, Vô Song sững sờ trong chớp mắt, chợt nhếch lên nụ cười không chút tình cảm: “Chết cũng sẽ không.” Anh tiếp tục cất bước đi về phía trước. “Bởi vì mẹ tôi đã làm như vậy để kiếm tiền nuôi tôi.”

Lâm Hề ngây người, mãi đến khi Vô Song đi khá xa cô cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

Mẹ của Vô Song... người phụ nữ thoạt nhìn dịu dàng như vậy...

Khi tới nhà người phụ nữ ấy, phòng ở đơn sơ lại sạch sẽ, tuy rằng không lớn nhưng có thể thấy được bà là người rất biết chăm sóc nhà cửa, mỗi một góc đều quét tước sạch sẽ.

Đây là nơi Vô Song sống lúc nhỏ sao... Lâm Hề xoay đầu nhìn Vô Song một cái, chỉ thấy ánh mắt anh luôn dõi theo bóng dáng bận rộn đi qua đi lại của người phụ nữ kia, ánh mắt ấy dường như thoải mái hơn ngày thường vài phần. Có thể gặp lại mẹ, chắc là trong lòng Vô Song rất vui.

Tiểu Vô Song bị thương không nhẹ, người phụ nữ ngồi ở bên giường nhìn nó trong chốc lát, lau đôi mắt đã đỏ hoe, sau đó từ trong tủ áo lấy ra số tiền còn sót lại trong nhà, đi ra khỏi cửa tìm thầy thuốc. Người bà xuyên qua Vô Song, giọt nước mắt ẩm ướt dường như giã giụa trong ảo ảnh vương lại trên mặt Vô Song, Vô Song yên lặng nắm chặt hai nắm tay, không nói được một lời.

Trong lòng Lâm Hề cảm thấy chua xót, cô suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên đưa tay giữ lấy tay Vô Song. Vô Song ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn cô, Lâm Hề vốn có rất nhiều lời muốn nói với Vô Song, nhưng khi ánh mắt hai người chạm nhau, trong lòng cô giống như có cảm giác đè nặng nên không thể nói ra lời nào, đành phải càng nắm chặt tay Vô Song.

“Không có chuyện gì đâu.” Cô ghen nửa ngày cuối cùng cũng đứng trước mặt Vô Song nói ra lời an ủi anh. “Sẽ không có chuyện gì.”

“Với tôi mà nói thì đúng như vậy.” Giọng nói của Vô Song rất lạnh lùng. “Còn đối với bà ấy thì không phải như thế, dùng hết tiền để dành, bà ấy chỉ còn cách tiếp tục ‘kiếm tiền’, sức khỏe của bà ấy vốn không tốt, sau lại nhiễm bệnh, không có tiền chữa trị, chẳng chống đỡ được bao lâu thì mất.”

Anh giọng không chút gọn sóng ra làm cho lòng Lâm Hề rung động không thôi.

Mẹ của Vô Song ra đi sớm như vậy, anh chỉ là một đứa trẻ, sao này sẽ sống như thế nào?

Chẳng biết vì sao trong đầu Lâm Hề hiện lên một hình ảnh, là Tiểu Vô Song quỳ gối trước mộ phần của mẹ, một đôi tay bởi vì bói đất chôn mà có vẻ dơ

bản, trên móng tay còn chảy máu, bóng lưng của nó lẻ loi bất lực như vậy, tựa như một trận gió cũng có thể thổi nó bay đi.

Hình ảnh ấy chợt lóe rồi biến mất, nhưng ngay sau đó Lâm Hề cảm thấy choáng váng, cảnh tượng trước mắt bỗng thay đổi, không còn gian phòng ẩm áp đơn sơ, chỉ còn một mộ phần cô độc, trần mưa to như trút nước, đứa trẻ quỳ gối trước mộ phần đã ướt nhem, nó quỳ trong trong chốc lát, lại ôm chân dựa vào phần mộ của mẹ, lẳng lặng của ngồi ở bên cạnh, đứa nhỏ vốn nên có ánh mắt linh động giờ không chút ánh sáng.

Lâm Hề giật mình ngạc: “Đây là?”

“Áo cảnh đang không ngừng của biến hóa.” Vô Song nhíu mày, rốt cuộc người dùng trận này muốn gì, liên hệ Lâm Hề với anh lúc nhỏ, làm cho cô trải qua cuộc sống của anh, làm như vậy có ích lợi gì. Không đợi anh suy nghĩ kỹ, có người chạy qua phần mộ, đầu tiên chỉ có vài người, nhưng cũng không lâu sau có rất nhiều rất nhiều người chạy tới đó, như là đang chạy trốn. Trong đám đông, Lâm Hề và Vô Song đứng sóng vai bên nhau, vô số người xuyên qua cơ thể bọn họ, giống như trong trời đất này chỉ có bọn họ và Tiểu Vô Song đang giữ mộ là hai điểm không hề thay đổi.

“Đánh nhau! Quân liên minh và quân Thập tổ chức giao chiến rồi!”

Mọi người bối rối chạy trời chết.

Tiểu Vô Song lại nằm xuống giữ phần mộ, lẳng lặng nhắm mắt lại, tựa như đứa trẻ ngủ với mẹ, nhu thuận im lặng.

Đột nhiên hốc mắt Lâm Hề ẩm ướt, nắm chặt tay Vô Song. Vô Song nghiêng đầu nhìn cô, chán ghét bầu môi: “Không được khóc.”

Lâm Hề thành thành thật thật ngưng chảy nước mắt.

Nhìn những người chạt trốn càng ngày càng ít, bên kia dần dần truyền đến những tiến bước chân không giống nhau, một hàng sáu người, đều là màu khoác đen, khi người đứng đầu đi ngay qua phần mộ bên đường thì nhìn Tiểu Vô Song đang lẳng lặng nhắm mắt, bỗng nhiên dừng bước: “Làm sao huyết mạch Tử Thần lại ở đây?”

Giọng nói của người này làm cho Lâm Hề cảm thấy quen thuộc, cẩn thận suy nghĩ, cô há miệng: “Đây! Đây không phải là người chúng ta nhìn thấy tại nơi có linh thạch!” Là người đã hét to “Địa vị của bộ tộc Tử Thần, ai cũng không có thể lay động!”

Người đàn ông đó xách Tiểu Vô Song lên, giống như xách một con gà con: “Tiểu tử tên gì?”

Tiểu Vô Song mở mắt ra, thản nhiên nhìn ông ta, hai người đối diện hồi lâu, bỗng nhiên người đàn ông cười to: “Được lắm! Không sợ khí thế của ta, là một hạt mầm tốt. Nói không chừng sau này nếu được huấn luyện nhiều có lẽ sẽ trở thành người được đề cử hoặc tộc trưởng.”

“Tôi muốn ở với mẹ.” Tiểu Vô Song vô cùng cố chấp.

Người đàn ông mỉm cười: “Huyết mạch của bộ tộc ta không thể thất thoát ra ngoài. Hôm nay bất luận như thế nào ngươi cũng phải đi theo ta.”

Nghe vậy, Tiểu Vô Song muốn phản kháng, lại bị người đàn ông kia dễ dàng bắt lấy hai tay, ông ta cười nói: “Hôm nay cứ coi như Tông Kính ta đoạt ngươi, ngày khác chờ khi ngươi đánh thắng được ta, thì hãy trở về thăm mẹ ngươi.”

Vô Song giãy dụa lại bị người đàn ông xách trong tay, rốt cục trong ánh mắt của nó lộ ra vài phần gấp gáp, si ngốc nhìn mộ phần của mẹ không chịu dịch dời đi, cuối cùng cũng bị dẫn đi.

“Ông ta... đoạt anh?” Lâm Hề giật mình. “Người đó là ai?”

“Tộc trưởng tiền nhiệm của bộ tộc Tử Thần bộ tộc, Tông Kính.”

Lâm Hề giật mình nhớ tới trước đây Tử Ly đã từng nói với cô, tộc trưởng tiền nhiệm mấy năm trước đã chết vì bệnh, do Tôn Chủ đại diện chức vị tộc trưởng của bộ tộc Tử Thần, hiện tại địa vị tộc trưởng này giao lại cho Tử Ly. Nhưng, nếu Tông Kính bị bệnh mà chết, vì sao cuối cùng lại xuất hiện ở hiện đại? Rõ ràng... ông ta bị giết ở hiện đại?

Lâm Hề khiếp sợ nhìn Vô Song: “Ông ta không chết vì bệnh...” Nói cách khác, Tôn Chủ hiện tại đã nói dối.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: CÓ NGƯỜI Ở BÊN CẠNH

“Đánh hán!” Bón năm đứa trẻ đem Tiểu Vô Song chặn ở góc tường đánh một trận, đánh tới mệt thì thôi. Thăng bé cầm đầu há miệng nhỏ lên người Tiểu

Vô Song, “Mày nghĩ chỉ cần cố gây chú ý với tộc trưởng là có thể đi tranh làm người ứng cử à!”

Tiểu Vô Song ôm ngực cúi đầu lặng im.

Thằng bé kia đập một cước dẫm nát bàn tay đang đặt trên mặt đất của Tiểu Vô Song khiến hình ngôi sao lục giác trên mu bàn tay hắn bị nghiền đến chảy máu. “Cái loại con của kỹ nữ mà cũng không biết thân biết phận!” Lời còn chưa dứt, Tiểu Vô Song bỗng ngẩng đầu lên, trong con ngươi đen nổi lên sát khí lạnh lẽo đủ khiến mấy đứa nhỏ chần động, tên cầm đầu thẹn quá hoá giận: “Mày còn dám trừng!” Hắn nói xong muốn động thủ đánh Vô Song, nào ngờ đứa nhỏ gầy yếu như vậy lại bất chợt vỗ nhào về phía trước, đem đứa bé đó ném ngã, nó nắm chặt tay rồi như phát điên mà giáng đèo lên mặt đứa kia, liên tục vung tay đánh đến chảy máu cũng không dừng lại.

“Nói xin lỗi!” Tiểu Vô Song rống to.

Mặt khác mấy đứa trẻ bị điệu bộ của Tiểu Vô Song dọa, chúng sửng sốt một hồi lâu mới kịp phản ứng lại, đi tới kéo nó ra. Tiểu Vô Song còn nhỏ, cho dù có lợi hại cũng không thể cùng lúc đánh lại nhiều người, bọn chúng kéo nó đi, Tiểu Vô Song thuận tay nhặt một khối đá bèn nhón trên mặt đất, liệng mạnh đánh về đám trẻ kia: “Xin lỗi mẹ tao mau!”

Mấy đứa trẻ thấy nó điên cuồng như thế liền vội vàng nâng mấy đứa bị Vô Song đánh trên mặt đất dậy rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng mấy đứa kia nữa Vô Song mới ném tảng đá, cả người vô lực ngồi xõm xuống góc tường. Hiện tại nó mặc một bộ quần áo rách mướp, khuôn mặt dính đầy bùn lẫn cùng máu, trông thật giống đứa ăn mày. Nó tự băng bó tay mình, che giấu đi ngôi sao lục giác kia.

Lâm Hề thấy vậy liền đi tới bên cạnh Vô Song để nhìn, ánh mắt dừng tại cái bao tay màu đen anh vẫn mang theo. Cô vốn tưởng ánh mắt của mình che giấu rất cẩn thận nhưng không nghĩ đến vừa ngẩng đầu lên đã chạm phải đôi mắt tối tăm của Vô Song, trong mắt anh có ba phần hân ý, ba phần sát khí, còn ngấm che giấu một ít cảm xúc phức tạp. Lâm Hề thấy không rõ, chỉ nghe Vô Song nói: “Cô đang chế nhạo tôi đấy à?” Anh vẫn dùng cái ngữ khí khinh thường như mọi hôm nhưng Lâm Hề lại nghe ra vài phần cảm xúc khác thường.

Anh vẫn đeo cái bao tay, luôn im lặng không nói gì về cha mẹ mình. Còn cái vẻ bình tĩnh bây giờ của Vô Song kỳ thực chỉ để nói rõ thêm sự tự ti trong lòng của anh mà thôi.

Trong lòng ai chẳng có một bóng ma. Nhưng mà rõ ràng Vô Song không cần phải cảm thấy lúng túng với cái chuyện này! Lâm Hề do dự một lúc, cuối cùng vẫn lấy hết can đảm cầm tay Vô Song giữa lấy. Anh còn chưa kịp phản ứng thì cái bao tay đã bị cô xé bỏ hoàn toàn.

Vô Song chần động, lập tức giận dữ. Đây giống như đã là phản xạ có điều kiện của anh trước việc này, nhưng anh lại bị động tác kẻ tiếp của Lâm Hề dọa ngậy người.

Chưa từng có ai cầm lấy tay anh như vậy, chưa từng có ai nhẹ nhàng dùng môi chạm vào ngôi sao lục giác trên mu bàn tay kia một cách mềm mại như vậy. Trong thế giới đó, đối với người khác mà nói thì đây là cái ấn ký rất si nhục. Với bất kể ở nơi nào thì con của kỹ nữ cũng đều thấp kém hơn người ta một bậc.

Nhưng Lâm Hề lại dùng môi nhẹ nhàng hôn lên ấn ký trên tay của anh. Cô...

Hai má Lâm Hề đỏ lên vô cùng xấu hổ. Cô rất muốn nghiêng đầu sang chỗ khác để không nhìn vào Vô Song nhưng cô biết, hiện tại cô không thể trốn tránh ánh mắt của hắn, không thể sợ hãi cũng không thể lùi bước, bởi vì nếu cô cũng sợ hãi thì làm sao có thể truyền dũng khí cho Vô Song.

Đôi mắt cô như chứa toàn bộ ánh sao sáng lấp lánh trên trời, cô nói: “Hôn tay vốn chỉ là hành động của nam dành cho nữ, nhưng tôi cũng không để ý nhiều như vậy, tôi... không có ý gì khác, chỉ là tôi muốn nói, một ngôi sao lục giác không thể phân chia con người thành ba bảy loại, mẹ Vô Song trong mắt tôi vô cùng vĩ đại, anh, anh cũng vậy!” Lâm Hề nắm chặt tay anh. “Mặc kệ anh sinh ra trong mắt người khác có bao nhiêu không tốt, nhưng...”

Da mặt cô ngày càng hồng, nhiệt độ nóng bỏng như thiêu đốt tới tận cái trán, nhưng ánh mắt cô không có nửa điểm bất định: “Với tôi mà nói, Vô Song hết một lần lại một lần cứu tôi, lúc tôi gặp nguy hiểm vẫn luôn ở bên cạnh tôi, từ lúc nào bắt tri bắt giác, anh... đã trở thành... anh hùng của tôi.” Mấy chữ cuối cùng này của cô vẫn không tiến bộ được mà dần dần nhỏ lại.

“Cho nên, tôi tuyệt đối sẽ không khinh thường anh, tuyệt đối sẽ không.” Lâm Hề nâng tay cao quá đỉnh đầu Vô Song, sau đó sờ sờ đầu của anh. “Anh cũng không cần phải buồn.”

Tay Vô Song nắm chặt lại, trong lòng có một cỗ xúc động suýt nữa thì không thể khống chế được, muốn ngay lập tức ôm lấy cô gái trước mặt này, ôm chặt lấy. Thế nhưng vừa nhìn đến ánh mắt của cô, ngay cả cường thế anh cũng đã quên. Lâm Hề cô gái này...

“Cô đúng là chọn đúng lúc vuốt mông ngựa.” Vô Song nghiêng đầu sang chỗ khác, hai má lựng lựng nổi lên một tầng đỏ ửng.

Lâm Hề vội vã túm lấy tay anh giải thích: “Tôi không vuốt mông ngựa, cái tôi vừa nói đều là thật lòng.”

Vô Song nghiêng đầu mãi sang chỗ khác đến thẹn quá hoá giận nói. “Chắc, tranh cãi đã xong, cái chuyện này không cần cô tới thương hại!”

Lâm Hề há miệng thở dốc còn muốn lên tiếng, nhưng Tiểu Vô Song bên kia lại bỗng nhiên truyền tới một tiếng như là đang quát mắng: “Không cho phép khóc! Không cần người thương hại!”

Hai người vừa quay đầu, thấy chỗ kia chỉ có mỗi Tiểu Vô Song đang ngồi, không có những người khác. Lâm Hề khó hiểu nhẹ giọng hỏi Vô Song: “Lúc đó anh bị đánh đến nổi sinh ra ảo giác à?”

Vô Song nhú mày một cái, lúc lâu sau mới nói: “Không biết.”

Là vì còn quá nhỏ cho nên đã quên rồi sao? Lâm Hề nghĩ vậy nhưng lại nghe thấy Tiểu Vô Song nói: “Đã bảo đừng khóc mà! Ngươi thật không có tiền đồ!” Cái giọng nói ghét bỏ này đúng là giống Vô Song của hiện tại như đúc. Lâm Hề ngẩn ra, phút chốc bật cười: “Tính tình của anh đúng là chẳng thay đổi tí nào.” Vẫn giống như đứa trẻ con.

Vô Song liếc mắt nhìn Lâm Hề một cái, thuận miệng nói: “Không phải cô cũng vậy à.”

Lâm Hề buồn cười: “Chúng ta vẫn giống ngày bé như vậy.” Nói xong cô ngẩn ra, Vô Song cũng ngẩn ra, bọn họ hiện tại song sinh cộng mệnh, vậy thì trước đây hẳn cũng là như thế. Trên mu bàn tay Vô Song có ngôi sao lục giác, trên người cô hẳn là cũng có, nhưng thật sự trên mu bàn tay cô lại hoàn toàn sạch sẽ.

Vô Song chau mày hỏi: “Bắt đầu từ khi nào thì cô hay bị thương?”

“Tôi cũng nhớ không rõ lắm.” Lâm Hề cẩn thận nhớ lại. “Trước đây tôi từng bị tự kỷ, những việc xảy ra lúc sinh bệnh tôi đều không nhớ được, chỉ nhớ khi sau hết bệnh rồi trên người của tôi thường xuất hiện những vết thương lạ nhưng cụ thể bắt đầu từ lúc nào tôi cũng không rõ.” Nói xong lời này, trong đầu Lâm Hề bỗng hiện ra hình ảnh những chữ cái Tự Diễm để lại trên tường. Những chữ cái kia... “Đúng rồi, suýt nữa quên không nói, mẹ tôi có nói trước đây tôi rất hay vẽ những bức tranh có hoa văn kỳ quái giống với hoa văn mà Tự Diễm để lại trên tường nhà tôi, đây hẳn là chữ viết ở thế giới kia của các người?”

Vô Song kinh ngạc: “Làm sao cô có thể?”

Lâm Hề lắc đầu. “Mẹ tôi nói những hoa văn đó chỉ xuất hiện trong thời gian tôi bị bệnh, lúc hết bệnh rồi thì không còn thấy những hoa văn đó nữa.”

Về mặt Vô Song nghiêm trọng: “Bệnh của cô khi nào thì khỏi?”

“Khoảng bảy tám tuổi.”

Vô Song trầm mặc không biết đang nghĩ gì, đột nhiên một đạo nhân ảnh đi xuyên qua thân thể của hai người, người nọ vẫn đi thẳng về phía trước bỗng bước chậm lại một chút, quay đầu nhìn về phía Tiểu Vô Song trong hèm, ông ta đội một chiếc mũ to che hết nửa khuôn mặt. Ông nhìn chăm chú Tiểu Vô Song một hồi lâu rồi cất bước đi tới.

Lo Tiểu Vô Song sắp bị người bắt nạt, Lâm Hề có chút khẩn trương: “Đây là ai?”

Vô Song không trả lời nhưng ánh mắt nhợt nhạt dừng trên bóng dáng người nọ lại mang theo vài phần kính ngưỡng khó có thể phát hiện.

“Từ Thần tộc?” Nam tử ngồi chồm hổm xuống, cúi thấp mình cho đến khi cao ngang bằng với Tiểu Vô Song. “Bị người ta bắt nạt?” Tiểu Vô Song nhìn người kia đề phòng, người đàn ông ấy cưỡi điệu dàng xoa đầu của nó nói: “Ngươi có tố chất rất tốt, nếu muốn trở nên mạnh mẽ, buổi tối ngươi có thể đến bãi đá cạnh bờ sông ngoại trấn tìm ta.”

“Ông ta chính là Mộc Thư tôn giả.” Vô Song nhìn bộ dáng người nọ thân nhiên nói. “Cũng không lâu sau ông ta liền trở thành ‘phụ thân’ của tôi.”

Lâm Hề kinh ngạc, lại nhìn người nọ trong chốc lát: “Tôi cảm thấy... như đã gặp qua người này ở đâu đó.”

“Đây là đương nhiên.” Giọng nói Vô Song lạnh nhạt. “Ngày đó bên trong tinh thạch có hai người. Một người là Tông Kính tộc trưởng, một người là Mộc Thư tôn giả.”

Lâm Hề kinh ngạc: “Chính là hai người liều chết đấu nhau ngày đó.” Hơn nữa ở hiện đại, cuối cùng Tông Kính tận mệnh chỗ này. Trong đầu Lâm Hề hỗn loạn. “Là ông ta giết Tông Kính? Nhưng rõ ràng ông ta đã là Tôn Chủ rồi, ông ta còn muốn cái gì nữa?”

Vô Song lắc đầu, lòng bàn tay nắm chặt, ánh mắt hơi tối sầm lại. Anh không biết rốt cuộc Mộc Thư tôn giả muốn làm gì, nhưng anh biết hiện giờ trận pháp này là do Mộc Thư tôn giả bố trí. Nếu anh không tìm đến, sợ là Lâm Hề bây giờ còn cho là mình chính là “Vô Song”, nếu đây lòng cô vì cuộc sống như vậy mà sinh ra một chút khiếp đảm hoặc tuyệt vọng thì cô rất có khả năng sẽ bị trận pháp giam hãm không ra được, cho đến khi chết ở chỗ này.

Mộc Thư tôn giả là đang muốn giết Lâm Hề, cũng có thể nói là... giết anh.

92.

Tiểu Vô Song theo lời đi tìm Mộc Thư tôn giả, Mộc Thư tôn giả mỗi tối đều ở bãi đá gần bờ sông ngoại trấn đợi nó, dạy nó tập võ cùng sử dụng pháp lực, nhưng khi đó Tiểu Vô Song cũng không biết đó là Tôn Chủ mà người trong tổ chức vẫn kính trọng.

Trẻ nhỏ vẫn có thiên tính lương thiện, cho dù ra vẻ lạnh lùng nhưng cũng không lâu sau nó đã rất thân thiết với Mộc Thư tôn giả. Tiểu Vô Song không có mẹ, trước đó lại ít có ai quan tâm tới nó như vậy cho nên bây giờ được Mộc Thư tôn giả chiều chuộng, làm sao nó có thể không vui đây.

Lại là một buổi vừa luyện võ xong, trên bãi đá có bóng dáng một lớn một nhỏ đang ngồi, đem chân trần ngâm trong nước sông. Mộc Thu tôn giả nhẹ giọng hỏi: “Mỗi ngày liêu mạng luyện võ như vậy không mệt sao?” Tiểu Vô Song siết chặt nắm tay nhỏ của mình kiên định nói: “Không mệt, chỉ có con càng ngày càng mạnh mẽ, về sau sẽ không ai có thể bắt nạt con, cũng không có ai có thể bắt nạt những người con quan tâm.”

Mộc Thu tôn giả phảng phất giống như đang cười, nâng tay vỗ vỗ đầu của Tiểu Vô Song, bộ dạng vô cùng thân thiết của hai người thật giống một cặp cha con bình thường.

Lâm Hề có chút cảm khái. Nhớ lại hình ảnh khi trước Mộc Thu tôn giả cùng Vô Song giương cung bạt kiếm rồi lại nhìn cái suy nghĩ vừa rồi của mình, Lâm Hề nhin không được thờ dài một tiếng.

“Mộc thúc thúc, con cho người biết một bí mật.” Tiểu Vô Song đá nước, ánh mắt chớp chớp nhìn Mộc Thu. “Người đừng nói cho người khác biết.”

Mộc Thu chân chừ một lát sau đó dịu dàng đáp được. Tiểu Vô Song đứng dậy, lấy bàn chân ướt nhẹp giẫm lên bãi đá, đứng xa hai bước rồi vurun tay ra như là đang nắm cái gì đó, nói với Mộc Thu: “Mộc thúc thúc, thật ra nơi này có ba người.”

Lưng Lâm Hề phát lạnh, hỏi Vô Song đang đứng cạnh: “Trước đây anh thích kể chuyện ma à?” Vô Song neho mắt, trầm mặc không nói.

Mộc Thu tôn giả xoay đầu lại, khoe miệng hần cong lên một đường như đang cảm thấy hứng thú, chỉ là cái vành mũ quá lớn đã đem khuôn mặt hần che khuất trong bóng tối khiến người khác khó mà nhìn rõ biểu tình phía sau: “Phải không? Còn một người nữa đâu?” Trong giọng nói hần có ý cười, nói gì thì nói ông ta vẫn là Tôn Chủ của tổ chức, là kẻ mạnh nhất trong tổ chức, làm sao có thể không cảm giác được hơi thở của người khác tồn tại xung quanh. Cho dù đó có là quỷ thì ông ta cũng vẫn tự tin rằng quỷ cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của mình.

“Cô ấy từ nhỏ đã đi theo con, giống như là cái bóng của con. Chỉ là cô ấy có đôi khi xuất hiện lại có đôi khi biến mất, là gan cô ấy rất nhỏ, động tí là khóc, bộ dạng cũng không đẹp, nhưng cô ấy vẫn thường xuyên chơi với con, cùng nói chuyện phiếm với con. Mẹ nói về sau khi con trở nên bản lĩnh hơn thì phải đem cô ấy trở thành nữ nhân của mình để bảo vệ, như vậy mới không làm cô ấy... thất vọng.”

Mộc Thu tôn giả cười nói: “Ừ, như vậy thì đây hẳn là một cô bé tốt, đáng để con bảo vệ.”

Mặt Tiểu Vô Song có chút đỏ, nó gãi gãi đầu: “Nhưng mà người khác đều không nhìn thấy cô ấy, cô ấy cũng nói mình không được ở trong này, Mộc thúc thúc người có biện pháp gì để con có thể đi tới thế giới kia hay không?”

“Đi tới thế giới kia...” Thanh âm Mộc Thu tôn giả có chút hoảng hốt. “Trừ chết ra, không có phương pháp nào khác.”

“Không đúng, không phải thế giới của người chết, là thế giới thật.” Tiểu Vô Song nghiêm mặt. “Ồ bên kia cô ấy có bố mẹ của chính mình, cô ấy nói thế giới kia tốt lắm, không có chiến loạn, giữa người với người cũng không động một tí là chém giết lẫn nhau.”

Mộc Thu tôn giả trầm mặc hồi lâu mới nói: “Trong sách cổ cũng có ghi lại chuyện thời không tương thông, nói trên đời này mỗi người ở thế giới này đều có bản mệnh tương ứng của mình ở thế giới kia, chỉ có Song Không Chi Tâm mới có thể kết nối hai nơi với nhau. Nhưng mà cái thứ này chẳng qua chỉ có trong truyền thuyết, e rằng... ngay cả Tôn Chủ cũng chưa từng thấy qua.”

“Nhất định là có tồn tại!” Vô Song nhìn thẳng vào Mộc Thu tôn giả. “Nó thật sự tồn tại.”

“Nếu thật sự có, ta rất muốn là người đầu tiên qua thế giới đó nhìn xem cái nơi không có chiến loạn, cái thế giới hoà bình đó ra sao.”

Lâm Hề quay đầu nhìn Vô Song: “Cuối cùng ông ta cũng tìm được rồi, cho nên mới có thể nhìn thấy ông ta cùng Tông Kính chiến đấu qua tinh thạch, cho nên các người mới có thể từ cái thế giới kia đến đây.”

Vô Song chau mày, không nói một lời. Lâm Hề nghĩ rằng anh không muốn nhắc tới cái đề tài này nên cô lập tức vòng vo nói sang chuyện khác. “Nhưng mà tôi cũng thật ngạc nhiên, trước đây anh cũng có một hồng nhan tri kỷ trong ảo tưởng.”

“Tôi không có.” Vô Song như đau đầu lấy tay nhu nhu huyết thái dương. “Tôi cũng không nhớ rõ từng có một người như thế tồn tại, cũng không nhớ rõ trong lúc đó tôi từng có đoạn đối thoại như vậy với ông ta.” Anh hoang mang. “Mấy thứ này, rốt cuộc là thật hay là ảo ảnh, tôi cũng không phân biệt được rõ.”

93.

“Chuyện ở đây chắc chắn đã từng thật sự xảy ra.” Lâm Hề kiên định nói. “Bởi vì chỉ như vậy việc tôi viết được chữ của thế giới này mới có thể được giải thích rõ ràng, cũng như việc nếu không có ai tới dạy tiểu Vô Song mấy thứ này, dù anh có thông minh cỡ nào đi nữa, chỉ dựa vào chính mình thì anh cũng không thể trở nên quá xuất sắc trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy. Cho nên cách duy nhất để giải thích là, trước đây thật sự ông ta đã tới thế giới này, cũng như việc tôi đã từng gặp anh. Chỉ là chúng ta... đều quên hết đoạn ký ức này.”

Vô Song trầm mặc, không phải anh không nghĩ được ra chuyện này mà là nếu thừa nhận trí nhớ của bọn họ đã biến mất, vậy thì kẻ lấy đi trí nhớ của bọn họ hẳn sẽ biết đến sự tồn tại của Lâm Hề, mà người như vậy chỉ có Mộc Thu tôn giả. Nói cách khác, Mộc Thu tôn giả ngay từ lúc đó đã bắt đầu dùng anh để phục vụ cho mục đích của mình. Nhiều năm như vậy, thì ra “phụ thân” đối với anh chỉ là... lợi dụng.

Vô Song nắm chặt tay. Cảnh tượng phút chốc vừa chuyển, lại vào một buổi đêm, như thường ngày Tiểu Vô Song lại đi tới bãi đá luyện võ nhưng tối đó Mộc Thu tôn giả không xuất hiện, Tiểu Vô Song tự luyện võ một lúc rồi đứng trên bãi đá nhìn trái phải xung quanh, về mặt có chút bất an.

Bỗng nhiên một bóng đen hạ xuống sau lưng Tiểu Vô Song, Tiểu Vô Song thấy người đó thì trở nên vui vẻ, vừa hào hứng gọi “Mộc thúc thúc” một tiếng thì bóng đen kia lại đánh lên gáy nó một nhát, thoáng cái đã khiến Tiểu Vô Song bất tỉnh.

Vô Song bên này trong lòng căng thẳng, đang định đi qua thì Lâm Hề ở bên cạnh đột nhiên kêu lên một tiếng, Vô Song quay đầu lại hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không biết.” Lâm Hề ôm ngực hơi gấp người xuống, “Ngực tự nhiên...” Lời còn chưa dứt, thân mình cô phút chốc mềm nhũn, Vô Song nhanh nhẹn nắm lấy hông Lâm Hề, đỡ lấy cô. Lâm Hề đau đến mức cả người vô lực, mồ hôi tuôn như mưa. Cùng lúc đó cảnh tượng xung quanh phút chốc trở nên đen kịt, khiến cho ngay cả Lâm Hề đang ở trong lòng Vô Song cũng nhìn không rõ, chỉ nghe được âm thanh hít thở không khí vô cùng khó khăn của cô.

Vô Song chau mày, nơi này tìm không thấy mắt trần cũng không tìm thấy địch, trong tay còn có một cái gánh nặng không thể bỏ xuống. Quả nhiên là... đường cùng.

“Nhịn một chút.”

Không an ủi nhiều, nhưng chính ba chữ kia lại mang theo trầm ổn ấm áp làm cho Lâm Hề cảm thấy an lòng. Ngực đau đến mức như muốn vỡ ra, Lâm Hề gắng sức gật đầu, trong lòng cô bỗng nhiên có niềm tin khó hiểu, như là cho dù hoàn cảnh hôm nay có tuyệt vọng đến thế nào, nhưng chỉ cần có Vô Song, cô cũng không cảm thấy lo lắng. Cảm nhận được bàn tay đặt trên lưng đang ôm cô thật chặt, Lâm Hề lặng lẽ trượt tay xuống nắm lấy cổ tay hắn. Sự an tâm trong lòng khiến ngay cả đau đớn dường như cũng tiêu tán đi một chút. Thì ra... cô đã tin tưởng Vô Song đến vậy, gần như tin tưởng anh vô điều kiện...

Tay trái vòng qua ôm lấy Lâm Hề, tay phải Vô Song vung lên, Nguyệt Liêm liền xuất hiện trong lòng bàn tay anh. Lớp ánh sáng mỏng trên thân dao phát ra trong bóng tối khiến lòng anh thoáng kiên định thêm một chút. Ngồi chờ chết không phải phong cách của Vô Song, chết như vậy thì thà rằng liều mạng một phen, phá tan trận pháp này!

Nguyệt Liêm phía trước người phía sau, pháp lực mãnh liệt cuộn cuộn toả ra. Bên trong ảo trận này thoát nhìn vô cùng rộng lớn, nhưng thực tế nó vẫn có phạm vi nhất định. Anh không thể dùng bước chân đo đạc độ rộng của trận pháp, vậy thì cứ dùng lực mà phá nát nó đi.

Đây là hành động bất đắc dĩ, gây tổn hại rất lớn đối bản thân anh. Nếu ở đây chỉ có mình anh thì anh rất muốn bình tĩnh chờ xem xem rốt cuộc ý định của kẻ thi thuật là gì, nhưng Lâm Hề thì không đợi được lâu như vậy.

Pháp lực quanh thân không ngừng tràn ra, Lâm Hề dần dần cảm giác không khí bốn phía phẳng như trở nên trầm trọng hơn, làm cho hô hấp của cô trở nên nặng nề. Cô sợ mình làm phiền Vô Song nên không dám rên mà cố gắng chịu đựng. Đột nhiên trong ngực dâng lên một trận đau đớn xé rách, đồng tử Lâm Hề co rút mạnh, cô thấy hoa mắt, suýt nữa ngất xỉu.

Khung cảnh xung quanh trong chốc lát không ngừng lưu chuyển, hỗn loạn đến mức không phân biệt nổi trời đất. Trong lỗ tai Lâm Hề vang tiếng ồn ào, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện, như là thanh âm từ bên trong máy phát đĩa cổ xưa truyền tới: “Lâm Hề? Tên rất hay.”

Trước mắt như có ảo ảnh bay qua, cô nhìn thấy màu trắng toát của bệnh viện và một bác sĩ áo trắng đang cho cô uống thuốc, ông ta xoa đầu cô nói: “Hề Hề của chúng ta thật kiên cường, không sợ uống thuốc chút nào.” Nụ cười dịu dàng của bác sĩ dịu dàng như ánh mặt trời tháng ba, làm cho cô nhìn đến ngây ngốc.

Ảo ảnh không ngừng chuyển động, cô lại nhìn thấy mẹ đang nói với mình: “Hề Hề, nhìn xem, sau khi con hết bệnh là lại có thể cùng đi học với bạn bè rồi, có thích không?”

“Thích...” Cô rụt rè trả lời, bác sĩ áo trắng bên cạnh lại xoa đầu cô, cô ngửa đầu nhìn ông ta, chỉ thấy bác sĩ vẫn cười vô cùng dịu dàng.

Bộ dạng tươi cười của thầy thuốc sao lại quen thuộc như thế, là...

Mộc Thụ tôn giả!

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: CÓ NGƯỜI Ở BÊN CẠNH

Lâm Hề mở mắt ra, cái trần nhà cùng đèn treo quen thuộc đập vào mắt, ngay sau đó đầu của Vô Song dí tới, đôi mắt xinh đẹp của anh nhìn cô chăm chú hồi lâu rồi đưa tay, vuốt động mạch cổ của cô, thì thầm: “Không sao rồi.” Anh nói nhỏ một câu khó để người khác có thể nghe thấy rồi thở dài, giống như đáy lòng căng thẳng rốt cục đã an tĩnh lại.

Lâm Hề ngồi dậy, mờ mịt nhìn một vòng xung quanh, kì quái hỏi: “Sao các người... lại ở nhà của tôi?”

Độc Linh cười, giọng nói chế nhạo: “Không phải là bị bắt đến sao, Từ Thần truyền âm ngàn dặm uy hiếp chúng tôi tới đây hỗ trợ, chúng tôi nào dám không đến. Mới vừa rồi hẳn còn phát câu muốn đánh chúng tôi kia. Nếu cô mà không tỉnh thì hẳn đã giết tất cả ở đây luôn rồi. Thật là oan uổng.” Lâm Hề vừa quay đầu liền thấy tay Vô Song đang nắm chắc Nguyệt Liềm. Thấy mọi người đều đang nhìn mình, Vô Song hừ lạnh một tiếng đem Nguyệt Liềm thu lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn Độc Linh sau đó quay đầu lại mắng Lâm Hề: “Trận đã phá nhưng không tỉnh, cô còn muốn đi chơi cho đã trong đây à?”

Tự nhiên bị mắng, Lâm Hề cảm thấy thật oan ức, cô vừa há miệng định phản bác lại thì Từ Diễm tức giận nói: “Đi thôi chứ! Cô ta tỉnh cũng tỉnh rồi! Đi thôi.” Nói xong, anh ta nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Chậm đã.” Vô Song gọi hẳn lại. “Tôi không thích nợ ai cái gì, vì vậy lần này được các người giúp đỡ, sau này có cơ hội tôi sẽ trả lại các người.”

“Lần sau người không tranh giành Song Không Chi Tâm với chúng ta cũng tốt lắm rồi.”

Câu này của Độc Linh vốn chỉ là một câu nói đùa, bởi vì với Vô Song mà nói, buông tha cho Song Không Chi Tâm đồng nghĩa với việc anh đem quyền quyết định có thể quay về thế giới bên kia hay không giao cho bọn họ. Nói cách khác, đối với bản tính đề phòng của những người dự tuyển mà nói, đây đúng thực sự là một quyết định quan trọng.

Không ngờ Vô Song không chút do dự gật đầu nói: “Được, về sau nếu tìm được Song Không Chi Tâm, tôi liền đưa cho mấy người.” Thấy anh đáp ứng vô tư như vậy, cả ba đều ngẩn ra. Cuối cùng Độc Linh lên tiếng:

“Lời này của Từ Thần, chúng ta sẽ nhớ kỹ.”

Một trận gió lớn nổi lên, đảo mắt liền không thấy bóng dáng ba người như khi đến.

Căn phòng yên lặng trở lại, Vạn Tri không biết bị ai trối đứng thẳng như món đồ chơi trên bàn học, hẳn dựa lên đèn bàn ngủ rất say.

Lâm Hề chần chờ hồi lâu rồi hỏi: “Anh không cần Song Không Chi Tâm nữa sao?”

Vô Song trầm mặc một lúc nói: “Cần, nhưng bây giờ đây không phải việc cạnh tranh dự tuyển đơn giản như vậy nữa.” Trong đầu anh hỗn loạn, một chút manh mối nhỏ vụn đứt quãng như đang được chấp nối lại, từ việc làm cho Lâm Hề lâm vào huyền cảnh, tìm Yêm Ma làm kẻ chết thay, cho đến việc kẻ kia đã biết Lâm Hề từ mười mấy năm trước, lại còn đoạn trí nhớ đã biến mất kia, còn có...

“Mộc Thu tôn giả chắc hẳn đã từng tới thế giới này trước đây.” Lâm Hề đột nhiên nói ra suy nghĩ trong lòng hẳn, cô nhìn ảnh chụp trên tủ đầu giường của mình nói. “Trước đây có một bác sĩ chữa bệnh tự ki rất dịu dàng, tôi nhớ rõ mình thật quý mến bác sĩ kia, nhưng kì lạ là tôi làm thế nào cũng không thể nhớ được hình dáng của người đó, vừa rồi, dường như tôi nhớ lại thật rõ ràng... Tuy rằng không thấy rõ mặt của Mộc Thu tôn giả nhưng cái bộ dáng tươi cười kia tuyệt đối không thể nhầm được.”

Bức ảnh này, bên trong chính là bố mẹ cô cùng với cô, nhưng còn người đã chụp ảnh cho bọn họ không ai khác chính là vị bác sĩ kia, hoặc có thể nói Mộc Thu tôn giả.

Người bác sĩ đã chữa khỏi bệnh cho Lâm Hề... Manh mối lại nhiều thêm một cái. Vô Song buông mắt suy nghĩ sâu xa. Mộc Thu tôn giả đã tới thế giới này là chuyện đương nhiên, nhưng lại mau chóng trực tiếp giết chết Tông Kính tộc trưởng, sau đó lại trở lại thế giới kia thay mặt tộc trưởng tộc Từ Thần xử lí công việc, tuyên bố Tông Kính tộc trưởng chết vì bệnh... Mộc Thu nắm giữ nhiều quyền lợi như vậy, nuôi dạy anh, bây giờ lại muốn giết anh, rốt cuộc... là vì cái gì?

“Làm sao mà...” Tiếng Tạ Thực trên ghế sofa tỉnh dậy từ bên ngoài chậm rãi truyền tới. “Cổ lại đau như vậy nhỉ?”

Không khí im lặng bị phá vỡ, Lâm Hề vừa nghe liền trừng mắt nhìn Vô Song, nhỏ giọng hỏi: “Anh đánh bà ấy?”

Vô Song nhàu mày một cái, chưa kịp nói “ngủ sớm một chút” đã nhảy ra ngoài cửa sổ, động tác mang theo sự vội vàng hoảng hốt.

“Hề Hề? Sao thế?” Vô Song nhảy ra cửa sổ, nghe thấy Tạ Thực chậm rãi đi vào phòng Lâm Hề, tiếng hai mẹ con nói chuyện với nhau truyền đến, Vô Song thả người nhảy, lập tức trở mình lên tầng thượng. Tô Tây đang nằm trên mặt đất ngủ thì tỉnh dậy, nghe thấy có tiếng người nhảy lên nóc nhà hai mắt cô liền mở lộ ra ánh mắt trong suốt. cô xoay người ngồi dậy nhìn Vô Song hỏi: “Xong rồi?”

“Rốt cuộc hẳn muốn làm gì?”

Tô Tây hiển nhiên biết người anh nói đến là ai, cô lắc đầu: “Suy nghĩ của Tôn Chủ đâu thể dễ dàng biết được.”

Thần sắc Vô Song lạnh lẽo: “Ông ta đang can thiệp đến việc cạnh tranh của những người dự tuyển, mặc dù ông ta là Tôn Chủ nhưng cũng phải bị xử phạt.”

Tô Tây gật đầu: “Đúng thế, nhưng tại vị bây giờ chính là Mộc Thu tôn giả. Là ông ta sẽ không làm thế.” Chỉ vì trong lịch sử mấy trăm năm của tổ chức chưa bao giờ có Tôn Chủ nào có tập quyền cao như Mộc Thu. Đặc quyền của ông ta đã vượt quá xa rất nhiều các Tôn Chủ trước kia.

Sắc mặt Vô Song lạnh lẽo, Tô Tây bình tĩnh nhìn anh một lúc nói: “Vô Song, động tình. Tôn Chủ sẽ không cho phép động tình.”

Vô Song ngẩn ra, lập tức cười lạnh một tiếng, cũng không che giấu mà lập tức thừa nhận nói: “Động thì đã sao, chút tình cảm ấy còn sợ tôi không dứt bỏ được à? Đã chấp thuận với Độc tâm tộc rồi thì sẽ không đổi ý, cho nên cô cũng không cần bận tâm về việc này. Ký kết xong xuôi rồi thì cô cũng mau

trở về đi, nhân tiện chuyển lời với ông ta là, ông ta muốn làm cái gì mặc kệ ông ta, nhưng mạng của tôi không phải ông ta nghĩ muốn lấy là có thể lấy.”

95.

Sáng sớm hôm sau Tạ Thục mang theo đồ đạc chuẩn bị đi, bà cùng Lâm Hề ở dưới lầu nói chuyện hồi lâu cuối cùng mới buông tha cho cô mà rời đi. Lâm Hề vẫn nhìn mẹ ngồi trên xe taxi sau đó chậm rãi khuất xa. Cô đứng yên lặng, người nọ đang nhìn cô từ trên mái nhà cũng không nhúc nhích.

Gió nhẹ thổi bay vài sợi tóc của anh, giọng một nữ nhân nhạt vang lên: “Anh mà lại phải đi nhìn coi người khác như vậy thật khiến tôi cảm thấy bất ngờ.”

“Tôi nói rồi, bất ngờ của cô còn nhiều lắm.”

Tô Tây dựa tường nhìn xuống, thấy Lâm Hề vỗ vỗ mặt mình như đang tự muốn mình tức giận. Tô Tây bỗng nhiên tò mò hỏi điều trong lòng đang nghĩ: “Vô Song, thích là cảm giác như thế nào?”

Vô Song liếc cô một cái: “Làm sao tôi biết.”

“Không phải anh đang ‘động tình’ với cô ta sao? Nói để tôi hình dung một chút.” Tô Tây nghiêm túc nhìn anh giống như đang hỏi chuyện đại sự. Vô Song không để ý cô, thoát nhảy lên tường đang định nhảy xuống thì một bàn tay trắng nõn vươn tới bắt lấy vạt áo của anh, làm cái bộ dạng không nghe được đáp án thì không bỏ qua. Vô Song quay đầu lạnh lùng nhìn cô nói: “Nói vậy, sao cô không tự mình thử nghiệm đi.”

“Thử thế nào?”

“Đi tìm người cô thích.”

Tô Tây trầm ngâm trong chốc lát: “Đề nghị hay đấy, một khi đã như vậy, dù sao anh cũng là hôn phu của tôi, để tôi thử thích anh cũng được.”

Vô Song cười, gần như chỉ dùng lỗ mũi để nhìn Tô Tây: “Nếu cô thật sự muốn thế, tôi cũng không phản đối.”

Nghe vậy Tô Tây lập tức thả tay: “Không, tốt nhất là anh cứ thích đồng thể của mình đi.” Lời còn chưa dứt, Vô Song đã nhảy xuống, Tô Tây nhìn hai người đứng sóng vai dưới lầu, đưa tay chạm lên lồng ngực mình thán nhiên thì thầm: “Vui mừng, tức giận, đã làm người có địa vị cao thì phải dứt bỏ mọi cảm tình.” Thanh âm của Mộc Thu tôn giả như truyền từ trong đầu cô ra, đây sự giáo dục cô nhận được từ nhỏ, hết thấy mọi chuyện đều phải tuân theo, không thể có tư tâm, không thể có cảm tình, nếu không sẽ chỉ làm chính mình rơi vào vực sâu.

Nhưng mà... tại sao thoát nhìn cái tên Vô Song kia đang rơi vào “vực sâu” lại trông vui vẻ hơn trước kia như vậy?

“Trở về nấu cơm” Vô Song túm áo Lâm Hề kéo trở về. “Giăng co nhiều ngày rồi... hôm nay cô nên nghỉ ngơi tốt một chút.”

“Hà?” Lâm Hề giật mình hoàn hồn. “Nhưng những việc này thì thế nào? Còn có rất nhiều chuyện chưa giải quyết mà? Song Không Chi Tâm này, Mộc Thu tôn giả này...”

“Việc này cũng không thể giải quyết một sớm một chiều, chuyện bây giờ cô cần làm chỉ có việc lấp đầy bụng của tôi thôi.” Anh quay đầu nhìn cô. “Tôi muốn ăn thịt xào chua ngọt.”

Lời này của Vô Song nháy mắt đem Lâm Hề từ trong trạng thái mơ hồ trở lại hiện thực. Cô gật đầu: “Anh nói đúng, cũng đã mấy ngày rồi tôi không học bài! Xao lãng nhiều ngày như vậy rồi, tôi phải mau chóng ôn lại!”

Vô Song nhếch khóe miệng: “Tôi chỉ nói nghỉ ngơi mấy ngày, xong xuôi chúng ta lại bắt đầu đi tìm Song Không Chi Tâm...” Lời còn chưa dứt anh đã thấy Lâm Hề bắt tay lật mở mấy cuốn sách tham khảo.

Lần này Tạ Thục đến đây là kiên quyết muốn Lâm Hề phải thi đỗ, hơn nữa quyết tâm còn mạnh mẽ hơn những lần trước khiến cô vô cùng bối rối. Chỉ có điều cô lại bị mấy chuyện của Vô Song làm rối loạn suy nghĩ. Nhưng cô hiểu rõ, người sinh cô ra là mẹ, sau này chuyện của thế giới kia kết thúc, cô vẫn sẽ trở lại điểm ban đầu, trở lại cuộc sống của mình...

Trở lại cuộc sống của mình?

Nghĩ đến đây, Lâm Hề bỗng nhiên có chút ngẩn ngơ, cuộc sống không có Vô Song. Sau khi Vô Song trở lại cái thế giới kia, con đường nối thông hai cái thế giới đóng cửa, cô sẽ mất đi tất cả ký ức về Vô Song, những ký ức trong thời gian này cũng sẽ không còn tồn tại, tựa như đoạn ký ức trước đây mà cô đã mất đi, tiếp tục cuộc sống của mình, không còn tình cảm. Nhưng...

Rồi cô sẽ không còn nhớ được khuôn mặt cùng lòng bàn tay ấm áp của anh, cũng sẽ không nhớ rõ anh từng liều mạng cứu cô bao nhiêu lần...

Lâm Hề dừng bước, về mặt thoáng chốc mang theo vài phần sợ hãi và mờ mịt.

“Làm sao vậy?”

Lâm Hề ngẩng đầu nhìn Vô Song. Ban ngày hành lang không bật đèn nên ánh sáng không tốt cho lắm, vì vậy cô không thấy rõ hiện trên gương mặt Vô Song lắm mà chỉ thấy trong ánh mắt anh mang theo một mảng trầm lắng. Lâm Hề bỗng cười khổ một tiếng: “Không sao... chắc tại hai hôm nay quá mệt mỏi, khiến tôi suy nghĩ hơi nhiều.” Cô nói xong lời này thì cũng không định tiếp tục nhưng chẳng hiểu sao suy nghĩ trong lòng của cô đột nhiên lại vọt ra

khỏi miệng. “Vô Song, anh nói, sau này khi trở về bên kia, anh sẽ quên tôi sao?”

Vô Song sững sờ: “Chắc là sẽ không.”

Lâm Hề vươn tay túm lấy ống tay áo của anh: “Vậy anh ngàn vạn lần không được quên tôi, bởi vì... nếu tôi nhất định phải quên anh mà anh cũng không nhớ được tôi, vậy chẳng phải sẽ không còn ai biết rằng chúng ta đã từng quen biết sao.”

Vô Song hạ mi mắt nhìn những ngón tay đang run rẩy giữ chặt lấy ống tay áo anh, anh trầm mặc một hồi lâu rồi nghiêng đầu sang chỗ khác nói: “Ừ, miễn cưỡng đáp ứng cô cho xong.”

“Không được nuốt lời.”

“Chắc, con gái thật phiền phức.”

96.

Mười một ngày nghỉ đã qua hết hai ngày, Lâm Hề vốn định ở nhà đọc sách nhưng thanh âm của tivi trong phòng khách lại càng lúc càng lớn khiến Lâm Hề thật sự không cách nào chịu đựng nổi liền đem sách cất vào trong túi, đi đến trước cửa bắt đầu mang giày. Vô Song đang ngồi trên ghế sofa lập tức quay ra nhìn cô: “Cô muốn đi đâu?”

“Đi tự học.” Lâm Hề tức giận trả lời. “Anh ở nhà xem tivi đi.” Đóng cửa xuống lầu, động tác của cô dứt khoát nhanh nhẹn. Nhưng cô mới vừa đi ra hành lang thì một bóng người màu đen nhảy “bộp” một cái từ trên lầu xuống, lập tức chắn phía trước người khiến cô phải đứng lại, Vô Song không nói hai lời liền đoạt lấy túi xách trên tay Lâm Hề, đi về phía trước.

Động tác của anh quá nhanh khiến Lâm Hề đứng nhìn anh đi thật xa một lúc mới hồi phục tinh thần kêu: “Anh làm gì vậy? Trả túi lại cho tôi!”

“Không phải cô muốn đi tự học à? Trường học đi hướng này phải không.” Ngữ khí Vô Song lạnh nhạt nhưng lại khiến Lâm Hề phút chốc đỏ mặt: “Sao, sao đột nhiên...” Biết quan tâm người khác như vậy cũng không phải là phong cách của Vô Song.

“Tôi có làm gì thì cô vẫn cứ đi tự học của cô đi. Tôi cũng lười tranh cãi với cô, hôm nay tôi độ lượng một chút, đi cùng cô cũng được.” Vô Song ngáp một cái, vừa nói vừa đi về phía trước. “Dù sao tôi cũng đang cầm túi của cô, cô cũng không thể đuổi tôi về.”

Người này... rõ ràng đang làm cái hành động quan tâm người ta, tại sao cuối cùng từ miệng anh nói ra lại là việc khiến người ta cảm thấy tức giận! Lâm Hề âm thầm nắm tay lại, thật sự không có biện pháp với Vô Song nên chỉ biết tức giận đi theo: “Anh đi chậm một chút không được à!”

Tô Tây trên mái nhà miễn cưỡng liếc mắt nhìn xuống một cái, thân mình có chút mệt mỏi dựa vào rào chắn. Ban ngày của thế giới này thật sự khiến người ta không thể thích ứng nổi, nhưng mà...

Gió thu lạnh lạnh thổi qua, lướt trên sợi tóc của cô, cô nhìn không khí buổi sáng trong lành của thành thị thầm nghĩ, so với bên kia mà nói, bên này thật đúng là rất hòa bình. Thì ra thế giới không có quân vương, không có cường quyền vẫn có thể vận động rất tốt...

Trong phòng tự học vắng vẻ, Lâm Hề ngồi ở chỗ mình vươn tay hướng về phía Vô Song, Vô Song hiểu ý, ngoan ngoãn trả túi cho cô rồi lập tức ngồi xuống bên cạnh, thấp giọng ném lại một câu: “Bao giờ ăn cơm thì gọi tôi.” Sau đó gục xuống bàn, ngủ.

Thật là... giống như một tên ăn chơi trác táng đến ngồi bên cạnh cô bạn gái đang tự học.

Lâm Hề thở dài một tiếng, vừa mở sách tham khảo ra liền chớp mắt lấy lại tâm tình, chăm chú đọc.

Gió nhẹ thổi vào phòng học, lá cây bạch quả từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng bay xuống. Lâm Hề chăm chú nhìn sách tham khảo, thỉnh thoảng khi suy nghĩ xuất thần còn dùng đầu bút miết lên cánh môi, ấn dẹt cánh môi làm người khác nhìn mà muốn cắn một ngụm...

Tại Vô Song nóng lên, ánh mắt chuyển động nhìn về hướng khác. Anh chưa ngủ thật mà chỉ là vòng tay khoát lên trên đầu đi che ánh sáng rồi từ phía sau cánh tay lẳng lặng nhìn trộm Lâm Hề. Tất nhiên không phải anh cố tình nhìn trộm, chẳng qua anh chỉ vô tình nhìn thấy vẻ mặt thật này của Lâm Hề nên có chút... không thể di chuyển được ánh mắt đi nơi khác.

Đây là lần đầu tiên anh quan sát Lâm Hề nghiêm túc từ khoảng cách gần như vậy. Cô nhíu mày suy nghĩ, mang theo vài phần cố chấp khó gặp, vì giải được bài toán khó mà kiêu ngạo nhếch nhếch môi, lộ ra vẻ tự tin hơn bình thường rất nhiều.

Tóc bên tai rủ xuống dưới, Lâm Hề vô thức lấy tay vén nó ra sau tai, ánh mắt vẫn không rời khỏi quyển sách, miệng lầm bầm cố nhớ lại mấy công thức để giải bài tập. Thì ra trong lĩnh vực mà chính mình am hiểu, cô gái này lại lộ ra vẻ mặt như vậy, khiến anh nhìn không được mà thương thức...

“Tôn Chủ sẽ không cho phép anh động tình.” Giọng nói đậm đặc của Tô Tây vang lên trong đầu anh, Vô Song nhắm mắt lại, buồn bực ngoảnh đầu sang phía khác. Anh biết, làm sao anh lại không biết, người đàn ông kia từ nhỏ đã dạy anh phải vứt bỏ cảm xúc, bỏ qua chính mình, trở nên vô tình như những vị thần trên trời.

Mà anh cuối cùng cũng sẽ phải rời đi.

Cho nên, anh không được tiếp tục nhìn cô, không được nhìn về mặt đáng yêu ấy của cô gái này nữa, để chính mình không vì phương diện này của cô

mà... khuyh đảo.

97.

“Vô Song, đi ăn cơm đi.”

Giải xong một bài, Lâm Hề hài lòng gấp sách lại. Quả nhiên học trong phòng tự học là có hiệu quả tốt nhất, cô khẽ gọi Vô Song một tiếng, Vô Song liền dụi mắt ngồi dậy: “Ừ, về đi.”

“Áy, từ từ, buổi chiều tôi cũng muốn học ở đây. Trưa nay chúng ta ăn bên ngoài đi.”

Sắc mặt Vô Song trầm xuống vừa muốn nói không nhưng lại ngừng một chút, anh đứng lên thân nhiên gật đầu liền ra bên ngoài mặt đi. Anh nên dần dần đem Lâm Hề đặt vào vị trí người xa lạ, mà đối với người xa lạ, từ trước đến nay anh chẳng bao giờ có đòi hỏi gì.

Tâm tư Lâm Hề còn đang đắm chìm trong bài tập vừa mới giải nên cũng không để ý được Vô Song có gì không ổn. Ra khỏi phòng tự học, Vô Song đi trước nửa bước, trên đoạn đường đi hai người luôn im lặng, bây giờ Lâm Hề mới nhận ra không khí lúc này có điểm kỳ quái, đột nhiên trong lúc đó, một vật thể màu vàng không biết từ đâu bay mạnh tới, ngay lúc Lâm Hề không phòng bị mà đập một cái trúng ngay mũi của cô. Lâm Hề kêu lên một tiếng, lấy tay bịt mũi lại.

Lỗ mũi Vô Song đang đi phía trước cũng đồng thời lách tách nhò ra hai giọt máu tươi. Anh nheo mắt, quay đầu lại liền thấy Lâm Hề ôm mặt run rẩy, cách đó không xa có một người đang cầm thử vũ khí kỳ quái chạy tới. Vô Song lau máu mũi đi, bước từng bước về phía trước nhưng ngay sau đó vật áo hấn lại bị Lâm Hề liêu mạng tóm lại: “Đừng động thủ! Không phải là cố ý.”

“Áy, thật có lỗi thật có lỗi! Đều do lưới bảo vệ đã bị phá, nhà trường vẫn chưa để ai tới dựng lại, hôm nay tôi vô ý đánh cầu ra đến đây, bạn học cậu không sao chứ?” Nam sinh cầm vợt tennis chạy tới, về mặt áy náy.

Anh ta nhìn thoáng qua về mặt tràn đầy sát khí cùng cái mũi đang đổ máu của Vô Song, lại nhìn thoáng qua nữ sinh đang bụm mặt sau lưng anh, nam sinh khó hiểu gãi gãi đầu: “Sao... một quả cầu lại đánh trúng đến hai người nhỉ?” Góc độ này... cũng không đúng. Nam sinh lo lắng nói: “Đều khiến hai bạn chảy máu mũi, thật sự xin lỗi. Để mình đưa hai bạn tới bệnh viện nhé?”

Vô Song liếc Lâm Hề ở phía sau một cái: “Không sao chứ?”

Lâm Hề lấy khăn tay trong túi ra lau: “Không sao đâu, chỉ chảy một tí máu thôi mà. Đi thôi.” Cô ngẩng đầu nhìn nam sinh kia, đang định nhắc bọn họ sau này cẩn thận một chút thì Vô Song lại nói: “Chắc, xin lỗi là xong à?”

Nam sinh ngẩn ra, vô tội nói: “Thì mình nói để mình đưa hai bạn đến bệnh viện còn gì...”

“Hắn làm cho cô chảy máu thì cứ bỏ qua, nhưng máu của tôi cũng chẳng thể nào chảy phí như vậy.”

Haiz... Vô Song, lời này của anh nghe thật kỳ quái! Khóe miệng Lâm Hề run rẩy túm ống tay áo anh: “Không cần phải vậy, chúng ta đi ăn cơm đi.” Nói xong cô liền không báo trước mà kéo cánh tay của anh rời đi. Tiếp tục đứng đây, tâm trạng của anh mà đột nhiên không tốt thì có khi anh còn đem liêm đao ra nữa.

Ánh mắt Vô Song bay tới sân tennis bên kia, thấy mấy người khác đang thi đấu, anh nhướn mi: “Hoạt động thi đấu thể thao à, vừa lúc, hôm nay tâm trạng tôi không tốt, chúng ta cùng chơi một lúc.”

Nam sinh khó xử vô đầu: “Được thì được, nhưng bạn thật sự không có việc gì chứ?” Lâm Hề kéo anh: “Anh chưa học đánh tennis thế nào mà đòi đấu với người ta à, đi thôi!”

Tay Vô Song vừa chuyển đã dễ dàng thoát khỏi tay Lâm Hề, anh quay đầu nhìn cô: “Cậu ta nói có thể.”

Lâm Hề day day huyết thái dương. Cái tên Vô Song không bao giờ để ý đến quy tắc này nếu đánh thua người ta có khi liền lấy liêm đao ra đem tennis cùng đối thủ ra cắt đôi cũng không chừng... Mới nghĩ đến cảnh tượng Vô Song đem người ta hành hạ đến chết thôi mà cô lạnh cả người. Đang nghĩ ngợi đến việc có nên đến ngăn cản Vô Song không thì đã thấy anh cầm lấy vợt tennis, Lâm Hề bất đắc dĩ định đi đến thì bỗng nhiên lưng cô bị ai đó vỗ một cái từ phía sau, Lâm Hề quay lại nhìn liền ngây ngẩn cả người:

“Ồ... Quý Nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: NHỮNG NGÀY SỐNG CÙNG NHAU

Quý Nhiên vẫn cười ôn hòa như trước khiến cô hoàn toàn không còn thấy sự xấu hổ hôm qua. Ánh mắt anh ta vừa chạm đến mũi của Lâm Hề thì ngân ra: “Cậu bị sao thế?”

“À... không may bị bóng tennis đập trúng.” Ánh mắt Lâm Hề phóng qua Quý Nhiên, sau đó lại có chút lo lắng nhìn Vô Song hướng bên kia, chỉ thấy nam sinh kia đã đưa cho Vô Song một cái vợt, tự mình giảng giải luật chơi cho anh. Lâm Hề thở dài một tiếng, vừa thu hồi ánh mắt thì thấy sau lưng Quý Nhiên có một cái túi lớn. “Cậu cũng tới chơi à?” Lâm Hề hẳn là biết Quý Nhiên biết chơi tennis, không những thế anh ta còn là đại biểu cho trường tham gia nhiều trận đấu lấy được giải.

Quý Nhiên chợt cười: “Ừ, đến vận động để điều chỉnh tâm tình một chút.”

Nghĩ đến chuyện hôm đó, Lâm Hề có chút xấu hổ gãi đầu. Cô cũng không biết nên làm sao an ủi người khác trong tình huống thế này, ghen nửa ngày cô mới nói ra được một câu: “Ừm, chúc cậu hạnh phúc...”

Quý Nhiên ngẩn ra, phì cười, vỗ vai Lâm Hề nói: “Giờ mới biết cậu cũng có chút tế bào hài hước đấy, cảm ơn cậu.”

Lâm Hề nhìn khuôn mặt tươi cười của anh ta bỗng ngây người, trong xẹt qua một hình ảnh một người đàn ông đang cười, người đó nói với cô “Hề Hề, mau chóng khỏi bệnh nhé.”, trong nháy mắt Lâm Hề liền biết người vừa rồi cô nhớ tới chính là người bác sĩ đã chữa bệnh cho cô – Mộc Thu tôn giả. Cô giật mình bừng tỉnh, khó trách lần đầu nhìn thấy Quý Nhiên cô đã bị nụ cười của anh ta hấp dẫn. Từ góc độ nào đó mà nói thì anh ta cùng người trước đây cô kính trọng có điểm giống nhau, cùng nho nhã ôn hòa như vậy...

Bên này Lâm Hề đang nhìn Quý Nhiên đến ngẩn người, bên kia Vô Song đã hiểu hết quy tắc: “Tóm lại, đánh cầu vượt qua cái lưới này là xong chứ gì.” Vô Song cầm vợt tennis vỗ hai cái, thản nhiên nói: “Mấy cái trò đơn giản như vậy, các người chơi cũng không thấy chán à?” Trong giọng nói anh ngập ý khinh thường làm cho sắc mặt nam sinh kia hơi đen lại.

“Ách, nếu vậy cậu cứ thử phát bóng xem đã.”

Vô Song nhìn sang đường biên bên trái vừa vận thấy nam sinh bên cạnh phát bóng, anh học theo, tung bóng lên không trung rồi hạ vợt xuống, quả tennis bắn ra như mũi tên, lập tức bay về một đầu khác của rào chắn, đánh “độc” một cái thùng lưới sắt rồi đập vào mặt sau của một gốc cây đại thụ, lún sâu vào trong thân cây. Quả tennis ma sát với thân cây xoay tròn hồi lâu cho đến khi trong thân cây xuất hiện một cái lỗ sâu mới ngừng lại. Vô Song nhướn mi: “Thì ra là thế, phải chú ý không chế được lực.” Anh quay đầu nhìn nam sinh kia. “Tôi hiểu cách chơi rồi, chúng ta đấu đi, chỉ đánh mười lần cầu thôi, xong rồi tôi còn phải đi ăn cơm.”

Nam sinh kia đã ngây người từ lâu, mà không chỉ anh ta, ngay cả những người chơi bóng bên cạnh khác cũng dần vây quanh lại, khề xì xào bàn tán, nam sinh kinh ngạc của hỏi anh: “Bạn học, cậu là... người ở đâu thế?”

“Quan trọng à?”

Nam sinh kia nuốt nước bọt: “Cái kia... tôi nhận thua được không?” Thấy mắt Vô Song nheo lại, nam sinh bỗng dưng cảm thấy lưng phát lạnh. Nhưng nhìn đến quả tennis đang trong thân cây kia, trong lòng anh ta ngàn vạn lần không muốn đem mạng mình ra để bôi anh chơi. Anh ta lo lắng nhìn trái phải một lượt cuối cùng mừng rỡ như điên hô lên: “Học trưởng! Quý Nhiên học trưởng!” Nam sinh cố gắng vẫy tay hướng về hướng kia. Vô Song nhìn lại, chỉ thấy một nam sinh đang đặt tay trên vai nữ sinh, một người tươi cười xán lạn, một người vẻ mặt xấu hổ. Phút chốc gần xanh trên trán Vô Song không tự chủ được mà nổi hết cả lên.

Anh đang vì ai mà đòi lại công bằng chứ! Vậy mà cô gái kia đã không thèm nhìn anh một cái lại còn dám đi tán tỉnh người khác! Thật là...

Nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ, Quý Nhiên cùng Lâm Hề phục hồi tinh thần lại. Vừa tiếp xúc với ánh mắt của Vô Song, dự cảm xấu trong lòng Lâm Hề chợt dâng lên, cô vội hỏi: “À... kia... cậu đi ăn cơm không? Nghe nói chưa ăn cơm mà đã vận động mạnh thì không tốt cho lắm.”

Quý Nhiên khó hiểu nhìn cô nhưng vẫn thành thật cười nói: “Mình đã ăn rồi.”

“Khoan đã! Đứng rồi, vừa mới ăn cơm xong mà vận động cũng không tốt đâu...” Lâm Hề còn muốn nói tiếp, nam sinh bên kia đã đợi không nổi chạy vội tới. “Học trưởng, cứu mạng! Người kia muốn đấu với em, nhưng cậu ta vừa phát cầu đã đem quả bóng đánh thủng thân cây! Em cũng không dám liều mạng với cậu ta.”

Quý Nhiên quay đầu vừa nhìn sang thì mỉm cười nói: “Không sao, người quen.” Anh ta đang muốn đi qua, Lâm Hề lại lo lắng kéo anh ta lại:

“Cái kia... tuy rằng không biết sao lại như thế, nhưng mà, nếu có thể nói thì cậu cứ...” nhận thua trước đi. Bốn chữ sau chưa kịp nói ra, Vô Song phía kia lạnh lùng cười, phất ra hần ý dày đặc đập mạnh lên mu bàn tay của Lâm Hề, Lâm Hề run rẩy, thả tay.

Quý Nhiên khó hiểu, nhỏ giọng hỏi Lâm Hề: “Hai người cãi nhau à?”

Lâm Hề cười gượng.

Nhìn thấy Quý Nhiên cười áo khoác khởi động làm nóng người, Lâm Hề đi đến bên Vô Song đang nghiên cứu vợt bóng. Vô Song liếc cô một cái, vẻ mặt tuy vẫn thờ ơ nhưng khóe mắt lại có chút tự đắc nhìn lướt qua Quý Nhiên đang lẻ loi bên kia, anh thân nhiên nói với Lâm Hề: “Không cần lo lắng, loại trận đấu này tôi nhất định thắng được dễ dàng.”

“Không...” Lâm Hề nhu nhu trán. “Tôi muốn nói là trận đấu này anh cứ nhường người ta đi, ngàn vạn lần đừng đánh thật.”

Vô Song ngạc nhiên, khóe môi hạ xuống, con ngươi trở nên lạnh lẽo.

“Anh nghĩ mà xem, Quý Nhiên tốt xấu gì cũng chơi tennis nhiều năm như vậy, nếu bị thua bởi một người mới chơi, đây là đả kích đến tự tôn của người ta.” Ánh mắt Vô Song càng lúc càng lạnh, nghe xong câu này liền không muốn nghe câu kế tiếp. Nhưng Lâm Hề vẫn không ngừng lái nhái. “Hơn nữa, trước mắt bao nhiêu người như vậy anh cũng nên đem sức mạnh thu lại một chút, quả cầu như vừa rồi ngàn vạn lần đừng đánh ra nữa, việc này rất phản khoa học, nếu tin này bị đưa ra ngoài, vậy chúng ta...”

“Chắc, không nói nữa.” Vô Song quay đầu nhìn Quý Nhiên, mặt không thay đổi. “Tránh ra.”

Nghe ngữ khí anh không ổn, Lâm Hề ngậy người trong chốc lát, đang im lặng thì chợt nghe một tiếng gọi bên cạnh khẽ vang lên: “Vô Song.” Áo khoác màu trắng bó sát của Tô Tây vừa hiện, chớp mắt Tô Tây đã đi tới cạnh Vô Song.

Vô Song chau mày: “Cô tới đây làm gì?” Tô Tây mở miệng định nói thì Vô Song cướp lời: “Tránh ra đã, chờ tôi đem người này ngược chết rồi nói.”

Hai chữ “ngược chết” quá mức kinh khủng, Lâm Hề duỗi ra tay muốn kéo anh lại thì bị Tô Tây ngăn lại, mặt Tô Tây không chút thay đổi gật đầu: “Được.”

Vào ban ngày tuy cơ thể cô không có mấy sức lực, nhưng việc tìm đúng các đốt ngón tay của Lâm Hề để chế trụ thì không thành vấn đề. Cô kéo Lâm Hề ra ngoài sân thi đấu mới nói. “Tôi không biết quy củ của thể giới này là như thế nào, nhưng ở bên kia, người có quyền định đoạt luôn là kẻ mạnh, hiện tại nơi này không có ai mạnh hơn Vô Song cho nên tôi nghe theo anh ta, cô muốn làm tình nhân của anh ta thì cũng phải nghe lời anh ta.”

Mỗi một câu nói của hai người này thật vô cùng dọa người, ngực Lâm Hề có cảm giác cứng lại, sắp không thở nổi.

“Tôi với Vô Song, thật sự...” Lâm Hề lắc đầu muốn giải thích, nhưng khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Tô Tây, bỗng nhiên cô cảm thấy được chính mình chẳng nói được câu nào.

“Chúng tôi... không có gì cả.”

Tô Tây gật đầu: “Tôi biết.”

Lâm Hề thở dài, cảm thấy chính mình căn bản là không nên ở một mình cùng Tô Tây.

“Đốc” một tiếng, Quý Nhiên phát bóng, trận đấu đã bắt đầu.

Quả tennis màu vàng bay nhanh qua lưới, rơi xuống đất, bật lên, Vô Song vừa bước chân, tay vẽ một đường, tư thế như thể đang cầm liềm đao muốn đem tennis cắt thành hai nửa. Chỉ nghe một tiếng “đốc” giòn vang, tennis đập vào khung vợt, đường bay bị thay đổi lập tức lao về hướng mặt Lâm Hề. Tốc độ của quả bóng nhanh tới nỗi Lâm Hề cũng không nhận ra, cô chỉ kịp thấy một bàn tay trắng nõn duỗi ra trước mắt, sau đó tiếng “bộp” nặng nề vang lên, tennis rơi vào lòng bàn tay Tô Tây, cô thờ ơ ném bóng sang bên cạnh nói, nói: “Cẩn thận một chút, trúng vào đầu là sẽ có người chết đấy.”

Bốn phía ồ lên.

Lâm Hề lo lắng muốn cầm tay Tô Tây lên xem. Bắt được quả cầu như vậy... thật sự không có việc gì sao?

“Không có việc gì.” Tô Tây lạnh nhạt trả lời.

Lâm Hề ngẩn ngơ: “Ách... ừ, vậy là tốt rồi.”

“Chắc, tính sai rồi.” Vô Song nhìn vợt, có cảm giác rất không quen tay. Lướt cầu thứ hai do anh phát, trong lòng tự nhủ sẽ khống chế lực. Một quả đánh ra, lực đạo vừa vặn, Quý Nhiên cũng vững vàng tiếp được quả bóng này. Qua lại hai lần Vô Song đã khống chế lực đạo vô cùng tốt, nhưng nếu cứ như vậy thì đánh mãi cũng không phân được thắng bại. Anh cân nhắc một hồi, khóe mắt bỗng chuyển về hướng Lâm Hề đang đứng. Con ngươi của cô di chuyển theo quả bóng, nhưng mỗi khi thấy anh đánh quả banh về phía Quý Nhiên là lúc trong mắt cô hiện ra cái vẻ lo lắng mà đến người mù cũng có thể nhìn thấy.

Lòng bỗng dưng khó chịu, lực đạo của tay không khống chế được, tennis đột ngột vượt tốc bay nhanh. Quý Nhiên định đỡ nhưng lưới của vợt tennis vừa chạm bóng thì một cổ lực lớn mạnh mẽ bắn ra, vợt nứt gãy, quả tennis vừa rơi xuống đất lại bật mạnh lên, cùng với vợt, đập thẳng vào mặt Quý Nhiên.

Anh ta kêu lên một tiếng, cơ thể loạng choạng, ôm trán ngã xuống đất. Không bao lâu sau đã thấy máu từ trên trán chảy xuống.

Người xung quanh kinh hãi, Lâm Hề cũng vội vàng xông lên phía trước: “Quý Nhiên, cậu sao rồi? Đi bệnh viện thôi!”

Quý Nhiên còn muốn từ chối nhưng cái trán đổ máu thật dọa người, ngay sau đó anh ta liền được hai ba người đưa đi bệnh viện. Lâm Hề gấp gáp chạy

theo bọn họ, trước khi đi cô còn trừng mắt với Vô Song một cái, trong ánh mắt tất cả đều là chỉ trích.

Làm người con trai này bị thương, cô ta liền đau lòng đến như vậy? Khi cô làm liên lụy anh khiến anh bị thương, có bao giờ thấy cô như vậy đâu?

Cảm xúc trong lòng Vô Song dao động một cách khó hiểu, Tô Tây đi tới, lạnh nhạt nói: “Cô ấy rất để ý nam sinh kia.”

Vô Song trầm mặc không đáp.

“Anh làm như vậy là không đúng.”

Vô Song hé mắt nhìn Tô Tây: “Còn nói lời vô nghĩa, tôi vả vào miệng cô bây giờ.”

“Được thôi, tôi về.”

100.

Lâm Hề đỡ Quý Nhiên tới bệnh viện, băng bó tốt miệng vết thương rồi liên tục xin lỗi Quý Nhiên. Quý Nhiên nói không có gì nhưng vẫn ôm vết thương cười khổ: “Lâm Hề, sức mạnh của bạn trai bạn cũng thật lớn, cầu nhanh như vậy là lần đầu tiên mình thấy đấy. Không phải anh ta có siêu năng lực gì chứ.”

Lâm Hề cười gượng nói đùa: “Anh ấy chính là hay cậy mạnh...”

“Rõ ràng là mình bị liên lụy mà. Nhất định là bạn trai của bạn không hiểu tại sao lại ghen với mình, định trả thù mình kia.” Quý Nhiên buông tay, cười khổ thờ dãi: “Đạo này thật sự là hay bị người xung quanh ghét bỏ mà.”

Vừa nghe một chữ “ghen” này của anh ta hai tai Lâm Hề lập tức ửng đỏ, nhưng khi nghe đến nửa câu sau cô liền quýnh lên nói: “Bạn đừng nghĩ như vậy!” Nhận thấy giọng điệu của mình quá kích động, Lâm Hề hoà hoãn, cụp mắt nói: “Cái kia, tuy rằng hôm qua mình không biết có chuyện gì xảy ra nhưng mình tin trong đó chắc chắn có hiểu lầm gì đó, bạn tốt như vậy...”

Trong câu động viên này ngầm có ý ái mộ khiến hai người đều ngẩn ra, ngay cả bóng người bên ngoài đang muốn đẩy cửa vào cũng khựng lại.

Tai Lâm Hề hơi đỏ lên, nhưng bây giờ khi đối mặt Quý Nhiên chẳng hiểu tại sao cô không còn khấn trương như trước kia, cô vò đầu nói: “Nói thật, khi mới vào đại học mình đã cảm thấy bạn là người rất tốt, vừa dịu dàng lại dễ nhìn, khiến không ai là không thích bạn. Mình cũng...”

Quý Nhiên ngây người, không ngờ Lâm Hề lại có thể thân nhiên nói ra chuyện này, anh ta vẫn nghĩ cô là một nữ sinh nhát gan.

Tay nắm cửa bị xiết chặt, đôi giày da màu đen lườm lự một lúc sau đó lập tức rời đi. Bước chân một khắc cũng không dừng lại giống như đang tức giận, cũng giống như đang chạy trốn một con thú dữ nào đó.

“Tuy rằng mình không tiếp xúc nhiều với nữ sinh kia, nhưng mình biết cô gái được bạn thích hẳn là rất tốt, nếu hai người có thể ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện, từ từ gỡ bỏ hiểu lầm thì sẽ không sao nữa. Bạn không cần vì chuyện như thế này mà không tin tưởng bản thân mình.” Lâm Hề cười: “Đương nhiên, việc này cũng phải dựa trên cơ sở bạn có thực sự thích nữ sinh kia không đã.”

Nói đùa một câu cuối cùng, Lâm Hề nở nụ cười. Quý Nhiên có chút mất tự nhiên quay đầu: “Cảm ơn bạn đã an ủi, nhưng mà... thật không nghĩ tới bạn lại là nữ sinh thẳng thắn như vậy, mình vẫn nghĩ...” Anh ta chưa nói xong nhưng Lâm Hề đã hiểu được ý tứ của anh ta.

Lâm Hề gật đầu: “Tính cách của mình quả thật rất nhút nhát, nhưng trong khoảng thời gian này... có người đã dạy cho mình cách dũng cảm.”

Quý Nhiên nhìn qua, lơ đãng nhìn ra ánh dịu dàng trong mắt Lâm Hề, không cần hỏi cũng có thể đoán được người nọ là ai, Quý Nhiên cười: “Ngày hôm qua thấy bạn cùng anh ta thả đèn Không Minh, rất đẹp.”

Hai má Lâm Hề hồng hồng, cô gật đầu: “Ừ.”

Lâm Hề cũng không nghĩ rằng hôm nay mình lại dùng cách này nói ra tình cảm thầm mến suốt mấy năm đại học của mình. Tạm biệt Quý Nhiên, Lâm Hề ôm ngực. Cô vốn tưởng tìm mình sẽ đập kịch liệt không thể khống chế, nhưng không ngờ tới bây giờ cô lại bình tĩnh như vậy. Xem như cô đã buông xuống một đoạn tình cảm rồi, nhưng... vì sao? Bởi vì thời gian quá dài? Bởi vì biết không có kết quả? Hay vẫn là bởi vì...

Cô thích người khác?

Suy nghĩ này ra trong đầu làm Lâm Hề rung mình một cái, cô lắc đầu, quay người lại liền thấy ở ghế đá dưới hàng cây có một người con trai đang ngồi, mắt anh khép hờ, một bàn tay đặt trên đầu gối, một chân khác tùy ý duỗi thẳng. Anh ngồi đó, ánh mặt trời đổ xuống cơ thể anh tựa như một bức tranh vô cùng đẹp.

“Thích thích” Ngực rung động một trận.

Sao... Lâm Hề bối rối nhìn sang chỗ khác, tay cô ôm ngực thật chặt, thấp giọng lầm bầm: “Kỳ lạ thật...”

Sao cô giống như... Lâm Hề lại ngẩng đầu, ánh mắt vừa nhìn về hướng Vô Song đã thấy đôi mắt của anh mở ra, một đôi mắt tối tăm phẳng giống như

có thể hút lấy hồn phách của người khác. Anh thân nhiên nhìn Lâm Hề, nói: “Nên ăn cơm rồi.”

101.

Lâm Hề cảm thấy không khí có điểm kỳ quái. Từ buổi chiều hôm nay tự nhiên Vô Song ít nói chuyện với cô, Thằng đến buổi tối lúc trở về nhà, Lâm Hề làm sườn xào chua ngọt, nhưng Vô Song cũng không như bình thường làm bộ làm tịch nói “Cũng tạm, cũng không phải quá khó ăn.” Lâm Hề cắn đũa nhìn hần gọi: “Vô Song.” Lâm Hề vô thức gọi ra cái tên này khiến cô cảm thấy sợ hãi chính mình.

Vô Song thân nhiên nhìn cô, Lâm Hề ngập ngừng một lúc rồi nói: “Cái kia... Tô Tây đâu?”

“Về rồi.”

Lâm Hề ngần ngại: “Sao đột nhiên...”

“Bên kia lại xảy ra vài chuyện, làm một trong những người phụ trách của bảy tộc Cận vương, đương nhiên cô ta phải về.”

Lâm Hề gật đầu, trầm mặc, trong phòng không ai nói nữa. Vạn Tri đang gục xuống bàn ngẩng đầu liếc hai người một cái, chán ghét bĩu môi tiếp tục vùi đầu ăn cơm. Vô Song nhảy cảm nhận ra ánh mắt của hắn, một tay bắt lấy hắn, híp mắt nhìn hắn: “Người có ý kiến gì với ta à?” Vạn Tri bị ghen cơ ở cổ, mặt đỏ bừng, liều mạng chối ‘không dám’. Vô Song ném hắn lên bàn trà: “Sùng vật, chơi với ta.” Sắc mặt Vạn Tri xanh mét, nom nớp lo sợ của đứng trên bàn trà bị ngón tay của Vô Song trái một bên phải một bên chơi đùa.

Lâm Hề thấy xấu hổ: “Vô Song, tốt xấu gì cũng là cái mạng...”

Vô Song hé mắt thoáng nhìn, thu tay, nói với Vạn Tri: “Tìm một chỗ trốn tốt đi, đừng để ta nhìn thấy ngươi. Nhưng ngươi tốt nhất đừng có ý nghĩ trốn ra khỏi đây.” Vạn Tri bật người nhanh như chớp chạy mất dạng. Lâm Hề thở dài một tiếng còn muốn nói chuyện, nhưng thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Vô Song, cô lại không biết nên nói gì, chỉ im lặng thu dọn bát, như bình thường trở về phòng đọc sách.

Nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy những quyển sách tham khảo đáng yêu kia, Lâm Hề không cách nào tập trung tinh thần, tất cả trong đầu đều là ánh mắt của Vô Song dưới tàng cây hôm nay, còn có trái tim đập thình thịch của cô khi đó, đây thật sự là một chuyện gay go. Lâm Hề nghĩ, chắc là mất hồng rồi. Bằng không, chuyện này sẽ không hề dễ xử lý, vì bọn họ rõ ràng là bất đồng...

Lâm Hề phiền não gõ vào đầu mình, thở dài một tiếng, chợt nhìn thấy chính mình thờ ra khỏi trần dưới ánh đèn. Bây giờ mới qua quốc khánh mà thời tiết đã lạnh như vậy sao... Lâm Hề ngây người, sờ sờ da gà nổi trên cánh tay định xoay người đi tìm quần áo để mặc, nhưng cô chưa kịp quay đầu đã cảm thấy một cổ hàn khí thổi lên cổ, làm cho lông tóc cô dựng đứng lên.

“Song Không Chi Tâm.”

Tiếng nói lạnh lùng sau lưng vang lên, cả người Lâm Hề cứng ngắc, không dám động đậy.

Ánh sáng lạnh lẽo của lưỡi dao toả ra bốn phía đang tiến lại càng gần, tất cả da gà trên cổ Lâm Hề đều nổi lên, cô run rẩy đáp: “Tôi không có...” Lời còn chưa dứt, liềm đao hạ xuống bên tai, xóa đi mười phần hàn khí của lưỡi dao sắc bén kia, hai thanh hung khí cách Lâm Hề mỗi một khoảng nhỏ khiến đầu cô tuôn ra một đồng mồ hôi lạnh, chỉ nghe Vô Song nói: “Ngồi xuống.” Một lời của anh thoát ra, cô không chút do dự ôm đầu ngồi xồm xuống, nhưng lưỡi dao kia lại cực nhanh vẽ xuống một đường, cắt ra một vết máu ở cổ Lâm Hề, chưa tổn thương động mạch, chỉ chảy ra vài giọt máu.

Ánh mắt Vô Song lạnh lẽo, chỉ nghe binh khí đụng vào nhau kêu hai tiếng “leng keng”, Lâm Hề đã bị người ôm lấy thất lưng kéo cô vào trong ngực.

Người kia nhảy sang một góc khác của gian phòng rồi dừng lại, ánh sáng rực rỡ trên mái tóc dài màu bạc của hắn lưu chuyển làm Lâm Hề ngần ngại. Áo trắng đầu bạc, ngay cả làn da cũng tái nhợt trong suốt, thật giống như người bị bệnh bạch tạng. Nhưng dung mạo như vậy mặc dù bị tuyết đông băng cũng vẫn khiến kẻ khác điên đảo. Một nữ nam thành như vậy, thật làm người ta kinh ngạc. Cũng bởi vì bộ dạng này, máu tươi chảy ra trên đầu vai của hắn trông lại càng ghê người: “Tử Thần quả thực danh bất hư truyền.”

“Băng Hồn.” Vô Song nhú mắt lại, khinh miệt cười. “Trúng độc của độc Linh lại còn dám tới tìm ta, thật ngu xuẩn.”

Băng Hồn cười lạnh: “Phải không...” Hắn chỉ động một ngón tay, trong chớp mắt Lâm Hề cảm thấy một cổ hàn khí từ cổ nhanh chóng thâm nhập vào trong huyết mạch, cô run lên, phút chốc cả người vô lực. Nếu không phải Vô Song đang ôm lấy cả người Lâm Hề thì chỉ sợ bây giờ cô đã nằm trên mặt đất rồi.

Vô Song hơi kinh hãi, cúi đầu liền thấy sắc môi Lâm Hề phẫm đen, ở miệng vết thương nhỏ không ngờ kết lại những mẩu băng, Vô Song giật mình hiểu ra. Vừa rồi người kia dù liều mạng cũng muốn khiến Lâm Hề bị thương, thì ra là có mục đích như vậy! Vô Song âm thầm cắn răng nhưng giọng nói lại vẫn bình thản như cũ: “Người muốn thế nào?”

“Giao ra Song Không Chi Tâm.”

Vô Song nhú mày: “Không có.”

Băng Hồn cười: “Không có? Mọi tìm của cô gái này ra là được.”

Chương 26: NHỮNG NGÀY SỐNG CÙNG NHAU

Tìm của... Lâm Hề?

Vô song kinh hãi, tay đặt bên hông Lâm Hề chậm rãi xiết chặt, nếu đúng như hắn nói, Song Không Chi Tâm ở ngay tại trong thân thể Lâm Hề, vậy thì những chuyện trước kia hắn đã có thể giải thích rõ. Thì ra tại thời điểm cảm xúc Lâm Hề kích động, sức lực trên người anh lại bị tiêu thất, kia căn bản là không phải bị Lâm Hề cướp đi, mà là cô... trong nháy mắt đã cắt đứt liên hệ giữa hai thể giới, nhưng cái này không có tác dụng lâu, cho nên không chỉ là anh mà Phước Linh, Thanh Phong, Tự Diễm, Độc Linh đều giống nhau, bị Lâm Hề “cướp đi” sức mạnh trong chớp mắt, bởi vì sức mạnh của bọn họ đều từ thể giới kia mà đến!

Nhưng tại sao Song Không Chi Tâm lại ở trên người Lâm Hề?

Thấy Vô Song trầm mặc, Băng Hồn lạnh lạnh cười: “Vô Song, ngươi không có lựa chọn.”

“Hừ, dễ tiện.” Vô Song tặc lưỡi, anh biết tình huống hiện tại quả thật khó giải quyết, không giao Song Không Chi Tâm ra, máu trong mạch Lâm Hề sẽ bị hàn khí đông chết, nếu giao Song Không Chi Tâm ra... Căn bản là không thể giao ra! Bởi vì cái này so với việc ép anh tự sát thì có gì khác nhau đâu!

Vô Song ném Lâm Hề lên giường, nắm chặt liên đao trong tay: “Một khi đã như vậy, giết ngươi trước rồi nói sau.”

Thân hình Băng Hồn hóa thành một đám khí lạnh bay ra ngoài: “Ta không cần thiết phải giao chiến với ngươi, ta chỉ cần chờ đợi.” Gió ngoài cửa sổ thổi vào phòng, khí lạnh tản đi, mà Băng Hồn thì đã sớm rời khỏi.

Đáng giận! Sắc mặt Vô Song trầm lại, tình huống như vậy làm sao mà anh dám ném Lâm Hề lại để đuổi theo Băng Hồn. Mà nếu không giết Băng Hồn, hàn khí trong cơ thể Lâm Hề cũng không có cách giải trừ, sớm hay muộn cô cũng bị đông chết, trừ phi Lâm Hề có thể tự cắt đứt liên hệ giữa hai thể giới. Nhưng với tính cách của cô, làm sao mà có thể sử dụng được năng lực này.

Vô Song cắn răng, giậm chân khẽ gọi: “Vạn Tri.” Tiểu nhi lúc trước không biết trốn đi chỗ nào mau chóng xuất hiện, từ ngoài cửa rụt rè tiến vào. Vô Song nói: “Có biện pháp cứu cô ta hay không?”

“Có.” Vạn Tri nơm nớp lo sợ nói: “Có hai biện pháp, một là để Viêm Hỏa đại nhân tới đây giải hàn, hai là tìm người dẫn hàn khí ra. Biện pháp thứ nhất, tôi nghĩ đồng thể của đại nhân sẽ không thể đợi được đến lúc ngài tìm thấy Viêm Hỏa, về phần biện pháp thứ hai, người có thể dẫn hàn khí ra phải mạnh hơn Băng Hồn đại nhân, hơn nữa trong quá trình dẫn hàn khí, hai người sẽ phải chịu thống khổ đến cực điểm, nếu trong lúc đó có một người không chống đỡ được thì hậu quả rất khó lường, cho nên...”

Hắn chưa dứt lời, Vô Song đã hiểu ý tứ của hắn.

Vô Song trầm ngâm, đóng hết cửa phòng và cửa sổ lại, lấy dây trói Vạn Tri lại đặt trên bàn học Lâm Hề, rồi sau đó lấy hắc tinh thạch xuống đặt trên cửa, tạo thành kết giới. Làm xong toàn bộ những việc này anh mới đi đến bên người Lâm Hề, thấy sắc mặt cô đã đông lại một màu đen kịt, cả người không ngừng run rẩy. Vô Song ôm lấy cô nói: “Muốn sống không?”

Lâm Hề chỉ có thể phát ra thanh âm rên rỉ như của mèo kêu: “Tôi... còn chưa, thi đỗ cao học”

Trong nháy mắt Vô Song liền bị mấy câu này làm cho nở nụ cười. Thật là cái tính nết khó bỏ. Nhưng anh lại có chút yêu thích cái loại này tính nết này: “Vậy là tốt rồi, cố gắng chịu đựng.”

Anh cúi đầu, bờ môi ấm áp mau chóng dán lên miệng vết thương lạnh lẽo ở cổ Lâm Hề. Lâm Hề giống như đang dễ chịu cũng giống như đang đau đớn hừ nhẹ một tiếng. Hai tay Vô Song ôm chặt cô, ngăn cô giãy dụa, anh dùng lực hút, hàn khí liền theo miệng vết thương chảy ra chui vào trong cơ thể anh. Chỉ nuốt một chút mà anh cũng có cảm giác như đang bị vô vàn kim châm đâm vào cơ thể.

Vô Song nhịn không được nhủ thầm nhưng vẫn nhanh chóng ôm lấy Lâm Hề. Anh biết, Lâm Hề không thể chết trong này, anh cũng không thể chết ở chỗ này.

Vạn Tri trên bàn học nhìn đến xuất thần. Hắn không ngờ Từ Thần lại thật sự lấy thân mình để dẫn hàn khí, cho dù đó là đồng thể của anh ta, nhưng anh ta thậm chí còn không hề nghĩ đến hậu quả sau khi dẫn hàn khí! Người của bảy tộc Cận vương không phải đều rất ích kỉ sao...

Hơn nữa nếu đã biết Lâm Hề chính là Song Không Chi Tâm, vậy thì anh ta ngại gì mà hiện tại không mở thông đạo giữa hai giới, mang Lâm Hề qua thể giới bên kia, sau đó đem mọi tìm cô ra, cắt đứt liên hệ hai giới, lúc đó bọn họ sẽ không còn là đồng thể, theo đó cái chết của cô gái này cũng không liên quan gì đến Vô Song nữa.

Vạn Tri sững sờ một chút, giật mình nhớ tới, vừa rồi Tử Thần hỏi mình là “có biện pháp cứu cô ta hay không” mà không phải “có biện pháp nào giải quyết việc này hay không”. Vạn Tri cũng không nghĩ Tử Thần sẽ bất cần không phân tích được tình huống mà có thể nói, ngay từ đầu anh ta không hề nghĩ sẽ để Lâm Hề phải chịu đau đớn! Rõ ràng là một người không còn giá trị lợi dụng... Tử Thần vì cái gì...

Vạn Tri hé mắt thoáng nhìn bàn tay Vô Song đặt bên hông Lâm Hề bị tay Lâm Hề bắt lấy, Vô Song không chán chừ cũng nắm lấy tay cô, dùng sức đan chặt mười ngón tay với nhau.

Hắn bình tĩnh đại ngộ, đây quả là... chuyện quá kỳ diệu rồi.

103.

Lâm Hề cảm giác tay chân mình dần dần ấm lại, nhưng cơn đau rét lạnh tập trung ở trên cổ khiến cho cô càng khó chịu hơn, môi Vô Song vốn ấm áp lúc này cũng tựa như khối băng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Lâm Hề mơ mơ màng màng tròn mắt nhìn trần nhà, cô cố gắng phân tán suy nghĩ của mình, đầu óc xoay chuyển nghĩ đến lần đầu tiên gặp Vô Song, trong chốc lát ngẫm lại những chuyện bọn họ đã trải qua, Phục Linh, Đồng Lăng, Tự Diễm... Thì ra cô và Vô Song đã bắt gặp làm bạn với nhau lâu như vậy. Suy nghĩ hỗn loạn, nhưng hình ảnh cuối cùng trong đầu tạm dừng tại cảnh tượng giữa trưa hôm khi cô nhìn thấy Vô Song ngồi nhắm mắt dưới tàng cây.

“Vô Song.” Cô khẽ gọi. Anh chàng cúi người bên cô hấp thu hàn khí không hề trả lời, nhưng Lâm Hề biết anh nghe thấy được, “Hôm nay anh tức giận sao?”

Vô Song không lên tiếng trả lời cũng không có cách nào lên tiếng trả lời, nhưng chỉ dùng sức hút, dùng cử chỉ để trả lời, Lâm Hề kêu rên một tiếng, thờ dãi: “Tôi sợ anh tức giận...” Đầu ngón tay Vô Song cứng đờ, vẫn không thể trả lời, chỉ nghe Lâm Hề buồn bã nói. “Anh muốn tôi làm gì, kỳ thật chỉ cần nói rõ, tôi sẽ không từ chối.” Tia hàn khí cuối cùng cũng bị hút đi, cả người Lâm Hề buông lỏng, đôi môi tựa như hàn băng rời khỏi cổ cô, thân thể trở nên ấm áp làm cho đầu óc cô càng mơ hồ, hình như cô loáng thoáng nghe thấy Vô Song hỏi một câu: “Vì sao?”

Lâm Hề không chút chần chờ liền đáp: “Bởi vì là Vô Song...” Cô đã tin tưởng anh đến độ ngay cả bản thân cô cũng không cách nào khống chế nổi.

Nói xong, Lâm Hề mê man, chỉ còn lại Vô Song với sắc mặt tái nhợt ngầy người ngồi ở bên giường, mãi cho đến khi hàn khí làm cho anh đau đớn đến tận tim phổi, anh mới giật mình hoàn hồn, ôm ngực đi đến bàn học nắm lấy Vạn Tri: “Gọi Tự Diễm đến đây.” Bộ tộc Viêm Hỏa là thiên địch của bộ tộc Hàn Ngưng, mà Tự Diễm và Băng Hồn sớm đã kết thù, gọi Tự Diễm đến, không cần anh dùng kế uy hiếp, đương nhiên khi hai người bọn họ gặp lại thì sẽ đánh nhau.

Biết sức lực hiện tại của Vô Song không tốt, nhưng Vạn Tri vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, hắn ngoan ngoãn nghe xong rồi truyền âm cho Tự Diễm, nhưng chưa đầy một lát về mặt liền đau khô nói với Vô Song: “Tử Thần đại nhân, kết giới khối tinh thạch của ngài thật sự quá mạnh, truyền âm của tôi không truyền ra được.”

Khối tinh thạch này của Vô Song là do Mộc Thư tôn giả cho, kết giới của nó đương nhiên rất lợi hại, pháp lực của Vạn Tri không ra bên ngoài được cũng là chuyện đương nhiên. Lòng bàn tay Vô Song siết chặt, thầm nghĩ không thể gọi Tự Diễm thì không ai kiểm chế được Băng Hồn, nếu anh coi bỏ kết giới thì chắc chắn Băng Hồn sẽ nhân cơ hội này thừa cơ mà vào, nhưng hiện tại mặc dù anh có thể đấu với Băng Hồn thì nhất định cũng sẽ không bảo vệ được Lâm Hề, nhưng nếu không mở kết giới thì chỉ phí sức ở đây... Tiên thoái lưỡng nan, Vô Song giận chó đánh mèo mà trút giận lên Vạn Tri: “Chắc, không ngờ ngươi lại vô dụng...”

Một tiếng trách mắng đã dọa Vạn Tri, hắn sốt ruột muốn tìm đường sống cho mình, nhưng Vô Song lại một tay ném Vạn Tri đi, ôm ngực quỳ xuống, sắc mặt anh xanh tím, môi phiếm đen, cả người lạnh đến phát run đau đến độ trên thái dương nhỏ xuống từng giọt mồ hôi, quỳ một hồi lâu mà phút chốc thân mình trở nên mềm nhũn, ngã xuống đất ngất đi.

Vạn Tri bị trói, đúng lúc bị Vô Song ném trúng cạnh bàn học, bị đụng đến choáng váng hoa mắt, bất tỉnh nhân sự.

Trong gian phòng bị kết giới phong tỏa tựa như nằm mồ chết, yên tĩnh không tiếng động.

104.

Khi Lâm Hề tỉnh lại căn phòng vẫn u ám như trước, bóng đêm tựa như vĩnh viễn sẽ không chấm dứt khiến cho lòng người dễ hoảng sợ. Cô ngồi dậy, đưa mắt nhìn đã thấy Vô Song té xỉu, nhất thời sợ tới mức bệnh tật gì cũng biến mất, từ từ đứng lên liền chạy bên cạnh Vô Song, đầu ngón tay mới vừa chạm vào thân người của anh liền rụt trở về.

“Rất lạnh.” Còn lạnh hơn cả tuyết mùa đông. Cô chỉ là chạm nhẹ thì đã không thể chịu đựng được, vậy Vô Song rất đau đớn. Tim Lâm Hề đau xót... Đều tại do cô, chính bởi vì cô rất vô dụng nên liên lụy một người mạnh mẽ như vậy đến độ bị thương, mỗi lần đều chặt vật như vậy...

Chẳng trách Vô Song chán ghét cô.

Lòng Lâm Hề tự trách, nhưng cô hiểu lúc này không phải là lúc để tự trách, có chuyện quan trọng hơn cần phải làm. Lâm Hề dứt khoát hành động, cô mở điều hòa, điều chỉnh độ ấm lên cao nhất, mai mà kết giới của tinh thạch thế giới kia không thể phong bế nguồn năng lượng của thế giới này. Cô lại lấy thảm điện ra khỏi tủ quần áo rồi trải lên giường, cũng chỉnh độ ấm đến cao nhất. Kéo Vô Song đang giống như khối băng lên giường, dùng chân đạp kín người anh, còn không chút lưu tình nhổ cây xương rồng trong chậu hoa đặt trên bàn học lên, đem cái chậu hoa rỗng đặt ở cạnh giường, sau đó xé “rèn rẹt” mấy tờ giấy trong cuốn sách tham khảo ở trên bàn nhét vào trong chậu rồi đốt lửa.

Cô không biết làm như vậy có thể tăng thêm được bao nhiêu độ ấm, cũng không biết làm như vậy có thể giúp Vô Song cảm thấy dễ chịu được bao nhiêu, nhưng cô cảm thấy được chỉ cần có thể làm cho Vô Song dễ chịu một chút thì cô nhất định sẽ làm. Vào lúc này, sách tham khảo đối với cô vẫn quan trọng như trước, bởi vì đây là giấc mộng, nhưng nếu so với Vô Song, cô cảm thấy chuyện cứu anh càng quan trọng hơn.

Từng tờ từng tờ sách bị xé đi, không biết xé bao nhiêu quyển, cũng không biết đốt bao lâu, tro tàn đã sắp đầy chậu, cô đổ ra rồi lại đốt tiếp. Khi sách trên bàn học không còn, xung quanh cũng không có thứ gì để đốt nữa, cuối cùng cô cắn răng, cởi áo ngoài rồi chui vào chăn.

Dường như thậm điện có chút nóng bức, nhưng nhiệt độ cơ thể của Vô Song vẫn rất thấp, cả người Lâm Hề tựa vào người anh lại cảm thấy lạnh đến phát run, cô cắn răng chịu đựng, miệng nhẹ nhàng gọi: “Vô Song, nếu anh không tỉnh lại, tôi sẽ hôn mê với anh đó, đứng lên đi.”

Vô Song không có phản ứng, cô rất chuyên chú tựa vào người anh, không muốn suy nghĩ gì hết, không biết qua bao lâu, khi Lâm Hề đang mơ mơ màng màng, bỗng nhiên Vô Song khẽ rên một tiếng, cô lập tức ngẩng đầu nhìn anh: “Vô Song?”

“Ừ...” Anh lên tiếng, nhưng không mở mắt. Anh hơi nghiêng mình, theo bản năng ôm lấy Lâm Hề, để cho ngực cô kề sát lồng ngực anh, một lạnh lẽo, một ấm áp, trong thậm điện nóng bỏng và cái chăn bông rất dày, bọn họ cơ hồ càng gần khấn khít đến không còn khe hở.

Vô Song vô ý thức cọ cọ trên đỉnh đầu Lâm Hề, càng ôm cô chặt hơn, giống như muốn siết chặt cô vào trong lòng: “Rất mềm...”

Cả người Lâm Hề cứng đờ, cảm thấy ngực của mình bị ép chặt đến hoảng hốt, thoáng chốc mặt cô hồng lên: “Anh không được phép làm chuyện này bạ!”

“Ấm áp.” Vô Song thì thầm trên đỉnh đầu cô. “Tôi thích...”

Lâm Hề cảm thấy kinh hoàng: “Thích.. thích?”

“Ừ, thích... em.”

Chỉ cuối cùng nhỏ đến mức cơ hồ không nghe được, nhưng Lâm Hề kề sát Vô Song như thế mặc dù nhìn thấy rung động nơi lồng ngực anh như không thể xác định rõ anh nói gì. Lâm Hề thất thần mở to mắt, mặt đỏ giống như bị thiêu đốt: “Vô... Vô Song?”

Lại không nghe thấy tiếng trả lời, Lâm Hề không thể xác minh lời cô nghe thấy có phải là thật không. Tay Vô Song đặt ở sau lưng cô không hề buông lỏng, Lâm Hề do dự thật lâu cũng lặng lẽ đưa tay ôm thắt lưng anh, thân thể lạnh lẽo lại có đường cong vô cùng đẹp, bờ vai rắn chắc làm cho Lâm Hề nhìn không được mơ màng giữ lấy. Tư thế như vậy làm cho cô cảm thấy bọn họ tựa như một đôi vợ chồng ngọt ngào, tựa vào nhau mà ngủ, làm chỗ tựa cho đối phương, tin tưởng đối phương, cũng bảo vệ đối phương.

“Vô Song.” Cô khẽ gọi tên của anh, hai chữ này không biết từ khi nào thì đã trở thành một cái tên có ý nghĩa không hề đơn giản trong lòng cô, nó đã trở thành một niềm tin, hoặc một loại pháp chú, chỉ cần niệm lên liền có thể tràn ngập năng lượng. “Vô Song.”

“Vô Song, em cũng...”

Không được, anh là người đã có hôn ước.

Trong nháy mắt Lâm Hề đã tỉnh táo lại, cuối cùng anh cũng sẽ trở về, mà người sau này gắn bó với anh, luôn bên cạnh anh, tuyệt đối sẽ phải là một cô gái xa lạ tên là Lâm Hề. Ý nghĩ này vừa dâng lên trong đầu cô, tựa như sương lạnh vùi lấp trăm hoa, trong thoáng chốc làm muôn hoa đang khoe sắc bị bao phủ bởi một màu trắng nhạt mà không cách nào thoát khỏi được.

105.

“Nóng quá a...” Vạn Tri rên rỉ rồi từ từ tỉnh lại, hần nhìn chung quanh trong chốc lát, cuối cùng ánh mắt dừng ở mấy điều hòa, hần cân nhắc trong chốc lát rồi than thở: “Thật sự là một thế giới thần kỳ.” Hần gấp một cái, dây thừng buộc chặt trên người làm cho hần đột nhiên nhớ đến mình đang ở đâu, ánh mắt của hần vừa chuyển, thấy cái chăn bông phủ lên hai cơ thể gần sát nhau khiến hần ngẩn người. Vạn Tri bĩu môi, có chút mềm lòng nhắc nhở: “Sáng như vậy không được đâu.”

Lâm Hề vừa nghe thấy giọng nói của hần, lập tức ngẩng đầu: “Vậy như thế nào chứ?”

“Hàn khí này là thứ xâm nhập vào cơ thể, chỉ có cách làm cho trong cơ thể Tử Thần đại nhân nóng lên thì mới được.” Lâm Hề ngẩn ngơ, bỗng nhiên nghĩ ra một phương pháp không được trong sáng lắm, Vạn Tri thấy cô có nét mặt như vậy thì gật gật đầu. “Ừ, chuyện đó sẽ làm cho Tử Thần đại nhân đỡ hơn rất nhiều, nhưng cuối cùng không thể để cho ngài ấy... ừm, xuất ra, bằng không sẽ không có hiệu quả.”

Lâm Hề sững sốt ngây ngốc, đây là muốn cô đốt lửa trong người Vô Song, sau đó còn phải khống chế độ lớn nhỏ của ngọn lửa đó, mức độ khó như vậy thì cô phải làm sao đây!

“Hiện tại chỉ có cách này để Tử Thần đại nhân tỉnh táo một chút, sau đó lại tìm cơ hội cởi bỏ kết giới, Hàn Ngưng đại nhân ở bên ngoài cũng đang bị trúng độc, chưa chắc có thể đánh thắng Tử Thần đại nhân. Chỉ cần cởi bỏ kết giới, tôi có thể thông báo cho Viêm Hỏa đại nhân, đến lúc đó lại nhờ ngài ấy trừ đi hàn khí cho Tử Thần đại nhân, như vậy thì không thành vấn đề rồi.” Vạn Tri quay đầu nhìn vách tường. “Dù sao tôi cũng không thấy gì hết, đều dựa Đổng Thể đại nhân.”

Cả người Lâm Hề cứng ngắc, nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt ửng tím của Vô Song, sau khi trải qua đấu tranh tư tưởng mãnh liệt, cuối cùng cắn răng lại tiến vào trong chăn, cởi áo khoác của Vô Song, sau đó đưa tay vào áo trong của Vô Song, làn da của Vô Song lạnh đến dọa người, Lâm Hề run run, quyết tâm đưa đầu ngón tay tìm tòi, do dự thật lâu rốt cục kẹp lấy hai viên nhỏ nhô lên trước ngực Vô Song.

Lâm Hề khản trương đến không chịu nổi, ngón tay giống như cái kim dùng sức kẹp lại, Vô Song đau đón rên lên, Lâm Hề sợ tới mức lập tức buông lỏng tay: “Thật xin lỗi thật xin lỗi! Mạnh quá sao, tôi không kinh nghiệm, ngại quá...” Cô nói một loạt những câu xin lỗi, nhưng trên sắc mặt tái nhợt hơi xanh của Vô Song trong nháy mắt lại có chút ửng đỏ, cô ngăn người, sau đó sắc mặt cũng đỏ theo.

Lại đưa tay thâm nhập vào trong quần áo Vô Song, ngón trỏ Lâm Hề lặng lẽ ở chọc nhẹ vào bụng Vô Song, thấy Vô Song không có phản ứng gì, cô lại đánh bạo sờ soạng xuống dưới, bàn tay dần lên cơ bụng gần vùng xương chậu của Vô Song, chỉ cần xuống một chút nữa sẽ chạm đến trong quần... Nhưng không được, cô phải không chế độ lửa...

Đầu ngón tay Lâm Hề nhẹ nhàng ma xát vài cái ở nơi đó thì nghe thấy hô hấp của Vô Song hơi nặng nề. Lâm Hề hít sâu một hơi, ngón giữa thâm nhập vào trong quần của Vô Song, nhưng dây thắt lưng của anh quá chặt, Lâm Hề không có cách nào xuống được nữa, chỉ có nhẹ nhàng chạm qua đường cong nơi ấy, hơi thở càng nặng nề, gương mặt Lâm Hề nóng phừng đến không chịu được, tay kia của cô đặt trên ngực Vô Song, xê dịch sang bên cạnh một chút, liền kẹp lấy hạt châu kia, nhẹ nhàng chuyển động. Vô Song kêu rên một tiếng, mí mắt vừa động, phút chốc tỉnh lại.

Cảm nhận cảm xúc kì lạ trên cơ thể, cúi xuống nhìn thì thấy cái đầu nhỏ của Lâm Hề đang chôn trước ngực mình, cô còn đang chuyên tâm “Công tác”, nhất thời khí huyết trong người anh dâng lên, bụng dưới căng thẳng, dùng chút lý trí còn lại đẩy đầu của Lâm Hề, cảm giác xao động trên người tạm dừng, miệng anh thò ra làn khí trắng, lạnh giọng hỏi: “Cô đang làm gì?”

Lâm Hề thấy Vô Song tỉnh lại, trong lòng vui vẻ, nhưng sau đó gương mặt càng nóng lên: “Cái kia... Vạn Tri nói như vậy anh sẽ cảm thấy dễ chịu một chút... Tôi không ý tứ gì khác...”

Quả thật dễ chịu rất nhiều! Nhưng mà!

Vô Song xoay đầu, sát khi bắn về phía lưng Vạn Tri, Vạn Tri cuộn người giả chết, mặc cho sát khí lạnh lẽo đâm ngay sau lưng.

“Trước mặt thứ này mà cô dám... làm, làm... như vậy” Vô Song lại nhất thời không có dũng khí biểu đạt ý kia. Giờ anh lại ngượng ngùng xấu hổ như con gái!

Làn khói trắng anh thò ra phả vào mặt Lâm Hề, Lâm Hề giải thích: “Không có ở trước mặt, đã đắp kỹ chắn, hẳn không nhìn thấy được, hơn nữa tôi cũng... chỉ sờ sờ, anh xem không phải bây giờ anh đã đỡ hơn sao, đây chính là kế tạm thích ứng thôi!”

Sắc mặt Vô Song rạng rỡ, không thể không thừa nhận anh bị bốn chữ nho nhỏ “Kế tạm thích ứng” này kích thích rồi. Đôi mắt anh lạnh lùng, đưa tay ra kéo lấy tay Lâm Hề còn ở trên người anh ra: “Tôi cũng không đến mực không có tiền đồ mà cần một cô gái chịu uất ức dùng thân thể để cứu tôi. Hừ, chút hàn khí ấy, còn không đủ để lấy mạng tôi. Đừng xem thường người khác.”

“Tôi không có xem thường anh, cũng không có để mình chịu uất ức, đây là biện pháp giải quyết vấn đề nhanh nhất, tốt nhất! Trong lúc này anh đừng có giận dỗi có được không!” Rõ ràng cô là con gái còn chưa so đo chuyện nằm cùng giường làm chuyện ấy với anh, rốt cuộc anh chàng này để ý cái gì chứ!

Vô Song trầm mặc hồi lâu, phút chốc lạnh lùng cười: “Được, biện pháp tốt, vậy không bằng cô giúp tôi giải quyết triệt để vấn đề này luôn!”

Lời còn chưa dứt, Lâm Hề chỉ cảm thấy đất trời xoay chuyển, môi bị một cánh môi lạnh như băng khác bao lấy, đầu lưỡi lạnh lạnh kia mang theo chút tức giận cạy mở khớp hàm của cô, tiến quân thần tốc, giống cường đạo không chút khách khí đoạt lấy hô hấp của cô.

Đôi tay lạnh lẽo thâm nhập vào trong lớp quần áo, thô lỗ kéo nội y của cô xuống, phủ lên mềm mại của cô.

Nếu như nụ hôn mạnh mẽ khiến cho Lâm Hề ý loạn tình mê thì hành động này khiến cho cô sợ hãi, cô vội vàng cùng hai tay chống vào ngực Vô Song muốn đẩy anh ra, phía sau lưng lại bị Vô Song ôm chặt khiến cho cô không thể thoát khỏi.

“U!” Giữa lúc hai người gần bó, Vô Song không để cho cô có cơ hội nói nửa lời, thế mạnh tựa như con sư tử chiếm giữ con mồi, cái gì cũng không có thể làm cho anh buông tay.

Bọn họ là đồng thể, cô là của anh, chỉ có thể là của anh, mặc kệ là Quý Nhiên là cái gì, thích là cái gì, tốt nhất đều cút sang một bên! Suy nghĩ đến đây, Vô Song cắn mạnh môi Lâm Hề, dùng sức mút lấy giống muốn nuốt cô vào trong bụng.

“Sao mà em... không thể ngoan ngoãn một chút vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: MỘT NGƯỜI KHÔNG THỂ LẬT ĐỔ TẤT CẢ

Sao mà em không thể ngoan ngoãn một chút vậy?

Bộ cô tệ lắm sao! Hơn nữa vào lúc này anh ta lại ghét bỏ chê trách của cô như vậy có phải rất vô si hay không!

Lâm Hề nhất thời nổi giận, cô dùng sức giãy dụa, nhưng mặc dù người Vô Song mang hàn khí, sức lực của Lâm Hề đối với anh mà nói chỉ giống như con mèo đang quấy phá. Cường quyết phản kháng không có kết quả, bỗng nhiên Lâm Hề giữ chặt áo của Vô Song, dùng sức túm chặt cổ áo của anh, dù sao cũng đều giống nhau, rõ ràng ai trong hai người cũng không thể hô hấp nổi!

Vô Song cơ hồ bị thất chặt đến không thở nổi, lòng anh sôi sục giận dữ, bùng phát tính tình cáu kỉnh, Lâm Hề nắm càng chặt miệng anh càng không nhả ra, bàn tay đặt trên chỗ mềm mại bỗng nhiên dùng thêm chút lực...

Chỉ nghe Lâm Hề kêu rên một tiếng, theo bản năng há miệng muốn kêu lên, trong nháy mắt cô thả lỏng, đầu lưỡi của Vô Song đã tiến quân thần tốc, mang theo hương vị của anh mạnh mẽ tiến vào, tước đoạt tất cả quyền lợi phản kháng của Lâm Hề. Tay anh không ngừng vuốt ve, dường như tìm được tiết tấu nào đó, động tác càng hài hòa. Thân thể Lâm Hề giống như là bị anh chạm vào công tắc mẫn cảm nào đó mà cả người cô trở nên tê dại vô lực. Chỉ sau khi môi Vô Song rời khỏi môi cô rồi tiến dần xuống dưới thì cô mới mơ mơ hồ hồ rên rỉ: “Vô Song, Vô Song.” Cũng không biết là đang cự tuyệt hay là mời gọi.

Phần nộ phản kháng và trấn áp dần dần bình thản, nhưng bọn họ không buông tha cho đối phương như thế, chỉ còn lại triển miên mờ ám.

Trong lúc ý loạn tình mê Lâm Hề mơ hồ hiểu được, lý do vừa rồi cô vuốt ve Vô Song không đơn giản chỉ là thuần khiết vì giúp anh ngăn chặn hàn khí, kỳ thật cô có... khát vọng chạm vào Vô Song, cũng khát vọng bị Vô Song chạm vào.

Toàn bộ tư tưởng của cô không có chính trực thuần khiết như cô nói!

Bị Vô Song ôm, hôn môi, cảm thụ được nhiệt độ lạnh như băng lại cực nóng của anh, đáy lòng cô có một tình cảm mệnh mông bắt đầu khởi động, đây là một cảm xúc rất rõ ràng, vẫn luôn bị coi nhẹ và kiềm nén, rốt cục hôm nay tìm được có... bạo phát.

Biết rõ anh là người đã có khế ước hôn nhân, biết rõ anh sẽ trở về, biết rõ cuối cùng hai người cũng rời xa nhau, cô vẫn là không chể không được chính mình, muốn cùng anh... hoàn thành xong chuyện này. Vô Song mất mạnh ngay động mạch cảnh của cô, giống như muốn cắn nát làn da của cô, uống sạch máu của cô, Lâm Hề cắn môi kêu rên, cô nhắm chặt mắt lại, cảm thấy thì ra mình chịu không nổi kích thích như vậy. Thật sự là...

Xấu hổ chết mất!

Đúng lúc đó một tiếng va chạm nặng nề vang vọng vào trong phòng, tựa như chuông thần làm cho đầu óc hỗn loạn của hai người thức tỉnh.

Âm thanh thờ dốc của hai người không ngừng, tay của Vô Song còn đặt ở trên ngực Lâm Hề, nhưng anh không thể không dừng động tác, thật lâu sau, Lâm Hề cảm thấy anh đã buông lỏng cô, một tiếng thờ dài tựa như từ dĩ vãng vọng đến:

“Chặc!”

Lâm Hề không dám có hành động thiếu suy nghĩ, nằm giống như con rết gỗ. Trong phòng yên lặng hồi lâu, Vô Song mới chậm rãi thu tay khỏi ngực Lâm Hề, anh cứng ngắc thong thả ngồi dậy, Lâm Hề thấy anh lau miệng, ra vẻ bình tĩnh của nói: “Như vậy mới có thể ngăn chặn hàn khí, biết không?”

Thần nhiên tựa như tất cả hành động vừa rồi của anh đều có lý do chính đáng để giải thích.

Khóe miệng Lâm Hề giật giật, nhưng không có phản bác, bởi vì cô cảm thấy nội tâm của cô cũng giống như Vô Song... rất thiếu đạo đức.

Động tác Vô Song lưu loát xoay người xuống giường, anh vừa rời khỏi, Lâm Hề lập tức dùng chân bông quấn chặt lấy người, bởi vì quần áo bên trong đã bị Vô Song làm cho rối loạn, cô suy nghĩ một chút chỉ biết ngay cả chính cô cũng không dám nhìn.

Chân chạm đến nền đất, đôi mắt Vô Song trở nên lạnh lùng, thần sắc nghiêm nghị, tựa như tất cả cảm xúc vừa rồi chỉ là do anh nằm mơ mới biểu hiện ra ngoài, tay phải vung lên liềm đao thật lớn đã xuất hiện ở trong bàn tay, tay trái ngón trỏ khẽ nhấc lên, trong nháy mắt tinh thạch màu đen liền rơi vào lòng bàn tay của anh, anh khẽ quát một tiếng: “Vạn Tri, kêu Tụ Diễm.”

Kết giới mới vừa mở ra, hàn khí lạnh lẽo ở bên ngoài công đồng thời xâm nhập vào, độ ẩm trên máy điều hòa nhanh chóng giảm xuống bốn năm độ. Lâm Hề vui đầu lui ở trong chăn bối rối chỉnh lại quần áo, chỉ nghe Băng Hồn ở bên ngoài cười nói: “Không ngờ người lấy thân dẫn hàn khí ra nhưng lại có thể chịu được hàn khí ấy xâm nhập vào cơ thể.”

Đối với người được đề cử trong bảy tộc Cận Vương mà nói, sứ mệnh quan trọng nhất là bảo vệ mạng sống của mình, cho tới bây giờ Băng Hồn vẫn không ngờ đến anh lại dùng biện pháp như thế, mãi đến sáng nay hắn vẫn không thấy kết giới được phá vỡ mới lớn mật phán đoán, thầm nghĩ không tốt nên mới thử công kích vào kết giới một lần, không ngờ Vô Song lại chủ động ra, trông thấy anh như vậy, Băng Hồn chỉ nói hôm nay nhất định không thể giao đấu với anh. Hiện giờ Tử Thần đang bị hàn khí nhập thể, sinh mệnh hao tổn là chuyện sớm muộn...

Không để cho hắn suy nghĩ kỹ, Vô Song nhếch miệng cười: “Muốn chạy?” Thân ảnh hắn chợt lóe, nhảy ra ngoài cửa sổ, trong nháy mắt hàn quang trên liền dôi tới cổ hắn, bóng người của Vô Song như quỷ đứng ở sau lưng hắn. “Trễ rồi.”

Bóng dáng của hai người dường như đứng giữa không trung, đồng tử của Băng Hồn co rút lại, chỉ nghe “Đình” một tiếng, một cánh tay của hắn đã hóa thành băng cứng, khó khăn lắm chống lại được lưỡi đao cong vút của liêm đao, tay kia siết chặt lại, một thanh băng kiếm trong suốt xuất hiện ở trong tay hắn, hắn đâm ngược ra sau một nhát, động tác cực nhanh, Vô Song lại né tránh một cách nhanh chóng.

Nhưng trong nháy mắt, Vô Song lại trở về trong phòng ngủ của Lâm Hề. Anh mỉm cười: “Có chút thú vị.” Mặc dù trước kia trong tổ chức anh rất ít khi tiếp xúc với Băng Hồn, nhưng mơ hồ cũng nghe qua về năng lực đánh gần xuất sắc của hắn. Sau khi bị trúng độc của Độc Linh mà vẫn có sức chiến đấu như vậy thì không hổ là người trong bảy tộc Cận Vương.

Băng Hồn cũng cười: “Không hổ là người thừa kế mà Tôn Chủ lựa chọn.”

Lúc này Lâm Hề đã mặc xong quần áo, đứng dậy rời khỏi giường, thấy hai người, một trong một ngoài đang nói chuyện với nhau mang theo sự luyến tiếc, cô nói: “VẬY... Nếu mọi người chơi thân, không bằng ngồi xuống từ từ...” Lời còn chưa dứt, đôi mắt Băng Hồn lạnh đi, vung tay lên, một lưỡi băng đao nhỏ bắn vào trong phòng.

Vô Song quay người ôm cổ Lâm Hề lảng một vòng trên mặt đất, những mảnh thủy tinh vỡ vụn ào ào rơi xuống đất, trên sàn gỗ cắm đầy vụn băng, trong chốc lát bị hệ thống điều hòa trong phòng hơi thành nước, chỉ để lại một những lỗ trũng gỗ ghề.

Lâm Hề được Vô Song bảo vệ rất tốt nên không hề bị thương chút nào, nhưng khi cô đưa mắt nhìn lại căn phòng của mình thì sắc mặt lập tức trắng nhợt, hít một ngụm lạnh khí, lập tức nổi giận đùng đùng, chẳng thèm quan tâm đến gì nữa mà chỉ vào Băng Hồn mắng: “Mụ nội các người! Cuối năm lúc chủ nhà kiểm tra phòng sẽ giết tôi! Các người để mạng lại để bồi thường cho tôi!”

Dáng vẻ của Lâm Hề không dọa được Băng Hồn, ngược lại khiến cho Vô Song kinh ngạc. Anh liếc mắt nhìn Lâm Hề, anh chẳng hề để ý đến cái nhìn trân trân của Lâm Hề dành cho mình. Một bàn tay đặt ở eo Lâm Hề làm cho Vô Song lại có ý nghĩ kỳ lạ.

“Người không sống lâu được như vậy.” Băng Hồn lạnh lùng nói. “Ít ngày nữa sẽ lấy tim của người.” Nói xong, quanh thân tỏa ánh sáng rồi vọt lên sau đó biến mất trong nháy mắt.

Lâm Hề một lòng một dạ muốn hấn thường tiền, sau khi nghe hắn nói xong lời này, tức giận trong lòng càng tăng lên, hét lớn một tiếng: “Đứng lại cho tôi!”

Luồng sáng trắng quanh thân Băng Hồn tản đi, chân bị trượt suýt chút té ngã, thân hình hắn vừa chuyển, giữ lấy khung cửa sổ xoay người nhảy vào trong phòng. Liêm đao trong tay Vô Song vang lên “bụp” một tiếng rồi biến mất, anh biết Lâm Hề lại bất giác dẫn khởi năng lực của Song Không Chi Tâm.

Vô Song cắn răng, cô gái nhỏ mọn... thì ra lại coi trọng tiền tài như vậy.

Lâm Hề hoàn toàn không biết việc mình đã làm, chỉ chuyển tâm chỉ vào Băng Hồn tiếp tục nói: “Tìm tôi không phải tiền âm phủ! Người muốn mượn là mượn được! Còn cái gì Song Không Chi Tâm nữa, mọi người ngồi xuống từ từ thương lượng cùng dùng không được sao! Vì sao phải giữ chặt trong tay thì mới an tâm!”

Cả người Băng Hồn mất hết sức lực, hắn cười tự giễu: “Vận mệnh nắm ở trong tay người khác, chỉ có chờ chết. Giống như hiện tại.”

Lâm Hề ngăn ra, trầm mặc một hồi rồi nói: “Vì sao không thể không chết?” Lâm Hề thoáng bình tĩnh, nhìn chằm chằm muốn chất vấn Băng Hồn. “Vì sao nhất định phải đi cướp đoạt, chỉ có lựa chọn bạo lực? Các người rõ ràng... đều không tính là người xấu. Tất cả mọi người chỉ là muốn sống sót mà thôi.” Cô liếc mắt nhìn Vạn Tri ở góc phòng, thấy hắn ngơ ngác nhìn chằm chằm mặt đất, cô tiếp tục nói: “Một loại chế độ nếu làm cho người ta chỉ có rơi vào cảnh phải lựa chọn người chết ta sống, chế độ như vậy đã sai rồi! Là chế độ ứng cử này khiến các người bắt buộc phải như vậy, nó sai lầm rồi, các người đều có bản lĩnh như vậy, vì sao phải thuận theo mà không thể phản kháng, vì sao không thay đổi nó?”

Căn phòng yên lặng, hơi thở của Vô Song phả sau tai cô. Lâm Hề có chút không yên, bọn họ là người lớn lên ở thế giới kia, chế độ người được đề cử và địa vị cao thượng của Tôn Chủ đối với bọn họ mà nói như một loại tín ngưỡng, cô muốn bọn họ phủ định tín ngưỡng của mình, thứ nhất là một loại tự ‘sỉ nhục’ đối với bản thân bọn họ, mà có rất ít người có thể tiếp nhận “sỉ nhục” đó...

Nhưng chưa đầy một lát, cô giật mình cảm giác Vô Song gật đầu, sau đó nhẹ giọng nói: “Cô nói rất đúng.” Đôi mắt Lâm Hề sáng lên, một câu nói kia của Vô Song đã cho cô một sự cổ vũ rất lớn, cô vui sướng quay đầu nhìn anh, chỉ thấy trong ánh mắt Vô Song mang theo sự kiên định khiến cho cô động lòng.

“Cô biết cái gì.” Vạn Tri vốn đang cuộn mình ở một góc bỗng nhiên mở miệng, giọng nói chưa từng lạnh lùng như thế. “Bớt khờ dại đi, chế độ người được đề cử gì chứ, cùng lắm đây chỉ vì lợi ích của bảy tộc Cận Vương.”

Lâm Hề ngăn ra, thấy ánh mắt Vô Song trầm xuống, cô quay đầu, nghe Vạn Tri nói tiếp: “Cô cho rằng vì sao chế độ người được đề cử có thể duy trì đến bây giờ? Chế độ như vậy cứ tiếp tục thì người được lợi ích lớn nhất là ai? Mấy trăm năm qua, vị trí Tôn Chủ chưa bao giờ rơi khỏi tay bảy tộc, cái gọi là chế độ người được đề cử bất quá là cân bằng quyền lực giữa bảy tộc mà thôi, các bộ tộc khác đều là vật hi sinh. Hiện tại bộ tộc Độc Tâm bị suy thoái, cho nên muốn xây dựng quan hệ với bộ tộc Tử Thần, bộ tộc Phong và Độc không mạnh bằng trước đây, bộ tộc Phục Linh cũng dần dần suy bại, quyền lợi trong tổ chức càng ngày càng tập trung vào ba tộc Tử Thần, Viêm Hỏa và Ngưng Băng. Cô muốn bọn họ tự chặt đứt mối xích lợi ích của mình?” Vạn Tri cười lạnh, liếc mắt nhìn Vô Song. “Hơn nữa, Tôn Chủ hiện tại, ông ta không muốn đợt này có người ứng tuyển thừa kế địa vị của ông ta. Thịt cá trên thớt, sao có thể thay đổi thực tại.”

Lâm Hề im lặng, chợt thấy thân thể lạnh lạnh phía sau cô đã tách ra, cô quay đầu, thấy Vô Song đã đứng lên, đưa mắt nhìn chăm chăm Vạn Tri: “Nếu như vậy, vậy lật đổ tất cả.” Anh nói. “Từ Tôn Chủ đến chế độ còn bảy tộc Cận Vương nữa, lật đổ tất cả không chưa gì hết.”

108.

Trên đại điện Hắc Thạch, người đàn ông khoác áo choàng đen đang khoanh tay đứng đấy.

Từ Ly chậm rãi đi vào trong điện: “Đã truyền tin rồi.” Anh ta tựa vào một cây cột gần tôn vị, cũng khoanh tay đứng. “Ngài muốn mọi người nghe thấy những lời đó.”

Ở ngoài đại điện Hắc Thạch, trong tổ chức, trên linh thạch trong tay mỗi người đều hiện lên hai bóng người, một người là Lâm Hề, người còn lại là Vô Song, một người nói chế độ sai, một người nói muốn lật đổ tất cả. Thị vệ bên ngoài điện rất kinh ngạc khi nghe đoạn đối thoại này, quay đầu nhìn những người xung quanh trong điện, nhưng vừa nghĩ tới mình có hành động đại nghịch bất đạo, liền lại nghiêng đầu sang chỗ khác rồi cúi đầu xuống. Tất cả mọi người trong tổ chức đều im lặng, nhưng luồng không khí lưu chuyển trong sự yên lặng đó đã không giống như lúc bình thường.

Trong đại điện Hắc Thạch, Mộc Thu tôn giả xoay người nhìn về phía Từ Ly: “Tốt lắm.” Ông ta không đội cái mũ đen to nữa, ánh sáng trong đại điện Hắc Thạch chiếu lên gương mặt của ông lộ ra khuôn mặt tái nhợt đến trong suốt: “Đến lúc nên triệu hồi hết những người dự tuyển về, không thể để cho bọn họ tổn thất thêm một người nào nữa.”

Từ Ly bữu môi: “Song nhi trở về sẽ trực tiếp ra tay với ngài.” Anh ta cong môi mỉm cười. “Nói không chừng cậu ấy sẽ giết ngài, ngài cực khổ lâu như vậy để bày ra đại cục này để rồi đổi lấy một kết quả như vậy, cam tâm sao?”

Mộc Thu tôn giả che miệng ho nhẹ hai tiếng, nói: “Cũng bởi vì ta muốn nó giết ta. Trong tình hình này, ai cũng là quân cờ, nếu muốn thắng, bắt kẻ quân cờ nào cũng không thể có cảm tình.”

Nụ cười trên bờ môi Từ Ly cứng lại: “Phụ thân thật đúng là tàn nhẫn.” Anh ta nói. “Nhưng Song nhi chưa chắc sẽ làm theo ý muốn của ngài.” Từ Ly và Mộc Thu tôn giả hiểu rõ, Vô Song nhìn như rất lạnh lùng kì thực cũng là người dễ dàng bị tình cảm ảnh hưởng nhất. Bình thường Vô Song không hề hòa nhã với Mộc Thu tôn giả, nhưng trong đáy lòng lại vô cùng sùng bái ông, nếu muốn anh giết chết “cha” của mình...

Mộc Thu tôn giả cũng trầm mặc một hồi, lập tức nói: “Cho nên, ta thay đổi kế hoạch.”

“Trời? Khi nào vậy?”

“Vừa rồi.” Mộc Thu tôn giả cười, trong con ngươi lại lạnh như băng. “Là ta mở ra con đường nối thông giữa hai thế giới thì tự ta sẽ đóng nó lại. Từ Ly, mấy tháng tới chuyển ở nơi đây giao lại cho con xử lý.”

Từ Ly ngẩn ra: “Ngài muốn làm gì?”

“Đi đến thế giới đó, mang Lâm Hề đến đây, lấy Song Không Chi Tâm ra.”

Từ Ly kinh hãi: “Nhưng Song nhi... Song nhi sẽ không để cho ngài làm như vậy. Ngài muốn cậu ấy hận ngài...”

“Nếu nó không thể vô tình, ta sẽ giúp sẽ diệt trừ trở ngại trong lòng nó.” Từ Ly biết, Mộc Thu tôn giả nói “trở ngại” kia chính là tình cảm của Vô Song đối với Lâm Hề, cũng là chỉ tình cảm tính ngưỡng mà Vô Song dành cho ông. Nếu Mộc Thu tôn giả giết Lâm Hề, về công về tư, Vô Song cũng sẽ không lưu tình đối với ông. Mà điều Mộc Thu tôn giả hy vọng nhất chính là như vậy. Từ Ly nhất thời nói không nên lời, chỉ nghe Mộc Thu tôn giả nói tiếp. “Trong số những đứa trẻ mà ta tự tay nuôi lớn, con là đứa có tính tình giống ta nhất, cho nên, ta cho con mang trên lưng bí mật ấy. Ngày sau trợ giúp Vô Song...”

“Tôn Chủ.” Từ ngoài điện Hắc Thạch truyền đến giọng báo cáo làm gián đoạn cuộc nói chuyện của bọn họ. “Sáu tộc trưởng lão cầu kiến.”

“A, tới nhanh thật. Dẫn bọn họ đi thiên điện.” Mộc Thu tôn giả vỗ nhẹ vai Từ Ly. “Sau này, ứng phó với mấy lão già đó, phải dựa vào con.”

Từ Ly đứng ở trong đại điện trống trải yên lặng, tay anh ta nắm chặt: “Con cũng không giống người.” Anh ta ngẩng đầu nhìn về vị trí tôn vị lạnh như băng trong đại điện, phút chốc mỉm cười. “Thình thoảng con cũng mềm lòng, không phải sao...”

109.

Lâm Hề lặng lẽ nhìn Vô Song, kỳ thật cô vẫn biết Vô Song đẹp trai, nhưng giờ khắc này trái tim vẫn là không tự chủ mà đập thình thịch, Vô Song là người của thế giới kia, nghe anh nói như vậy khiến cho Lâm Hề không thể không tán thành rằng anh là người có trái tim mạnh mẽ. Lâm Hề nhìn Vô Song đến si mê cũng không có chú ý tới, ở một góc bàn học, khối linh thạch màu trắng mà Từ Ly tặng cho cô đã dần dần mất đi ánh sáng.

“Vô Song! Đang chơi trò gì vậy!” Từ cửa sổ bỗng nhiên vọt vào một bóng người, thấy sàn nhà đầy mảnh thủy tinh và đồ đạc lộn xộn, người tới sững sờ, lập tức ánh mắt đảo qua căn phòng rồi tập trung nhìn Băng Hồn. “Sao tên khốn kiếp này lại ở đây?”

Băng Hồn nhướn mày, lại ngưng tụ hàn khí, nhiệt độ quanh thân hạ xuống một cách nhanh chóng.

Tự Diễm thấy thế, cười sáng khoái, bàn tay nắm chặt, ngọn lửa từ lòng bàn tay bùng lên: “Tốt, ta đã bứt rứt khó chịu mấy ngày rồi, hôm nay vừa đúng

lúc có thể trút lửa giận.”

“Dừng tay!” Lâm Hề hét lớn một tiếng. “Đừng có đánh nhau ở nhà tôi!”

“Ai nha, ở đây đang có chuyện gì thế? Hợp sao?” Một cái giọng nữ hơi trêu tức từ ngoài cửa sổ vọng vào. Mọi người ngẩng đầu nhìn đã thấy Thanh Phong và Độc Linh nhảy vào trong phòng, lập tức trong căn phòng nhỏ nhỏ đầy áp người, tất cả những người dự tuyển của bảy tộc Cận Vương còn sống sót đều tụ tập tại đây. Độc Linh liếc mắt nhìn Băng Hồn, ánh mắt có chút lạnh lẽo, rõ ràng vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện hãm hại Thanh Phong, nhưng cô ta vẫn không nhiều lời, bởi vì với mối quan hệ giữa bọn họ thì chuyện chém giết nhau bất kỳ lúc nào cũng là chuyện đúng lý hợp tình. Cô ta chuyển mắt nhìn Vô Song. “Lời nói vừa rồi của Tử Thần đại nhân thật khiến cho tôi rất ngạc nhiên.”

Vô Song nhú mắt lại: “Các người nghe được?”

Độc Linh lấy tinh thạch đang đeo trên cổ ra nói: “Lúc Tử Diễm nhận được lời nhắn của Vạn Tri, tinh thạch của mấy người chúng ta liền phát sáng. Toàn bộ chúng ta cũng đều nghe thấy hết cuộc đối thoại của các người.” Hình như Tôn Chủ đưa đến tin nhắn cho mọi người.

Vô Song chỉ đơn giản trầm ngâm rồi mở miệng nói: “Nếu như vậy, cứ nói ra sự lựa chọn của các người. Lật đổ hay trốn tránh?”

Mấy người trong phòng ngẩn ra, Tử Diễm cũng sờ nhìn nắm tay của mình.

Mây Băng Hồn nhíu chặt, Thanh Phong và Độc Linh liếc nhìn nhau, mấy người bọn họ đều không nói gì.

Lâm Hề biết đối với bọn họ mà nói, đây là sự phủ định tất cả những tín ngưỡng mà bọn họ tin tưởng từ nhỏ đến lớn, do đó khi đưa ra quyết định nào dễ dàng như vậy. Chỉ có Vô Song, quyết đoán quyết tuyệt, bất kể quyết định chuyện gì đều như vậy: “Vậy... Nếu như vậy, không bằng mọi người ngồi xuống rồi hãy nói.” Lâm Hề nhỏ giọng. “Đi ra ngoài phòng khách đi, tôi làm thức ăn cho mọi người, vừa ăn vừa nói chuyện.” Cô nghĩ là, không khí trên bàn cơm sẽ hài hòa hơn một chút, cũng sẽ không đụng một tý là chém giết.

Lời đề nghị của cô làm cho bầu không khí thoải mái hơn một chút, Vô Song gật đầu: “Cũng tốt, phải suy nghĩ cho kỹ trước đã.” Nói xong anh là người đầu tiên đi ra khỏi phòng ngủ, Tử Diễm, Độc Linh với Thanh Phong cũng đi theo ra ngoài, một mình Băng Hồn trầm tư trong chốc lát, cuối cùng đi ra ngoài.

Lâm Hề thờ phào một hơi, nhìn đồng hồ độn đầy đất cô lại đau lòng day day trán, bị ức hiếp lại còn phải hầu hạ người khác, rốt cuộc kiếp trước cô là tạo ra nghiệp gì!

Lâm Hề mở cửa tủ lạnh ra, sững sờ, thấy mọi người đã ngồi yên vị tại bàn cơm, cô vội tạp dề ra, ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Không có gì để ăn, tôi cần phải đi siêu thị trước. Mọi người chờ một chút.”

Mấy người bên bàn đều đang trầm tư trong suy nghĩ của mình, không ai để ý đến mấy lời nói của Lâm Hề, mãi đến khi tiếng đóng cửa truyền đến, mắt Vô Song vừa nhướn lên, không thấy bóng dáng của Lâm Hề, mây lập tức nhíu lại: “Các người cũng chờ đi.” Để lại những lời này, anh đi vài bước đã đến ban công rồi nghiêng người liền nhảy xuống, dưới lầu dường như vang vọng tiếng Lâm Hề kinh ngạc: “Anh không thể đi đường thẳng hoàng được sao!”

Tử Thần thế nhưng cũng không phản bác, hình như đã có thói quen nén giận.

Băng Hồn cười lạnh một tiếng: “Tên nhu nhược bị quản chế như vậy...”

“Ta cảm thấy rất tốt.” Độc Linh nâng tách trà Lâm Hề pha cho cô ta lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. “Đề nghị của Tử Thần cũng rất hay. Đúng không, Thanh Phong?”

Thanh Phong vuốt đầu cô ta: “Anh nghe theo em”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: MỘT NGƯỜI KHÔNG THỂ LẬT ĐỔ TẤT CẢ

Lâm Hề vừa đi phía trước vừa miệt mài tính toán số tiền trong túi, trong miệng lầm bầm không biết đang nói cái gì. Bỗng nhiên cánh tay căng thẳng, Vô Song đã giữ lấy tay cô, Lâm Hề ngẩng đầu nhìn lên, một thân cây đứng ở ngay trước mặt, suýt nữa cô đã đụng phải nó.

“Chắc, đôi mắt của cô chỉ dùng để làm trang sức thôi sao?”

Lâm Hề thật sự thần nhiên bình tĩnh đối với lời châm chọc của Vô Song, cô tiếp tục tính toán tiền của mình, theo bản năng nói: “Không phải đã có anh ở đây sao.”

Vô Song ngẩn ra, dừng bước: “Thế nếu tôi không ở đây?”

Lâm Hề cũng ngừng bước, cô vừa quay đầu thì hơi có chút kinh hoàng tìm kiếm bóng dáng của anh, đợi đến khi nhìn thấy đôi mắt anh, đáy lòng Lâm Hề mới an tâm. Ngay sau đó lại có một nỗi buồn nghẹn ứ kìm nén lấy ngực cô, cô không biết mình nên nói cái gì. Cùng lắm chỉ trong một tháng, cô đã ý lại Vô Song như vậy. Nếu Vô Song không ở đây... Cuối cùng Vô Song cũng sẽ biến mất, ngay từ đầu cô cũng hiểu rõ đạo lý này, không phải sao?

“Vậy thì tốt rồi.” Lâm Hề cố kéo khỏe môi để tạo nên độ cung của nụ cười. “Tôi lại có thể chuyên tâm thi cao học, tiền bạc cũng dồi dào, có cuộc sống không nguy hiểm đến tánh mạng.” Cô xoay người tiếp tục về phía trước, cố gắng tạo cho mình một ngữ điệu vô cùng thoải mái, như là đang nói ngày mai muốn đi đâu chơi. “Cũng không ai ghét bỏ đá kích tôi nữa, thật tốt.”

“Phải không.” Giọng nói của Vô Song rất lãnh đạm, khoanh tay đi sau lưng cô. Nhìn thấy bóng dáng của Lâm Hề, Vô Song lại cảm thấy tâm trạng tuyệt không tốt. Chờ sau khi anh trở về, cô gái ngu ngốc này sẽ nhanh chóng quên đi tất cả, cô sẽ có một cuộc sống mới, sẽ có những quá khứ mới, sẽ có một... tình cảm mới. Sẽ bị người khác ôm, hôn môi và... chiếm hữu.

Đường như trong lòng bàn tay vẫn còn cảm giác ấm áp mềm mại, tiếng thở dốc đêm qua lại như vang vọng bên tai. Lại suy nghĩ đến những điều đó sẽ thuộc về người khác, tâm trạng của Vô Song càng thêm xấu.

“Này, cô gái ngốc.” Anh tức giận gọi ra miệng, thấy Lâm Hề không quay đầu lại trả lời anh, anh lại nhất thời có chút không kiềm chế được mà vội vàng tiến lên phía trước, ôm lấy vai Lâm Hề, kéo cô nhìn thẳng vào mắt anh, nói. “Còn nhớ rõ chuyện tối ngày hôm qua không?”

Mặt Lâm Hề đỏ lên: “Anh... hỏi chuyện này để làm gì, chuyện quá khứ không phải đều đã trôi qua sao!”

“Không phải quá khứ.” Đầu ngón tay đưa xuống cổ áo Lâm Hề, Vô Song chỉ vào một dấu ấn màu xanh tím trên cổ cô. “Cô nhớ rõ cho tôi, dấu vết ấy là tôi lưu lại, người duy nhất lưu lại.”

Người qua đường chú ý nhìn bọn họ, mặt Lâm Hề từ đỏ chuyển sang tím, thẹn quá thành giận kéo cổ áo lại rồi quát ầm lên: “Đột nhiên anh bị bệnh thần kinh à! Chuyện đó không phải do kẻ tạm thời thích ứng thôi sao!”

“Phải không?” Vô Song nghiêm túc hỏi Lâm Hề. Nhưng mà Lâm Hề không có cách nào nói mạnh một chữ “Đúng” đầy lý trí, bởi vì cô biết tâm tư của mình có bao nhiêu... Xấu xa. Nghĩ đến khuôn mặt của Tô Tây, sắc mặt Lâm Hề trắng nhợt, phút chốc đưa tay đẩy Vô Song ra, cúi đầu nói: “Đúng vậy... là kẻ tạm thích ứng.”

Vô Song nắm chặt lòng bàn tay, cảm giác giống như bị kim đâm vào, anh quay người lại, đi về phía trước “Khẩn trương cái gì, cô còn mong chờ tôi sẽ có mưu đồ gì đối với cô sao.” Giọng nói của anh rất lãnh đạm. “Chỉ muốn đi nhanh một chút thôi, có thể lưu lại được cái gì đó khiến cho cô có thể nhớ lâu một chút thôi. Bị cô lãng quên chính là xúc phạm tới lòng tự trọng của tôi.”

Đúng vậy... Vô Song anh sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này. Anh phải về thế giới kia, làm chuyện mà anh phải làm.

Sẽ không trở về đây nữa.

Lâm Hề rùng rợn nhìn xuống, cúi đầu đáp: “Tôi sẽ cố gắng nhớ rõ.”

Cố gắng nhớ rõ Vô Song càng lâu... càng lâu...

111.

Đi ngang qua tủ thực phẩm đông lạnh của siêu thị, Lâm Hề thuận tay cầm hai bao bánh chéo đông lạnh, cô tiến lên phía trước hai bước, lại không cảm thấy phía sau có người đi theo, Lâm Hề quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy Vô Song mang theo giỏ mua sắm, tựa người vào tường, khó chịu cúi người xuống.

Lâm Hề kinh hãi, vội xoay người lại, đưa tay nắm lấy cổ tay của anh, cổ tay ấy lạnh đến độ khiến cô rùng mình: rất lạnh tựa như băng! Lúc này Lâm Hề mới nhớ tới hàn khí trong người Vô Song chỉ được tạm ngăn chặn thời, nhưng chưa tiêu trừ hết. Giờ anh lại phát bệnh ở chỗ này... Lâm Hề nhìn xung quanh, đã có người chú ý nhìn về phía bọn họ, không thể để cho Vô Song ngã xuống ở chỗ này, anh không thể đi bệnh viện, một mình Lâm Hề cũng không cách nào khiêng anh trở về. Nhưng mà... nhưng mà ở một nơi như thế này cô không có cách nào “xoa dịu” giúp anh được!

Mũi tên chỉ hướng WC bỗng dưng xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Hề, cô đặt giỏ mua sắm trong tay Vô Song xuống đất, sau đó giúp đỡ anh đi về hướng nhà vệ sinh: “Vô Song, anh cố gắng lên một chút.”

Trước mắt Vô Song có chút mờ mờ, nhưng vẫn chậm rãi xê dịch bước chân đi theo Lâm Hề tiến về phía WC. May mắn trong WC nam không có ai, Lâm Hề đặt Vô Song ngồi lên bồn cầu, sau đó đóng phòng vệ sinh, đang do dự phải hôn chỗ nào để anh bị kích thích, bỗng nhiên Vô Song đưa tay che miệng Lâm Hề, đẩy cô ra một chút: “Không cần...”

Lâm Hề khẩn trương: “Trong thời điểm liên quan đến tính mạng thì anh cũng đừng cật lực nữa, có được không?”

“Bất kể lúc nào thì... cũng không liên quan...”

Mỗi lần tiếp xúc thân mật với Lâm Hề đều khiến cho sự tự chủ của anh tiêu tan, mà cô gái này còn nói có đạo lý rõ ràng như vậy. Tựa như đây là chuyện thắng thua một ván bài mà anh vô cùng quan tâm, nhưng đối phương căn bản chỉ có tâm trạng thích chơi đùa chút thôi. Rõ ràng biết như vậy lại khiến cho

Vô Song cảm thấy được chính mình rất... đòi bại.

Lần đầu tiên thất bại hoàn toàn trước mặt một người, không cần đối phương dùng đao dùng kiếm thì anh đã tan rã hết tinh thần.

Lâm Hề làm sao biết được tâm tư của Vô Song, cô chỉ nhìn thấy đôi môi xanh đen và sắc mặt tái nhợt của anh, cô liền kéo tay Vô Song ra, tức giận: “Mặc kệ anh có lý do gì, dù sao hiện tại anh không thể đánh thắng tôi, phải nghe lời tôi!” Cô ôm lấy đầu Vô Song, cắn lấy môi anh.

Dưới tình thế cấp bách Lâm Hề làm sao biết xảo thuật hôn là gì, nhưng chỉ đơn giản chạm môi với Vô Song cũng khiến cho cả người cô nóng lên.

Vô Song hơi ngẩng đầu nhìn không được vron đầu lưỡi ra liếm môi Lâm Hề, thưởng thức hương vị của cô.

Cô tựa như độc dược, mỗi lần tiếp xúc, mỗi lần xâm nhập, cô không có gì tốt, nhưng lại làm cho anh không thể cự tuyệt, càng đừng nói đến chuyện từ bỏ. Không thể khống chế chính mình như vậy thật sự là khiến cho lòng anh chẳng khinh bỉ chính mình, nhưng anh tự làm khó mình như vậy cũng không có cách nào...

Anh đã rơi vào cái hố định mệnh rồi.

Một tay anh ôm lấy thất lưng của Lâm Hề, ở khe hở đôi môi, trong nhịp hô hấp hỗn loạn, bỗng nhiên anh khàn giọng hỏi: “Cô thật sự muốn dùng thân thể để cứu tôi vậy cô sẽ làm gì?” Lâm Hề ngẩn ra, theo bản năng muốn tranh thoát khỏi anh, Vô Song lại cường thế giữ chặt lấy eo cô không buông. “Cô sẽ làm sao.” Không phải một câu hỏi mà là một câu trần thuật. “Lâm Hề, cô thích tôi chứ?”

Nghe được câu nói này từ miệng Vô Song đây cũng chính là nỗi sợ hãi lớn nhất của Lâm Hề, cô sợ người khác nhìn thấy tâm tư của mình. Hai mắt cô mở lớn, mạnh mẽ đẩy Vô Song ra tạo nên một tiếng “bum”, phía sau lưng đập mạnh vào cửa phòng vệ sinh, cô khiếp sợ nhìn Vô Song: “Tôi... Anh đang ăn nói bậy bạ gì đó!”

Ánh mắt Vô Song sắc bén nhìn chăm chăm cô, tựa như có thể nhìn thấy đáy lòng của cô, Lâm Hề khiếp đảm rũ rũi mất xuống, hai tay nắm chặt thành quyền đặt ở bên hông nhẹ nhàng run rẩy: “Cùng lắm thì chúng ta chỉ là đồng thể, tôi cứu anh cũng là đang tự cứu lấy chính mình, tôi chỉ quan tâm chính mình.”

Vô Song sẽ nhanh chóng trở về, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của cô. Lâm Hề nghĩ như vậy, sau đó nhắm đôi mắt đang đau xót của mình lại: “Tình tình của anh thú như vậy, ai mà thích anh.”

“Vậy thì tốt rồi.” Giọng nói của Vô Song rất lãnh đạm

Lòng ngực Lâm Hề đau đớn, ngẩng đầu nhìn về phía Vô Song, đối với anh mà nói, tình cảm của cô chỉ là một loại gánh nặng, không phải sao, như vậy cũng không cần tình cảm yêu thích của cô?

“Đừng ôm ảo tưởng gì với tôi.” Vô Song quay đầu, không biết đang nhìn vào cái gì trong một nơi nhỏ hẹp như thế này mà đôi mắt anh trống rỗng đắm đắm. “Trong những ngày cuối cùng này, chịu đựng một chút sẽ vượt qua.”

Tuy rằng những ngày ở cùng với Vô Song có rất nhiều chuyện cực khổ, nhưng tuyệt đối cô chưa từng nhẫn nhịn vượt qua! Mấy ngày này cho dù khổ sở, cô cũng... cam tâm tình nguyện. Tại sao có thể nói được khó nghe như vậy... Lâm Hề nắm chặt nắm tay, cố gắng nuốt xuống những lời nói trong lòng này, sau đó gật gật đầu: “Ừ, cũng may chỉ còn vài ngày thôi...”

Hai mắt Vô Song nhắm nghiền, dường như cực kỳ cố gắng kiềm nén cảm xúc nào đó, rồi sau đó há miệng thở dốc, một câu “Trở về đi” còn chưa nói ra miệng. Chợt thấy bên tai bỗng nhiên rất yên tĩnh, không gian ngưng đọng như có ai rót thủy ngăn vào, khiến cho người ta không thể động đậy.

“Tim được rồi.”

112.

Ngoài cửa phòng vệ sinh chỉ truyền đến một giọng đàn ông. “Tránh ở nơi này làm chuyện xấu cũng không phải là thói quen tốt.” Ngữ điệu ôn hòa mang theo nụ cười thân thiện, khi Vô Song nghe thấy thì đồng tử của anh co rút lại, anh theo bản năng mà giữ chặt tay Lâm Hề muốn bảo vệ cô ở phía sau mình, nhưng bỗng nhiên cánh cửa “đùng” một tiếng mở ra, tay người đàn ông mặt áo choàng đen đã đặt trên vai Lâm Hề.

Bàn tay kia giữa chặt lấy cổ Lâm Hề, không biết ông ta dùng phương pháp gì, Lâm Hề chỉ cảm thấy cổ đau xót, cô như cơn mây, hai mắt dường như mờ đi.

Trái tim của Vô Song giống như bị siết chặt, nét mặt nghiêm khắc, giọng nói như Tu La: “Buông tay!” Sát khí tựa như cơn rồng lớn đang gào thét nhào về người đàn ông mặt áo đen, mang theo quyết tâm muốn xé nát tất cả khiến cho kẻ khác run rẩy cả gan mặt.

Vành mũ màu đen bị sát khí làm cho lay động, bờ môi dưới vành nón cong lên, luồng sát khí bay đến dường như bị một nguồn năng lượng vô hình dẫn dắt lách qua đánh thẳng vào bức tường bên trái, năng lượng mạnh mẽ chấn động mặt đất trong chốc lát, gạch men lót trong phòng vệ sinh bị rạn nứt, tiếng vỡ thủy tinh vang lên, từng miếng từng miếng rơi xuống.

“Tức giận như vậy? Nhưng ta chưa làm gì hết mà.”

Lâm Hề đã hoàn toàn ngất đi, cả người vô lực tựa vào trong lòng người đàn ông mặc áo choàng đen. Vô Song lạnh giọng đi. “Trả cô ấy lại cho tôi.”

Chỉ trong hai câu đối thoại như vậy, bóng đèn trong phòng vệ sinh đã nứt vỡ, ngay cả chân tường cũng nứt ra khe hở.

Người đàn ông mặc áo khoác đen cười cười: “Không trả.” Giống như là đứa trẻ đang đùa giỡn. “Sau này con cứ ở lại nơi này, ta mang Song Không Chi Tâm trở về thế giới kia. Ở đây sống cho tốt, Song nhi, đã đến lúc con phải học cách sống tự lập rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, bóng người đàn ông tựa như tan biến mất, lưỡi dao sắc lạnh sáng như ánh trăng rằm cắt ngay qua bóng dáng mờ ảo của người đàn ông, nhưng chỉ chạm được vào những mảnh vỡ không khí đang phiêu tán.

Vô Song nắm chặt nguyệt liêm, cắn môi.

“Ai nha... Làm sao vậy a, đột nhiên sao có tiếng động lớn như vậy.” Bên ngoài WC có tiếng nhân viên vệ sinh đang nói nhỏ, có người tiến vào xem, một anh chàng mặc áo khoác đen, sắc mặt lạnh như băng đi lướt qua anh ta, quanh thân anh chàng kia hình như tỏa ra luồng khí lạnh khiến anh ta dựng cả lông tơ. Anh ta ngẩn ngơ, quay đầu nhìn vào trong WC, lập tức ngây người: “Wow, là yêu quái đã đến đây sao...”

Đi tới một góc không người, đôi cánh đen sau lưng Vô Song hiện lên, cánh chim mở rộng ra, chỉ nhẹ nhàng một cái, anh liền bay lên trời với tốc độ như mũi tên mà lập tức bay về phía căn phòng của Lâm Hề.

Độc Linh nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, cô ta đặt chén trà xuống, nhìn chằm chằm Băng Hồn: “Ý kiến của chúng ta nhất trí, còn ngại?”

Băng Hồn lạnh lùng cười: “Trường lão bảy tộc tuyệt đối sẽ không cho phép các người làm như vậy, hơn nữa, vinh dự của ta cũng không cho phép ta phản bội tổ chức.”

Độc Linh đặt chén trà xuống: “Như vậy...”

“Người phản bội không phải là tổ chức mà chính là người đứng trên địa vị tối cao kia.” Một cơn gió mạnh thổi vào trong nhà, Vô Song thu hai cánh, đã vững vàng đứng ở trước mặt mọi người. “Hơn nữa, người có thể thu được lợi ích từ chế độ tranh cử kia, nhưng việc bảo vệ chế độ mục nát đó không thể mang lại vinh dự cho người.”

Mọi người thấy anh trở về một mình, đều là ngẩn ra, Tự Diễm lạnh mòm lạnh miệng, nói không suy nghĩ: “Xú nha đầu mà người bảo vệ chặt chẽ đâu rồi?”

“Bị Mộc Thu tôn giả mang về rồi.”

Bốn người kinh ngạc, Độc Linh đứng dậy không dám tin mà hỏi: “Mộc Thu tôn giả? Ông ta đến thế giới này?”

“Tôi không thời gian tranh thủ ý kiến của các người, cũng không thời gian giải nghĩa, bây giờ Mộc Thu tôn giả đã mang Song Không Chi Tâm về, muốn đóng con đường nối thông hai thế giới để vây chúng ta ở lại nơi này.” Vô Song nhìn chằm chằm bọn họ đang khiếp sợ mở to đôi mắt, nói rõ ràng từng chữ. “Đồng ý với tôi thì giờ cùng nhau trở về, nếu không thì vĩnh viễn ở lại nơi này. Muốn đối nghịch với tôi...”

Anh nắm chặt nguyệt liêm dao sắc bén trong tay rồi hạ lưỡi dao ngay trước mặt Băng Hồn để biểu đạt ý của câu nói còn dang dở.

Băng hồn đứng dậy, giọng lạnh nhạt: “Ta về cùng người, cũng không đồng ý với việc làm của người, chỉ là, lần này Mộc Thu tôn giả đã làm trái với chế độ ứng cử. Nếu ông ta có tâm tư gì đó, ta sẽ đại biểu cho tộc ta mà phản kháng Tôn Chủ.”

Ánh mắt Vô Song đảo qua Tự Diễm, anh ta chau mày, gãi gãi đầu tóc màu vàng óng: “A! Thật sự là phiền chết được! Tình thế gì vậy nè!” Sau khi oán giận thì anh ta thở dài một tiếng. “Đều nói muốn lật đổ chế độ này, không quay về thì làm được cái gì! Vì tộc của tôi sau này sẽ không có người đi vào con đường chết, tôi trở về!”

Thanh Phong cong khóe môi, chỉ nhìn Độc Linh: “Ta cùng trở về đi.” Anh ta hiểu ý của Độc Linh.

Độc Linh nhìn Thanh Phong, hai người nhìn nhau cười, mấy người muốn đi, khóe mắt Độc Linh lại thoáng nhìn thấy Vạn Tri đang cực khổ lặn ra khỏi phòng Lâm Hề, tay cô ta vung lên, dây cột Vạn Tri vang lên một tiếng “bụp” thì dứt ngay, cô ta nói: “Nếu chúng ta trở về, những người dự tuyển khác còn ở nơi này, bọn họ làm sao bây giờ?”

Vô Song hơi trầm ngâm: “Mục đích bọn họ đến thế giới này là vì tôi, nếu tôi đã trở về thì bọn họ không nhất thiết phải ở lại đây, nếu có người mang suy nghĩ như các người, muốn ở lại thế giới này, vậy để cho loại người đó trở về cũng vô dụng, cứ để cho bọn họ an tâm sống cuộc của chính mình là được. Mộc Thu tôn giả muốn đóng cửa thông đạo chắc cũng cần một khoảng thời gian, mặc dù là đóng cửa thông đạo cũng là một quá trình chậm. Người muốn trở về đương nhiên sẽ tự trở về vào lúc đó.”

“Từ... Từ Thần đại nhân!” Vạn Tri cố gắng dùng đôi chân ngắn của mình để chạy đến bên chân Vô Song, hấn ngửa đầu nhìn anh. “Mang... mang tôi đi theo, tôi biết năng lực của mình yếu ớt, giống như Viêm Hóa đại nhân đã nói, tôi cũng không muốn sau này tộc tôi lại có người có số mệnh giống tôi, tôi muốn... cứu bọn họ, cũng muốn cứu chính mình.”

Ánh mắt Độc Linh hiện lên chút mềm lòng: “Cứu người cũng như cứu mình sao...”

Chẳng ai nhúc nhích, Vạn Tri hoảng hốt: “Tôi... Ở thế giới này thì năng lực của tôi bị giới hạn, nhưng sau khi trở về nhất định sẽ rất hữu dụng!”

“Chưa nói không mang người theo.” Một bàn tay của Vô Song đã bắt lấy hấn đặt vào trong túi. “Như vậy thì người đã chuẩn bị tốt tâm lý sẽ chết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: LY BIỆT SAU KHI CHÂN TƯỚNG RÕ RÀNG

“Mạnh mẽ lên, về sau sẽ còn gặp những chuyện phức tạp hơn bây giờ rất nhiều, cho nên từ giờ trở đi phải dần học cách để mạnh mẽ lên.”

Trong ngực có thứ gì đó ấm áp nảy lên, trong khoảng không gian mờ mịt cô như nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ôn hòa của người bác sĩ mặc áo trắng, ông ta xoa đầu cô, sau đó xoay người rời đi, phía sau là âm thanh cha mẹ: “Mấy ngày này thật sự cảm ơn ngài, cảm ơn ngài đã chữa bệnh cho con gái của chúng tôi, cảm ơn.”

Sau ngày đó, trên người cô bắt đầu chậm rãi xuất hiện những vết thương kỳ lạ, trí nhớ trước kia của cô càng ngày càng mơ hồ. Cô vẫn nghĩ những chuyện này là do ngày đó mình còn quá nhỏ nên không nhớ được, thì ra...

“Song Không Chi Tâm...”

“Tĩnh rồi à?”

Giọng nam nhân trầm ổn chín chắn vang lên đánh thức thần trí Lâm Hề, cô mở mắt, gương mặt người trước mắt này cùng gương mặt vị bác sĩ trong mơ chồng lên nhau, Lâm Hề hít vào một ngụm khí lạnh: “Mộc Thư tôn giả!” Cô giật mình nhớ lại chuyện trước kia, nhìn trái phải, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường đá màu đen, cơ thể không thể động đậy. Trong lòng cô kinh hãi. “Vô Song đâu?”

Mộc Thư nhẹ nhàng cười: “Đừng lo lắng, trước khi Song nhi tìm tới đây, đảm bảo cô sẽ không sao.”

“Đây là đâu?” Nền đá vừa lạnh vừa cứng khiến Lâm Hề không thoải mái cộng thêm khung cảnh lạ lẫm xung quanh càng làm lòng cô bất an. “Rốt cuộc ông muốn làm gì?”

Mộc Thư lẳng lặng nhìn Lâm Hề một lúc rồi ngồi xuống bên giường Lâm Hề nói: “Đây là trong tổ chức.” Câu nói đầu tiên khiến Lâm Hề sợ tới mức ngán ngạn, cô đã... tới thế giới kia rồi? Cô ngay người nghe Mộc Thư nói tiếp. “Về phần chuyện tôi muốn làm, đến lúc đó cô sẽ biết. Thân thể cô cùng thế giới này không thích ứng nên có những biểu hiện ngoài ý muốn, bởi vậy mấy ngày này cô phải ở trong kết giới. Tôi sẽ để Tử Ly tới chăm sóc cho cô.”

Tử Ly lại đứng cùng chiến tuyến với ông ta! Lâm Hề kinh ngạc, thấy Mộc Thư đứng dậy muốn đi, cô nhìn không được thốt lên: “Vi sao phải hại Vô Song? Rõ ràng trước kia ông đối Vô Song như cha mà! Vô Song cũng kính trọng ông như cha vậy, thật lòng tôn kính ông...”

Mộc Thư đi tới cửa, thoáng quay đầu đi, Lâm Hề tựa hồ thấy khóe môi hắn cong lên một nụ cười phản chiếu qua tấm kính: “Tôi trước giờ vẫn là cha của nó.”

Cửa đóng, để lại một căn phòng trống vắng. Phòng này không lớn, xung quanh đều do đá đen xây thành vách tường, nhìn đâu cũng thấy một mảnh đen kịt thật làm cho lòng người ta buồn bực. Vì sao lại bắt cô tới thế giới này? Nếu muốn giết cô để lấy Song Không Chi Tâm thì sao bây giờ không động thủ đi chứ? Mộc Thư tôn giả rốt cuộc đang chờ đợi cái gì?

Lâm Hề hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy trong ngực như bị tảng đá đè nặng khiến hô hấp khó khăn. Có lẽ bởi vì cô đang ở dị thế đi, giống như lúc Vô Song mới đến trái đất thì tinh thần sẽ mệt mỏi vào ban ngày... Nghĩ đến Vô Song, tâm huyết Lâm Hề không tự chủ được dâng lên. Hiện tại Vô Song đang làm gì? Đã loại bỏ được hàn khí chưa? Cô bị bắt, Vô Song có khăn trương không...

Khẳng định là sẽ đi. Lâm Hề nghĩ, bởi vì bọn họ song sinh cộng mệnh mà...

Nhưng nếu thật có một ngày sự sống chết của bọn họ không còn liên kết với nhau, Vô Song còn quan tâm cô không?

Suy nghĩ này làm cho Lâm Hề thất thần ngẩn ra. Bởi vì trước đây Vô Song bảo vệ cô như một chuyện đương nhiên, thế nên cho tới giờ cô chưa hề nghĩ anh có thật sự nghĩ muốn bảo vệ cô hay không. Nếu hai sinh mệnh không dây dưa, cô chẳng là cái gì của anh ở thế giới này cả, có lẽ căn bản là anh sẽ không xuất hiện. Cho dù có gặp, Vô Song nhất định cũng sẽ không để cô vào mắt. Bởi vì khoảng cách giữa hai người họ lớn như vậy...

Lâm Hề cảm thấy trong lòng bàn tay rét run, đang căng thẳng lo lắng thì bỗng nhiên cửa đá “lạch cạch” mở ra, một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai Lâm Hề: “Chà, đã lâu không gặp, chị dâu.”

Theo tiếng nói nhìn lại, Tử Ly nhẹ nhàng tới cạnh mép giường ngồi xuống, động tay muốn cầm lấy tay của Lâm Hề. Nhưng khi tay anh ta vươn đến chỉ còn cách một khoảng nhỏ nữa thì ánh điện loé lên, Tử Ly kêu lên một tiếng đau nhức rút tay lại: “Kết giới này thật lợi hại, phụ thân đúng là hết sức bảo vệ cô mà.”

“Tứ Ly.” Lâm Hề trừng mắt nhìn hắn. “Anh thật sự cùng với Mộc Thư tôn giả...”

“Đừng lấy ánh mắt nhìn kẻ phản bội ra để nhìn tôi như thế chứ. Tôi là người tốt mà.” Tứ Ly cười. “Người tốt.”

Lâm Hề nhú mày nhìn anh ta, Tứ Ly cùng cô nhìn nhau sau một lúc lâu, phút chốc thờ dài một tiếng: “Được rồi, nói cho cô, cái gì tôi biết cũng nói cho cô hết.”

114.

“Tốt lắm, như vậy tạm thời hàn khí sẽ không phát tác.” Tự Diễm buông tay Vô Song ghét bỏ nói: “Chứ hàn khí như vậy mà cũng không chống đỡ được, thật vô dụng.”

Vô Song nhướng mi, neho mắt nhìn hắn, Tự Diễm ngoảnh đầu nhìn về phía Thanh Phong Độc Linh nói: “Như vậy chúng ta về tộc trước đi, phía trưởng lão ta sẽ cố hết sức thuyết phục, nếu không chúng ta sẽ gặp lại tại Hắc Thạch điện.”

Ba người đi rồi, mắt Vô Song lạnh lùng nhìn Băng Hồn phía sau: “Ngươi thì sao?”

“Ta đã nói rồi, quy định về người được đề cử không thể sửa, lần này quay về tổ chức chỉ để xác nhận việc Mộc Thư tôn giả đã nhúng tay vào việc cạnh tranh thôi. Nếu ông ta thật sự làm như vậy, tộc của ta sẽ không đề yên.”

Vô Song quét mắt nhìn hắn một cái, xoay người rồi đi: “Vạn Tri, cụ thể Lâm Hề đang ở đâu?” Vạn Tri trong túi của anh nhảy ra, nhảy lên đầu vai anh nói: “Trên Hắc Thạch điện có kết giới, tôi không thăm dò ở đó được, nhưng lảng máng có thể biết Tôn Chủ đem Đồng Thể đại nhân giấu ở phía đông nam của Hắc Thạch điện.”

“Vậy là đủ rồi.”

Trầm mặc cả một đoạn đường, sắc mặt Vạn Tri bỗng nhiên đỏ lên hưng phấn nhìn chằm chằm nửa bên mặt Vô Song nói: “Tứ Thần đại nhân, lần này, lần này muốn lật đổ chế độ đề cử có lẽ cũng không phải không có khả năng, cho dù không có lực lượng của bảy tộc Cận Vương, chế độ này cũng sẽ không bảo tồn được bao lâu!”

Bước chân Vô Song chậm lại một chút, sắc mặt Băng Hồn lạnh lẽo: “Nói vậy!”

“Tôi không hề nói vậy!” Vạn Tri lớn gan cắt lời Băng Hồn. “Tại thế giới kia tôi không có cảm giác, nhưng sau khi trở về thế giới này thì tất cả tin tức đều chậm rãi tràn vào trong đầu tôi rồi! Trong hai trăm gia tộc của tổ chức, ngoài bảy tộc Cận Vương thì trong từng gia tộc trên cơ bản đều có rất nhiều tộc nhân kháng nghị chế độ đề cử. Hơn nữa, lúc chúng ta ở dị giới thì ở đây đã có không ít bạo phát to nhỏ rồi, chỉ là tất cả đều bị bảy tộc trấn áp lại. Vấn đề chính là vẫn chưa có ai thống lĩnh những tộc nhân muốn nổi dậy đơn lẻ đó. Nếu thừa cơ hội này, Tứ Thần đại nhân vung tay hô hào muốn lật đổ chế độ này, nhất định sẽ có nhiều người hưởng ứng.”

“Ngươi đang nói lung tung cái gì đấy.” Thần sắc Băng Hồn lạnh lẽo, quanh thân hàn khí tràn ra phảng giống như muốn đông chết Vạn Tri. “Bảy tộc Cận Vương sao có thể bị mấy con kiến tiểu tộc đánh bại. Ngươi đang muốn khơi mào bồi dưỡng ra kẻ đến hủy diệt bảy tộc, phá hư trật tự của tổ chức sao? Trò đùa quái quỷ gì vậy!”

Vạn Tri bị sát khí của Băng Hồn làm cho kinh hãi, co rúm lại không dám mở miệng, Vô Song lại nắm chặt hắn trong lòng bàn tay, bỏ vào trong túi, quay đầu lại thần nhiên liếc Băng Hồn một cái nói: “Chắc, hiện tại ta thật chẳng quan tâm đến việc nhìn sắc mặt lũ người của ‘bảy tộc Cận Vương’, cho nên, chúng bị hủy cũng chẳng sao.” Vô Song nhếch môi. “Về phần phá hư trật tự, ta thích nhất là làm việc này.”

“Phá hư trật tự của tổ chức?” Trên giường đá, Lâm Hề mở to mắt kỳ quái hỏi. “Nhưng Mộc Thư tôn giả không phải Tôn Chủ sao? Đang ở vị trí cao nhất, được hưởng quyền lợi cao nhất, ông ta còn bất mãn cái gì mà phải phá hư trật tự của hiện tại?”

“Đương nhiên là có bất mãn.” Tứ Ly cười. “Giống như Song nhi. Bất mãn chế độ đề cử tàn khốc đến vô lý.”

Lâm Hề ngăn ra: “Giống Vô Song? Ông ta... muốn lật đổ chế độ này sao? Nhưng ông ta rõ ràng...” muốn giết Vô Song. Lờ còn chưa hết Lâm Hề liền nghĩ, nếu Mộc Thư tôn giả thật sự muốn giết Vô Song, vậy những chuyện ông ta làm cho tới bây giờ quả thật không quyết đoán chút nào.

Ông ta như là đang bố trí một cục diện lâu dài, rồi dẫn bọn họ đi vào.

Tứ Ly thấy Lâm Hề trầm mặc, anh ta cười nói: “Phụ thân năm đó tự tay gạt bỏ tình cảm bước lên tôn vị. Có lẽ cô không biết, cho dù như thế, kẻ sống được đến cuối cùng vẫn sẽ phải chịu rất nhiều áp lực. Tuy rằng tôi chưa từng tự trải qua cảm giác ấy, nhưng khi còn bé bị tuyển tộc trưởng, cảnh tượng chém giết tàn khốc trong lòng hiện tại tôi vẫn nhớ rõ rành mạch, cái cảm giác cả người dính đầy máu tươi của bạn bè cùng lứa, làm thế nào cũng không tẩy đi được mùi tanh...”

Vì Tứ Ly xưa nay chẳng bao giờ nghiêm túc nên Lâm Hề nghĩ mình nhìn lầm cái sát khí lạnh lẽo vừa lướt qua giây lát trong đáy mắt anh ta.

“Vô Song chưa nói với cô sao, mỗi một Tôn Chủ sau khi bước lên tôn vị đều chiếm được một loại khả năng đặc biệt khác, nhưng giống như được trời ban ân, không ai biết rốt cuộc Tôn Chủ nhận được khả năng gì.”

Lâm Hề gật đầu: “Vô Song nói, Mộc Thư tôn giả dùng huyết sát thuật có thể giết người cách mình xa ngàn dặm.” Nghĩ đến lúc Yểm Ma chết trước mặt mình, Lâm Hề nhất thời có chút xúc động.

Tử Ly lại lắc đầu nói: “Thứ phụ thân đạt được cũng không phải huyết sát thuật gì đó. Tử Thần bộ tộc, tự tay giết người mình yêu thương nhất, sau khi hoàn toàn ngộ đạo đều có thể tập huyết sát thuật. Nhưng Tử Thần bộ tộc mấy trăm năm nay, có thể tập được loại thuật này lại chẳng có mấy người. Khi phụ thân bước lên tôn vị cũng là lúc ông ấy học xong huyết sát thuật, lại chiếm được năng lực mới. Chính là, ông ấy dùng huyết sát thuật làm lệch hướng suy nghĩ của mọi người, che giấu khả năng thực sự của mình.”

Khả năng thực sự của Mộc Thu tôn giả?

Lâm Hề kim nén nhìn Tử Ly, nghe anh ta nói một cách rõ ràng: “Khả năng tiên đoán.”

115.

Nhìn thấy biểu hiện kinh ngạc quá mức khoa trương của Lâm Hề, Tử Ly cười nói: “Đương nhiên, cũng không phải thần linh, chuyện xảy ra trong tương lai ông ấy chỉ có chút mơ hồ sơ lược. Hơn nữa phụ thân nói, đời này của ông ấy chỉ mong muốn nhìn thấy một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Song nhi bước lên địa vị Tôn Chủ.” Lâm Hề ngạc nhiên, nụ cười trên môi Tử Ly càng sâu. “Ông ấy nói lúc mới gặp Vô Song chỉ cảm thấy đứa trẻ này khác hẳn những kẻ khác, nhưng sau khi tiếp xúc vài lần, ông ấy nhìn thấy tương lai của Song nhi, ngồi cô tịch trên địa vị vương giả trong Đại Điện Hắc Thạch.”

Cô tịch trên địa vị vương giả...

Lâm Hề chưa nhìn thấy Đại Điện Hắc Thạch, cũng không biết rốt cuộc chiếc ghế kia có bao nhiêu cô độc, nhưng thông qua những lời miêu tả như vậy của Tử Ly, trong lòng cô hơi đau đớn, Vô Song như vậy, rốt cuộc cô không thể hôn môi nữa rồi.

Thì ra vận mệnh sớm đã định là như vậy.

Những suy nghĩ quanh co trong lòng Lâm Hề đương nhiên Tử Ly không thể biết được, anh ta tiếp tục nói: “Biết Song nhi sẽ tiếp nhận vị trí Tôn Chủ kế nhiệm, lại trong lúc vô tình phát hiện Song nhi có năng lực nối thông hai thế giới...”

“Chờ một chút!” Lâm Hề cắt ngang lời nói của anh ta. “Vô Song có thể nối thông hai thế giới?” Nhưng Song Không Chi Tâm không phải ở trong cơ thể cô sao?

“Đúng vậy, phụ thân luyện hóa năng lực của Song nhi kết thành tinh thạch, đó là Song Không Chi Tâm. Chuyện sau đó chắc cô cũng biết ít nhiều.” Tử Ly nói. “Phụ thân vận dụng năng lực của Song Không Chi Tâm đi thế giới kia, dựa theo cách nói của phụ thân, lúc đầu ông ấy chỉ thử xem có thể đến được nơi những người bạn cũ đã mất hay không, nhưng không ngờ ông ấy lại thấy được một thế giới khiến cho người ta phải giật mình. Quan trọng hơn là chế độ ở đó. Một chế độ hòa bình thay đổi quyền lợi. Phụ thân muốn tham khảo chế độ như vậy, nhưng khi ông ấy nói ý định này cho tộc trưởng của bảy tộc Cận Vương thì bị cản trở rất lớn.”

Hình ảnh khối tinh thạch ở trên đỉnh núi khu rừng phía nam đột nhiên hiện lên trong đầu Lâm Hề. Tộc trưởng Tông Kính của bộ tộc Tử Thần cũng không chấp nhận thay đổi như vậy, mấy tộc khác chống đối càng mãnh liệt hơn.

“Khi không còn cách nào thì phụ thân gặp được cô.”

“Tôi?”

“Ừ, ông ấy càng muốn nhiều người nhìn thấy thế giới hòa bình kia, từ trước trong nội bộ đã bắt đầu chống lại chế độ tranh cử. Nhưng ông ấy đã bị tộc trưởng bảy tộc cản trở, Tông Kính tộc trưởng tiên nhiệm của Tử Thần bộ tộc lại mạnh mẽ đuổi theo đến thế giới kia, ý đồ hủy diệt Song Không Chi Tâm. Nhưng cuối cùng lại bại dưới tay của phụ thân, bởi vì vậy mà phụ thân cũng bị trọng thương, đến nay cơ thể vẫn còn suy yếu. Lúc ấy ông cũng không còn năng lực mở ra khe hở để cho mọi người nhìn thấy chế độ của thế giới kia. Ông ấy chỉ có còn cách chờ đợi, nhưng lại không có thời gian, mấy tộc tộc trưởng còn lại áp sát, bộ tộc Tử Thần mất đi tộc trưởng nên hỗn loạn không thôi, ông ấy không dám mang Song Không Chi Tâm về tổ chức. Cho nên giấu nó đi.” Ngón tay Tử Ly chỉ chỉ về phía ngực Lâm Hề.

“Sau khi biết cô là đồng thể của Song nhi, phụ thân giấu Song Không Chi Tâm ở nơi này. Nhưng sau khi giấu Song Không Chi Tâm vào trong cơ thể cô lại phát sinh biến hóa, có lẽ là bởi vì ở một thế giới không phải thuộc về nó nên nó đã kết nối giữa thân thể Song nhi và cô. Rồi sau đó ông ấy trở lại tổ chức, thay thế chức tộc trưởng Tử Thần, lựa chọn Vô Song làm người được đề cử, lại bồi dưỡng tôi trở thành trợ thủ của ông ấy. Thời gian mười năm còn lại, gây xích mích phản đối chế độ người được đề cử trong tổ chức. Đến khi bắt đầu đợt tranh cử lần này, đưa ra lời đồn đãi về sự tồn tại của thế giới kia, hợp lực mọi người mở ra con đường đến dị giới, lợi dụng tính thấu suốt của cuộc tranh cử để cho mọi người nhìn thấy thế giới kia.”

“Ông ấy đã làm được rồi.” Lâm Hề thất thần thì thầm.

Thì ra là thế, thì ra là thế!

Lúc trước đây cô bị mắc bệnh tự kỷ, sau đó đột nhiên trở thành người dễ bị thương mà không biết tại sao thì ra là có nguyên nhân! Cô và Vô Song có mối liên hệ với nhau căn bản cũng không phải bắt nguồn từ cô, mà là bởi vì Vô Song, chính là bởi vì trong cơ thể cô có một vật thuộc về Vô Song.

Như vậy, nếu lấy đi vật kia trả lại cho Vô Song, giữa bọn họ sẽ như thế nào?

“Cho nên, Mộc Thu tôn giả muốn lấy lại thứ của Vô Song?” Lâm Hề nhẹ nhàng hỏi. “Nếu chỉ đơn thuần trả lại cho Vô Song, ngay lập tức có thể lấy Song Không Chi Tâm về rồi, ông ấy còn chờ cái gì?”

Nghe Lâm Hề hỏi vấn đề này, Tứ Ly im lặng một hồi lâu, giống như tự hỏi rốt cuộc có nên nói hết mọi chuyện ra hay không. Cuối cùng anh ta thở dài, giống như cực kỳ bất đắc dĩ nói: “Cho nên nói thật ra ông ấy không phải người như vậy, từ đầu đến cuối vẫn là một người mềm lòng.” Anh ta cười, trong ánh mắt lại chứa đầy chua xót. “Ông ấy muốn cho Vô Song tận mắt nhìn thấy cô chết, sau đó để cho Vô Song giết ông ấy.”

Lâm Hề khiếp sợ: “Ông ta... điên rồi sao?”

“Có lẽ đã sớm điên rồi đi.” Đầu ngón tay của Tứ Ly muốn chạm vào tay Lâm Hề, nhưng càng gần kết giới thì kháng lực càng mạnh, cuối cùng ngay cả Lâm Hề cũng cảm giác đau đớn, Tứ Ly mới không thể không thu hồi tay, làn da tay anh ta cũng sưng đỏ. “Lúc trước phụ thân đưa ra đề nghị cải cách chế độ lại bị bảy tộc cản trở, cuối cùng Tông Kính tộc trưởng thậm chí tổn thương căn cơ của ông ấy, mấy năm nay ông ấy tranh đấu gay gắt với các tộc trưởng còn lại, lại hao tổn không ít tâm lực, sức lực của ông ấy sợ rằng sớm đã không còn. Một sự nghiệp tốt đẹp lại bị trì hoãn đến hiện tại mới nỗ lực hoàn thành, trong lòng phụ thân có thể nào không oán hận được chứ. Ông ấy cực kỳ hận sự ích kỷ của những trưởng lão các tộc còn lại, do đó nhận định phạm là người kẻ vị, nhất định không thể có tư tình, bởi vậy mặc kệ ông ấy chịu ảnh hưởng vì tình cảm cha con với Vô Song vẫn nhất quyết phải giáo dục cậu ấy thành một người vô tình, lại nói đến, Tô Tây cũng làm xem như một ví dụ về sự giáo dục thành công của ông ấy. Cô đã gặp cô ấy rồi đấy, vị hôn thê của Vô Song.”

Lâm Hề gật gật đầu: “Bọn họ...” Lâm Hề đoán một phen, lập tức cười khò. “Nói thật, không giống đôi tình nhân, nhưng mà, đối với Vô Song mà nói, nếu anh ấy thừa kế tôn vị, người vợ như vậy thì xứng với anh ấy nhất.”

Tứ Ly gật đầu. “Đúng vậy, phụ thân bồi dưỡng Tô Tây từ nhỏ cũng vì mục đích như vậy. Thậm chí phải là một mưu sĩ, một thê tử, ông ấy đã trải sẵn con đường tốt đẹp cho Song nhi.”

Lâm Hề rũ mi mắt. Tứ Ly khẽ cười: “Nhưng Song nhi lại không thể trở thành một người vô tình như phụ thân mong muốn. Mấy năm nay, tuy rằng hai tay cậu ấy dính đầy máu tanh, nhưng tính nết ban đầu chưa từng mất đi. Còn nhớ rõ trước kia tôi đã nói khối tinh thạch của cậu ấy vì cứu người mà vỡ nát, người cậu ấy cứu không phải là một đại nhân vật, đó chỉ là đứa trẻ cho cậu ấy ăn bánh bao. Trong chúng ta Song Nhi giống như một người lạnh nhạt vô tình nhất, nhưng thật ra cũng là một người ghét hận phân minh nhất, đối với mọi chuyện, cũng không che giấu cảm xúc. Cho đến khi...”

Lâm Hề ngạc nhiên, Tứ Ly tươi cười cực kỳ vui vẻ: “Đúng vậy, chính là, rõ ràng có ý, còn cố tình tìm cho mình một đồng lý do lộn xộn, rõ ràng thích, lại cãi cứng miệng đến chết vẫn không chịu nhận.”

“Vô Song... thích sao?”

“Bằng không, cô tưởng cậu ấy lo lắng gấp rút trở về là vì muốn ngồi xuống nói chuyện với phụ thân sao?”

Vô Song thích cô? Lâm Hề không khỏi nghĩ đến cảnh tượng khi cô bị bắt đi, Vô Song ép hỏi nàng có thích hay anh hay không, nếu lúc ấy cô dừng cảm trả lời “phải” Vô Song sẽ có biểu hiện gì, anh sẽ... bởi vì vui sướng mà mặt đỏ sao? Chỉ suy nghĩ đến nét mặt của Vô Song, Lâm Hề cảm thấy tim không thể không chế được mà đập liên hồi, nếu lại có cơ hội gặp mặt, cô vẫn nên nói rõ tình cảm của mình với Vô Song.

Phản tâm ý này, cho dù sau này bất đắc dĩ phải quên, nhưng ít ra hai người bọn họ cũng có một lần đối mặt thành thật và thẳng thắn.

“Cho nên!” Giọng nói lạnh lùng của Tứ Ly kéo Lâm Hề ra khỏi suy nghĩ của chính mình. “Phải chết. Tình cảm mà cậu ấy xem trọng nhất, phải chết.” Giọng Tứ Ly càng lạnh lẽo. “Mà Mộc Thu tôn giả, trọng trung cho thể lực cũ, phải bị người đứng đầu mới đánh bại. Ông ấy là người lập ra tất cả mưu tính, chờ người khác đẩy ông ấy khỏi vị trí kia. Cũng chờ một người tuyệt tình không chút vương bận thống trị địa vị tối cao, mở ra một giai đoạn mới.”

“Điều này... không đúng” Lâm Hề nhìn Tứ Ly nói. “Làm như vậy căn bản đã làm ngược lại mục đích ban đầu của ông ta!”

Tứ Ly nhướn mày: “Không đúng chỗ nào?”

“Cái ông ta muốn là thành lập một chế độ mới chứ không phải tạo ra một quân vương vô tình cho mọi người. Khi quyền lực tập trung vào trong tay một người, sẽ dẫn đến việc ức chế các thể lực chống đối, buông bỏ bản thân, điều này sẽ đưa ra những quyết định máy móc máu lạnh. Nhưng đây vốn là chuyện không nên làm! Ông ta nghĩ một người vô tâm vô tình thì sẽ có thể công chính công bình sao? Làm sao có thể!”

“Xem ra cũng giống như Vô Song, tính khí dễ cáu giận, biết khổ sở, bi thương, biết bởi vì có người khác khích lệ mà vui mừng, biết phần nộ khi bị người khác xem thường. Những cảm xúc này có gì sai chứ! Sống làm sao có thể không có cảm tình chứ! Quả thật... cũng có tính ích kỷ, yếu đuối, vì không biết mà sợ hãi, vì thất bại mà hoang mang, nhưng mà... bởi vì sợ hãi mất đi, cho nên mới càng hiểu được sự quý trọng. Bởi vì sợ hãi cái chết cho nên mới càng cố gắng tin vào cuộc sống. Những cảm xúc này, có gì là sai! Cái Mộc Thu tôn giả muốn là một chế độ có quy củ, mà không phải một người lạnh như băng! Ông ta vốn không biết mình đã sai lầm!”

Lâm Hề giãy dụa muốn ngồi dậy: “Không được!” Nhưng kết giới khiến cho cô không thể nhúc nhích. “Tứ Ly, giúp tôi!” Cô nói. “Cho đến bây giờ, mọi chuyện đã phát triển sắp đến mục đích mà Mộc Thu tôn giả mong muốn, mọi người căn bản không cần thiết lựa chọn kết cục thảm thiết như vậy! Vì sao nhất định phải chọn con đường tuyệt vọng như vậy!” Lòng Lâm Hề dao động cực độ, kết giới quanh người cô vang lên tiếng “canh cách”, dường như nỗ

lực chống đỡ.

Từ Ly kinh ngạc mở to mắt, trong lòng ngạc nhiên: ngay cả anh ta cũng không chạm vào kết giới được, thế nhưng... Lâm Hề?

“Rõ ràng ông ta không cần phải chết, rõ ràng Vô Song cũng không cần tuyệt tình, cũng không cần phải kéo người vô tội chết theo! Bởi vì giấc mộng của mình mà tổn hại tánh mạng, cũng không cần vì lý do như vậy mà chết!” Lâm Hề kêu to. “Hơn nữa, ông ta có biết thời hạn thi cao học chỉ còn lại hơn bảy mươi ngày nữa không! Tại sao tôi có thể chết ở nơi này chứ!”

Chỉ nghe một tiếng “răng rắc” khẽ vang lên, phút chốc kết giới vô hình hóa thành màu trắng rồi nứt ra một khe hở, giống như cái lồng thủy tinh bao phủ lấy Lâm Hề. Sắc mặt Từ Ly kinh ngạc: “Song Không Chi Tâm...” Từ Ly sờ cằm trầm ngâm một lúc lâu: “Nói không chừng... Đại Điện Hắc Thạch bên kia hẳn là cũng sẽ có chuyện nhanh thôi.” Giống như anh ta đang quyết định cái gì đó mà nhìn thẳng vào mắt Lâm Hề. “Nếu như vậy, chúng ta không giữ quy tắc một lần đi.”

Từ Ly liếc mắt nở nụ cười: “Coi như là trò đùa dai.”

Màn đêm buông xuống, trong Đại Điện Hắc Thạch nổi lên những ánh lửa sáng ngời, tôn vị uy nghiêm im lặng ở cuối đại điện, người đàn ông khoác áo đen đứng trước tôn vị, ngẩng đầu ngược nhìn bức tường đá phía sau vị trí tối cao ấy, mỗi một vòng kim quang trên bức tường ấy là biểu thị cho một người thống trị tổ chức đã mất. Ông ta giơ tay lên, vẽ một vòng trong không trung, lập tức trên vách tường lại xuất hiện một vòng kim quang.

Sau khi ông chết chắc là nên ở vị trí này. Mộc Thu nghĩ như thế, lập tức vung tay lên, lại hủy diệt vòng kim quang kia. Ông không giống những người trước, chắc ông không có vị trí để đứng ở đây, tất cả đều trở về với hư vô cứ để cho năm tháng làm vui lấp cái tên Mộc Thu tôn giả đi.

“Tôn Chủ.” Ngoài điện truyền đến giọng nói của người hầu. “Vô Song đại nhân đã trở lại, đang ở ngoài điện cầu kiến.”

Đầu Mộc Thu hơi nghiêng qua, khóe môi nhợt nhạt khẽ cong, ông ta thấp giọng nói: “Tới nhanh thật.” Trầm mặc một hồi, ông ta lại thở dài. “Cứ cho nó đợi một lát đi. Đợi một lát nữa...” Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên truyền đến tiếng thị vệ kích động gọi:

“Vô Song đại nhân! Từ từ...”

Cùng lúc đó cánh cửa lớn trang nghiêm của đại điện vang lên âm thanh sụp đổ, sau khi bụi bặm đã ngừng rơi thì Mộc Thu tôn giả mới chậm rãi xoay người, nhìn thấy vẻ mặt sắc lạnh của Vô Song, ánh mắt dừng trên người anh một hồi lâu mà mới chuyển phía sau Băng Hồn phía sau anh, Mộc Thu cười nói: “Người cạnh tranh còn ở bên cạnh, lúc nào Song nhi đã trở về, là muốn làm gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: LY BIỆT SAU KHI CHÂN TƯỚNG RÕ RÀNG

“Hãy bớt sàm ngôn đi.” Vô Song vung tay lên, Nguyệt Liêm lóe sáng hân quang lại xuất hiện trong tay anh, lưỡi dao vừa chuyển, ánh sáng sắc lạnh in vào mắt Mộc Thu. “Lâm Hề đâu?”

Không hỏi âm mưu, không nói chuyện ý đồ, nhìn thấy thứ anh quan tâm nhất quả đúng là cô gái kia. Ý cười trên bờ môi Mộc Thu càng thêm sâu, độ ấm trong ánh mắt lại lạnh đi. “Song nhi rất dễ ý đến cô gái này.”

Mây cau lại, Vô Song cất bước đi về phía Mộc Thu: “Cô ấy, tự tiện mang đồng thể của tôi về, sao tôi có thể mặc kệ.”

“Hơn nữa Song Không Chi Tâm ở trên người cô ấy.” Băng Hồn đi theo Vô Song tiến lên, chất vấn Mộc Thu nói. “Tôn giả kiên quyết dùng bạo lực mang người đi như vậy, không thể không khiến cho người ta hoài nghi, mong rằng tôn giả cho chúng tôi một lời giải thích.”

Mộc Thu tươi cười ôn hòa: “Muốn giải thích như thế nào?”

Sắc mặt Băng Hồn đông lạnh: “Tôn Chủ nhúng tay vào cuộc cạnh tranh dự tuyển lần này, hay là có âm mưu gì đó không thể nói ra? Hoặc nói, Tôn Chủ có tư tâm nào đó không nên có?”

“Tư tâm...” Mộc Thu tươi cười càng thêm ôn hòa, ông nói rất rõ ràng. “Đúng vậy, thật có tư tâm, thì tính sao.”

Thị vệ ngoài điện tràn vào, bọn họ đến từ các gia tộc, mỗi người đều là người tinh anh trong các gia tộc, bởi vì phụng dưỡng Tôn Chủ là một chuyện cực kỳ quang vinh nên bọn họ đều coi đây là kiêu ngạo. Bây giờ nghe thấy Mộc Thu nói như thế thì nhất thời giật mình.

“Cái ghế này, ngồi lâu lắm, bắt đầu luyên tiết.”

Mọi người ò lên, nhưng nghe Mộc Thu cười nói. “Vốn tính dễ từ từ, nhưng mà nếu Song nhi tới nhanh như vậy, vậy thì trái tim của cô gái kia càng không thể để lại.” Nói xong, ông ta khởi động làn sương xung quanh thân, đợi khi mọi người kịp phản ứng, đã không thấy bóng dáng của Mộc Thu tồn giả.

Băng Hồn cắn răng thầm tức, bóng dáng Vô Song vụt qua, không chút do dự đuổi theo một hướng. Băng hồn âm thầm cân nhắc, bỗng nhiên cao giọng nói: “Mộc Thu tôn giả vi phạm chế độ cạnh tranh dự tuyển, mau chóng báo cho trưởng lão của sáu tộc, cần phải tiến hành công khai lên án.” Thân hình Băng Hồn vừa động, muốn đuổi theo Vô Song, nhưng chất độc còn lưu lại trong trong cơ thể đã nhiều ngày bốn ba mệt nhọc nên không kiềm chế được, sắc mặt hần tái nhợt ngã ngồi trên đại điện, té mạnh xuống đất: “Đáng giận! Tộc Quang Huy...”

Cửa đá mở ra, Lâm Hề vẫn ngồi trên giường đá, kết giới vẫn còn bao phủ quanh thân cô, hai mắt cô nhắm nghiền giống như ngủ say. Mộc Thu vung tay lên, kết giới lập tức biến mất, một tay ông đặt trên cổ Lâm Hề, một tay nắm lại giữa không trung, một cây chủy thủ sắc bén đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng gần, Mộc Thu tính đúng lúc giơ đao lên đâm vào trái tim Lâm Hề.

“Dừng tay!”

“Chậm đã!”

Hai tiếng hét lớn phân biệt xuất phát từ miệng Vô Song và Lâm Hề. Vô Song kinh ngạc nhìn đôi mắt mở to của Lâm Hề, mà Lâm Hề chỉ nhìn vũ khí trước mặt mình, sợ tới mức chỉ thờ hồn hên: “Thiếu... thiếu chút nữa sẽ không còn cách nào thì cao học nữa rồi...”

Thanh chủy thủ của Mộc Thu tôn giả chỉ cách trái tim của Lâm Hề khoảng một tấc, mũi nhọn của chủy thủ bị lưỡi liềm đao cản lại, nhưng chủ của thanh liềm đao không phải là Vô Song, mà người nắm cán liềm đao là Tứ Ly. Tứ Ly mỉm cười áy náy: “Phụ thân xin lỗi, đã làm trái ý ngài rồi.”

Sắc mặt Mộc Thu lạnh lùng, chưa nói lời nào, góc độ chủy thủ vừa chuyển, rồi khỏi liềm đao của Tứ Ly, tay kia hóa ngón thành đao, đâm thẳng vào tim Lâm Hề muốn khoét lấy trái tim của cô. Một thanh liềm đao khác vội chen vào.

Lâm Hề chỉ cảm thấy vai đau xót, một đôi tay không chút nương tình nắm lấy cánh tay cô rồi ném cô ra phía sau, Lâm Hề giống như mẩu giấy vụn bị ném văng vào góc tường, lưng cô đập mạnh vào vách đá, chật vật té xuống đất, đau đến nửa ngày cũng đi không đứng dậy nổi: “Vô... Vô Song tên đáng ghét...”

Lâm Hề giãy dụa ngẩng đầu, vừa thấy thế trận tạo ra ánh sáng của ba thanh đao lập tức oán hận gì cũng tiêu tan. Cô lui người đứng tựa vào góc tường hét lên: “Đừng đánh! Có chuyện gì thì cứ nói! Đừng đánh!”

119.

Trong phòng ba người đang chiến đấu kịch liệt, sao có thể nghe thấy câu nói của Lâm Hề.

Tứ Ly vô số lần muốn tách Vô Song và Mộc Thu ra, nhưng năng lực của anh ta không thể nào sánh nổi hai người kia, đấu một hồi không có kết quả, Tứ Ly nghĩ không thể không phá cục diện liều chết đấu nhau này, trong hai người này phải có một người thu tay lại trước. Vừa nghĩ đến đây, anh ta tự tách khỏi cuộc chiến, phi thân phóng qua vai Vô Song, nhanh chóng hướng về phía Lâm Hề. Trong lòng Vô Song hoảng hốt không chút suy nghĩ đã xoay người giữ lấy tay của Tứ Ly.

Mộc Thu thấy Vô Song hoàn toàn không phòng thủ để lộ khoảng trống sau lưng anh ngay trước mắt ông, đáy lòng chợt lạnh, cảm thấy cô gái Lâm Hề này không giết không được. Thân hình Mộc Thu vừa chuyển, thừa dịp Vô Song đối phó với Tứ Ly không rảnh quan tâm đến ông, ông ta đã phóng thanh chủy thủ đi, lưỡi dao sắc bén ánh hàn quang như mũi tên bắn về phía Lâm Hề.

Lâm Hề vẫn chú ý tình hình chiến đấu chợt thấy một thanh hung khí đang phóng về phía mình, cô lập tức chạy sang bên cạnh, nào ngờ chủy thủ đang bay trên không trung đã đổi hướng mà đuổi theo cô, Lâm Hề ôm đầu ngồi xôm xuống, hét lớn: “Tôi biết ông muốn cái cách chế độ, Không nên tiếp tục cái kết hoạch tự sát và giết chóc kia! Vô Song, anh ấy không phải là công cụ, anh ấy có quyền được biết tất cả sự thật!”

Chủy thủ chệch hướng, trượt qua mu bàn tay của Lâm Hề, lưu lại một vết máu nhỏ như tơ, rồi lập tức đâm thẳng vào trong tường đá, nửa lưỡi thanh chủy thủ đã cắm sâu vào đó. Lâm Hề nhìn thấy chuôi đao còn đang run rẩy, cảm thấy vô cùng may mắn vì nó không đâm vào người mình.

Tay Vô Song chảy xuống một giọt máu, anh nhướn mày nhìn về phía Mộc Thu: “Cái cách cái gì, kế hoạch gì chứ?” Đôi mắt Mộc Thu lạnh lùng, trong giây lát đó, thậm chí ngay cả Vô Song cũng không thấy rõ động tác của ông, Lâm Hề chỉ cảm thấy nơi cổ họng lạnh lẽo, dường như ông muốn bảo cô: “Cô gái nhỏ, đừng làm chuyện dư thừa.”

Sắc mặt Lâm Hề xanh tím, giãy dụa nói: “Hiện còn có cái gì cần phải giấu giếm nữa, mục đích chúng ta đều giống nhau, căn bản không cần phải sử dụng bạo lực...”

Sắc mặt Mộc Thu lạnh hơn. Vô Song ở bên cạnh chậm rãi mở miệng, giọng nói của anh vẫn như mọi khi, nhưng câu nói ra lại khiến cho người ta kinh ngạc: “Thả cô ấy ra, mặc kệ muốn tôi làm cái gì tôi cũng làm.”

Lâm Hề ngờ ngạc nhìn anh, bàn tay vô hình đang giữ lấy cổ cô cũng không khiến cho cô cảm thấy khó chịu như vậy. Vô Song chưa từng chấp nhận bị người khác đe dọa, cũng chưa từng thỏa hiệp, mặc dù quen biết Vô Song còn chưa được bao lâu, nhưng Lâm Hề cũng biết muốn cho Vô Song nói ra câu nói như vậy thì thật không dễ dàng gì.

Tử Ly và Mộc Thu càng kinh ngạc hơn, Tử Ly lắc đầu cười: “Song nhi... Ngay sau nếu thực kết hôn với Tô Tây, tôi cảm thấy mình cũng nên vì cô ấy mà kêu oan một tiếng.” Có thể được Vô Song đối xử tốt như vậy, chỉ sợ cả đời này cũng chỉ có một mình Lâm Hề mà thôi.

Mộc Thu cũng cười: “Tình cảm sâu nặng thật.” Ông vung tay lên, chỉ nghe “Oanh” một tiếng thật lớn, bức tường đá màu đen nổi tung, có thể nhìn ra bên ngoài là bầu trời đầy những ánh sao sáng, phía dưới vách tường là đàn tế thần thánh nhất của tổ chức Thập, đón nhận ánh mắt hơi kinh ngạc của Vô Song, Mộc Thu nói: “Muốn đóng kín đường nối thông hai thế giới thì phải thu hồi Song Không Chi Tâm, phải moi tìm của cô gái này ra.” Ông bình tĩnh nhìn về phía Vô Song: “Đến giúp đỡ?”

“Hao phí sức lực mở ra con đường nối thông hai thế giới, vì sao phải đóng lại!” Lâm Hề, Vô Song nhú mày chưa suy nghĩ nhiều thì đã nói ra miệng, cô không biết mình kinh hoàng cái gì, là sợ chết, hay là sợ hãi khi phải đóng kín cánh cửa nối thông hai thế giới, cô và Vô Song thật sự sẽ giống như âm dương xa cách. Vĩnh viễn cũng gặp không...

Độ cung trên khóe môi Mộc Thu càng sâu: “Bởi vì, kết thúc rồi.”

Trong màn đêm, bên ngoài tổ chức đã bắt đầu bùng ánh lửa sáng, ánh sáng càng ngày càng lớn, Mộc Thu biết, những người dự tuyến may mắn còn sống sót đã trở về nhà, đã đến lúc phải làm chuyện chưa từng làm, là hủy diệt, cũng là tái sinh cái mới. Thứ ông mong muốn bọn họ có thể nhìn thấy, bọn họ đã nhìn thấy, ông muốn bọn họ phần nộ, bọn họ cũng đã bắt đầu phần nộ. Cuối cùng, chỉ còn cần một người lãnh đạo mới...

Ngón tay ông bắt đầu căng thẳng, Lâm Hề chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, bên tai nghe được tiếng hét lớn của Tử Ly: “Phụ thân!” Lại nghe thấy gào thét của tiếng gió, cảm giác mất trọng lực làm cho Lâm Hề cảm thấy sợ hãi, khi tầm lưng đập mạnh vào nền đất, cô cảm thấy được ngũ tạng lục phủ đau đến như vỡ nát.

“Thật xin lỗi.” Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên trán cô, cảm giác quen thuộc khiến cô chợt nhớ lại những kỷ ức lúc nhỏ mà mình đã quên mất, bác sĩ áo trắng dịu dàng mỉm cười bảo cô rằng phải kiên cường, sau đó xoa xoa đầu của cô.

Có lẽ bắt đầu từ đó, cô mới không kháng cự được nụ cười mang nét dịu dàng ấm áp của nam sinh.

Có giọt máu ấm áp nhỏ lên mặt của Lâm Hề, ngược chiều ánh sáng của các ngôi sao nên cô không nhìn rõ nét mặt của Mộc Thu, chỉ mơ hồ cảm giác máu từ môi ông không ngừng chảy xuống. Sức lực của ông đã suy yếu cực độ, nhưng chỉ có ánh mắt sáng ngời kia khiến lòng người sợ hãi, trong ánh mắt ấy không có nét mệt mỏi vẫn đục bởi sự bào mòn của năm tháng, mà là một sự cố chấp luôn tỏa sáng rạng ngời, người đàn ông này dùng hết cả đời theo đuổi giấc mộng, không tiếc lấy sinh mệnh để hoàn thành sứ mệnh.

Lâm Hề ngơ ngác nhìn ánh mắt của ông, mãi đến lúc lồng ngực truyền đến cơn đau dữ dội, lúc bấy giờ cô mới phát hiện Mộc Thu tôn giả đã dùng chủy thủ đâm xuyên qua quần áo và da thịt cô, mũi dao bén nhọn như có mắt mà chui vào trong ngực cô.

Đau đớn và sợ hãi dâng lên trong lòng, đồng tử Lâm Hề co rút nhanh, cả người cứng lạnh, dường như đã đến lúc phải bước vào cõi chết.

Nhưng mũi dao ngừng lại. Dừng lại ở giai đoạn đâm vào ngực.

120.

Người Mộc Thu đã mất hết sức lực ngã sang bên cạnh, y bào trải rộng một khoảng đen trên đàn tế.

Bóng dáng Vô Song xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Hề, cô ngơ ngác nhìn anh, thấy động tác tay Vô Song muốn bắt lấy vạt áo của Mộc Thu. Anh không chạm vào Mộc Thu. Lâm Hề biết, Vô Song cũng biết. Người đàn ông này, người mạnh nhất trong tổ chức, lại tự nhiên ngã xuống.

“Là Tử Thần Vô Song!”

“Hắn giết Mộc Thu tôn giả rồi, chẳng lẽ Tử Thần Vô Song hân... Lời nói trước kia là thật, hắn thật sự muốn lật đổ...”

“Tử Thần Vô Song giết Mộc Thu tôn giả? Cuối cùng bạo quân đã chết?”

Dưới đàn tế, có thị vệ khe khẽ nói nhỏ, rồi sau đó âm thanh nghị luận càng lớn, càng ngày càng nhiều người tụ tập lại đây.

So với tranh cãi ầm ĩ dưới đàn tế thì phía trên đàn tế lại vô cùng yên lặng. Lâm Hề ôm ngực chập chập ngồi dậy, cô nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Mộc Thu chậm rãi hiện lên ý cười ôn hòa dịu dàng, không giống với những nụ cười trước đây, ông ta giống như một đứa trẻ nhìn thấy viên kẹo ngon nhất trên đời, khó nén vui sướng: “Song nhi, đêm nay thật đẹp.”

Vô Song không dám tin nhìn tay mình: “Vì sao...”

“Phụ thân!” Tử Ly chạy đến bên cạnh Mộc Thu, anh ta không đưa tay chạm vào ông, chỉ nhẹ nhàng một gọi, rồi sau đó quỳ gối xuống đất, cúi người dập đầu. “Nguyện vọng của ngài, cuối cùng đã thành hiện thực.”

“Ừ.” Mộc Thu cười nói. “Có thể an tâm đi gặp bọn họ rồi, đảo mắt đã hơn mười năm, cũng không biết bọn họ có còn chờ ta hay không.”

“Nhất định còn chờ ngài.”

Hơi thở cuối cùng đã trút xuống, Tử Ly lại cúi người bái lại. Anh ta dập đầu một lúc lâu, mãi đến khi các đốt ngón tay không còn run rẩy nữa, cuối cùng

anh ta cũng ngẩng đầu lên, tươi cười nhìn Vô Song. “Tân Tôn Chủ, chuẩn bị kế vị chưa?”

Lâm Hề giật mình ngẩng người nhìn Mộc Thu đã nhắm mắt, lại nhìn Vô Song đang trong trạng thái thất thần ngay trước mặt. Cô không biết nên nói cái gì, cũng nói không nên lời, thẳng đến giờ khắc này cô mới hiểu rõ, từ đầu tới cuối cô cũng chỉ là một người ngoài cuộc, là một quân cờ bắt đầu cũng là quân cờ kết toàn bộ ván cờ.

Nhưng cô lại không có cách nào oán giận Mộc Thu, thậm chí cũng không biết vì sao mình nên oán giận. Là bởi vì Mộc Thu, cô mới có cơ hội gặp Vô Song, mới có thể gặp được đồng thể của mình trong cùng một thế giới, thậm chí cô còn phải cảm tạ ông.

Vô Song bình tĩnh nhìn Mộc Thu đã tắt thở, có chút không tin vào hai mắt của mình, anh quỳ một gối xuống, đưa tay thăm dò hơi thở của Mộc Thu, lại bị Tứ Ly bắt lấy tay: “Hơn mười năm đầu đã tiêu hao hết tâm lực của ông ấy, dùng sức mạnh mở ra con đường nối thông hai thế giới đã lấy đi sức sống cuối cùng, dùng đủ mọi cách, ông ấy đã để lại di sản tốt đẹp nhất cũng là thứ tồi tệ nhất. Song Nhi, chuyện cho tới bây giờ, vẫn không thể suy nghĩ cho cẩn thận sao?”

Vô Song trầm mặc sau một lúc lâu, phút chốc ngẩng mặt lên trời cười to: “Rất hoang đường! Chuyện này không phải rất... hoang đường sao.”

“Huỷ bỏ chế độ dự tuyển, cực khổ ứng phó bảy tộc Cận Vương, sửa đổi chế độ, sửa đổi tư tưởng cũng rất khó khăn. Hiện giờ bảy tộc sớm bị mài mòn sức lực chiến đấu, trong đó có bốn tộc dần dần suy thoái, bảy tộc Cận Vương sớm đã không phải là bảy tộc Cận Vương trước đây. Hơn nữa những người kẻ thù hiện giờ cũng đã có sự thay đổi trong cách suy nghĩ, chỉ còn thiếu thuận nước gió thuyền, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa thì đã thành công thay đổi chế độ xã hội. Phụ thân đã giúp vượt qua con đường trở ngại khó khăn. Từ nay về sau trọng trách của tổ chức truyền lại cho cậu gánh vác. Song nhi, đây không phải là lúc than thở quá hoang đường hay không.” Tứ Ly nhìn về phía dưới tế đàn, những cây đuốc cơ hồ chiếu sáng lên bầu trời đêm, chiếu rõ những gương mặt đang nhìn lên đàn tế, Tứ Ly rừ mi mắt xuống mỉm cười.

“Ông ấy làm chuyện ác cả đời, chỉ vì đổi lấy giờ khắc nổi danh này, Song nhi, đừng phụ tâm lòng của ông ấy.”

Lâm Hề và Vô Song không hẹn mà cùng nghĩ đến cảnh tượng trong ảo ảnh kia, một đứa trẻ và một người đàn ông ngồi bên bờ sông, thì ra đã trải qua nhiều năm như vậy, ông ấy vẫn đối xử tốt với anh như trước đây, vẫn giống như người cha đối với con, chưa từng thay đổi.

Vô Song nhìn xa xa bên dưới đàn tế, có người bắt đầu kêu gọi tên anh. “Nổi danh” như vậy, cũng không có hỏi qua rằng anh có muốn hay không. Vô Song siết chặt lòng bàn tay. Lâm Hề muốn ôm lấy anh, muốn an ủi anh, nói cho anh biết đừng đau khổ, tất cả sẽ trôi qua.

Nhưng lúc này những câu nói ấy quá mức yếu ớt so với nỗi đau của anh.

121.

“Trò cười.” Vô Song nở nụ cười. “Quả nhiên là một trò cười.” Nhưng sau khi tự mĩa mai, ba người trên đàn tế vẫn yên lặng như chết. Không khi trầm mặc ngưng trọng một lúc lâu, Vô Song bỗng nhiên bước nửa bước sang Tứ Ly bên cạnh, lướt qua vai Lâm Hề, đứng trước thi thể của Mộc Thu, bước chân của anh vẫn trầm ổn mà kiên định như trước, nhưng Lâm Hề lại nhìn thấy các đốt ngón tay của anh vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

“Mộc Thu tôn giả đã chết.” Anh cất cao giọng nói. “Người kế vị còn chưa định, tộc trưởng của hai trăm gia tộc nhanh chóng đến điện Hắc Thạch.”

Nghe thấy Vô Song chứng thật về cái chết của Mộc Thu tôn giả, thì cả đàn tế đều ồn ào hẳn lên.

Sắc mặt Vô Song không chút thay đổi xoay người lại, anh đưa tay muốn ôm xác Mộc Thu lên, nhưng tay lại chạm vào bờ má Mộc Thu, đầu ngón tay run rẩy hồi lâu, anh khàn giọng gọi: “Cũng đã già rồi...”

Lâm Hề vừa quay đầu, thấy ngón trỏ của Vô Song lướt qua khóe mắt của Mộc Thu, ngón tay đưa đến nếp nhăn thật sâu nơi khóe mắt Mộc Thu, cô nghe anh nói: “Sẽ không già hơn nữa.”

Đáy lòng Lâm Hề đau xót, rốt cục nhện không được gọi ra tiếng: “Vô Song...”

Khoảng một lúc lâu sau Vô Song mới đảo mắt qua nhìn Lâm Hề, sắc mặt anh vẫn như lúc thường ngày, giống như mặc dù là trời sập, anh cũng có thể chống lên: “Mấy ngày tiếp theo trong tổ chức sẽ rất hỗn loạn, cũng đừng lo lắng. Bảo Tứ Ly đưa cô trở về, sau này...” Anh rừ mi mắt xuống. “Cứ như vậy đi.”

Cứ... như thế nào?

Mất thấy Vô Song ôm Mộc Thu đi đến giữa đàn tế, đáy lòng Lâm Hề bối rối không thôi, cô còn chưa kịp sắp xếp lại tâm trạng của mình đã đưa tay bắt lấy vạt áo của Vô Song, nói: “Còn Song Không Chi Tâm thì sao? Từ bỏ sao?” Đây là lợi thế duy nhất trong mối liên hệ của bọn họ mà cô có thể nghĩ ra.

Cô không muốn cứ như vậy mà ly biệt Vô Song, cứ như vậy mà chấm dứt, cô hy vọng sau này có thể nhìn thấy gương mặt thỏa mãn của Vô Song khi ăn món ăn cô nấu, cô hy vọng sau này còn có cơ hội lúc chàng vạng được anh đẩy xe mua sắm khi đi siêu thị, thậm chí cô hy vọng có thể nhìn thấy anh luôn ghét bỏ những việc cô làm, nhưng lại luôn yên lặng làm cùng cô làm những việc ấy.

Kỳ thật cô... hy vọng có thể nhìn thấy Vô Song, có thể tiếp tục sống cùng Vô Song, không phải “Cứ như vậy đi”, không phải “Dừng ở đây”.

Kỳ thật trong lòng cô đã thích Vô Song như vậy. Ngón tay giữ chặt lấy vạt áo của anh. Lòng Lâm Hề hiểu rõ hơn bất cứ ai, cô ở lại đây thì có thể làm gì cơ chứ? Liên lụy Vô Song, cũng trì hoãn giấc mộng của mình.

“Không cần nữa.” Vô Song không chút nào lưu luyến bước nữa bước về phía trước, tránh khỏi ngón tay vô lực của Lâm Hề. Anh ôm cái xác còn chưa lạnh của Mộc Thu đặt ở chính giữa đàn tề. Sau đó lùi hai bước, khụy hai chân quỳ xuống, đập đầu lại ba lần. Sau đó đứng dậy đi xuống đàn tề, ánh mắt chưa từng liếc nhìn gương mặt Lâm Hề.

“Tứ Ly, triệu tập tất cả người trong bộ tộc Tứ Thần. Sau đó mang cô ấy trở về.” Giọng nói của Vô Song không hề có chút ấm. Tựa như những mảnh băng cắm vào da thịt Lâm Hề.

Cô hít thật sâu, muốn giảm bớt đi cảm giác hít thở không thông, nhưng không ngờ khi phổi căng phồng thì một cảm giác đau đớn lại lan tỏa toàn thân, tưởng chừng có lưỡi dao cắm vào trong tim phổi, bên trong như có gì đó đang quặn thắt, đau đến mức ngay lập tức sắc mặt Lâm Hề trắng bệch.

Cô ôm ngực, trên gương mặt chảy xuống mồ hôi lạnh.

Tứ Ly thấy nét mặt Lâm Hề không đúng, anh ta hơi kinh hãi: “Làm sao vậy?” Anh ta dùng tay lướt qua trán Lâm Hề, lại phát hiện lạnh đến mức đáng sợ. “Lâm Hề”, một tiếng gọi kinh hãi của anh ta làm cho người đang đi xuống dưới đàn tề đột nhiên dừng bước.

Vô Song quay đầu nhìn lại, trong con ngươi đen chột lóe lên sự bối rối. Chiếc giày màu đen chuyển động trên cầu thang, chỉ hai bước liền đứng bên cạnh Lâm Hề. Tứ Ly lập tức ngừng đầu hỏi anh: “Song nhi có chỗ nào không khỏe không?”

Vô Song lắc đầu. Anh tập trung nhìn vào, lại phát hiện miệng vết thương nhỏ trên ngực Lâm Hề do bị Mộc Thu dùng chủy thủ đâm đang cuộn cuộn chảy máu không ngừng! Nhưng trên ngực anh, miệng vết thương chỉ rách thịt mà thôi, vẫn chưa thương vào gân cốt, máu đã sớm ngừng chảy. Vô Song chau mày: “Sao lại thế này?”

“Song Không Chi Tâm.” Ánh mắt Tứ Ly trầm ngưng. “Cuối cùng phụ thân vẫn không buông tha cho Lâm Hề. Ông ấy muốn hủy diệt Lâm Hề lẫn Song Không Chi Tâm...”

Lần đầu tiên sắc mặt Vô Song tái đi. Tứ Ly đảo mắt nhìn Vô Song một cái, trong lòng anh ta biết nếu hôm nay Lâm Hề lại xảy ra chuyện gì nữa, vậy Vô Song trước kia sẽ thay đổi tất cả trở thành một vị vương giả tương lai, nhưng nếu như vậy sau này Vô Song sẽ trở thành người như thế nào, anh ta không biết, có lẽ, nói không chừng sẽ đi ngược lại hoàn toàn nguyện vọng của cha.

“Mọi Song Không Chi Tâm ra đi.” Tứ Ly nói. “Ban đầu nó vốn thuộc về cậu.”

“Nói cái gì?”

Tứ Ly quay đầu không dám đối diện với Vô Song: “Đề sau này từ từ nói mấy chuyện này... Hiện Lâm Hề không thể chờ, tóm lại mọi Song Không Chi Tâm ra, mang cô ấy trở về. Sức khỏe cô ấy suy yếu như vậy không thể ở thế giới này lâu được, để tránh khỏi chuyện ngoài ý muốn.”

“Không...”

Lâm Hề nghiêng chặt răng nói ra chữ này, giọng nói nghiêng chặt lộ ra vẻ đau đớn: “Không... lấy đi...” Cô ôm chặt ngực, đây là mối liên hệ duy nhất giữa cô và Vô Song, nếu ngay cả cái này cũng không còn, cô và Vô Song thật sự sẽ kết thúc. Tùy hứng cũng tốt, không lý trí cũng thế, giờ phút này tất cả mọi đau đớn đều không bằng nỗi sợ hãi không còn gặp lại Vô Song.

“Không lấy sẽ như thế nào?” Vô Song căn bản không nghe lời nói của Lâm Hề, chỉ bình tĩnh hỏi Tứ Ly. “Cô ấy sẽ chết rất thê thảm phải không?”

“Phải.”

Vô Song không chút do dự đưa tay lên, nắm chặt Nguyệt Liêm trong lòng bàn tay: “Án giữ cô ấy lại, tôi lấy.”

Tứ Ly quét mắt nhìn Lâm Hề, thấy trong mắt cô đã tràn ngập nước mắt, anh ta nói: “Sau khi lấy Song Không Chi Tâm ra, Song Không Chi Tâm bởi vì bị chút năng lượng còn sót lại của phụ thân hủy diệt, con đường nối thông hai thế giới sẽ từ từ khép lại, sau khi mang cô ấy trở về thì cô ấy vĩnh viễn sẽ không thể đến thế giới này, cũng không cách nào đến đây. Song nhi...”

Cuối cùng những giọt nước mắt của Lâm Hề rơi xuống. Nơi hốc mắt của Vô Song nước mắt cũng trào ra, trên gương mặt lưu lại một vệt nước mắt lạnh lẽo, nhưng nét mặt của anh không hề lộ ra chút biểu cảm, chỉ rõ ràng lặp lại câu nói: “Giữ chặt cô ấy.”

122.

Nào cần Tứ Ly giữa chặt Lâm Hề, lúc này cô đã đau đến căn bản không có sức lực gãy dựa, Tứ Ly chỉ nhẹ nhàng ấn lên vai cô khiến cho cô nằm thẳng trên mặt đất. Lưỡi dao Nguyệt Liêm của Vô Song ánh lên ánh sáng lạnh, sắc bén chạm vào phần da thịt đã bị Mộc Thu làm tổn thương, tựa như lúc chém giết trước đây, lưỡi dao phá vỡ làn da, nhẹ nhàng chuyển động.

Lâm Hề kêu rên một tiếng, lưỡi dao chạm vào một vật gì đó cứng rắn, sau khi đâm vào thì mặt Vô Song không hề thay đổi, tảng đá trong suốt mang theo máu thịt rơi sang một bên trên mặt đất, tỏa ra ánh sáng trắng tựa ánh trăng.

Thì ra nhiều năm như vậy, cô và anh có một mối quan hệ với nhau, Song Không Chi Tâm... Thì ra nó xinh đẹp như vậy, tựa như Vô Song, đẹp đến mức không thuộc về cô.

Đau đớn trên người Lâm Hề đột nhiên biến mất, vết thương Vô Song gây ra trên người cô tuy rằng không thương đến tâm mạch xương cốt, nhưng ngực cô vẫn chảy không ít máu, nhiễm đỏ quần áo trên người, nhưng vết thương trên người Vô Song cũng không chảy máu nữa. Anh xoay người đi không nhìn Lâm Hề: “Tứ Ly, đưa cô ấy trở về.”

Tứ Ly xoay người nâng Lâm Hề dậy: “Quay về đi. Không thể ở nơi đây nữa.” Anh ta định bế Lâm Hề đi, nhưng không biết Lâm Hề lấy đâu ra sức lực, bỗng nhiên một phen đẩy Tứ Ly ra, lao đảo hai bước, nói: “Không cần cứ như vậy mà chia xa! Dựa vào cái gì mà anh muốn xuất hiện thì xuất hiện, hoàn toàn quấy rầy của cuộc sống tôi! Bây giờ anh muốn đi thì đi sao!” Cả người cô run rẩy đi đến phía sau Vô Song. “Tôi chưa chuẩn bị gì hết, còn có rất nhiều điều muốn nói, còn có tâm ý chưa biểu lộ, thậm chí cũng không biết...” Lâm Hề tựa như con vật đang kinh hoàng mà nói liên hồi rồi chợt dừng lại, nước mắt của cô làm nhòe hai mắt, không nhìn rõ bóng lưng của Vô Song, mà cô biết bây giờ Vô Song đã không rơi lệ với cô. “Thích a...”

“Đã biết.” Giọng nói của Vô Song cũng như thường ngày. “Rất nhanh sẽ quên đi. Cho nên, trở về đi.”

Lòng ngực Lâm Hề cứng lại, sự khó chịu khiến cho cô không thể đứng thẳng lưng, tựa như bại trước Vô Song, cúi người xuống, cô theo bản năng đưa tay giữa lấy áo anh, Vô Song lại có mắt sau lưng, lấy tay giữa chặt lấy cô tay cô, đưa tay cô vào trong tay Tứ Ly.

“Sẽ quên.” Giọng nói của Lâm Hề hoàn toàn không có sức lực. “Sẽ hoàn toàn quên hết... Không bao giờ... nhớ rõ bản thân đã từng thích một người như thế, Vô Song...”

Tựa như cuối cùng anh không thể nghe nổi nữa, Vô Song quay người lại, đưa tay đánh một chưởng sau cổ cô. Cô nhắm mắt lại, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

“Mang cô ấy trở về.”

“Song nhi...” Trước khi Tứ Ly rời đi còn mỉm cười trêu chọc. “Đừng khóc nhè nha.”

“Giờ không phải là lúc đó.” Vô Song cất bước đi xuống, dưới đàn tề đã tụ tập đầy các gia tộc trong tổ chức. Cuộc sống của anh đang từ từ mở rộng. Mà cuộc sống của cô cũng đang chậm rãi trở lại quỹ đạo.

Bọn họ, vốn là hai người thuộc hai thế giới, không hề có liên hệ.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: NGÀY MAI CŨNG TỐT ĐẸP NHƯ THẾ

Màu sắc đầu tiên Lâm Hề nhìn thấy khi tỉnh lại là một sắc trắng toát của bệnh viện. Cha mẹ ở bên giường trong chùng cô, hai người đều mỉm cười lại tiễn tụy. Khi nhìn thấy cô tỉnh lại thì ánh mắt hai người đều vui sướng nở nụ cười.

“Hề Hề, có cảm thấy không thoải mái ở đâu không cha giúp con gọi bác sĩ đến.”

Kinh ngạc nhìn đôi mắt đang lo lắng của cha trong chốc lát, tay cô vừa động dậy lại cảm thấy trên mu bàn tay mình đang cảm kim luồng, có máu đang chảy vào trong cơ thể cô. Ngực có cảm giác hơi đau như đang nhắc nhở cô lúc trước đã bị thương ra sao, thì ra nó còn nghiêm trọng đến mức phải vào bệnh viện... Vô Song xuống tay thật đúng là ngoan tuyệt.

Hồ hấp của Lâm Hề cứng lại, chỉ vừa nghĩ tới lần cuối cùng nhìn thấy bóng dáng kia tựa như có kim đâm vào tâm phế của cô, đau đớn khiến cho chớp mắt cô cảm thấy cay xót.

Sau này sẽ không còn được gặp lại, sớm biết rằng Vô Song là người quyết đoán quyết tuyệt như vậy, cô nên nói lời từ biệt với Vô Song, ít nhất sẽ không nắc chứng cuồng loạn không thể văn hồi như vậy... Văn hồi cái gì đây? Tình huống như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Lâm Hề khó chịu nhắm mắt lại, bên tai lập tức có giọng nói ân cần thăm hỏi của cha: “Hề Hề, có phải vết thương đau lắm không? Cha đi gọi bác sĩ.”

“Bị thương, vết thương đau là chuyện bình thường, bác sĩ có đến cũng chỉ có thể cho thuốc giảm đau mà thôi, uống thuốc nhiều ngược lại không tốt cho sức khỏe.” Tạ Thục bắt mắt liếc nhìn Lâm Xương Văn, lại nhìn về phía Lâm Hề. “Hề Hề, kiên nhẫn một chút, trước hết nói cho mẹ biết, con có còn nhớ dáng vẻ của người làm con bị thương trong hoa viên, mẹ cảnh sát rồi, con nói rõ đặc điểm của người đó, để chúng ta mau chóng bắt hắn.”

Trong hoa viên? Là Tứ Ly mang cô đến hoa viên của tòa nhà... Bọn họ tưởng Tứ Ly làm cô bị thương nên muốn bắt Tứ Ly, nhưng sao có thể bắt được đây, nhất định Tứ Ly đã trở về. Lâm Hề lắc lắc đầu. Tạ Thục nhún mày: “Con cần thận suy nghĩ lại xem, không nhớ chút nào sao?”

Cách gặng hỏi của bà khiến cho Lâm Xương Văn nhất thời nổi giận, trầm giọng bảo: “Con còn đang bệnh, bà gấp như vậy làm gì! Vào lúc này việc bắt kẻ trộm quan trọng hơn sức khỏe của Hề Hề sao! Sao bà không thể làm chuyện mà một người mẹ đáng ra nên làm chứ!”

Khi Tạ Thục vừa nghe thấy câu nói ấy thì lại tức giận. “Ông là cha tốt lắm sao! Nếu tôi không cho ông biết thì con gái nhà mình sống chết thế nào ông cũng không biết nữa là!”

“Bà!” Lâm Xương Văn nhìn Lâm Hề một cái, cố gắng áp chế con tức giận, đẩy cửa đi ra ngoài. “Tạ Thục, đi ra ngoài nói chuyện.”

Cha mẹ ra cửa, Lâm Hề lẳng lặng từ từ nhắm mắt lại, không muốn nói chuyện cũng nói không nên lời. Sau này cô nên làm cái gì bây giờ đâu, tiếp tục học cao học, trở về cuộc sống riêng của mình, nhưng mà, cô đã quen với sự tồn tại của một người, cô còn có thể quay lại cuộc sống trước kia sao...

Ở bệnh viện nghỉ ngơi một tuần, bởi vì cha mẹ bận bịu chuyện công việc nên đều rời khỏi đó. Lâm Hề cảm thấy vết thương của mình cũng không nên tiêu tốn nhiều thời gian để nằm viện, ngày thi cao học càng ngày càng gần, cô nên khôi phục lại thời gian học tập của mình, cân nhắc trước sau, Lâm Hề liền xếp đồ đạc rồi tự về nhà. Khi mang theo một đồng đồ đạc về nhà Lâm Hề cảm thấy kỳ quái hẳn phải là có ai đó xách đồ đạc cho cô chứ.

Nhưng trên đường lớn người người xa lạ, ai sẽ đến giúp cô đây. Lâm Hề mỉm cười, cảm thấy mình nằm bệnh viện quá lâu, nằm ra một công chúa bị bệnh rồi.

Về đến nhà, lúc mở cửa bỗng nhiên có cảm giác xa lạ đập vào mặt, Lâm Hề đứng ở cửa, đầu tiên đưa mắt liếc nhìn sơ pha trong phòng khách, ánh mắt dừng lại hồi lâu cũng không có xê dịch, sau đó nhìn vách tường trong phòng mình.

“Ý...” Lâm Hề vừa thu xếp đồ đạc vừa thì thầm cảm thấy kỳ quái. “Vách tường như thế nào lại sạch như thế?”

Lời này vừa thốt ra thì ngay lập tức trong lòng đã phản bác lại: không phải vách tường này vốn rất sạch sẽ sao... Lâm Hề vỗ vỗ đầu, đi vào trong phòng ngủ, sàn nhà trơn bóng và cửa sổ thủy tinh vẫn hoàn mỹ như trước tạo nên một không gian tĩnh lặng. Tiếng chim chóc bay qua ngoài cửa sổ càng tăng thêm sự yên lặng của căn phòng.

Lâm Hề vẫn rất thích cảm giác này, bởi vì như vậy thì cô mới có thể yên tâm đọc sách, nhưng hôm nay cô lại cảm thấy được bức tường và không gian căn nhà có chút kỳ quái. Giống như nơi này vốn không nên như thế này, nơi này hẳn là...

Phải như thế nào?

Trong căn phòng yên tĩnh bỗng nhiên Lâm Hề giật mình thất thần.

Vết thương trên ngực bỗng nhiên đau đớn nóng lên, Lâm Hề ôm lấy vết thương, xoay người rên rỉ, gió thu lạnh xuyên qua khung cửa quán lấy sợi tóc đang rũ xuống của Lâm Hề, trong lúc hoảng hốt có một giọng nam vang lên phía sau lưng cô: “Chắc, vẫn vô dụng như trước đây.”

Lâm Hề lập tức xoay người quay đầu lại, đưa tay muốn giữ lấy giọng nói kia, nhưng cuối cùng lại chỉ chạm vào một luồng gió mát.

Nhìn bàn tay trống rỗng của mình, Lâm Hề nghĩ có phải mình đã quên cái gì đó quan trọng không, cái gì đó còn quan trọng hơn kỳ thi cao học.

124.

Trong nhà không tìm thấy sách thi cao học!

Chuyện này làm cho Lâm Hề kinh hoàng không thôi. Ghi chép trong sách quan trọng bao nhiêu! Tại sao cô có thể làm mất chúng trong khi kỳ thi cao học sắp đến gần như thế! Lâm Hề tìm kiếm hồi lâu vẫn không thấy quyển sách nào.

Gặp tà sao... Cô buồn phiền cào cào đầu mình, sao mà từ lúc từ bệnh viện trở về cô luôn có cảm giác không đúng ở chỗ nào đó. Không có sách tham khảo ở trong phòng, Lâm Hề tìm kiếm cả giờ đồng hồ, lập tức lấy chìa khóa ra cửa đi dạo tiệm sách.

Ở tiệm sách thì gặp phải Quý Nhiên, anh ta rất tự nhiên chào hỏi Lâm Hề, Lâm Hề cũng cười đáp lại, nhưng chờ khi Quý Nhiên đi rồi, Lâm Hề lại vuốt ngực cảm thấy kỳ quái bèn nói: “Như thế nào không giống như trước kia? Hơn nữa... Từ khi nào mà mình thân thiết với anh ta như vậy...”

Nhưng nghi vấn này không tồn tại lâu trong lòng Lâm Hề, cô chuyên tâm đọc sách, mãi cho đến chạng vạng, Lâm Hề liếc nhìn thời gian, vội vàng mua vài cuốn sách sau đó gấp gấp về nhà. Sau khi về nhà, căn phòng yên lặng, tối như mực như là đang hỏi cô, cô vội vã về nhà như vậy là vì cái gì. Rõ ràng có thể ngồi ở tiệm sách nhiều hơn một chút, cứ vội vã trở về như vậy tựa như một bà nội trợ vội vàng về nhà...

Lại không cần nấu cho ai ăn.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Lâm Hề vẫn là làm ba món mặn một món canh đặt lên bàn cơm, mở tivi, cô vừa ăn cơm, vừa nghe nội dung trong tivi, không biết trong tivi có người nào nói một câu “... đã luyện thành thân công thiên hạ vô song” Lâm Hề đang ăn thì đột nhiên có giọt nước mắt rơi xuống bát cơm.

“Ý?” Lâm Hề thay đổi sắc mặt, lòng bàn tay lập tức ướt lạnh. “Thật kỳ quái, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì thế này.” Cô vừa gạt lệ, nước mắt rơi càng nhanh, mãi đến khi cô thấy mặt mũi không đưa tay lên lau nữa, mặc kệ nước mắt cứ tràn mi. “Rốt cuộc là làm sao vậy...”

Cô vẫn cố gắng làm việc và nghỉ ngơi như bình thường, đồng hồ báo thức trong phòng tích tắc đến hơn nửa đêm, bỗng nhiên trong lúc đó, có bóng người đang run rẩy trên giường, trong căn phòng yên tĩnh tối đen chợt nghe một tiếng kêu sợ hãi gọi “Vô Song”.

Lâm Hề ngồi dậy, dùng tay che khuất gương mặt trong bóng đêm.

Rốt cuộc cô đã quên cái gì! Xuyên qua khe hở giữa các ngón tay có thể nhìn thấy đôi mắt sợ hãi đến cực độ của cô, cả người cô run nhè nhẹ, cái lạnh lẽo của đêm đen thấm vào tận xương tủy, giống ma quỷ khiến cho cô không cách nào thoát khỏi được, rốt cuộc cô đã quên gì!

Một cảnh tượng mơ hồ xuất hiện trong đầu cô, một bóng hình tựa như giấc mộng thoáng lướt qua, nhưng Lâm Hề biết đó là sự thật đã từng xảy ra, cô đã từng cùng một chàng trai đồng sinh cộng tử với nhau, bọn họ từng thân thiết chung sống như thế. Cơ hồ đã thành thói quen. . .

Nhưng cô lại bắt đầu quên đi, nhanh chóng quên đi hết. Có phải sau một thời gian nữa, bóng hình ấy sẽ không còn xuất hiện trong giấc mộng của cô nữa. . .

Nghĩ như thế, đáy lòng Lâm Hề đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, nàng vội xoay người bước xuống giường, mở đèn trên bàn học, lấy một tờ giấy rồi viết trên đó hai chữ “Vô Song”, như là sợ hãi mình sẽ quên đi, cô lại lấy xấp giấy dán tiện lợi, viết đến mười trang “Vô Song” dán lên những nơi dễ nhìn thấy trong phòng.

Như vậy sẽ không quên đi. Lâm Hề nghĩ, cho dù có thể nhớ kỹ một chút cũng tốt, không ai biết cô luyến tiếc cỡ nào, không muốn xa rời những ký ức đã trở nên mơ hồ cỡ nào. Đây cũng không phải chỉ là tình cảm yêu thích mà cô dành cho một người, mà đó còn là sự trưởng thành dần của cô do người ấy mang đến. Có một người thật vất vả dạy cho cô biết dừng cảm và thả lỏng, nhưng ông trời lại dễ dàng cướp đi những thứ ấy.

Có thể cam tâm sao!

Lâm Hề ngồi suốt đêm bên bàn học, trong tay nắm thật chặt tờ giấy viết hai chữ “Vô Song”, lúc sáng sớm, hai mí mắt của cô lơ đãng nhắm lại trong chốc lát, những suy nghĩ lung tung đêm qua cũng tan biến hết. Khi tia sáng mặt trời buổi sớm mai chiếu vào trong phòng, Lâm Hề có chút bối rối không thể lý giải được mà mở mắt.

Đập vào mắt là một tờ giấy trắng trống không bị cánh tay cô giữ chặt như sợ bị ai đó đoạt đi vậy.

“Tôi hôm qua mình thức khuya đọc sách sao?” Lâm Hề day day huyết Thái Dương. Cô đưa tờ giấy lên nhìn trong chốc lát, lại vò nó lại ném vào trong sọt rác. “Không được. . . trước hết mình phải nằm nghỉ một lát, mệt mỏi quá. . .”

Thời gian lặng lẽ trôi đi, ngày qua ngày, Lâm Hề vẫn cố gắng học tập như trước, học hành, tất cả trọng tâm trong cuộc sống đều đặt trong kỳ thi cao học.

Rốt cuộc, ngày thi cao học cũng đến.

Lâm Hề rời khỏi giường rất sớm, ôn tập một lượt lần cuối, cô thu xếp xong tất cả thì chuẩn bị nghênh chiến.

Trước khi rời khỏi cửa, lúc cô lơ đãng quay đầu lại, trong thoáng chốc nắng sớm xuyên qua khe hở lớp màn lụa bên cửa sổ, cô tựa như nhìn thấy có người nằm ở trên ghế sofa giờ ngón tay cái lên nói với cô: “Này, cố lên.” Giọng nói mờ ảo, tựa như một lời chúc phúc đến từ thế giới khác.

Lâm Hề thất thần ngây ra, trong nháy mắt, trên sofa không còn bóng dáng của anh chàng kia, một khoảng không trống trải, chỉ còn lại ánh mặt trời giữa mùa đông, hơi ẩm dạt chiếu vào lòng người.

Lâm Hề vỗ vỗ hai má, mang bao tay và khẩu trang, không chút nào lưu luyến đóng cửa xuống lầu. Hôm nay chắc sẽ đạt được thành tích tốt.

Ngày mai cũng sẽ tốt đẹp như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: ĐẠI KẾT CỤC

Ba năm sau, phòng nghiên cứu sáng đèn suốt đêm, giáo sư mở cửa thấy một cô gái đeo mắt kính đang đánh máy tính thì mỉm cười: “Lâm Hề, lại thức suốt đêm à.”

“Vâng.” Cô gõ chữ cuối cùng trên bàn phím, mỏi mệt dựa ra sau ghế. “Phù. . . đợt kết quả tính toán hẳn là phải rất lâu, thầy à, em về ngủ một lát nha. . .”

“Hey, cô gái của tôi ơi, sức khỏe là quan trọng nhất, cô nhìn da mặt vàng như nền của cô kia, ai không biết còn tưởng rằng lão Tống tôi ngược đãi học trò đó.”

Lâm Hề mỉm cười: “Em chỉ thích làm mấy thứ này.” Bởi vì toàn tâm tập trung vào công việc sẽ khiến cho cô hoàn toàn quên đi hiện thực, cũng sẽ không mơ thấy giấc mộng kỳ lạ kia. Lâm Hề ngừng đầu uống một hớp nước để tỉnh táo về nhà, trên thực tế, cô đã thức suốt hai đêm, đối với sức

khỏe đã bắt đầu “kém cỏi” của Lâm Hề mà nói, đây thật sự là cực hạn.

Mang theo một tiếng “chú ý an toàn” của giáo sư, Lâm Hề đẩy cửa phòng nghiên cứu bước ra ngoài, đối với cô mà nói ánh sáng ban mai này vẫn chói mắt như trước, cô hít một hơi thích ứng một hồi lâu mới bước đi về phía trước. Đầu có chút đau nhức, tầm mắt mờ ảo, đi ra khỏi đây lâu nghiên cứu, làn gió buổi sáng thổi vào mặt khiến cho cơ thể đang buồn ngủ của cô trở nên dễ chịu một chút, bởi vì có một học sinh đến muộn chạy lướt qua cô vào đây lâu giảng đường mà tạo ra chút gió kia, mang đến tinh thần tươi mát phấn chấn khiến cô không tự chủ được mà cong môi mỉm cười.

Thanh xuân a, thanh xuân của cô cứ như vậy đã vội vàng tuột khỏi tay...

Đi xuống cầu thang dài rộng trước toàn nhà nghiên cứu, Lâm Hề cất bước có chút mong lung, ánh sáng lúc mặt trời mọc có chút chói lóa đôi mắt cô, trong lúc mơ mơ màng màng, cô mơ hồ thấy một thanh niên mặc áo khoác đen đứng ở dưới cầu thang, dáng người cao ngất, bình tĩnh nhìn cô.

Bỗng nhiên, chân Lâm Hề mềm nhũn, người đã trượt dài xuống, mắt thấy mình sắp lăn xuống cầu thang, một cánh tay lại đứng lúc đó giữ lấy eo cô, ôm cô vào lòng.

“Sao không cẩn thận vậy.”

Giọng trách cứ vang lên bên tai, Lâm Hề quay đầu nhìn lại, là Quý Nhiên, sau khi anh ta tốt nghiệp bởi vì thành tích cao lại có quan hệ tốt với giáo sư nên được giữ lại làm giáo viên trợ giảng, Lâm Hề lại đang làm nghiên cứu sinh ở đây, cho nên sau khi tốt nghiệp quan hệ giữa hai người càng thân thiết.

Nhưng Lâm Hề lại tự nhiên không còn thích Quý Nhiên nữa. Cái cảm giác khi gặp mặt thì tim đập thình thịch cũng không biết biến mất từ khi nào, giống như có một con mãnh thú chui ra từ khe hở thời gian đã ăn mất đi cảm giác ấy, chẳng chừa lại chút nào.

“Anh đi đến trước mặt em mà em cũng không thấy. Đang phát ngốc cái gì vậy?”

“A... Không có việc gì, em thức đêm nên có chút hoa mắt.” Lâm Hề nói xong, người vừa đứng yên ỗn quay đầu nhìn về phía dưới cầu thang, nơi đó ngoại trừ một học sinh đang vội vàng đi qua thì cũng chẳng có anh chàng khoác áo đen nào đứng đấy. Là hoa mắt nhìn lầm rồi sao. Lâm Hề lắc lắc đầu. “Không được, em phải nhanh chóng về nhà ngủ, thật quái gở mà.”

Quý Nhiên nhướn mày, đề nghị: “Hey, anh đưa em về.”

Lâm Hề nhìn lướt qua tập tài liệu mà anh ta đang cầm trong tay thì xua tay nói: “Nhà em rất gần trường học thì sao xảy ra chuyện gì được, anh đang vội thì đi đi.”

“Được rồi... Vậy em cẩn thận đó.”

Ba năm làm chung, Lâm Hề trở thành bạn bè thân thiết lắng nghe những chuyện vui buồn, bực bội, oán trách trong công việc của anh ta, người ta luôn thích có người lắng nghe mình nói, mà Lâm Hề lại là một người lắng nghe xuất sắc, thường xuyên qua lại, anh ta từ từ đối xử với Lâm Hề như bạn thân của mình, mà từ nhỏ Lâm Hề cũng không có người bạn nào, bây giờ đã có Quý Nhiên, đương nhiên cũng xem anh ta là tri kỷ, nhưng hai người có ma sát với nhau cũng chẳng thể nào bắn ra tia lửa. Lâm Hề chỉ mơ hồ nhớ rõ hình như mình đã nói rõ với Quý Nhiên, trong trí nhớ mơ hồ của cô là trong cuộc thi cao học mùa hạ thu, nhưng lại thần kỳ nhớ rõ rằng, đó là một cuộc nói chuyện thắng thắng.

Trong quan hệ nam nữ tự nhiên lại không hề quanh co ám muội? Lâm Hề vừa đi vừa không tự giác mỉm cười, lúc ấy cô đã thay đổi tình cảm rồi à...

Vừa ngủ thì đã ngủ thẳng đến ba giờ chiều, cơn đói bụng đã đánh thức cô dậy, Lâm Hề day day huyết Thái Dương đang còn nhảy giật giật, gió lạnh ngoài cửa sổ thổi vào khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, Lâm Hề ngồi trên giường trong chốc lát, mới mơ mơ màng màng bò xuống giường đứng bên bức rèm cửa sổ: “Kỳ quái, mình đã quên đóng cửa sổ sao...”

Cô đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, lập tức thở dài một tiếng, thức ăn khô... lại hết rồi sao.

Rửa sơ mặt, Lâm Hề sắp xếp mọi thứ rồi ra khỏi nhà, tính là sau khi ra ngoài ăn cơm thì sẽ về phòng nghiên cứu, nhưng nào ngờ khi cô vừa mới bước xuống khuôn viên của khu nhà ở thì có một người đàn ông mặc áo khoác kaki đùng mạnh vào vai cô, lúc này tinh thần của Lâm Hề đang mệt mỏi nên cô té ngồi xuống đất, người đàn ông đó quay đầu lại liếc nhìn Lâm Hề, đột nhiên nhanh chân chạy như điên.

Lâm Hề phục hồi lại tinh thần, theo bản năng sờ vào ví của mình, ví mất tiêu, cô vội vàng đứng dậy, liều mạng chạy theo: “Tên trộm kia! Đứng lại!”

Nhưng chút tốc độ này của cô làm sao có thể đuổi theo kẻ trộm, mắt nhìn kẻ đó đang chạy vào trong hẻm nhỏ. Nếu cứ tiếp tục đuổi theo như vậy thì người chịu thiệt có thể là mình, rõ ràng phía trước có nguy hiểm... Lâm Hề nghĩ như vậy thì chân đã bước vào trong hẻm nhỏ.

Khi vào trong hẻm, những tầng nhà cao đã che khuất ánh mặt trời, đôi mắt Lâm Hề điều tiết sự tương phản giữa ánh sáng và bóng tối, một bóng người quen thuộc đến kỳ lạ lướt qua cô.

Vật áo khoác đen dài rộng lướt qua ống quần cô, tiếng gày da cất bước trên đường tựa như một điệu Tăng-gô đang xoay tròn trong lòng cô, một nhịp điệu tuyệt đẹp uyển chuyển trầm ổn khiến cho người ta cảm động đến mức cơ hồ tìm đập nhanh ảnh hưởng đến luồng hơi thở thổi ra nơi chóp mũi, Lâm Hề dường như theo bản năng quay đầu dõi theo bóng dáng kia.

Ánh sáng từ phía trên trải xuống chiếu rọi tấm lưng kia, khi Lâm Hề đang ngơ ngác nhìn chăm chú, người nọ tựa hồ hơi nghiêng đầu. Vì ngược chiều sáng nên cô không thể thấy rõ được khuôn mặt của anh ta, đang lúc cô muốn đuổi theo thì gió thổi lên, bóng người đã biến mất từ thuở nào.

Lâm Hề ngây ngốc đứng dưới hàng hiên, như con rối gỗ bị từ thần lấy đi hồn phách, hoàn toàn quên cả nhúc nhích.

Mãi đến khi bên phía kia con hèm vang lên tiếng động thì Lâm Hề mới giật mình hoàn hồn.

Cô nhìn lại, tên đàn ông khoác áo khoác kaki, chảy máu mũi, lê chân khập khiễng bước qua. Lâm Hề kinh ngạc, chỉ thấy người kia run rẩy đưa cô ví tiền. Lâm Hề ngần ngợ nhận lấy, nói câu “Cám ơn” một cách ngu ngốc, tên kia giống như gặp quỷ, chờ khi Lâm Hề nhận lấy ví tiền thì vội vàng bỏ chạy.

Để lại một mình Lâm Hề đứng ở chỗ cũ, ngẩn người nhìn ví tiền trong tay... Cô nói sai cái gì nhỉ...

126.

Ngày vẫn cứ trôi qua, chỉ là mẹ có chút bất mãn đối với chuyện cô đã từng tuổi này mà vẫn chưa có đối tượng kết giao thích hợp, rất nhiều lần hỏi bóng hỏi gió, rốt cục Lâm Hề cũng không chịu nổi sự tấn công của mẹ, đồng ý sau khi tốt nghiệp sẽ đi xem mắt người mà mẹ sắp xếp, sau khi chuyện này bị Quý Nhiên biết, anh ta sùng sốt hơn nửa ngày hỏi: “Hề Hề, em có nghĩ đến chuyện chấp nhận anh không?”

Lâm Hề chần động ngây ra: “Không phải anh vẫn còn nhớ đến cô bạn gái cũ...”

Quý Nhiên cười khò: “Có bạn gái cũ nào có thể khiến cho người ta thương nhớ suốt ba năm chứ, lúc ấy không thấu suốt nhưng bây giờ cũng đã buông xuống.” Anh ta nói. “Ừ, giữa chúng ta nên nói cho rõ ràng, hiện tại em không có người yêu, anh cũng không có, nhưng hai ta coi như hợp nhau, không bằng... A! Đau!”

Nói đến một nửa, Quý Nhiên đột nhiên ôm đầu, Lâm Hề cả kinh, vội đỡ lấy anh ta: “Làm sao vậy?”

Quý Nhiên hít hai ngụm khí lạnh, nhìn xung quanh một lượt, trên khán đài sân thể dục ngoại trừ hai người ra thì không có một bóng người, anh ta cảm thấy kỳ quái day day đầu: “Bị cái gì đó đánh...”

Lâm Hề cũng nhìn xung quanh, sau đó nhìn lên trời: “Phân chim?”

Nét mặt Quý Nhiên cứng đờ, lập tức cười nói: “Lời nói này của em thật khiến cho người ta cảm thấy xấu hổ! Hành vi ngôn từ không cẩn thận này khiến cho anh nhớ đến lần đầu chúng ta gặp nhau.”

Lần đầu tiên gặp? Lâm Hề suy nghĩ, trong đầu hiện ra hình ảnh Quý Nhiên tặng tranh cho một đứa trẻ bị bệnh tự kỷ trong bệnh viện, hồi tưởng lại chuyện xưa, khóe môi Lâm Hề khẽ cười: “Em cảm thấy hoàn cảnh ấy rất đẹp mà, giống cuộc gặp gỡ trong tiểu thuyết.”

Nét mặt Quý Nhiên trở nên quái dị nhìn Lâm Hề vài lần: “Đẹp... Ừ, không ngờ khẩu vị của em lại nặng như thế.”

“Hả?” Lâm Hề kinh ngạc nhìn anh ta. “Chẳng lẽ bức tranh hôm đó anh vẽ tặng cho mấy đứa trẻ kia cũng là một bức tranh không thích hợp?”

“Hả?” Quý Nhiên cũng ngẩn ngơ. “Bức tranh gì? Lúc ấy không phải em đâm đầu vào dinding quần của anh sao...”

Lâm Hề tiếp tục kinh ngạc nhìn anh ta, sau đó sắc mặt đỏ lên trong nháy mắt: “Cái... Cái gì... dinding quần! Chuyện này xảy ra hồi nào vậy!”

Quý Nhiên có cảm giác như bị tổn thương: “Thì ra em đã quên! Kỷ niệm có ý nghĩa như vậy mà em lại quên mất! Thật sự là thần kinh của em rất kỳ lạ nha, uống công khoảng thời gian ấy khi anh gặp em mà vẫn còn cảm thấy ngại ngùng... Thì ra đều tại mình anh đa tình sao... Lâm Hề em thắng rồi đó.”

Lâm Hề vô cùng ngại ngùng: “Nói vậy! Rõ ràng không có chuyện đó!”

“Em không tin có thể đi hỏi chứng nhân đi! Lúc ấy người kia... hey... Lúc ấy có ai nhỉ?” Quý Nhiên nhiu mày. “Ừm, đột nhiên không nhớ ra.”

“Anh đang đặt chuyện à, tất cả chỉ là đặt chuyện thôi.” Lâm Hề đứng dậy. “Không tán chuyện với anh nữa, em phải trở về phòng nghiên cứu đây.” Nói xong, cũng không trông quản Quý Nhiên ở phía sau bất mãn hét lên: “Lừa em cũng chẳng có lợi gì! Là thật đấy!”

Đi thẳng về phòng nghiên cứu, trong đầu Lâm Hề đột nhiên nhớ lại một vài cảnh tượng kỳ lạ, tựa như giấc mộng mà cô thỉnh thoảng mơ thấy, cảnh tượng máu me quỷ dị đến cực điểm, một cuộc đối thoại và những cái tên kỳ lạ, còn có một ánh chàng mặt áo khoác màu đen dài rộng... áo khoác màu đen...

Lâm Hề chợt nhớ tới ngày đó có một anh chàng xuất hiện trước khi tên trộm quay lại trả ví cho cô. Rõ ràng ngay cả mặt cũng chưa nhìn thấy rõ ràng, vì sao hình ảnh của anh ta chưa từng phai nhạt trong đầu óc của cô, giống có ở sâu trong nội tâm có ký ức nào đó bị giam cầm hết lên với cô rằng “Van cầu cô, đừng quên nữa”. Giọng nói khàn khàn, gần như tuyệt vọng.

Đi đến trước cầu thang dài ở tòa lầu nghiên cứu, bước chân Lâm Hề dừng một chút, cô day day huyết Thái Dương đang bắt đầu đập mạnh dữ dội, nhẹ giọng rên rỉ: “Kỳ quái, hai ngày này rõ ràng không có thức đêm à.” Nhưng mà càng day, huyết Thái Dương càng đau đớn, cho đến cuối cùng cơ hồ cô cảm thấy chóng mặt tựa như trời đất xoay chuyển, Lâm Hề đưa ta nắm lấy vật gì đó để cho mình không bị té ngã nhưng bên cạnh cũng không có vật gì.

Trong lòng đang cảm thấy rất bất lực thì bỗng nhiên một bàn tay giữa chặt lấy cổ tay cô. Bên trong bao tay bằng da truyền đến một nguồn hơi ấm.

Đang cảm thấy chóng mặt, Lâm Hề muốn nói tiếng cảm ơn, ngẩng đầu vừa nhìn, lại ngây ngốc ngẩn người.

Anh chàng khoác áo khoác màu đen, đôi mắt trong trẻo đang nhìn chăm chăm cô, bốn mắt chạm vào nhau, tựa như xuyên qua ngàn vạn năm xưa, rốt cục dừng lại ở trong ánh mắt ấy, anh chàng này không nói gì, nhưng bỗng nhiên tựa như có một âm thanh vang vọng từ một thế giới kỳ lạ xâm nhập vào trong trái tim Lâm Hề.

“Tôi tên là Vô Song, là song sinh cùng mệnh với cô.”

“Anh...”

“Chắc, Lâm Hề, em vẫn ngốc như trước kia.”

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Phiên Ngoại: VÔ SONG (Thượng)

Mãi đến thật lâu về sau, khi trong giấc mộng Vô Song lại nhìn thấy Lâm Hề, mới giật mình phát hiện thì anh nhớ rất rõ ràng những chuyện đã từng xảy ra, cũng nhớ rõ ràng hình ảnh người trong quá khứ một cách sống động, mà người ấy đã bị anh đánh mất vào khe hở thời không, sẽ không bao giờ tìm lại được nữa.

Mặc dù biết đây là đương nhiên, mặc dù biết đây là do một tay anh tạo ra, nhưng trong lòng Vô Song không thể tránh khỏi dâng trào một cảm xúc phần nộ và không cam lòng, anh bắt đầu mâu thuẫn hồi tưởng tại tất cả. Nhưng ký ức ấy lại giống như đầm lầy, càng giầy dụa, càng không thể tự kiềm chế mà chìm vào trong đó.

Ánh lửa bập bùng trong đại điện Hắc Thạch, trên nhuyển tháp bằng đá, Vô Song bừng tỉnh, ánh lửa ánh vào con người đen, một lúc lâu anh mới kịp nhận biết đây là nơi nào, anh ngồi dậy, day day trán, cảnh tượng trong mộng đã tan biến, nhưng giọng nói của cô gái ấy vẫn quanh quẩn bên tay: “Vô Song, muốn ăn thịt sườn xào chua ngọt không?” Giọng điệu thật cẩn thận giống như cô gái ấy đã làm chuyện gì đó sai đang cầu xin anh tha thứ, hoặc có chuyện gì đó muốn nhờ anh giúp đỡ.

Bằng không, cô gái ấy sẽ không bao giờ nịnh bợ anh...

Nhưng giờ đây, bất kể như thế nào cô ấy cũng sẽ không nịnh nọt anh nữa, cho dù có thể gặp mặt, cô ấy cũng không nhớ đến anh.

Đôi mắt rũ xuống, bỗng nhiên lúc đó trong đầu Vô Song chợt lóe lên một cảnh tượng kỳ lạ, là Lâm Hề vội vã đi trên đường, một người đàn ông theo sau cô, vô cùng khiếm nhã vỗ vổ vai cô, Lâm Hề vừa quay đầu lại, trên mặt lại nở nụ cười vô cùng chường mặt: “Quý Nhiên, nếu anh không nhanh lên thì sẽ trễ buổi học mất.”

“Không có việc gì, bây giờ anh là thầy giáo mà.” Tuy rằng Quý Nhiên nói như vậy, nhưng bước chân của anh ta còn nhanh hơn cả Lâm Hề.

Cảnh tượng chợt lóe lên rồi biến mất nhanh như giấc mộng khiến Vô Song bừng tỉnh. Nhưng hình ảnh này không có trong những kỷ niệm kia! Ngón tay đang day day trán của Vô Song dừng lại, nét mặt hơi hơi ngạc nhiên, không phải ký ức, đó là gì?

Là Lâm Hề lúc này đang ở thế giới kia sao? Một Lâm Hề càng trưởng thành hơn, một Lâm Hề dám cùng người con trai cô thích vui đùa tán tỉnh nhau...

“Song nhi, cậu còn chưa ngủ à, ai u, tôi nói cho cậu nghe, tên tiểu tử Băng Hồn kia lại tới nữa, tập kết tinh huyết của ba tộc Cận Vương lấy cớ hiệu chiếm lại Tôn Điện đã tấn công về phía đại điện Hắc Thạch, tôi cũng không muốn đấu với hắn, lần này cậu ra trận đi, không chính cho tên Băng Hồn thâm thâm thì chúng ta cũng không có cuộc sống yên ổn.” Cửa phòng ngủ trong đại điện Hắc Thạch nhẹ nhàng mở ra, Tứ Ly nghiêng ngàng bước vào.

Sắc mặt Vô Song lạnh tanh giật chó đánh mèo nói: “Có biết bây giờ là lúc nào không?”

“Biết chứ.” Tứ Ly chớp chớp mắt nhìn anh. “Vậy thì có cách nào chứ, cậu là Tôn Chủ nên phải chịu tội này đó là điều đương nhiên. Hơn nữa vị trí Tôn Chủ này của cậu bây giờ còn ngồi chưa vững đâu, năng lực trời ban cho tân Tôn Chủ về vị cậu còn như có đó, không ít người dựa vào chuyện này mà đặt chuyện, nếu cậu không chăm chỉ một chút thì người tạo phản cũng không chỉ có Băng Hồn thôi đâu, khi đó chúng ta sẽ rơi vào cảnh trước mặt sau lưng đều có địch đó.”

“Chắc, ằm ỉ chết được. Câm miệng.” Vô Song kéo áo khoác bên giường khoác lên người, vừa đi ra bên ngoài vừa nói. “Mấy thứ linh tinh năng lực trời ban cậu cũng đừng để tâm đến nó nữa, có hay không đều không sao cả, hơn nữa...” Bước chân Vô Song dừng một chút rồi đi đến bên cạnh Tứ Ly, hỏi. “Lúc trước khi Lâm Hề trở về, Song Không Chi Tâm đã hóa thành bột mịn đúng không?”

Tứ Ly ngẩn ra, sau một lúc lâu người mới nói: “A, đúng.” Anh ta lắc đầu cười. “Song Không Chi Tâm đã tan biến gần một năm nay rồi, cậu vẫn còn nhớ rõ chuyện này như vậy.”

Song Không Chi Tâm biến mất gần một năm rồi, Vô Song cũng không phải nhớ hết tất cả mọi chuyện, anh chỉ nhớ đến gương mặt của Lâm Hề và những chuyện mà cô đã làm, lại không thể nào nhớ được những tình cảm lúc trước khi anh và cô sống cùng nhau. Anh càng bối rối hơn cả Tứ Ly, vì sao anh lại ghi tạc chuyện này trong lòng một cách rõ ràng như vậy. Những chuyện vụn vặt này, rốt cuộc cái gì đặc biệt?

Tứ Ly nói tiếp: “Ngoại trừ những hành vi mà phụ thân an bài cho cậu thì những chuyện khác tôi đã quên mất rồi, Lâm Hề là người có hình dáng như thế nào, trong đầu chỉ còn lại cảm giác mơ hồ mà thôi.”

Vô Song im lặng một lát, sau đó cất bước đi về phía trước, miệng lầm bầm nói: “Năng lực của Tôn Chủ, thì ra là như vậy...”

“Gi?” Tứ Ly đi theo phía sau anh truy hỏi. “Có chuyện kỳ quái gì xảy ra trên người cậu phải không? Cậu phải chú ý đó, nói không chừng năng lực ấy đã xuất hiện rồi, lúc trước nghe phụ thân nói lúc mới đạt được năng lực mới thì sẽ có chút không thoải mái, cậu phải nhớ rõ nhé.”

“Chắc, cậu càng ngày càng dong dài, cảm miệng Băng Hồn bọn họ đánh tới chỗ nào rồi? bọn Tự Diễm đâu?”

2.

Thời gian trôi qua rất nhanh, tiền Tôn Chủ Mộc Thu của tổ chức đã chết khoảng hai năm rồi, hai năm nay trong tổ chức tổn thất rất lớn, ngoại trừ những người bị liên minh giết chết, số người chết vì đói khát đau ốm cũng không ít, dường như tổ chức Thập, một đế quốc cường đại, đang rơi vào nguy cơ sụp đổ.

Nhưng mà xung đột giữa thế lực quý tộc cũ và thế lực mới vẫn chưa được hóa giải, cuối cùng Băng Hồn lãnh đạo ba tộc Cận Vương cuối cùng đã đi đến trận quyết đấu sau cùng với Vô Song.

Bên trong tinh thạch màu tím của Vô Song phóng ra hình ảnh của Tự Diễm, trên gương mặt anh ta vẫn còn máu loãng chưa lau sạch, hai năm rèn luyện sớm đã làm cho thiếu niên ngày xưa lột xác trưởng thành, anh ta cầm song đao trong tay cầm một thanh đao xuống đất, máu loãng theo lưỡi đao nhỏ xuống mặt đất, anh ta nói: “Vô Song, tới đây thì dừng thôi, tôi chỉ có thể làm đến đây thôi.”

Bởi vì nếu cứ tiếp tục tiến lên nữa thì Tự Diễm sẽ tự mình đối mặt với trưởng lão của bộ tộc Viêm Hỏa.

Hai năm trước bộ tộc Viêm Hỏa bất ngờ phản bội Vô Song, ngược lại liên minh với lãnh đạo Băng Hồn của bộ tộc Ngưng Băng, sau lại mượn sức bộ tộc Phục Linh, với thế lực lớn mạnh của ba bộ tộc, vẫn ngoan cố chống lại đến bây giờ không chịu từ bỏ ý niệm khôi phục lại chế độ cũ.

Vô Song đương nhiên hiểu sự khó xử của Tự Diễm, lập tức gật đầu nói: “Cậu trở về, tôi sẽ ra tiền tuyến.”

Tứ Ly nhướn mày, vừa cười nói: “Tính tình của Song nhi quả thật chẳng hề thay đổi, nhưng mà thân phận hiện tại của cậu, lại đi ra tiền tuyến chỉ sợ...”

“Từ trước đến nay thân phận của tôi không có gì thay đổi.” Vô Song nói. “Hơn nữa, lúc còn trong cuộc tranh đấu giữa những người dự tuyến, tôi và Băng Hồn chưa phân thắng bại, cái này xem như một món nợ cũ chưa tính đi.”

Biết tâm ý của anh đã định, khuyên nỡ cũng vô dụng, Tứ Ly bĩu môi nói: “Được rồi, nhưng mà tinh thạch mà Tô Tây đưa cho cậu không được phép mang theo ra tiền tuyến.”

Tinh thạch của bộ tộc Độc Tâm có thể đọc được suy nghĩ trong lòng Vô Song, đồng thời cũng có thể thể hiện hình ảnh trong đầu anh ra bên ngoài, Tứ Ly luôn thấy Vô Song trong những lúc rảnh rỗi hiếm có thường ngày người nhìn vào hình ảnh gì đó do linh thạch phóng ra. Kỳ thật đoán một chút cũng có thể biết Vô Song đang nhìn cái gì, bởi vì năng lực Tôn Chủ vô dụng kia của anh cũng chỉ có thể làm chuyện này — lên nhìn cổ gài ở thế giới kia.

Rất có triển vọng à.

Quả nhiên khi nghe thấy yêu cầu của Tứ Ly, Vô Song nhướn mày: “Mang cái gì là tự do của tôi.”

Tứ Ly kiên nhẫn giải thích: “Song nhi, như vậy sẽ ảnh hưởng đến quyết định của cậu.”

“Không có bất cứ chuyện gì vật gì có thể ảnh hưởng đến sự phán đoán của tôi khi đối đầu với kẻ địch.” Vô Song bắt mắt. “Cậu khinh thường tôi?”

Tôi nào dám coi khinh cậu, Tứ Ly thờ dài một tiếng, trong lòng hiểu rõ, là Vô Song coi thường Lâm Hề. Biểu hiện của Tứ Ly làm cho Vô Song hơi nheo mắt lại, giọng nói của anh lạnh lùng: “Cùng lắm thì tôi chỉ muốn nhìn dáng vẻ của thế giới kia một chút, nhưng nếu Lâm Hề đang ở đây, chỉ cần cô ấy gây trở ngại đến ích lợi của bên ta, tôi sẽ gặp không chút lưu tình mà giết cô ấy. Hai năm trước tôi có thể quyết định đưa cô ấy rời khỏi, hiện tại càng không còn nhiều tình cảm. Tứ Ly, cậu suy nghĩ quá nhiều.”

Là cậu nghĩ tình cảm của mình quá đơn thuần thôi! Mặc kệ biến thành bộ dáng gì, Vô Song này thế nào cũng chẳng thay đổi nổi cái tính tình đến chết vẫn mạnh mẽ. Nói thêm gì đi nữa cũng không có ý nghĩa, Tứ Ly xoay người rời đi: “Cậu đã quyết định muốn đi, tôi đây phải đi an bài một chút. Đến lúc đó cũng đừng để cho người ta xem thường cậu nha.”

Mắt Vô Song nheo lại, không nói gì.

3.

Đại diện yên tĩnh, trong đại diện Hắc Thạch chỉ có Vô Song một mình ngồi trên ghế đá cao cao, rần chắc mặc dù ánh lửa bập bùng cháy sáng không ngừng nhưng không thể nào lán át được không khí trống vắng lạnh lẽo như băng. Lưng Vô Song thoảng thả lỏng, tựa lưng vào ghế dựa, anh giật mình nhớ lại một buổi chiều nào đó, anh ngủ trên một bộ sofa chật hẹp đến nghẹt thở, nhưng lại mềm mại đến kỳ lạ, bên ngoài cửa vang lên tiếng chìa khóa mở cửa, cửa sắt đẩy ra, bóng người con gái mỏng manh vừa cời giày vừa nói: “Vô Song, hôm nay không có mua thịt, lát nữa ăn cơm đừng có than phiền nha.”

Anh nhớ rất ít những gì mà Lâm Hề từng nói với anh, hôm nay đột nhiên nhớ lại câu nói ấy, nhất thời có chút giật mình, trước kia khi anh sống chung với Lâm Hề đúng là một người dễ giận như vậy, sẽ bởi vì không có thịt ăn mà oán giận? Rốt cuộc lúc ấy anh đã nghĩ như thế nào vậy...

Trong phút chốc sau đó, trước mắt có hình ảnh chuyển động, bóng dáng của Lâm Hề xuất hiện, Vô Song biết, đây không phải là ký ức, mà Lâm Hề hiện tại đang ở thế giới kia. Tinh thạch màu vàng chợt lóe lên ánh sáng phản chiếu những hình ảnh trong đầu ra bên ngoài.

Tiếng chìa khóa thanh thúy vang lên, động tác mở cửa của cô trước nay chưa từng thay đổi, âm thanh phát ra khi mở cửa vẫn như trước. Cửa sắt mở ra, cô không nói một tiếng nào ném chiếc túi xuống đất, sau đó mất hết sức lực ngồi xuống sofa.

Hàng lông mi của Vô Song khẽ động, làm sao vậy... Vì sao người này ngày hôm nay lại buồn bã ỉu xìu?

Lâm Hề ngồi trên ghế sofa vẫn không nhúc nhích, rồi sau đó dứt khoát nằm xuống, từ từ nhắm hai mắt lại rồi ngủ mất. Vô Song hơi giật mình, thấy hai má cô đỏ bừng, trên trán chảy xuống giọt mồ hôi lạnh, hô hấp dồn dập, là... bị bệnh rồi.

Vô dụng như vậy, không chịu chú ý mà để bị bệnh rồi. Không uống thuốc sao? Không đi gặp bác sĩ sao? Trong lòng của cô gái ngọc ấy có phải khó chịu lắm hay không? So với anh, cô là một sinh vật dễ dàng chết như vậy.

Bàn tay vừa động muốn đưa đến thăm dò, đưa tay về phía gương mặt Lâm Hề, thiếu chút nữa liền có thể chạm vào má cô, nhưng cuối cùng vẫn có một chút khoảng cách, Vô Song không thể chạm vào cô được. Anh biết mình cần phải chặt đứt mọi liên hệ với Lâm Hề, nhưng mà... Phải như thế nào mới hoàn toàn chặt đứt đây?

Năng lực anh có được là năng lực có thể dò thám thế giới kia, hơn nữa theo anh biết từ khi mình bắt đầu có được năng lực này thì nó đang từ từ mạnh lên, từ những hình ảnh chỉ thoáng vụt qua đến khi hình ảnh hiện lên rõ nét, cho đến bây giờ, chỉ cần chợt suy nghĩ, liền có thể dễ dàng nhìn thấy thế giới kia. Nhưng anh không biết như thế nào khống chế chính mình “thoát khỏi” Lâm Hề. Giống như bị có gái yếu ớt ấy vậy khôn, không có cách nào nhìn thấy những thứ khác ngoài cô.

“Ừ... Tư liệu...” Lâm Hề mơ mơ màng màng thì thầm tự nói. Ánh mắt Vô Song khẽ động, nhưng lại nhất thời không khống chế được đầu ngón tay của chính mình, anh khẽ vuốt má Lâm Hề, nhưng xuyên lại xuyên qua bóng hình cô, chỉ chạm vào một khoảng hư không.

Vô Song nhìn lòng bàn tay trống rỗng của mình, giật mình thất thần. Nói cái gì chặt đứt liên hệ, giữa bọn họ rõ ràng cũng đã không còn quan hệ gì. Chỉ có anh giống kẻ như kẻ trộm lén lút quan sát cuộc sống của cô, một cuộc sống yếu ớt như con kiến, chạm một chút đã bị thương, một chút bệnh cũng có thể gẫy vỡ cô một thời gian dài. Người như vậy đi vào thế giới này, không cần bị giết, tự mình cũng sẽ chết. Muốn anh trở mắt nhìn thấy cô chết đi, anh có thể làm được sao... Chớ nói chi là tự tay giết cô.

“Rốt cuộc cô đang chơi trò gì.” Anh thì thầm tự nói một mình, nhìn mồ hôi lạnh trên trán Lâm Hề càng lúc càng nhiều, cô khó chịu đến mức cuộn tròn người lại, anh nắm chặt lòng tay. “Rốt cuộc cô đã làm gì với tôi...” Giọng điệu lại có chút bất lực thất thố.

Trong nháy mắt này anh chỉ nhìn thấy Lâm Hề, hoàn toàn không nhận thấy đau lòng trong ánh mắt của mình, có bao nhiêu sóng sánh dâng trào.

Vô Song càng không phát hiện trên cửa sổ nhỏ cao cao trong Đại Điện Hắc có một con quạ đen đôi mắt màu đỏ sậm xoay xoay đầu, sau đó lặng yên không một tiếng động giương cánh bay về phía bầu trời.

4.

Thế lực của tam tộc sớm đã tiêu hao gần như không còn, một trận chiến cuối cùng cơ hồ không cần hao phí bao nhiêu sức lực, nhưng trên đường quay về đại điện Hắc Thạch, Vô Song lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Ngã xuống vách núi, một cánh bị gãy.

Khi Tứ Ly tìm được anh trong đồng đất đá ở sườn núi, Vô Song đang ôm một cô gái trong lòng, nhưng khi thấy mặt cô gái ấy, Tứ Ly kinh hãi: “Lâm Hề!” Ký ức lại tuôn trào, Tứ Ly lập tức lắc lắc đầu: “Không thể nào.” Anh ta đưa tay giữ lấy gương mặt “Lâm Hề”, chỉ thấy khuôn mặt cô ta từ từ thay đổi, biến thành một cô gái xa lạ, Tứ Ly nhướng mày: “Bộ tộc Dịch Dung.”

Vô Song mở mắt ra, nhìn về phía xa, thần nhiên nói: “Trúng kế mà thôi.”

Người bộ tộc Phục Linh nhập vào người bộ tộc Dịch Dung, sau đó biến thành dáng vẻ Lâm Hề để tính kế Vô Song. Mà mưu kế vụng về như vậy, Vô Song lại vẫn thật sự ngốc nghếch mà bị lừa. Đơn giản chỉ cần nghĩ đến Lâm Hề sắp chết thì anh không thể làm chủ bản thân mình mà làm như vậy, trong đầu óc trống rỗng căn bản cũng không hề suy nghĩ gì.

Tứ Ly nhìn thấy đôi cánh của anh bị đám gạch vụn cắt đến máu thịt lẫn lộn, vừa giúp anh xê dịch mấy tảng đá, vừa nói: “Xem cậu sau này còn cái cứng nữa không, cái gì giết chết Lâm Hề trong lòng rồi, tự mình suy xét lại đi, kẻ chỉ biết lừa dối bản thân!”

Vô Song nhủ mảy, nhìn khoảng trời xa xa: “Tôi không thể nhớ rõ, lúc cùng cô ấy ở chung tình cảm của tôi lúc ấy như thế nào.” Anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại. “Tôi cứ cho rằng mình có thể... Không ngờ, nhìn thấy cô ấy chết lại là một chuyện khó chịu như vậy.”

Vô Song không hề mạnh miệng lại làm cho Tứ Ly sững sốt trong thoáng chốc, lập tức mang theo ba phần an ủi bảy phần bất đắc dĩ nói: “Đương nhiên, tốt xấu gì hai người cũng có những tháng ngày sống chết có nhau, cứu cô ấy đã trở thành thói quen của cậu rồi.”

Đợi đến lúc chữa trị thì cánh cửa Vô Song đã hoại tử, giữ lại cũng vô dụng, Vô Song thần nhiên nói hai chữ “Cắt đứt” tựa như thứ cắt đi không phải là xương thịt của anh.

Lúc này, trong tổ chức cũng không còn người tạo phản nữa, cần cải cách cả một chế độ, mặc dù Vô Song bị thương nhưng vẫn cần tham dự, công việc rườm rà còn phiền phức hơn cả chiến tranh, mỗi khi đêm dài tĩnh lặng anh mệt mỏi ngồi bên đồng văn kiện chất chồng, Vô Song đều muốn phát cáu, nhưng bây giờ anh không còn phát giận vì chuyện của mình.

Linh thạch màu vàng phản chiếu hình ảnh trong đầu anh, Lâm Hề gần đây rảnh rỗi đến đáng giận, cô ấy được làm chuyện cô thích, cô được gặp người cô thích, ngày ngày bình thản yên vui.

Cô thật sự quá hạnh phúc. Vô Song rũ mắt xuống, nhưng mỗi khi thấy cô và Quý Nhiên đi cùng nhau, mặc kệ là ăn cơm cũng được, đi dạo cũng thế, ngọn lửa trong lòng anh lại bùng cháy nùng rực, thì ra không phải chỉ có cái chết mà hạnh phúc của Lâm Hề cũng tác động đến tâm trạng của anh.

Nhưng anh lại chẳng lưu lại chút dấu vết nào trong thế giới của người ấy. Quả thật khiến cho người ta không cam lòng.

Đêm khuya, hình phản chiếu nơi ở của Lâm Hề trên linh thạch lại là ban ngày, đúng lúc là một ngày nghỉ, Quý Nhiên lại hẹn Lâm Hề đi chơi, còn có mấy thầy giáo cùng trường, nhưng hai người đi dần dần tuột lại phía sau lưng họ, Quý Nhiên làm như bên đường có nhiều thứ kỳ lạ để xem lắm, gọi Lâm Hề một tiếng liền muốn nắm lấy tay cô.

Vô Song nhất thời nhịn không được nữa, không chút suy nghĩ, tát một cái “bà”.

Nhưng khi âm thanh ấy vọng lại, Vô Song lại giật mình, Quý Nhiên trong hình ảnh hiện lên cũng có vẻ mặt ngạc nhiên, anh ta quay đầu lại nhìn Lâm Hề: “Em dùng sức đánh anh làm gì?”

Lâm Hề cũng có vẻ mặt cảm thấy kỳ lạ: “Em không đánh anh.”

“Em xem.” Quý Nhiên đưa tay ra thì nhận lấy ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Hề. “Sung lên nè...” Quý Nhiên cười khỏ. “Sức của em rất mạnh đó.”

Về mặt Lâm Hề lại thành ra vô cùng uất nghẹn.

Vô Song lại kinh ngạc nhìn tay mình, cứ nhiên... đánh được. Anh có thể va chạm vào người của thế giới kia, năng lực này còn đang tăng dần sao, nếu thêm một thời gian ngắn nữa, anh có thể đến thế giới kia không?

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Phiên Ngoại: VÔ SONG (Hạ)

Trong hình ảnh thế giới kia do tinh thạch màu vàng phóng ra, Lâm Hề với đôi mắt có quầng thâm đang ngồi gõ bàn phím, tơ máu trong mắt nhiều đến mức dường như khiến cho Vô Song phẫn nộ.

Cô gái này... làm như mình có sức lực như bọn động vật vậy, nhanh chóng về nhà ngủ đi! Nỗi lòng của anh vừa động, chỉ thấy hình ảnh bỗng nhiên dao động như là bị một bàn tay vô hình kéo ra xa, một con đường màu đen lại xuất hiện ngay trước mắt Vô Song, Vô Song nhớ rõ khí tức trên con đường này, là lúc Song Không Chi Tâm mở ra con đường nối thông giữa hai thế giới mới có khí tức đó.

Vô Song trừng mắt nhìn, có chút không dám tin mà bước từng bước về phía trước, đột nhiên, tựa như có gì đó giữ chặt lấy cổ chân anh, dường như có cơn gió cuốn lấy, đẩy anh về hình ảnh của thế giới kia. Vô Song quay đầu lại, cái bàn trong tầm điện Hắc Thạch càng ngày càng xa, mà ánh sáng đến từ thế giới kia càng ngày càng chiếu rọi mãnh liệt trên gương mặt anh, chói mắt đến lóa mờ.

Luồng sáng chợt lóe lên rồi biến mất, trong tầm điện Hắc Thạch ánh nến sáng bừng lại chẳng còn bóng người, cửa đá bị mở ra từ bên ngoài, Tứ Ly đang cầm một đồng văn kiện đi tới, nhưng thấy không có ai ở trong phòng, Tứ Ly buồn rầu thở dài: “Thật sự làm cho người ta đau đầu, hơn nửa đêm lại chạy đi rình con gái.” Nói xong, anh ta lại bất đắc dĩ ôm văn kiện trở về.

Ánh nắng thỉnh thoảng chiếu rọi làm cho Vô Song không thể thích ứng, qua hồi lâu, lỗ tai của anh mới chậm rãi nghe thấy tiếng chim hót, còn có tiếng bước chân vội vã của sinh viên đang đến trễ. Tất cả tựa như gần gũi lại tựa như xa lạ như vậy.

Đây là thế giới của cô gái ấy...

Anh thật sự đã tới. Vô Song nhìn đôi bàn tay đeo bao tay bằng da anh mang từ thế giới kia đến, trong lòng hiểu, quả nhiên, anh đã đạt được năng lực xuyên qua dị giới sao...

Tiếng bước chân quen thuộc từ phía trên truyền đến, trong ánh sáng buổi sớm, Vô Song ngẩng đầu nhìn lên, khi nhìn thấy cô, những mảnh ký ức rải rác trong đầu giống như được chấp và lại thành một bước tranh hoàn chỉnh, Lâm Hề nhất gan, Lâm Hề dừng cảm thừa nhận sai lầm, Lâm Hề thích anh, vô số những ký ức dần dần hiện rõ theo những bước chân có chút hư nhược do thức cả đêm của cô gái ấy chậm rãi bước xuống những bậc thang hướng về phía anh.

Không phải thông qua tinh thạch của bộ tộc Độc Tâm, không còn khoảng cách không thể vượt qua, mà anh đang nhìn thấy cô một cách rõ ràng, khi anh đuổi tay ra là có thể va chạm vào nhiệt độ cơ thể của... cô.

Vô Song há miệng thở dốc, một tiếng “Lâm Hề” sắp nói ra miệng. Đột nhiên Lâm Hề trượt chân, thân hình Vô Song vừa động, đã thấy có cánh tay kia đúng lúc ôm lấy thất lung của Lâm Hề kéo cô vào trong lòng: “Sao không cẩn thận vậy?”

Anh chàng kia lo lắng dùng ngữ điệu hờn trách khiến cho đầu ngón tay Vô Song co rút lại, thân hình anh chợt lóe, trốn phía sau thành tay vịn cầu thang. Tay nắm chặt, Vô Song cơ hồ cảm giác bị si nhục, mặc dù bị tinh binh của tam tộc vây tới tuyệt cảnh anh cũng chẳng lùi nửa bước, cư nhiên trong thời điểm này... lại không biết vì sao mà rút lui!

Chắc, thật sự dọa người à.

“Anh đi đến trước mặt em mà em cũng không thấy. Đang phát giác cái gì vậy?”

“A... Không có việc gì, em thức đêm nên có chút hoa mắt.”

Ngữ điệu trong câu nói của bọn họ thể hiện rất rõ mối quan hệ thân thiết. Vô Song tựa vào tường, nắm tay đang nắm chặt dần dần thả lỏng, cũng dần dần không có biểu hiện gì. Thân hình Lâm Hề cách bờ tay vịn cầu thang đi lướt qua anh, bước chân không hề dừng lại.

Đây không phải là đương nhiên sao, Vô Song nghĩ, cô ấy không phát hiện ra mình, hơn nữa cho dù nhìn thấy, cô ấy cũng không nhớ ra anh là ai.

Nhưng tình cảm như vậy là gì?

Lúc cô ấy trượt chân thì kéo cô ấy, sau đó dùng giọng điệu lạnh lùng chỉ trích cô ấy không cẩn thận, hành động này, rõ ràng anh là người am hiểu nhất mới đúng, rõ ràng là chuyện anh nên làm mới đúng, nhưng hiện tại... Không đúng, việc này, mặc kệ ai làm thì chẳng có quan hệ gì với anh.

Rốt cuộc là tình cảm gì ảnh hưởng suy nghĩ của anh, trước kia anh có tình cảm như thế nào đối với Lâm Hề...

Vô Song vừa ngẩng đầu, bóng dáng yếu ớt của Lâm Hề trong ánh nắng ban mai càng lúc càng xa, bước chân của cô vẫn suy yếu như trước, thoạt nhìn, chạm nhẹ cũng có thể làm cô ngã chết. Ngực thắt chặt, có một cảm xúc kỳ lạ theo huyết mạch mà bùng lên, Vô Song ôm ngực, cảm thấy thời khắc khi anh nhìn thấy Lâm Hề thì đã có cái gì đó không đúng lắm.

6.

Đi theo Lâm Hề về đến nhà, ở dưới lầu nhìn hồi lâu, Vô Song thừa dịp không có ai thì nhảy thẳng lên ban công lầu sáu bên ngoài phòng ngủ của cô.

Từ bên ngoài nhẹ nhàng mở cửa sổ bằng kính ra, nghe thấy tiếng hô hấp nhịp nhàng của cô gái ở trong phòng, trong lòng biết Lâm Hề đã ngủ như chết, anh yên tâm nhảy vào. Cấu tạo căn phòng này vẫn như trước đây, chấn trên giường đã đổi cái mới, chẳng qua vẫn là màu phấn hồng cực kỳ ngây thơ, trên giá vẫn đầy sách như trước, nhưng sách vở đều đã đổi một lượt rồi.

Trong đầu giạt mình hiện lên một đoạn ký ức ngắn ngủi, là Lâm Hề ngồi xỏm bên giường, xé đốt từng trang sách mà cô xem như báu vật chỉ để sưởi ấm cho anh. Khi đó, hình như anh chưa kịp nói tiếng cảm ơn và xin lỗi cô...

Vô Song đi đến bên giường, người trong chăn đang chìm vào giấc ngủ sâu, sắc mặt xanh trắng nói lên rằng sức khỏe của cô không được tốt, lúc này Vô Song không tự chủ được mà đưa bàn tay ra, đầu tiên là đầu ngón tay chạm vào má cô, sau đó tựa như không thể khống chế được mà cả bàn tay đều áp nhẹ lên đó.

Cảm giác tiếp xúc mềm mại, ấm áp xuyên qua lớp bao tay bằng da truyền vào trong mạch máu, sau đó vẫn chảy xuôi tiến vào trong lòng, một lần lại một lần bào mòn phần mềm yếu nhất trong trái tim anh, cơ hồ khiến cho sự tự chủ mà bấy lâu nay anh kiêu ngạo sắp bị đánh bại.

Càng muốn chạm vào cô nhiều hơn, muốn ôm cô vào trong lòng, sau đó hôn môi, gặm nhắm, nuốt vào trong bụng, hoàn toàn biến thành vật của mình.

Trong thân thể hình như có một con mãnh thú cần nuốt sạch sẽ lý trí của anh, Vô Song cứ như vậy cúi người xuống, khiến cho đôi môi ấm áp của hai người chạm nhẹ vào nhau. Tiếng lòng đang kêu gào đột nhiên tan biến, anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô, thậm chí không dám dùng răng cắn nhẹ môi cô, bởi vì, đôi môi của người ấy mềm mại như vậy, chỉ hơi dùng chút sức lực thì sẽ làm hỏng nó.

Anh từng trải qua cuộc sống song sinh cùng mệnh như vậy, cô từng quan trọng giống như tính mạng của anh, Vô Song nghĩ thầm thật sự khi đó mình rất

khó khăn, cư nhiên lại có thể để cho nha đầu này sống sót.

“Ô!” Bỗng dừng tiếng run của điện thoại vang lên, Vô Song hoàn hồn, lập tức rời đôi môi của Lâm Hề. Nhưng Lâm Hề lại ư một tiếng, không có tình lại, Vô Song đảo mắt nhìn sang, di động đang đặt ở bên gối Lâm Hề chợt lóe sáng hai chữ “Quý Nhiên” rất chói mắt. Sắc mặt anh lạnh đi, lấy tay cầm điện thoại di động của Lâm Hề, lướt qua mặt điện thoại, mở mặt sau lấy pin ra, sau đó một lần nữa đặt lại bên gối Lâm Hề.

Mấy năm nay, qua những hình ảnh thấy được trong cuộc sống của Lâm Hề, sự thấu hiểu của anh đối với thế giới này đã vượt qua khả năng tự nhận thức của anh.

Chờ làm xong một loạt động tác này, Vô Song mới kịp phản ứng rằng anh đang làm gì. Anh lấy tay xoa ngực, mở to mắt có chút kỳ dị. Anh bị sao vậy?

Đây là đang... gh... ghen?

Anh lại vì Lâm Hề mà... ghen?

Vô Song không dám tin liếc nhìn Lâm Hề đang ngủ say như chết, lập tức lắc lắc đầu, xoa xoa trán rồi ra phòng ngủ, anh không khách khí mở cửa tủ lạnh lấy vài món ăn, sau đó quang minh chính đại ngồi trên sofa ăn.

Theo từng miếng thức ăn chậm rãi nuốt vào trong bụng, suy nghĩ của Vô Song cũng chậm chậm rõ ràng hẳn.

Có phải, anh của trước đây thích Lâm Hề, là mang trong lòng tình cảm này. Anh tựa người vào sofa, đoạn tình cảm đã từng bị lãng quên thoáng chốc dần dần trở về trong con người anh, càng ngày càng nhiều những hồi ức về Lâm Hề, đáng vẻ, cách nói của cô, hành động tác phong của cô, anh đều từ từ nhớ lại.

Anh thích Lâm Hề.

Vô Song nhắm mắt lại, thở dài.

Tiếng chim hót ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng có tiếng ô tô chạy vụt qua, còn có tiếng chào hỏi của bà cô lầu dưới truyền vào trong tai Vô Song. Anh giật mình phát hiện, anh nhưng nhớ Lâm Hề trong ký ức đồng thời cũng tưởng niệm cuộc sống bình thân yên vui, không có đấu đá với nhau không có âm mưu quỷ kế, tốt đẹp mà an bình. Vô Song vẫn là con người như trước kia, lạnh lùng nhưng nội tâm cũng khát vọng ấm áp, thế giới mà Lâm Hề sống khiến cho anh ngưỡng mộ, ngưỡng mộ đến mức không muốn quay về...

Nhưng không thể.

Anh đã là Tôn Chủ, có trách nhiệm của chính mình, hơn nữa... Trong đoạn ký ức ngày ly biệt những câu nói ngập trong nước mắt của Lâm Hề lại vọng về, cô hỏi anh dựa vào cái gì mà anh muốn xuất hiện thì xuất hiện, hoàn toàn quấy rầy cuộc sống của cô! Muốn biến mất sẽ biến mất sao! Trong lòng Lâm Hề oán hận anh, đột nhiên xuất hiện rồi lại tự dung chia ly. Cuộc sống hiện tại của cô đã theo quy luật riêng vốn có của nó, anh cũng không có lý do gì lại ngang ngược chen vào để lại cho cô những khoảng ký ức trống rỗng không thể nào bổ khuyết được.

Trong phòng ngủ tiếng hô hấp của Lâm Hề càng nặng nề, Vô Song nghe thấy âm thanh chuyển dịch của chăn đệm, anh đưa mắt liếc nhìn bao thức ăn vặt mà anh đã xé ra đặt trên bàn, đôi mắt nhú lại, ôm bao thức ăn vặt vào trong lòng, xoay người liền từ ban công phòng khách nhảy xuống, lập tức rơi xuống một tán cây to khỏe dưới lầu, ném rác trong lòng mình xuống, Vô Song cảm thấy bản thân mình không có tiền đồ.

Trốn cái gì, cho dù trước mặt Lâm Hề mà tranh đoạt đồ ăn với cô thì cô cũng không làm được gì. Còn nữa, cho dù quấy rầy cuộc sống của cô thì như thế nào, bây giờ Lâm Hề cũng không nhiều loạn cuộc sống của anh sao! Ngày ngày đêm đêm xuất hiện trong đầu óc, có được sự đồng ý của anh sao! Dựa vào cái gì... bây giờ chỉ có một mình anh nhớ lại ký ức của hai người.

Vô Song phiến lòng ngồi trên cây, chưa đầy một lát liền thấy Lâm Hề trong hành lang đi ra, bước chân yếu ớt vô lực, Vô Song nhướn mày, đi theo.

7.

“Hề Hề, em có nghĩ đến chuyện chấp nhận anh không?”

Câu nói kia như kim châm vào thần kinh của Vô Song, trên khán đài rộng lớn của sân thể dục chỉ có một đôi nam nữ ngồi cạnh nhau, anh đứng ở cửa ra vào khán đài sau lưng bọn họ, khoảng cách rất xa, nhưng với thính lực của Vô Song mà nói, chút khoảng cách ấy căn bản chẳng thành vấn đề.

Lâm Hề ngẩng người nhìn anh chàng ngồi bên cạnh mà chẳng trả lời, bởi vì sự im lặng của cô mà lòng Vô Song căng như dây đàn.

Đúng vậy, trước đây cô ấy vẫn thích anh chàng này, không phải sao, có một đoạn thời gian cô ấy có tình cảm với anh cũng chỉ là trong lúc nhất thời mà thôi, bây giờ cô ấy đã trở về với cuộc sống bình thường, lại quên mất anh, yêu Quý Nhiên cũng là chuyện dễ hiểu. Trong lòng cô ấy nhất định đang hào hứng vui mừng, nhất định sẽ đồng ý...

Đồng ý cái đầu cô đó! Ai cho phép thế!

Thần trí Vô Song loạn đến mức không hề nghe thấy đoạn đối thoại tiếp theo hai người bọn họ, anh tùy tay kéo lấy một đoạn nhựa trên cửa ra vào, dùng sức ném, ngay lập tức tiếng kêu đau khiến cho ai đó vừa lòng của Quý Nhiên truyền đến.

Vô Song khẽ cong môi cười lạnh, lách người tránh vào trong bóng tối, nghe thấy bọn họ thay đổi đề tài, sau đó thấy Lâm Hề mặc cỡ đồ mặt chạy về phía cửa. Anh lách mình tránh né, đợi đến sau khi Lâm Hề đi xa, anh lại đi ra, đứng trong vầng ánh sáng chói lọi của ánh mặt trời, bình tĩnh nhìn Quý Nhiên.

Ánh mắt của anh đầy áp lực, khiến Quý Nhiên đang quay lưng về phía anh cũng bỗng dừng xoay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, khẩu hình của Vô Song phát ra lời nói khinh thường: “Thu hồi lại tình cảm của người đi.”

Quý Nhiên giật mình. Vô Song cũng mặc kệ anh ta, vạt áo khoác phát tung theo con gió nhẹ, anh hờ hững xoay người rời đi.

Bước chân của Vô Song càng nhanh hơn, muốn vượt qua Lâm Hề. Anh biết mình không nên xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Hề nữa, anh còn chưa bỏ xuống được trách nhiệm, không thể vứt bỏ được bạn bè ở thế giới kia, nhưng anh cũng không có cách nào để chứng kiến Lâm Hề chung bước với trên đường đời với người đàn ông khác, mặc kệ cô có chấp nhận hay không, mặc kệ cô có hạnh phúc hay không.

Chỉ cần người đàn ông đó không phải là anh thì không được!

Trong từ điển của anh không có hai chữ “Tác thành”, cũng không có “khiêm nhượng”, càng không thể học bốn chữ “âm thầm chúc phúc”. Nếu không bỏ xuống được vậy thì cứ cầm lên, anh muốn dùng hai tay của mình để che chở cho cô, nắm chặt tay cô, ở bên cạnh cô cả đời. Anh muốn Lâm Hề nhớ tới lại những chuyện trước đây, tìm lại những kỷ ức thuộc về bọn họ, đợi đến sau này lúc rảnh rỗi hai người lại có thể cùng nhau hồi tưởng, nói chuyện phiếm.

Về phần bây giờ, chung quy sẽ có cách thôi, chỉ cần Lâm Hề kiên định như anh, vậy sẽ có cách thôi.

Trên những bậc cầu thang, bước chân của cô tựa hồ có chút suy yếu, anh vươn tay chạm vào cổ tay cô, sau đó giữ chặt lấy cô. Đôi mắt trong suốt kinh ngạc dùng ánh mắt xa lạ đánh giá anh: “Anh...”

Không muốn nghe cô nói ra câu hỏi xa cách lạ lẫm, Vô Song lập tức ngắt lời: “Chắc, Lâm Hề, em vẫn ngốc như trước kia!”

Cô sững sốt hồi lâu, ánh mắt có chút mờ mịt: “Chúng ta quen nhau sao?”

“Ừ, quen.” Vô Song trả lời kiên định. “Trước kia từng quen nhau, hiện tại quen nhau, sau này càng thêm thân thiết.”

Phiên ngoại: Ở CÙNG NHAU (thượng)

Lâm Hề cảm thấy được đại khái mình gặp kẻ điên.

“Anh theo tôi làm gì! Nói rồi tôi không biết anh!” Rốt cục Lâm Hề không thể nhịn được nữa.

Vô Song đang nhìn màn hình lớn bên đường thì nghe thấy câu nói ấy, mới xoay đầu lại liếc nhìn Lâm Hề: “Thứ nhất, chúng ta quen biết nhau. Thứ hai, trên đường này, tôi đi đường tôi, em đi đường em, trên đường nhiều người như vậy tại sao em không bảo người khác đang đi theo em chứ.”

Lâm Hề từ trước đến nay ăn nói vụng về không giỏi cãi cọ, câu nói thẳng này khiến cô không cách nào thể phản bác được, cô hít một hơi thật sâu: “Anh à, nếu anh còn như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát đó!”

Cô gái vốn tính tình yếu đuối cư nhiên học được cách phản kháng rồi. Đôi mắt Vô Song hơi hơi nheo lại: “Tốt, báo đi.”

Lâm Hề thấy thái độ chẳng quan tâm của anh, thật sự không chịu được, tay đã chạm vào điện thoại đang để trong túi, nhưng vô luận như thế nào cũng không có cách lấy điện thoại ra, gọi cảnh sát tới đuổi người thanh niên này đi, cô chăm chú nhìn gương mặt của anh mà chẳng thể nào dịch chuyển ánh mắt được, giống như cô vẫn luôn mong đợi thật lâu, rốt cục đợi được ngày anh xuất hiện.

Cô đang... tư xuân sao?

Lâm Hề day day huyết Thái Dương của mình, cuối cùng bắt đầu đỡ đỡ một tiếng, cô xoay bước đi, khi bước qua ngọn đèn đường nơi góc hẻm nhỏ bất chợt cô nhớ lại anh chàng thần bí mặc áo khoác đen mà cô đã nhìn thoáng qua mấy ngày hôm trước, cô dừng bước, liếc nhìn về phía sau, thấy Vô Song cũng đang bình tĩnh nhìn chăm chăm cô, trong đôi mắt màu đen dường như cất giấu một thứ tình cảm mà Lâm Hề không thể hiểu được, bốn mắt chạm nhau, cô không có cách nào không chế mà hơi thoáng đỏ mặt.

Đúng vậy, mấy ngày hôm trước anh chàng này còn giúp cô, giống như anh hùng từ trên trời giáng xuống.

Chẳng lẽ bọn họ thật sự quen biết? Nhưng nếu quen biết, vì sao mấy ngày hôm trước lúc giúp cô lại chẳng hề bắt chuyện với cô? Lâm Hề suy tư rồi bời bời đến lúc đi đến dưới lầu, quay đầu nhìn lại thì phát hiện anh chàng kia vẫn đi theo cô, cô chợt nhảy dựng, cô đã để lộ địa chỉ chỗ ở cho kẻ điên biết! Không chút đề phòng mà để lộ địa chỉ?

Chính bản thân Lâm Hề cũng không thể tin được mình cư nhiên lại làm ra chuyện như vậy, quả thực tựa như... cô đang tuân theo khát vọng trong nội tâm mình, dẫn anh trở về, cùng anh về nhà... Về nhà? Cùng một anh chàng xa lạ?

Lâm Hề cảm thấy mình có chút bất thường.

“Tiên sinh!” Cô xoay người, nghiêm mặt lạnh lùng nói với Vô Song. “Anh còn muốn theo tới khi nào vậy? Anh đã quấy rầy tôi lắm rồi đó...”

“Ừ, tôi biết.” Vô Song nhẹ nhàng trả lời. “Cho nên về nhà trước đi, trở về từ từ nói.” Nói xong, anh đẩy vai Lâm Hề hướng cô bước lên lầu. Lâm Hề chột sững sốt vì thái độ quá mức tự nhiên của anh, đợi đến khi phản ứng kịp thì lập tức trở tay giữ lấy cổ tay Vô Song, nhiệt độ trên cơ thể đàn ông cùng nhịp mạch đập thông qua thần kinh mẫn cảm trên đầu ngón tay truyền lên đầu cô, cơ hồ có chút đốt cháy người ta nên cô chỉ giữ lấy tay Vô Song trong chớp mắt, Lâm Hề lập tức buông tay, nhưng cái chạm nhẹ này cũng đủ để Vô Song dừng bước.

“Anh không thể lên đó.” Lâm Hề có chút lúng túng cũng bởi vì trái tim loạn nhịp của mình.

“Vì sao?” Vô Song hỏi rất tự nhiên.

Lâm Hề sững sốt, thoáng tìm về chút lý trí: “Chuyện này còn phải hỏi sao? Trên lầu là chỗ ở của tôi, tôi không muốn cũng không thể cho anh vào.”

Nghe được câu trả lời đó, Vô Song cũng sững sờ một chút: “Vì sao chỗ ở của em...” không thể để cho tôi lên? Không thể nói ra thành lời, trong đầu Vô Song đã tự hình thành câu trả lời, đương nhiên không thể để cho anh lên, đối với Lâm Hề mà nói, bây giờ Vô Song là một người xa lạ, không còn song sinh cùng mệnh với cô, không có nghĩa vụ bảo vệ cô, cô nên đề phòng anh, sao có thể để cho anh bước vào cửa.

Thì ra anh từng cảm thấy bước vào nhà cô là chuyện đương nhiên, giờ đây vật đổi sao dời, lại biến thành một chuyện rất xa xỉ.

Chân đang bước trên cầu thang của Vô Song thoái lui lại, nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Lâm Hề, anh giật mình nhớ tới ngày đó của ba năm trước đây, lúc cô khóc chất vấn anh. “Dựa vào cái gì mà anh muốn xuất hiện thì xuất hiện, hoàn toàn quấy rầy của cuộc sống tôi! Bây giờ anh muốn đi thì đi sao! Tôi chưa chuẩn bị gì hết, còn có rất nhiều điều muốn nói, còn có tâm ý chưa biểu lộ, thậm chí cũng không biết... tôi thích anh...”

Cô thích anh.

Cô từng thích anh.

Lúc trước, khi anh kiên quyết moi Song Không Chi Tâm ra, sớm nên dự đoán được sẽ bị đối đãi như vậy. Vô Song rũ mắt xuống: “Em nói đúng.” Giọng nói của anh vẫn bình tĩnh như trước. “Em có quyền lợi không cho phép tôi lên.” Gót chân của anh vừa chuyển đã bước ra ngoài, khi lướt qua bên cạnh cô thì tay anh đã nắm chặt lại.

Lâm Hề há miệng thở dốc, nhìn bóng dáng của anh đi ra ngoài tòa nhà mà không biết nên nói gì, cô đuổi người này đi, lẽ ra là phải vui mừng lắm chứ, nhưng sao trong lòng lại cảm thấy trống vắng? Giống như thật vất vả mới tìm được bảo vật giờ lại không cần thận mà đánh mất.

Vào nhà, cả người Lâm Hề mềm nhũn, ngồi trên ghế sofa, cô nằm trong chốc lát, trong trí nhớ bỗng nhiên vang vọng một giọng nói bảo cô đứng lên, đi làm thịt xào chua ngọt, ngủ điều kia tự nhiên như đang sai bảo người hầu, Lâm Hề bất mãn chau mày, bỗng chốc trong lòng cảm thấy không thoải mái. Ngay sau đó, tiếng tivi siêu lớn vang lên, làm cho cô vô cùng đau đầu. Cô không thích âm thanh âm ỉ, nhưng không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc kỳ lạ khiến cô muốn rơi lệ, đôi mắt cay cay, Lâm Hề mở mắt ra, phòng trong vẫn yên lặng vắng vẻ, chỉ có một ngọn đèn ngủ mờ ảo đang bật sáng, để lại một khoảng lạnh lẽo.

Trên mặt có chút lạnh lẽo, Lâm Hề đưa tay lên thì đã chạm vào giọt nước mắt đang lăn dài trên bờ má.

“A... Kỳ lạ, vì sao?” Cô vừa thì thầm vừa lau nước mắt, nhưng lại có giọt nước mắt khác rơi xuống khiến cô lau thế nào cũng không hết. Ngoại trừ nước mắt lau không hết, cảm xúc áy náy và đau đớn cũng không có cách nào xoa dịu được.

Cô trở nên kỳ lạ, tựa như có người khác đang khống chế cô, một bản thân khác mà cô không hề biết đến.

Ban công có âm thanh leng keng thùng thùng truyền đến, cơn mưa đang nhỏ giọt bên ngoài, Lâm Hề đứng dậy đi qua vôn định đóng cửa sổ lại, nhưng lơ đãng lướt nhìn xuống ngọn đèn đường dưới lầu, một anh chàng khoác áo khoác màu đen lẳng lặng đứng ở nơi đó, anh đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì. Tựa như anh không hề hay biết rằng những giọt nước mưa đã rơi xuống trên người anh.

Bỗng chốc lồng ngực Lâm Hề tê rần, cuối cùng ánh mắt không thể rời khỏi người anh, cho đến khi Vô Song ngẩng đầu lên, trong nháy mắt liền bắt giữ lấy được ánh mắt của cô. Trong khoảng cách độ cao lầu sáu và màn mưa dày, họ nhìn nhau không nói gì.

“Anh...” Lâm Hề mở miệng, sau một lúc do dự thì cuối cùng lớn tiếng gọi. “Anh về nhà đi, đừng đứng đó nữa. Trời mưa rồi!”

Ánh mắt Vô Song trở nên sâu thẳm, im lặng hồi lâu, bỗng nhiên nét mặt lộ ra một chút bất lực: “Tôi không có nơi để đi.” Những hạt mưa rơi làm cho mái tóc của anh thấm ướt, những giọt nước theo bờ má của anh chảy xuống, giọng của anh không lớn nhưng lại truyền vào trong tai của Lâm Hề. “Tôi chỉ quen mình em.”

Trái tim đau nhói, sau đó cô mềm lòng, ngẩng ngẩng nhìn Vô Song rồi gục đầu xuống, dường như lại điên rồ nói: “Lên đây đi.” Cô hét lớn một lần nữa. “Anh lên đây đi!” Giống như sợ anh bị trận mưa gió làm ướt nệm.

Khi nhìn thấy anh chàng kia nhanh chóng cất bước, không chút do dự bước vào trong mái hiên tòa nhà, Lâm Hề bỗng nhiên có cảm giác bị anh chàng kia hiểu rõ hết tính tình của mình... Quả nhiên là cô có chỗ nào đó không được bình thường.

Tùy ý cho một anh chàng xa lạ chiếm cứ bộ sofa của mình, không chút khách khí ăn hết thức ăn của cô, trong lòng Lâm Hề lại không hề chán ghét.

“Anh nói đi, anh tên là gì?” Lâm Hề nâng tách trà nóng, ngồi ở chiếc ghế riêng trong bộ sofa nhìn chằm chằm Vô Song hỏi. “Tại sao anh lại biết tôi?”

Vô Song nhìn cô: “Tôi tên là Vô Song, ba năm trước đây, tôi từ một thế giới khác đến tìm em. . .”

Lâm Hề bị nước trà nóng làm bỏng miệng, khiến cho ngụm trà cũng bị phun xuống đất, cô không quan tâm đến chuyện lau chùi mà kinh ngạc ngẩn đầu nhìn Vô Song: “Anh lặp lại lần nữa, từ nơi nào đến tìm tôi?”

Vô Song nhíu mày: “Một thế giới khác.”

Lâm Hề im lặng một lát, phút chốc cười ha hả, đặt tách trà lên bàn, sau đó nói: “Tôi không có ý gì khác, nếu anh không tiện nói cũng không sao, uhm, anh cũng nhìn thấy đó, nhà tôi chỉ lớn như vậy thôi, thứ nhất không đáng để cướp, thứ hai không đáng để trộm. Tuy rằng anh nói anh biết tôi, nhưng tôi thật sự không nhớ rõ chúng ta quen biết nhau lúc nào.”

Vô Song vút túi thức ăn đang cầm trong tay lên bàn, đôi mắt liếc nhìn lên, mặt không chút thay đổi nhìn thẳng Lâm Hề, ánh mắt quá mức nghiêm túc, Lâm Hề sợ đến mức hơi hơi co rụt lại, anh hơi ngẩn ngơ, có chút buồn phiền dời tầm mắt đi. Lại nghe Lâm Hề lớn gan nói. “Tôi cảm thấy anh không phải là người xấu, cho nên đánh bạo giữ anh lại, nhưng tôi cũng không thể cho anh ở lại đây lâu dài, dù sao tôi cũng còn cuộc sống riêng của bản thân mình. Ngày mai nếu anh còn chưa có chỗ để đi thì tôi cũng chỉ còn cách đưa anh đến cục cảnh sát.”

Từ đầu đến cuối trong lòng cô vẫn phòng bị anh.

Vô Song gật đầu: “Được, em cứ đưa tôi đi đến chỗ đó, dù sao tôi cũng chẳng đi.” Không cho anh lên thì thôi đi, nhưng nếu cho anh vào nhà rồi thì cũng đừng hòng đuổi anh đi.

Lâm Hề ngáy ra, không ngờ người này lại vô lại như vậy: “Anh cũng không thể cứ ở nhà tôi mãi mà không chịu đi, chuyện này sẽ mang đến cho tôi rất nhiều phiền toái, bằng không, tối nay anh cứ dứt khoát đi đi.” Lâm Hề lạnh mặt. Tiếng mưa rơi bên ngoài càng ồn ào, trong phòng lại im lặng đến mức dọa người.

“Em không thể không đuổi tôi đi sao?” Vô Song bỗng nhiên nói. “Em chán ghét tôi như vậy sao?” Lời còn chưa dứt, Vô Song chậm rãi đứng lên. “Được, nếu em đã hy vọng như vậy. Tôi đây đi.” Anh nhìn chằm chằm Lâm Hề đang không biết làm sao, mới vừa đi được vài bước, đột nhiên đầu gối mềm nhũn, khuỵu xuống, đầu ngã vào trong lòng Lâm Hề.

Lâm Hề theo bản năng đưa tay ra ôm lấy anh, bàn tay vừa vịn chạm đến lưng anh, lại chạm vào một chất lỏng âm ẩm: “A!” Lâm Hề thét lên kinh hãi, nhìn thấy cả bàn tay đều nhiễm đỏ, cô kinh hoàng đến mức không biết nên ngáy ngốc như thế này hay đẩy Vô Song ra chạy lấy người: “Anh làm sao vậy!”

Giọng nói của Vô Song suy yếu: “Vết thương... rách ra rồi...”

“Anh bị thương khi nào thế!” Lâm Hề kinh hãi đến mức thét lên. “Sao lại chảy nhiều máu như vậy! Tôi đưa anh đi bệnh viện!”

“Không thể đi bệnh viện...” Vô Song vội ôm lấy eo cô, giam cầm cô trên ghế sofa. “Không thể để cho bất kỳ kẻ nào biết.” Anh ho khan hai tiếng. “Không phải em luôn muốn đuổi tôi đi sao, cứ lôi tôi ra ngồi rồi vứt bỏ, tôi cũng sẽ không tự mình bỏ trở lại đây.”

Lâm Hề hoảng đến mức vội vàng giữ lấy Vô Song: “Lúc này là lúc nào rồi mà còn có thể vứt bỏ anh sao! Tôi cũng không muốn làm tội phạm giết người!” Trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên câu chuyện xã hội đen xa xưa, bị dọa đến nỗi sống lưng chảy mồ hôi lạnh, sau một lúc lâu đầu tranh tư tưởng, rốt cục nói: “Trước hết tôi... tôi rửa vết thương cho anh, tên ngốc này đừng nhúc nhích.”

Vô Song gật đầu, hơi xê dịch vị trí một chút để cho Lâm Hề có thể đi ra.

Nào có vết thương gì, chỉ là di chứng của đôi cánh bị chặt đứt mà thôi, một khi muốn động cánh, xương cốt bị cắt đứt kia sẽ làm da thịt trên lưng bị rách ra, thoạt nhìn rất kinh sợ nhưng ngày hôm sau thì đã có thể khôi phục.

Nhìn ngọn đèn chói mắt trên trần nhà, Vô Song cảm thấy được mấy ngày nay diễn trò với mấy lão già trường lão cũng có chút tác dụng, ít nhất, anh đã thành công chen vào cuộc sống của Lâm Hề.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Phiên ngoại: Ở CÙNG NHAU (trung)

“Lâm Hề, Lâm Hề?” Tiếng gọi của bạn học vang lên ngày càng gần, Lâm Hề giật mình hoàn hồn, bối rối lên tiếng, nhưng thấy bạn học mỉm cười nhìn cô. “Nữ ma đầu nghiên cứu khoa học cũng có lúc thất thần, đây là mặt trời mọc lên từ phía tây sao?”

“A... Ách, không có, tối hôm qua... ừ, ngủ không ngon.” Lâm Hề day day thái dương, thần sắc khó tránh khỏi có chút mệt mỏi.

Bạn học bĩm môi quan tâm nói: “Cậu vẫn nên chú ý đến sức khỏe đi, cần gì mà mỗi ngày đều liều mạng như vậy chứ, thỉnh thoảng cậu cũng phải trải nghiệm cuộc sống của một cô gái bình thường đi.”

“Ách, ừ, ừ được rồi.” Lâm Hề gật đầu, ánh mắt lại dừng ở trên màn hình máy tính, nhưng nội dung hiển thị trên màn hình lại không cách nào vào trong đầu óc cô.

Bạn học lắc lắc đầu: “Bạn đó, nên đi tìm tình yêu đi, hãy cứu vớt trái tim con gái, đừng đợi đến lúc già rồi mới phát hiện mình chưa từng có những năm tháng tuổi trẻ.”

Tình, tình yêu sao...

Lâm Hề ngừng thở, trong đầu không tìm được mà hiện lên cảnh tượng ngày hôm qua.

Vô Song cời trần tựa nửa người vào ghế sofa, vết thương trên xương bả vai sau lưng nhuộm một màu đỏ làm cho Lâm Hề không dám chạm vào: “Vết thương này bị từ khi nào vậy...” Mấy ngày nay rõ ràng anh vẫn luôn đi theo cô, sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy.

Vô Song nhắm mắt không trả lời.

Lâm Hề do dự trong chốc lát cuối cùng hỏi: “Rốt cuộc anh là ai?”

“Lâm Hề.” Vô Song vẫn nằm sấp mà không nhìn cô, nhưng giọng nói lại cực kỳ rõ ràng. “Bây giờ mặt kệ tôi nói gì thì em cũng không tin, vậy so với không tin thì không hỏi sẽ tốt hơn nhiều, em chỉ cần biết tôi thích em thế là đủ rồi.”

Lâm Hề đang cầm khăn lau máu trên bả vai anh bỗng nhiên dừng động tác lại: “Gi...”

Tình huống gì thế này!

Lâm Hề cố che giấu hai má đã ửng hồng, cảm thấy được mình dường như sắp nổ tung. Được một chàng trai xa lạ thổ lộ, mạnh mẽ thổ lộ như thế, tựa như mặc kệ cô có đồng ý hay không thì cũng không thể làm giao động quyết tâm của anh, ra sức ép buộc như vậy... điều quan trọng là, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại động lòng.

Động lòng với một anh chàng theo dõi mình!

Lâm Hề ôm lấy đầu, nhin không được rên rỉ ra tiếng. Bạn học ngồi bên cạnh cũng bị hoảng sợ: “Lâm Hề, nếu cậu cảm thấy không khỏe thì về nhà đi, chắc chắn giáo sư sẽ không trách cậu.”

Trạng thái ngày hôm nay không cách nào tĩnh tâm được, Lâm Hề xách túi lên, vội vàng để lại một câu: “Giúp tôi xin phép giáo sư nha.” Thì vội vã rời khỏi. Lúc về đi ngang qua siêu thị bên ngoài trường thì Lâm Hề dừng bước, giống như bị ma xui quỷ mà đi vào mua tào hủ xào chua ngọt.

Về đến nhà, cánh mũi của anh chàng đang nằm trên ghế sofa khẽ động một cái thì lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hề, ánh mắt sáng long lanh khiến cho Lâm Hề không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy rất ấm áp, cô... thích cảm giác có người ở nhà chờ đợi cô về, nhà như vậy mới là nhà, chứ không phải một căn phòng trống vắng.

“Tôi mua món sườn xào chua ngọt, đợi một chút là ăn cơm được rồi.”

“Chắc, đừng lè mè như vậy, nhanh lên.” Vô Song không chút khách sáo mà thúc giục Lâm Hề, vừa nói xong thì người anh bỗng nhiên cứng lại, cẩn thận đánh giá Lâm Hề, thấy cô không có phản ứng gì thì lúc này anh mới an tâm, nhìn thấy bóng hình cô bước vào trong phòng bếp, Vô Song bỗng nhiên day day trán, thật có tiền đồ mà, bây giờ anh... lại sợ một cô gái nổi giận.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày Lâm Hề đều về nhà sớm nấu cơm, cô phát hiện mình rất quen thuộc cuộc sống như vậy, giống như trong đầu có sẵn một giáo trình “bà chủ gia đình”, về nhà rất đúng giờ, ngoan ngoãn nấu cơm, còn phải chiều theo khẩu vị của Vô Song, tuy rằng khẩu vị của anh không khác khẩu vị của cô là bao.

Điều càng làm cho Lâm Hề càng kinh ngạc chính là khi cô sống cùng Vô Song lại không hề có chút cảm giác xa cách, chán ghét, thậm chí không cần cố gắng thích ứng, cô cũng đã quen với sự hiện hữu của anh, dường như trước đây bọn họ đã từng có một thời gian dài sống chung với nhau.

Chẳng lẽ, trước đây bọn họ thật sự đã từng quen biết nhau?

“Lâm Hề!” Trên đường Lâm Hề từ phòng bộ môn về nhà thì đột nhiên bị Quý Nhiên gọi lại, Lâm Hề vừa quay đầu lại đã thấy anh ta bước về phía mình. “Mấy ngày nay em vội vàng bận rộn chuyện gì vậy! Kiểm khắp nơi cũng chẳng gặp được em.”

“Ách...” Lâm Hề không biết làm sao để kể chuyện về Vô Song cho Quý Nhiên nghe, đối với bất cứ người nào mà nói, chuyện cô giữ một người xa lạ ở trong nhà là điên rồ. “Gần đây em... đang nuôi một con chó nhỏ, ha ha, mỗi ngày vội vàng trở về cho nó ăn cơm, cho nên...”

Quý Nhiên cười: “Lần sau em nhớ mang con chó nhà em ra ngoài dạo đi, anh dắt nó đi chơi.”

Lâm Hề cười gương không nói, bỗng nhiên Quý Nhiên từ trong túi lấy ra hai vé xem phim, cười nói: “Mấy ngày nay không gặp được em, anh còn tưởng em bởi vì cuộc nói chuyện hôm trước mà cố tình tránh né anh.” Quý Nhiên nhét vé xem phim vào trong tay Lâm Hề. “Anh không có ý bắt buộc em, chỉ là chúng ta nói đến chuyện đó nên anh thử đưa ra ý kiến đó xem sao, nhưng em không có tâm tư kia thì thôi đi, là anh đường đột, ừ, hôm nay mời em đi xem phim cứ coi như anh xin lỗi em. Em cũng không được trốn tránh anh nữa.”

“Chuyện đó... em...”

“Đừng dễ giận như vậy chứ, anh cũng nhận lỗi với em rồi, còn chưa được sao.” Quý Nhiên nhìn đồng hồ. “Phim sắp bắt đầu rồi, đi mau đi mau.”

Thình thịch không thể chối từ, Lâm Hề nhìn thoáng qua thời gian chiếu phim trên vé, bộ phim dài hai tiếng đồng hồ, chắc Vô Song sẽ không chết đói được, cô đành phải gật gật đầu, vừa đi vừa nói với Quý Nhiên: “Thời gian này em không có tức giận anh, cũng không phải cố ý trốn tránh anh.” Bởi vì căn bản cô đã vì chuyện khác mà quên mất chuyện này rồi...

Cùng lúc đó ở trong nhà Lâm Hề, tinh thạch màu vàng trước ngực Vô Song chiếu ra hình ảnh gương mặt hiếm khi nổi giận của Tứ Ly: “Vào lúc bận rộn như vậy mà cậu lại dám chạy đến dị giới! Song nhi! Tinh thần đây trách nhiệm của cậu ở đâu! Cậu thay đổi! Đây là bệnh! Mau chóng mang tinh thần trách nhiệm của cậu tìm trở về đi!”

Đây là lần đầu tiên anh liên lạc với thế giới kia sau khi đến thế giới này, nhưng đôi mắt với đôi mắt sắp bốc hỏa của Tứ Ly, Vô Song chỉ nói: “Bây giờ còn chưa được, vài ngày nữa đi.”

“Vài, ngày, nữa!” Tứ Ly giận dữ. “Cậu có biết bây giờ là lúc nào rồi không! Cậu có muốn nhìn trên bàn cậu có bao nhiêu văn kiện không! Cậu có muốn gặp mấy lão già đã bắt đầu rục rịch không! Cục diện rối rắm lúc này mà cậu vứt bỏ nhẹ nhàng quá! Cũng không nghĩ ai sẽ giúp cậu thu nhặt!”

“Ừ, là cậu, vất vả rồi.” Vô Song nói mà sắc mặt không hề thay đổi. Tứ Ly nghẹn trong lòng ngực, không khí đang im lặng đến cực điểm thì bên cạnh đột ngột có một giọng nữ nhảy vào: “Cậu cần vài ngày thời gian. Cho một thời gian chính xác đi. Chúng tôi sẽ trấn an những người ở đây.”

Sắc mặt Tô Tây lạnh nhạt, trong tay cô là khối tinh thạch màu vàng cũng là mấu chốt bắt được liên lạc với Vô Song.

Vô Song im lặng một lát: “Ba ngày. Ba ngày sau, bất kể như thế nào tôi cũng sẽ trở về một lần.” Ngoại trừ công việc, chuyện riêng của anh cũng đã đến lúc không thể không giải quyết.

Tô Tây gật đầu: “Được.”

Khi ngừng liên lạc, trong phòng yên tĩnh lại, Vô Song nhìn thấy bầu trời đang dần chuyển sang lúc hoàng hôn, kim lòng không đậu yên: “Hôm nay về muộn rồi.”

Theo nhịp kim đồng hồ chậm rãi quay, sắc mặt Vô Song cũng càng ngày càng âm trầm, hôm nay đã về rất muộn, rất muộn! Sắc trời bên ngoài dần dần tối hẳn, dưới lầu, thỉnh thoảng có xe chạy qua, Vô Song đứng bên cửa sổ mở to hai mắt, đang chờ đợi người chưa quay về, vẫn chưa quay về.

Chỉ là một ngày không gặp được cô, có thể sẽ không gặp được cô gái này nữa! Vô Song cắn răng một cái, lập tức từ trên lầu sáu nhảy xuống, tìm một vòng ở những khu vực quanh nhà, lại trở về nhà nhưng cô vẫn chưa trở về, anh không dám đi xa, anh sợ anh vừa đi Lâm Hề sẽ trở về, mà vẫn ở chỗ này thì chẳng làm được gì, bây giờ anh và cô không còn là đồng thể của nhau nữa, cho dù cô xảy ra chuyện gì thì anh cũng không biết.

Tựa như ngày đó cô ngốc nghếch đuổi theo tên trộm vào trong hẻm nhỏ, cô không hề biết rằng tên trộm trốn trong hẻm đã rút dao ra, nếu lúc đó không có anh, có lẽ Lâm Hề cũng “không còn” nữa, cô ngốc như vậy, lại yếu ớt, rất dễ chết!

Nếu cô chết, nếu thế giới này không còn Lâm Hề nữa...

Sắc mặt Vô Song trắng nhợt, máu lạnh dần từ đầu xuống chân.

Nếu Lâm Hề không còn, đây là tin đau buồn nhất trong cuộc đời này của anh.

Anh có thể chịu được Lâm Hề rời đi, có thể không bao giờ được nhìn thấy cô nữa, thậm chí có thể ra tay khéo vào lòng ngực của cô, nhưng bởi vì anh biết, Lâm Hề có thể sống thật tốt ở một nơi khác, có thể mỗi ngày ngây ngô cười, bình an, không lo. Chuyện duy nhất anh không thể chấp nhận được chính là cái chết, bắt đầu từ ba năm trước, anh đã không thể chấp nhận được chuyện này.

Đang suy nghĩ lung tung thì có hai tiếng cười bỗng nhiên vọng vào trong tai Vô Song.

“Phim hôm nay rất hay, Quý Nhiên, cảm ơn anh nha.”

“Giữa hai chúng ta còn nói lời cảm ơn xa lạ sao. Hey, đã đến dưới nhà em rồi, em có định mang con chó nhà em xuống không, anh muốn xem em đang nuôi giống chó gì.”

Vô Song không dám tin mà nhìn Lâm Hề, chỉ thấy cô vỗ đầu rồi cười: “Ha ha, giống chó thường thôi, thường thôi, nhưng xấu lắm, không thể ôm xuống nếu không sẽ dọa anh mất.”

Vô Song đang đứng ở sau một thân cây neho mất lại, tất cả những suy nghĩ lúc trước đều biến mất, trong đầu chỉ còn lại một hàng chữ to màu máu: “Đôi câu nam nữ này muốn chết như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Phiên ngoại: Ở CÙNG NHAU (hạ)

“VẬY em vào trước đây. Bye.” Lâm Hề thôi nói chuyện với Quý Nhiên, mới vừa quay người lại liền thấy một anh chàng mặc áo khác đen khoanh tay đứng tựa vào thân cây ngay dưới lầu, anh lẳng lặng nhìn cô, rõ ràng trong bóng tối cô không thể nhìn thấy được ánh mắt của Vô Song nhưng lại cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo.

Cả người Lâm Hề cứng đờ, Quý Nhiên vốn định rời đi, nhưng khi thấy bóng dáng cô thoáng chốc đứng sừng lại, anh ta cảm thấy kỳ lạ nên bước đến vỗ lên vai cô: “Sao vậy, gặp quý à?”

“A...”

“Đúng vậy, trời đã tối từ lâu, cũng không phải không có khả năng gặp được quý.” Không để cho Lâm Hề có thời gian mở miệng, Vô Song vừa lạnh giọng nói, vừa đi tới vị trí đèn đường có thể chiếu sáng. “Rốt cuộc em đã quay về rồi à.”

Hiểu ra hàm ý trong lời nói của Vô Song, Quý Nhiên sững sờ, có chút không dám tin nhìn về phía Lâm Hề, cô không cãi lại, Vô Song tiếp tục nói: “Quen biết em lâu như vậy, lại không thấy em nuôi con chó xấu xí nào, ừ, là tôi mù sao?”

Lâm Hề chảy mồ hôi lạnh, cười gượng xoay người giải thích với Quý Nhiên: “Chuyện đó, anh đừng hiểu lầm, đây là...” anh họ của em, còn chưa kịp nói bốn chữ này thì Vô Song đã tiếp lời cô:

“Là anh họ của em có phải không?” Vô Song nheo mắt cười. “Lại cái cơ đó, em chẳng tiến bộ chút nào, tôi cũng không chấp nhận được chuyện mình và cô gái mình thích mối quan hệ huyết thống.”

Lời nói rõ ràng như vậy khiến cho Lâm Hề bị giật mình đến bủn rủn chân tay, ngay cả Quý Nhiên trước nay luôn bình tĩnh cũng há hốc miệng: “A... thì ra là như vậy.” Lâm Hề im lặng, Quý Nhiên cười khò. “Em có thể nói trước với anh mà, hại anh lại nói ra những lời không đúng mực như vậy.” Anh ta thở dài một tiếng, buồn bã quay đi.

Lâm Hề cứng ngắc nhìn theo bóng dáng Quý Nhiên đã đi xa, sau đó quay đầu lại nhìn Vô Song: “Anh đang nói bậy bạ cái gì vậy!”

“Có câu nào không đúng sao?” Vô Song liếc mắt nhìn cô, nét mặt quá mức kiêu căng, tựa như uất nghẹn trong lòng không có nơi bày tỏ.

Lâm Hề nghẹn lời, cảm thấy khó thở hồi lâu mới nói: “Đúng, bây giờ chúng ta đang ở chung với nhau, chỉ là cho anh ở tạm một thời gian, anh đừng nói rằng mối quan hệ giữa hai chúng ta mờ ám như vậy! Sẽ khiến cho người khác hiểu lầm!”

“Chính tôi muốn tên đó hiểu lầm.”

“Nhưng tôi không muốn như vậy!” Lâm Hề bị thái độ như vậy của anh làm cho tức giận. “Anh nói quen biết tôi thì quen biết tôi, anh nói muốn ở lại thì tôi phải cho anh ở lại, anh nói muốn để cho người khác hiểu nhầm thì tôi phải nhất định khiến cho người khác hiểu lầm sao? Cái gì thế này, giống như tôi là đầy tớ của anh vậy, anh nói tôi cái gì thì tôi phải nghe theo.” Lâm Hề trừng mắt nhìn Vô Song. “Anh phải biết rõ bây giờ tôi là người cho anh chỗ ở! Anh cũng đừng nên làm như rất đúng lý hợp tình mà nói chuyện lớn tiếng với tôi!” Lâm Hề xoay người đi vào hành lang, miệng còn lầm bầm. “Còn chưa gì đã nói thích, rõ ràng chỉ là một người xa lạ, nói chữ ‘thích’ dễ dàng như vậy thì ai tin chứ.”

Cô thở hổn hển lên lầu sáu, mới vừa mở cửa ra, chợt nghe ban công truyền đến giọng nói của Vô Song:

“Em giận tôi sao?”

Lâm Hề sững sờ, nhìn thang lầu yên tĩnh phía sau mình, lại nhìn về phía Vô Song đang ở trong phòng, hít một hơi khí lạnh.

“Em tức giận là bởi vì tôi quá cường thế hay là em sợ tên kia hiểu lầm em?”

“Anh!” Lâm Hề căn bản không có nghe thấy câu hỏi của anh, kinh hãi nói. “Sao anh vào nhà được!”

Mắt Vô Song hơi trầm xuống, mới vừa rời người còn ở ban công chỉ trong chớp mắt liền lách người đứng trước mặt cô, giữ lấy tay cô, người Lâm Hề vừa chuyển, chỉ nghe cánh cửa phía sau ‘đùng’ một tiếng đã đóng lại, trong bóng tối, một anh chàng giam cầm cô ở khoảng giữa bức tường và lồng ngực anh, không khí lưu động hơi thở ấm muội và nguy hiểm.

“Nếu như là giả thuyết đầu thì tôi đây xin lỗi. Nếu như là giả thuyết sau...”

Lâm Hề đã muốn bị động tác của Vô Song làm sợ tới mức ngất người, nét mặt ngạc nhiên: “Anh là yêu quái sao...”

“Tôi là Tử Thần.” Rốt cuộc câu hỏi và câu trả lời của hai người đã ăn khớp với nhau. Nhưng theo sau câu trả lời này là làn hơi thở phả bên môi Lâm Hề. Ngay sau đó đã có bờ môi mềm mướt bao phủ lấy môi cô. Lâm Hề mở to mắt, trong đôi mắt ấy đã mất dần tiêu cự, cũng không biết đây là nơi nào, chỉ cảm thấy có cái gì đó tiến vào trong miệng khiến cho cô có một loại cảm xúc không thể không chế được, đó là cảm giác... rung động.

Tím đập nhanh đến độ chấn động điếc cả tai.

“Em chỉ cần biết tôi thích em là đủ rồi.”

Lời nói của Vô Song vọng vào trong tai khiến cho trái tim cô rung động, nhưng cô vẫn không tin vào câu nói ấy, chỉ là hiện tại, cô thật sự có một cảm giác được thích, lời lẽ cứng nhắc tượng biểu lộ những trức trặc của anh, hàm răng cắn nhẹ biểu đạt phần nộ trong đáy lòng anh, nhưng động tác quá mức mềm nhẹ lại như đang đại biểu tình cảm mà anh không thể nói nên lời. Quý trọng cô, bảo vệ cô... yêu thương cô sâu sắc...

Một nụ hôn sâu khiến cho người ta không thể cự tuyệt.

Có phải bản chất của cô là một cô gái hư hỏng, bị một anh chàng xa lạ hôn môi, cô không chỉ không muốn đẩy anh ra, ngược lại còn muốn tiếp tục xâm nhập, muốn giữ lấy anh, ôm chặt lấy anh giống như anh ôm cô, đáp lại lại những động tác của anh.

Thấy Lâm Hề không phản kháng, Vô Song tiến thêm một bước, một tay giữ lấy gáy cô, tay kia ôm lấy eo cô, thu ngắn khoảng cách giữ hai người, thậm chí anh còn cảm nhận được hai vật mềm mại dưới lớp áo trước ngực Lâm Hề. Anh đã từng thấy qua thân thể của Lâm Hề, không chỉ một lần, thậm chí còn từng ôm cô ngủ, anh biết màu sắc da thịt cũng như dáng người của cô... Hình ảnh trong đầu bắt đầu không còn thuần khiết nữa, thân thể không thể không chế được mà cứng lên, cho đến lúc Lâm Hề cũng cảm nhận được phản thân kia “cứng ngắt”. Hơi thở của Vô Song trở nên nặng nề, trước khi Lâm Hề phản kháng thì anh đã đẩy cô ra.

Hai má ửng hồng, hơi thở dốc không bình ổn được của hai người vang lên trong bóng đêm.

“Anh làm cái gì vậy...” Giọng nói của Lâm Hề nhỏ như muỗi kêu, đang hỏi Vô Song cũng đồng thời đang thức tỉnh chính mình, vừa rồi cô đã đáp lại một anh chàng cường hôn mình? Quả nhiên cô điên rồi.

Nhưng mà sau khi Lâm Hề hồi một lúc lâu cũng không có nghe thấy Vô Song trả lời, lúc này cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy trong bóng tối Vô Song đang che miệng của anh, nghiêng đầu sang chỗ khác cũng không biết anh đang nhìn cái gì.

“Chắc, Lâm Hề.” Sau một lúc lâu mới nghe thấy giọng nói rầu rĩ của anh. “Lấy giấy, tôi chảy máu mũi rồi.”

Lâm Hề yên lặng hóa đá.

Đèn phòng khách được mở lên, trong lỗ mũi Vô Song có nhét hai cuộn giấy vệ sinh bắt mắt, anh nằm ngửa trên ghế sofa, nhìn Lâm Hề đang bận rộn nấu cơm trong bếp, trong lòng bỗng nhiên có một cảm giác không thật, đây là thế giới mà bất kể như thế nào anh cũng không thể cảm thụ đủ.

“Hôm nay quá muộn tôi chỉ kịp làm mấy món, anh ăn tạm đi.”

Nghĩ đến hình ảnh cô và Quý Nhiên nói nói cười cười, oán niệm bỗng chốc bùng lên, anh vừa muốn mở miệng chế nhạo, nhưng suy nghĩ vừa chuyển, lúc nói ra miệng chỉ là một tiếng “Ừ” có chút bất mãn. Sợ cô tức giận, sợ mình bất giác gây cho Lâm Hề có cảm giác bị ép buộc, anh không muốn ép buộc ăn hiếp Lâm Hề, anh chỉ...

Ghen tị mà thôi.

Vô Song ngượng đến mức đỏ bừng mặt, tinh thạch màu vàng trước ngực lại phát sáng, sắc mặt Vô Song nghiêm túc hẳn, đứng dậy bước vào phòng ngủ của Lâm Hề.

Anh đóng cửa phòng lại, màu vàng tinh thạch lập tức phóng ra hình ảnh của thế giới kia, trong ảnh là sắc mặt nghiêm túc của Tô Tây: “Mai anh phải trở về.”

“Làm sao vậy?” Vô Song nhướng mày. “Tử Ly đâu?”

“Tử Ly đi ứng phó với các trưởng lão rồi, ngày mai là ngày kết hôn mà các trưởng lão đã lựa cho chúng ta.” Trên nét mặt khó coi của Tô Tây toát ra một tia bất đắc dĩ. “Tôi quên mất chuyện này.” Bây giờ trong tổ chức rất hỗn loạn, Tôn Chủ và trưởng tộc của bộ tộc Độc Tâm kết hôn vốn không phải việc nhỏ, nhưng vào lúc có nhiều chuyện như vậy, nó không thể không biến thành chuyện thứ yếu, mà điều quan trọng hơn chính là, hai người này cần bản không xem nó là chuyện lớn lao gì.

Vô Song ngất người trong chốc lát: “Phải không, là ngày mai à, tôi cũng đã quên mất.”

Đường như có người đang gọi Tô Tây, cô ta quay đầu lên tiếng, cuối cùng dặn dò một câu: “Tóm lại, ngày mai trước khi kết hôn đó.”

Hình ảnh biến mất, Vô Song đẩy cửa đi ra ngoài, Lâm Hề nấu canh xong đặt lên bàn, nét mặt có chút sợ sệt, Vô Song cầm lấy bát đũa, dẫn đo một lúc rồi nói: “Ngày mai tôi phải đến một nơi, chắc phải rời khỏi...”

“Phải không, chuyện này rất tốt.” Lâm Hề nói. “Anh đã quấy rầy cuộc sống của tôi lâu rồi, rời khỏi sớm một chút cũng tốt.”

Vô Song ngắt ra: “Lâm Hề.” Anh chỉ vào mũi mình. “Tôi cứ nghĩ rằng em đã không còn xem tôi là người quấy rầy cuộc sống của em rồi chứ.”

Bàn tay nắm chặt, Lâm Hề cười: “Đôi mắt với một anh chàng cứ bám lấy mình không buông lại còn cưỡng hôn mình, người bình thường sẽ xem anh ta là một người phiền phức thôi, lúc trước vì vết thương trên người anh mới ngại đuổi anh đi, bây giờ tôi thấy anh cũng đã khỏe rồi, anh đi đi, đừng trở về nhiều loạn cuộc sống của tôi nữa.”

Vô Song trầm mặc một lúc lâu, nhìn chằm chằm đồ ăn ngon ngút khói trước mặt cười lạnh: “Đôi mắt với một anh chàng quấy rầy cuộc sống của em mà em cũng đối xử tốt như vậy, Lâm Hề, em thật đúng là thiện lương đó.”

“Sau này sẽ không.” Giọng nói của Lâm Hề lạnh nhạt. “Thử nghiệm cảm giác thần kinh bị gián đoạn một lần là đủ rồi. Qua đêm nay, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.”

“Tốt, như em mong muốn.” Vô Song buông bát đĩa xuống, xoay người đi đến ban công, không hề dừng lại liền từ lầu sáu nhảy xuống. Lâm Hề sững sờ trong giây lát, đồng tử co rút nhanh, tay chân thoáng chốc không có độ ẩm, cô vội chạy đến ban công nhìn từ trên xuống, không thấy gì ở phía dưới hết. Cô vội xoay người chạy xuống dưới lầu, ngay cả cửa cũng quên đóng lại, nhưng khi chạy xuống dưới lầu cũng không thấy bóng dáng của Vô Song.

Anh... đi rồi.

Lâm Hề đứng một lúc lâu trong bóng đêm, lúc này mới thất thần về nhà, nhìn thấy đồ ăn trên bàn còn chưa ai động đến, cô ngồi bên bàn, cầm lấy bát đĩa từ từ ăn một mình. Chỉ là miệng vừa ăn một miếng, giọt nước mắt lăn dài lách tách rơi xuống bát. Rõ ràng là người sắp kết hôn lại còn trêu chọc cô. Cuối cùng cô cũng nuốt không trôi mà nhà thức ăn ra.

Căn phòng trống trải chỉ có mình Lâm Hề làm bầm mắng nhỏ:

“Người xấu.”

Tối hôm đó Lâm Hề nằm mơ, cô chặt vật đầu tranh giữa những ảo ảnh kỳ quái suốt một đêm, nằm nửa ngày nhìn trần nhà. Thì ra, cô và Vô Song thật sự quen biết nhau, ba năm trước đây, cô và anh đã cùng nhau đồng sinh cộng tử, cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy.

Cô... cứ thế mà quên mất chuyện quan trọng như vậy. Mà hiện tại, bọn họ thật sự sẽ không gặp lại nữa, Vô Song đã trở về kết hôn cùng Tô Tây, lần này anh trở lại đây, chắc là lần cuối anh gặp cô, anh đã hiểu rõ trái tim của mình, nhưng vì sao không đứng ở góc độ của cô mà suy ngẫm. Rõ ràng hai người không thể ở cùng nhau, sao anh không suy nghĩ một chút, nếu như khi cô gặp anh, cô bất giác nhớ lại những chuyện trong quá khứ, chẳng phải làm cho cuộc sống sau này của cô càng thêm khó chịu sao, hay là, anh cố ý để cô nhớ lại, không muốn để cô quên anh.

Thật là một tên ích kỷ.

Chắc là anh rất vừa lòng.

Vô Song đột nhiên xuất hiện trong thế giới của cô rồi đột nhiên biến mất. Sau vài ngày, Lâm Hề đã tìm lại được tiết tấu cuộc sống của mình.

Tạ Thực gọi điện thoại đến nói cho Lâm Hề biết, đứa con trai của một người bạn thân của bà sắp đến đây công tác, bảo Lâm Hề tiếp đãi cho tốt, lại bổ sung thêm cho Lâm Hề biết tuổi tác và công việc của anh chàng kia. Lâm Hề làm sao không biết mẹ cô ý tứ gì, những lần “tiếp đãi” giống như vậy cũng không phải lần đầu tiên, chỉ là mỗi lần Lâm Hề tìm đủ mọi cớ để từ chối, mà lúc này đây...

“Lâm tiểu thư.” Trong quán cà phê, một anh chàng mỉm cười ôn hòa ngồi đối diện. “Bác gái nói cô rất thích nghiên cứu khoa học, tôi còn tưởng sẽ gặp một cô gái cứng nhắc đầy tính học thuật, không ngờ cô lại rất linh động như vậy.”

Là một anh chàng thích nói chuyện, Lâm Hề suy nghĩ trong lòng, khẽ mỉm cười nói: “Lục tiên sinh quá khen, mấy ngày này mỗi ngày tôi cũng ngồi trước máy vi tính, tôi làm sao linh động được chứ.” Lúc quyết định đi gặp người này, Lâm Hề nghĩ thầm, dù sao cô cũng phải tìm một người cùng cô vượt qua quãng đời còn lại, từ bỏ Vô Song, sau đó từ từ làm quen với chuyện có một người khác bước vào cuộc sống của cô.

“Đôi mắt.” Lục tiên sinh mỉm cười ôn hòa. “Đôi mắt của cô vừa linh động lại xinh đẹp.”

“À, vậy sao, sao tôi lại cảm thấy bộ dạng cô ấy giống như cả đêm hôm qua ngủ không ngon giấc.”

Một giọng nói như mũi tên vọt đến với âm lượng lớn đến mức người ta không thể bỏ qua. Ánh mắt Lâm Hề chậm rãi nhìn lên, kính ngạc nhìn thấy sắc mặt đen thui của Vô Song. Không phải anh đã đi rồi sao? Không phải... anh đã trở về kết hôn rồi sao?

Lục tiên sinh cũng là vẻ mặt kính ngạc: “Vị này là?”

Vô Song cười lạnh: “Là người có được cô ấy.” Nói xong anh không thèm giải thích mà nắm lấy cổ tay của Lâm Hề, kéo cô đi ra ngoài, Lâm Hề cũng quên mất giấy dựa, chỉ nhìn bóng lưng của anh mà sững sờ ngây người. Mãi đến một đường kéo về nhà, lại ở cửa nhà, lại ở giữa vách tường và lòng ngực anh, Vô Song kiềm nén cơn giận. “Em thật có bản lĩnh! Tôi mới trở về vài ngày thì em đã đi trêu chọc một người đàn ông khác!”

“Không phải là anh đã đi sao...”

“Tôi không đi xử lý hết mấy chuyện phiền phức kia thì làm sao trở về đây được.”

“Không phải anh trở về kết hôn sao?” Lâm Hề ngẩn người hỏi.

Vô Song giật mình hiểu ra, anh trầm lặng, im lặng một lúc lâu mới nói: “Tôi không trở về hủy hôn sự, em chịu lấy người đàn ông có vợ à. Tôi không thích quan hệ nam nữ không rõ ràng, cho nên hủy bỏ hôn sự đó rồi tính tiếp.” Rõ ràng anh không có thói quen giải thích, mấy câu ngắn gọn như vậy mà anh nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chau mày, không kiên nhẫn nói. “Chắc, tóm lại, em chỉ cần nhớ rõ sau này tôi sẽ lấy em là được rồi.”

Lần này Vô Song trở về gặp một chuyện mà ngay chính anh cũng không ngờ, trong tổ chức rất hỗn loạn, hôn lễ của anh lúc này chỉ có thể tận lực giảm lực, nhưng mà những trưởng lão nên tới cũng đã vào điện đông đủ. Chuyện kết hôn của anh và Tô Tây cũng không phải là chuyện của riêng họ, mà là mối kết hợp khăng khít của hai tộc Tử Thân và Độc Tâm, anh muốn xóa bỏ hôn ước, nếu xử lý không tốt tất sẽ tạo nên sự rạn vỡ trong liên minh giữa hai tộc. Trong một tổ chức mà thù trong giặc ngoài cùng một lúc thì cũng không phải là chuyện tốt gì.

Anh đã lên lúc bàn với Tô Tây về lí do thoái thác, tính của hai người không hợp, không thể ở cùng nhau, nhưng đồng thời lấy thân phận Tôn Chủ và tộc trưởng ký kết một mình thư càng sâu sắc hơn.

[Chúc các bạn đọc sách vui vẻ tại www.gacsach.com - gác nhỏ cho người yêu sách]

Chuyện không ngờ chính là, khi Vô Song và Tô Tây đứng ở trên Đại Điện Hắc Thạch, lúc anh đang muốn mở miệng nói “hủy bỏ hôn ước” thì một quả cầu lửa bỗng nhiên bay vào trong Đại Điện Hắc Thạch, Tự Diễm xông lên giữ lấy tay Tô Tây, hét lớn một tiếng “Đi!” Hai người liền không thấy bóng dáng đâu. Vô Song đứng trên đại điện, trong lòng vừa bức mình vừa buồn cười.

Sau vài ngày, Vô Song đang vội đầu xử lý công vụ với Tử Ly, Tô Tây và Tự Diễm đồng thời trình lên lời tạ tội của từng gia tộc và đồng minh thư, một tờ khô hải như vậy làm cho mối quan hệ giữa ba tộc càng thêm vững chắc, về nên một dấu chấm tròn.

Sau khi Vô Song xử lý những công văn, lại nghe âm thanh ai oán của Tử Ly vừa mới từ hiện tại trở về, nào là tìm nửa ngày cũng không tìm được Lâm Hề, lại ở trường học của cô gặp phải Quý Nhiên, vừa hỏi mới biết được cô đến nơi này xem mắt!

Xem mắt!

Coi như anh đã chết rồi sao!

Những lời nói trước đây đều vô ích, cô gái này thật sự không khiến cho người ta bớt lo chút nào!

“Anh trở về... lấy em?” Lâm Hề ngốc nghếch lặp lại câu nói đó.

Vô Song nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, bỗng nhiên ho vài tiếng, quay đầu đi, không biết vì sao chỉ “ừ” một tiếng.

Lâm Hề im lặng không nói, trong lòng đủ mọi cảm xúc, người kia thật sự là... giày vò cô rất lâu. Lâm Hề nắm chặt bàn tay, cố ý lạnh lùng nói: “Sao anh chắc chắn em sẽ lấy anh chứ?” Câu hỏi của cô khiến Vô Song sững sốt.

Lâm Hề đẩy anh ra, hờ hững bước vào phòng ngủ: “Thích em, vậy anh theo đuổi em đi. Em chờ.”

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Đồng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.